

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

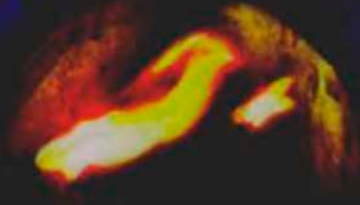
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WAYNE THOMAS BATSON

"Fantastik roman okumayı seven herkese hitap eden
bu kitabı elinizden düşüremeyeceksiniz."

The New York Times

SAKİİ ÇEÇİT

Çeviri: Tamer Tannöver

WAYNE THOMAS BATSON

SAKLI GEÇİT

Bu geçidin ardında neler yatıyor?

Her gece kâbuslar gören Aidan, hiç bitmeyen bu görüntüler yüzünden perişan durumdadır. Gün gelip de Aidan'ın ailesi yaşlı büyükbabasına bakmak için onun evine taşınma kararı aldığı anda Aidan'ın hayatı değişir. Evin içinde yaşanan tuhaf olaylar onu evin bodrum katına sürükler ve orada bulduğu gizemli parşömenler sayesinde kendini fantastik bir dünyanın kucağında, iyi ile kötünün korkunç savaşı içinde bulur...

İki dünyanın kaderini dengelemek Aidan'ın elindedir, bu büyük ve zorlu görev için o seçilmiştir. Acaba Aidan her türlü tehlikeyi göze alıp karanlık güçlerle savaşacak mıdır? Sorunun yanıtı: krallıklar, iyi-kötü krallar ve şövalyelerin hüküm sürdüğü oteki dünyaya açılan Saklı Geçit'in ardında yatmaktadır.

f facebook.com/martiyayinlari
t twitter.com/MARTIYAYINLARI

17 n

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-019-8

internetten sipariş: okuoku.com

Martı Yayınları

Saklı Geçit **Wayne Thomas Batson**

Orijinal Adı: The Door Within
Yayın Yönetmeni: Şahin Güç
Çeviren: Funda Fidan
Editör: Rose Mary Samanoğlu
Dizgi: Elif Yavuz
Kapak: Yasin Öksüz
Redaksiyon: Cumhur Mısırlıoğlu
Son Okuma: Gamze Büyükkaya
Baskı: Ezgi Matbaa
Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

1. Baskı Ağustos 2012
ISBN: 978-605-348-019-8
Yayınevi Sertifika No: 12330
Copyright ©WAYNE THOMAS BATSON

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla Pozitif Turizm Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

MARTI YAYINLARI

Bir Pozitif Turizm Dış Tic. Ltd. Şti. Markasıdır.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.Yılanlı Ayazma Sk.
No:8 TOPKAPI/ZEYTİNBURNU/İSTANBUL
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 - 483 13 30
Fax: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

WAYNE THOMAS BATSON

SAKLA GEÇİT

*Tüm iyiliklerin kaynağı olan
tek gerçek kral:
Dizlerimin üzerine çöküyorum
ve
vereceğın emri bekliyorum.*

İÇİNDEKİLER

KİŞİLER 9

BASLICA MEHÂDLAR 13

Bölüm 1 KÂBİSTAN KÂBİSA 19

Bölüm 2 BEKLEDİMEYEN 24

Bölüm 3 TOPRAK KAPLARDAKİ HAZİNELER 29

Bölüm 4 İHÂDET 37

Bölüm 5 KEŞFEDİLMEMİŞ KRALLIKLAR 50

Bölüm 6 PERİ MASALLARI 55

Bölüm 7 YERİ MÜTTEFİH 63

Bölüm 8 SAKLI GEÇİT 75

Bölüm 9 YABANCI DİYARDA BİR YABANCI 83

Bölüm 10 ÇARESİZLİK KAPISI 95

Bölüm 11 TUNAF İŞBİRLİĞİ 104

Bölüm 12 ON İKİNCİ SÖVALME 110

Bölüm 13 SİLAHLI VE DENŞET İÇİNDE 120

Bölüm 14 TEMEL EĞİTİM 132

Bölüm 15 FURU'DIN OĞLI 147

Bölüm 16 HÂİN'İN MİRASI 159

Bölüm 17 ŞANSLI PLANLAR 177

Bölüm 18 VAHŞİ DOĞANIN İÇİNDE 192

Bölüm 19	GRIMMALH	204
Bölüm 20	HESTİRME YOL	215
Bölüm 21	MITHEGARD	224
Bölüm 22	AÇIĞA ÇIKANLAR	236
Bölüm 23	KIZIL PERDE	254
Bölüm 24	KUŞATMA	261
Bölüm 25	YEDİ KULENİN ÖNÜNDE ÇATIŞMA	270
Bölüm 26	ŞÖVALYENİN DÜŞÜŞÜ	276
Bölüm 27	AIDAN'IN SEÇİMİ	284
Bölüm 28	FALON'UN MERDİVENİ	293
Bölüm 29	KÜÇÜK BİR İYİLİK DEĞİL	308
Bölüm 30	HAHALET ORDU	319
Bölüm 31	ÖZGÜRLÜĞÜN BEDELİ	331
Bölüm 32	AYDINLIĞIN ŞÖVALYESİ	343
Bölüm 33	VAHİTSİZ AYRILIK	353
Bölüm 34	GÖZLER GÖRECEK	360
	SONSÖZ	368

KİŞİLER

Aidan Thomas

Aidan'ın ailesi Colorado'ya, tekerlekli sandalyede yaşayan büyükbabasına (Grampin) bakmaya gittiğinde o parşömenleri keşfeder.

Bu keşif ona hayatının macerasını yaşatacaktır.

Bay Thomas

Aidan'ın babası.

Bayan Thomas

Aidan'ın annesi.

Grampin

Aidan'ın baba tarafından büyükbabası.

Tekerlekli sandalyeye mahkûm.

Robby Pierson

Aidan'ın Maryland'deki en iyi arkadaşı.

Acsriot

Glimpse savaşçısı.

Başkalarının haklarını sormayı kendine âdet edinmiş.

Bolt ve Nock

İkiz Glimpse savaşçıları. Keskin nişancılar.

Kaptan Valithor

Alleble'nin koruyucusu ve Kadim Muhafızlar'm kaptanı.

Eleazar

Glimpse savaşçısı.

Alleble ajanı ve krallık bilgilerinde tecrübeli.

Falon

Mortiwraith'lerin en yaşlısı.

Devasa, zehirli, yılan gibi bir yeraltı yaratığı.

Farix

Hiçbir zaman zırh giymeyen bir Glimpse savaşçısı. **Gwenne**

Aidan'a kılavuzluk eden Glimpse kılıç ustası.

Kaliam

Glimpse savaşçısı. Rehber, kılavuz olarak da bilinir. **Kindle**

Glimpse cephanelik muhafızı.

Kral Eliam

Alleble'nin soylu, bilge kralı.
Aidan'ı krallığına davet eden kişi.

Kral Ravelle

Mithegard'm hükümdarı.

Lord Rucifel

Paragor'un yüzbaşısı.
Aynı anda iki kılıcı kullanabilen biri.

Mallik

Glimpse savaşçısı. İri, savaş tokmaklarını kullanabilir.

Matthias

Hırslı bir Glimpse savaşçısı.

Nock

Glimpse savaşçısı. (Bkz. Bolt.)

Paragal / Paragor

Alleble'nin koruyucusu, Paragory'ye hâkim olan kişi.

Tal

Mücadeleyi seven bir Glimpse savaşçısı.

BAŞLICA MEKÂNLAR

Realm

Glimpse dünyası ilk olarak bizim dünyamızla bir bütündü. Sonra "Bölünme"yle ondan ayrıldı.

Alleble

Realm'de kurulan ilk krallık.
Bölünme'den sonra Realm'in merkezi olarak kaldı.

Paragory

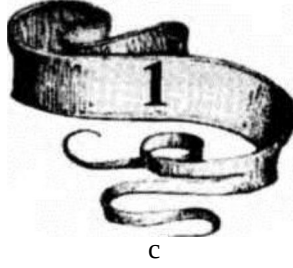
Paragor ve ordusu tarafından kurulan krallık.

Mithegard

Realm'in kuzeybatısında bulunan bir krallık.

Saklı Geçit

*Maceralar eğlencelidir.
Kimi zaman oyuklardan çıkar,
kimi zaman yerlerde çiğnenir,
kimi zaman ağaçlardan düşer,
kimi zaman da zarflarda gizlenir,
ama
hepsi aynı şekilde başlar.
En beklenmedik şekillerde.*

KÂBUŞTAN KÂBUŞA

İlk kılıç darbesi Aidan'ın başını ıskalayıp güm diye fırlatma rampasına girdi; orada bir an duruldu ama hemen ardından serbest kaldı. Nefesini ciğerlerine çeken Aidan, ikinci kılıç inmeden tepeden aşağı koşmaya başladı.

Düşmanı, Aidan'dan daha yetenekliydi. Tek şansı kaçmak, ortadan kaybolmaktı. Elinde oluşan yaraya baktı. Derisi de kalkmıştı. Bu önemli, çok kıymetli bir şeydi. Bir anlaya- bilse her şey önünde açılacaktı sanki; ama Aidan bunun neden bu kadar değerli olduğunu hatırlayamıyordu. Bildiği tek şey, bunun bir anlamı olduğu ve düşmanın içeri girmesine izin vermemesi gerektiği idi.

Koşarken omzunun üzerinden göz ucuyla arkasına baktı. Kara Zırhlı Şövalye büyük bir gürültüyle tepeden aşağı geliyor,

hızla arayı kapatıyordu. Pelerini gri bir kanat gibiydi. İki kılıcını öylesine sallıyordu ki sanki rüzgârı yarıyordu. Kılıçlar yaklaşıyor, yaklaşıyordu.

Aidan diğer tarafa atlayamadan Kara Zırhlı Şövalye üzerine çöktü. Aidan döndü, bir çaba onu savuşturmaya çalışıyordu. Birkaç adım daha koşup tekrar döndü. Hemen yanından bir kılıç geçti. Diğerini de zor savuşturdu.

"Nereye gideceksin?" diye sordu nefes nefese o ses. "Krallığın harap halde, Kral'ın da kaçtı. Her şeyini kaybettin!"

Düşmanın sözleri Aidan'ın içinde beslediği son umutlan da öldürüyordu. Ama Aidan teslim olmayacaktı.

Düşmanın vahşice saldırısında ikinci kılıç darbesini de engelledi. Bir kez daha ondan uzakta bir nefes alabilmişti.

Derken, birdenbire önündeki fırsatı fark etti. İleriki tepede, ölen sahibinin kollarına bağlanmış dizginlerinden kurtulmaya çalışan bir at gördü. Ciğerlerine son bir nefes daha çekti, tedirgin bir şekilde tepeye koşup atın üzerine atladı. Hayvan kişnedi; sırtına binen tanımadığı bu ağırlığı garipsemişti ama yine de, onu üzerinden atmaya kalkışmadı. Aidan kılıcıyla dolanmış dizginleri kesti. Kalkık derisini zırhının altına sıkıştırıp hayvanın kaba etlerine bir şaplak indirdi.

"Haydi!" diye bağırdı Aidan.

At şaha kalktı ve sonra ön ayaklarını aşağı indirdi. Hayvanın bu hareketiyle sarsılan Aidan neredeyse düşecekti.

Eliyle dizginleri yakalamaya çalıştı ama ulaşamayınca tüm gücüyle hayvanın boynuna yapıştı.

Arkasına dönüp baktı. Kara Zırhlı Şövalye epey geride

kalmıştı ve artık onu kovalamaktan vazgeçmiş gibi görünüyordu. Memnuniyetle gülümserken, tam o anda arkasından bir şey ona isabet etti. Ciğerlerinin çatırdadığını hissetti.

Yüzüstü yere yapışmıştı. Bileğinde çok feci bir acı vardı. Sersemlemışti. Ağzıyla önündeki çeri çöpü üflüyordu. Sonra yavaşça başını kaldırdı. Göz ucuyla baktığında gri gökyüzündeki devasa kanatları gördü.

Sonra birdenbire Aidan kendini yüksek bir platformda dizlerinin üzerinde buldu. Kılıcı gitmiş, elleri de arkasından bağlanmıştı. Soluk yüzlü, uzun boylu bir savaşçı önünde duruyordu. Uzun, gri saçları arkasına düşüyordu. İnce tacı sağlam alnının ve anlamlı, ela gözlerinin üzerinde duruyordu.

Konuşmaya başladıığında sesi önce Aidan'ın kulaklarını tırmaladı. Sonra o cızırtı giderek soluklaştı ve savaşcının kelimelerini duyabildi. şöyle diyordu: "... Sana dostluk elimi uzatıyorum. Arkadaşlık öneriyorum." Sesi gür ve azametliydi. Sanki söyledikleri dışında itimat edilmesi gereken başka bir şey yokmuş gibiydi. "Tüm bu cömertliğime karşılık onlar daha ucuz bir yol seçebilirler."

Aidan döndü, yanında başlarını eğmiş duran iki şövalyeye baktı. Gözüne çok tanıdık geliyorlardı ama anormal yeteneklerle donanmışlardı. Kendileriyle gurur duydukları tüm bedenlerinden okunuyordu. Elllerinde ikiz kılıçlar vardı.

Soran gözlerle savaşçıya baktı.

"Kaybettiler," dedi ellerini kenetleyerek. "Ama onların kaybı senin kazancındır. Bir zamanlar onların olan her şeye ve daha fazlasına sen sahip olacaksın."

Savaşçı uzuyor, daha da güçleniyordu sanki. Ellerini iki yana ayırdığında Aidan azametli kuleleri, yüksek tahtı ve altın tonozu görebildi. Yalvaracağı tek yer burasıydı ve bunu çok iyi biliyordu.

"Etrafına bak," diye devam etti savaşçı. "Korumaya çalıştığın her şeyi kaybettin. Geriye hiçbir şey kalmadı." Aidan döndü, harabeye dönmüş şehre baktı. Yıkılmış kuleler, delinmiş duvarlar, kömürleşmiş enkaz ve parçalanmış cesetler... Gökyüzü karanlıktı. Binlerce yangın dumanlarını bulutlara taşımıştı.

"Yapman gereken tek şey," dedi savaşçı, "seni terk edeni inkâr etmek."

Konuşmasında Aidan'ın içine işleyen bir huzur vardı. Savaşçının gözlerinin içine baktı. Sakince konuştu: "Kralımı asla inkâr etmem!"

Kara Şövalye iki kılıcıyla ona doğru yürüdü. Ama ustası elini kaldırdı. "Ben yaparım," dedi savaşçı. Kara, uzun, keskin kılıcını Aidan'ın zırhının içinden sokarken ela gözleri kırmızı toplara dönüşmüştü.

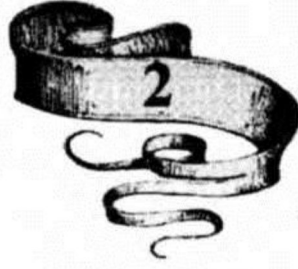
"Uhhh! Ah, ahhhh!" diye bağırdı Aidan. Yatağında acı içinde kıvrılırken komodinin üzerindeki lambasını devirdi.

Lamba yere düşer düşmez çıkardığı sesle beraber tuzla buz oldu. Ama nihayet Aidan'ı uyandırmıştı. Sertçe titredi. Midesi köpürüyordu. İçinde bir şeyler onu çekiyordu. Paramparça camların arasından atlayarak banyoya koştu ve kustu. Olduğu yere çöktü, başını klozete dayadı.

"Aidan?" Merdivenlerin aşağısından Grampin'in sesini duydu. "İyi misin?"

"Evet!" dedi başını kaldırarak. Bağırmaya çalıştı. "İyiyim!"

Kafasını doğru düzgün dik bile tutamıyordu. Gördüğü rüya berbatı. Ama uyanıp da ailesiyle beraber taşındıkları aklına gelince asıl kâbusun bu olduğunu fark etti.

BEKLENMİYEN

"Grampin bana yine o rüyalarından gördüğünü söyledi," dedi Aidan'ın babası. Elini oğlunun omzuna atıp, her zamanki güven verici bakışlarından birini sergiledi. Aidan ise sanki bir eşekarısı konmuş gibi omzunu silkti.

Bay Thomas yüzünü buruşturdu, nefesi hızlandı; elini grileşen saçlarının arasından geçirdi. Baba ve oğlun arasında bir sessizlik oldu.

Aidan'ın annesi yanlarındaydı. Başını hafifçe yana eğmiş; elleri kalçalarında duruyordu. **Ben sana söylemiştim** duruşuydu bu.

Bay Thomas bakışlarını başka yöne çevirip iç geçirdi. Yemek odasından çıkacaktı ki aniden vazgeçti. Masadaki oğ-

lunun yanına bir sandalye çekip oturdu.

"Bu şekilde daha ne kadar devam edeceksin?" diye sordu.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diye cevap verdi Aidan. Başka tarafa baktı.

"Bak, iki hafta oldu oğlum ve..."

"Evet, iki hafta oldu ve ben hâlâ buradan nefret ediyorum."

"Biliyorum, bu biraz ani..."

"Biraz mı?" diye araya girdi Aidan. "Yaz tatili başlayalı bir hafta olmuşken yanıma gelip diyorsun ki, 'Bak Aidan, iki hafta içinde ülkenin diğer ucuna gitmemiz gerekiyor.' Bu **biraz** mı ani sence? Benim ne düşündüğümü sormadınız bile."

"Bunu önceden de konuştuk. Biliyorsun başka seçeneğimiz yoktu. Grampin'in yardımımıza ihtiyacı var. Ömrü boyunca burada yaşadı ve onu yanımıza almak için zorlamaya hakkımız yok."

Aidan omuz silkti. Bu teraneyi önceden de duymuştu.

"Ayrıca," diye devam etti babası. "Riddick ve Dunn'un burada şubeleri var. Bu, annenin öğretmenliği için de iyi bir referans."

"Yani burası benim dışımda herkes için uygun."

Bay Thomas başını çevirdi; kaşları çatıktı. "Biz de geride, Maryland'de arkadaşlarımızı bıraktık. Sen de biliyorsun."

Bu kadarı da fazlaydı. Aidan ani bir hareketle yerinden kalkıp hızlıca odadan çıktı. Öfkeyle merdivenleri çıktı, odasına girip ardından kapıyı sertçe kapadı ve yatağına gömüldü.

Yüzü masasına dönüktü. Ortaçağa özgü on iki tane figür - kurşun askerler, ejderhalar, tek boynuzlu atlar- her zamanki gibi

sessizce onu dinlemek için hazırlardı.

"Biliyor musunuz?" dedi onlara. "Arkada bir dost bırakmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Tabii, onlar burada birç oynamak için bililerini bulmakta hiç zorlanmayacaklar nasıl olsa."

Küçük arkadaşlarından hiçbiri ona cevap vermedi. Tavsiyede bulunmadılar. Nutuk çekmediler. Sadece dinlediler.

"En yakın arkadaşım kilometrelerce uzağımdayken liseyle nasıl başa çıkacağım bilemiyorum." Figürlerine bakıp başını salladı. Robby gibi birisini bulmasına imkân yoktu.

Robby Pierson ve ailesi Florida'dan Maryland'a gelmiş, Aidan'ın bir blok ötesine taşınmışlardı. İki arkadaş okulda tanışmışlardı. Yan yana oturduklarında Aidan için her şey değişmişti. O zamana kadar Aidan, arkadaşları ve çevresi tarafından bütün gün kale, uzay gemisi gibi şeyler çizen tuhaf, şişmanın teki olarak bilinirdi. Ama sonra Robby çıkagelmişti. Uzun boylu, yapılı, kocaman yeşil gözleri olan bir çocuktü. Uzun sarı saçları vardı ve küpe takıyordu. Mükemmel bir vücudu vardı. Tüm sporları herkesten iyi başarırdı. Bütün öğrenciler ve hatta hocalar bile onun "çok klas" bir çocuk olduğunda hemfikirdiler.

Nedenini bilmediğı bir şekilde Robby, Aidan'ın en iyi arkadaşı olmayı seçmişti. Ders aralarında, okul çıkışlarında beraber takılıyorlardı. Zaman zaman da evde kalmaya geliyor; birlikte uzun zaman "PlayStation" oynuyorlardı.

Klaslık sanki sihirli bir tozdu ve Aidan arkadaşının katanları altında, giderek ona benzemeye başlamıştı. Robby'nin

sayesinde okulun en popüler çocukları Aidan'la ilgilenir olmuşlardı. Sanki, ***Eğer Robby bu çocuğun klas biri olduğunu düşünüyorsa öyledir***, diyorlardı. Aidan bu kocaman kanatların gölgesinde olmaktan çok mutluydu. Alay konusu edilmekten kurtulmuştu. Her durumun bir hal çaresi vardı. Robby her zaman ne yapılacağını bilirdi nasıl olsa.

"Yine acayip biri oldum!" Öfkesi öylesine güçlüydü ki, önündeki şeyleri ezmek, tuz buz etmek istiyordu ama daha yeni lambayı kırmıştı. O yüzden yastığını var gücüyle sıkıp odasının kapısına fırlattı.

Soma kalkıp yatağının kenarına oturdu. Pencereden biri onu seyrediyor gibi hissediyordu. Bir süre hareket edemedi, donakalmıştı. Dönüp biri var mı diye bakmaya cesaret edemiyordu.

Çok aptalca, dedi kendi kendine. ***Yani, benim penceremde kim olabilir ki? İkinci kattayım. Dayanılacak hiçbir şey yok orada. Belki ağaç dalıdır.***

Kendi etrafında dönüp pencereye baktı. Önündeki tüm alan alabildiğine yeşillikti. Büyük otlar rüzgârla bir ileri bir geri sallanıyorlardı.

... ***Sanki orada biri var!*** İçine bir kurt düşmüştü. Yüzünü cama dayadı.

Sola, sağa, yukarı, aşağı baktı. İlk önce bir şey göremedi. Ama soma yolun karşı tarafından evlerine doğru bir şey geldiğini gördü. Bir gölge... Kocamandı ve çok hızlı hareket ediyordu. Çıkardığı gürültüyü camın arkasından duyabiliyordu. Garip bir sestir bu. Hava veya suyun aniden dönmesine

benziyordu. Gökyüzüne baktı, hiçbir şey yoktu.

Ama ses devam ediyordu. Gölge de bir yandan büyüyerek göz önüne çıktı. Eve doğru geliyordu. Neyin gölgesi diye dikkatlice etrafa baktı ama ortada ne uçak ne de bulut vardı. Hemen sonrasında gölge, evin üzerinden geçti ve bir an güneş tutuldu. Neydi bu?

Hemen yataktan fırladı. Merdivenlere koşup aşağı indi. Dehşet içindeydi.

"Hey, bu gürültüde ne!" diye bağırdı babası mutfaktan.

"Pardon!" diye seslendi Aidan. Aceleyle kapının önüne, gökyüzüne bakmaya çıktı.

TOPRAK KAPLARDAKİ HAZİNELER

"Ben ciddiym anne. Kocaman bir gölge vardı," diye mırıldandı Aidan. Ağzında koca bir parça pizza vardı.

"Eminim bir şeyler görmüşsündür Aidan," diye karşılık verdi annesi. "Belki de bir uçaktır, ha?"

"Anne, uçaklar öyle ses çıkarmazlar. Bu *fşuu, fşuu* gibi bir sestir."

"Ben ne bir şey gördüm ne de duydum," dedi Aidan'ın babası.

"Belki de helikopterdir?"

"Anneee!"

"Özür dilerim," dedi. "Fakat helikopterler de öyle ses çıkarır."

Aidan suratını astı.

"Ayrıca dediğiniz şeyler kesinlikle olamaz çünkü çam ağacının üzerindeydi."

"Çam ağacın mı?" dedi anne ve babası aynı anda. İkisi de kaşlarını çatı.

Grampin tekerlekli sandalyesiyle mutfaktan gelip yanlarında durdu. Aidan birden ayağa kalktı. "Neyse, boş verin!"

Ertesi sabah Aidan bilgisayarının başına oturmuş, Robby'nin gönderdiği son e-postasına bakıyordu. Aidan'a iki hafta boyunca bir şey yazamayacağını, çünkü özel bir futbol kampında olacağını bildiriyordu. Kamp Ramblewood ya da Redwater veya Rattleweed denen bir yerde olacaktı, tam hatırlamıyordu. Profesyonel futbolcular gelip küçük amatörleri eğiteceklerdi.

İşin en kötü tarafı, bu iki hafta boyunca Robby internete girmeyecekti. Bu da ağustosta Robby'den mail gelmeyecek demek oluyordu. "Harika," diye sızlandı Aidan. "Yaz tatili etkinlikleri."

Colorado'ya geleli üç hafta olmuştu. Aidan bu sürede birden fazla güzel kitap bitirmiş, aldığı PS2'nin hakkından gelmişti. Babası bütün gün şirketteydi. Annesi yeni dönem ders planlarını hazırlamak için haftanın iki ya da üç günü okula gidiyordu. Grampin ise Aidan'm pek ilgilendiği bir şey değildi.

En büyük sorun, bu yeni çevrede kendi yaşında bir çocuk olmamasıydı. Etraftaki hiçbir dükkânda da yaşıtı olan birini görememişti. Bugüne kadar en azından Robby'nin mailleri vardı. Ama şimdi onu da kaybetmişti.

Robby'yle her gün ayrı bir maceraydı. Kale yapmak, kerevit yakalamak ya da okulun arkasında kendini rüzgâra

vererek bisiklet sürmek... Hepsi çok keyifliydi. Robby her şeyi eğlenceli kılmayı başarıyordu.

"İhtiyacım olan şey bu," dedi kendi kendine. "Macera!"

Aidan'ın evde kontrol etmediği tek yer kalmıştı: bodrum katı. Yer altında bulunma fikri bile ona sıkıntı veriyordu; soğuk, kapalı. Yine de oraya girmeye ihtiyacı vardı. Gün bugündü işte.

Mutfaktan geçti, Grampin'in yanından yürüdü. Horul horul uyuyordu; fincanındaki kahve de çoktan soğumuştur.

Sonra bodrum katının kapısını gördü. Alışıldık topuzlu kilitlerle beraber bir zincir ve bir de sürgü vardı üzerinde. Grampin'in bu kapıya neden üç tane kilit taktığını hep merak etmişti. Küçük bir çocukken onu ziyarete geldiklerinde hep sormak istemişti ama soramamıştı. O zamanlar aşağıya inmek için de daha çok küçüktü. Aidan bodrum katlarını sevmiyordu. Rahatsız, nemli ve karanlık yerlerdi buralar. Robby'nin Maryland'deki bodrumları da her zaman ona bir ürperti vermişti.

İçinden bir ses Grampin'in bodrumunun Robby'ninkinden çok daha kötü olduğunu söylüyordu. Aradığı macera bu olabilir miydi?

Sessizce bodruma girip arkasından kapıyı kapattı. İçeride boğucu bir karanlık vardı. El yordamıyla bir fener, lamba düğmesi bulur muyum diye arandı ama hiçbir şey yoktu.

Kafasını kurcalayan diğer düşüncelerle mücadele halinde, parmak uçlarına basarak merdivenleri inmeye başladı. Ancak her

basamağa, dokunuşunda tuhaf bir ses çıkıyordu. Sanki bir piyanonun ince seslerinin bulunduğu taraftaki tuşlara basıyordu. Karanlıklar içinde hiç de tekin olmayan yabancılar onun geldiğini görüyor olmalıydılar.

Son basamağı da inince içerisinin o kadar da karanlık olmadığını görerek biraz olsun rahatladı. Bodrumu aydınlatan üç tane pencere vardı. Bunlar tuhaf bir yeşile boyanmıştı ama en azından içeridekilerin şekilleri seçilebiliyordu.

Gözlerini kocaman açarak bodrumun zeminine bastı. Yerde hortlaklar olacak, birileri onu bileklerinden yakalayacak diye korkmuştu ama hiçbir şey olmadı. Yine de burada onu huzursuz eden bir şeyler vardı. İçerisi soğuktu ve bu onda hafif bir ürperti yaratıyordu. Çok rutubetliydi ve bir küf kokusu duyuyordu. Ve her şeyden öte, inanılmaz sessizdi. Ne cırcırböcekleri ne de su sesi... Hiçbir şey yoktu. Aidan'ın duyduğu tek ses, kalp atışları ve ayak sesleriydi.

Önünde kocaman bir koli gördü. İçi bir sürü oyuncakla doluydu ama bu oyuncaklarda Aidan'ın içini sıkan bir şey vardı. Camdan gelen yeşil, solgun ışık yüzlerine vuruyordu. Ahşap bir sandal, kırılmış bir davul ve tek gözüyle bakan bir oyuncak bebek... Aidan onları görünce korkuyla geri çekildi.

Aceleyle oradan karşı duvardaki tezgâha ilerledi. Hâlâ çalışan bir lamba vardı, büyük bir rahatlama duydu. Yeni keşfettiği bu ışıkla beraber içerideki diğer birçok şeyi de fark etti. Ahşap düğmeleri olan bir radyo, 1950'lerden kalma gazeteler, Gil diye birinin adı yazılı beyzbol kartları vardı. Bozulmamış başka beyzbol kartları vardır diye umutlandı. Titiz bir şekilde yakınındaki diğer kutuları araştırmaya başladı. Şanssızlık. Baktığı diğer kutular küf kokuyordu. Kâğıt tomarlar ve başka küçük karton kutularla doluydu o kutular.

Aidan yüzünü buruşturarak iç geçirdi. Uzaktaki köşeye yürümeye başlamıştı ki bir ses duyunca aniden durdu. Belli belirsiz bir şeydi ama Aidan'ın gergin sinirleri ve bodrumun korkutucu sessizliğinde bu ses bir patlama gibi yankılanmıştı.

Olduğu yerde bir mezar taşı gibi kaskatı duruyordu. Gözleri ise etrafı geniş biçimde kolağan ediyordu. Ses merdivenlerin altındaki kuytu yerden geliyordu ama orada bir şey görünmüyordu. Ne bir bisiklet, ne kutu içinde bir fare ailesi ne de yemek arayan bir hamamböceği. Orası beton, bomboş bir zemindi sadece. Ama ses devam ediyordu. Kurumuş yaprakların arasından geçen rüzgârın fısıltısı gibiydi. Aidan birdenbire onu penceresinden izleyen şeyi düşündü.

Kalbi ağzına gelmişti, adeta nefesi kesilecekti. Merdivenlere yöneldi. Tek çıkış orası gibi duruyordu. Birkaç adım daha ve... Tam basamağa gelmişti ki tezgâhın üzerindeki lambanın ışığı önce titremeye, soluklaşmaya başladı ve ardından *puff* diye söndü.

Hemen her yer kapkaranlık olmuştu. Camlardan gelen yeşil ışık da tamamen yok olmuştu. Aidan yeniden olduğu yerde

kalakaldı. Gözleri yuvalarından çıkacaktı. Yardım istemek için ağzını açtı, bağıracaktı ki vazgeçti. Bağırsa bile evde kim vardı? Grampin. Yaşlı adam ona nasıl yardım edebilirdi ki?

Sesler devam etti. Yaprakların arasından fısıldayan rüzgârın sesi giderek yükselmiş, nefes nefese kalan birinin derin solumalarına dönüşmüştü. Bu kesinlikle gürültülü bir nefes almaydı. Merdivenlerin altında da bir şey parlıyordu.

Mavi bir elektrik akımı gibi yanıp sönen bir şeydi. Çok güçlüydü. Bir an parıltı kesildi; ama soma derin bir nefes daha duydu ve parıltılar girdap yaparak merdiven boşluğunda dönmeye başladılar. Bu sefer ilk mavi elektriğin arkasında iki tane daha belirmişti. Üçü de çok kuvvetli ışıklardı. Hemen soma aynı anda sönüp tekrar yandılar. Öyle ki merdiven maviye boyanmıştı sanki. Ardından yavaşça azalıp gözden kayboldular.

Sadece bir çeşit elektrik atlaması, diye düşündü Aidan. Kendini rahatlatmaya çalışıyordu.

Tezgâhın üzerindeki ışık aniden nasıl gittiyse yine o şekilde geri geldi. Merdivenlerin altında duran üç tane kil çömlek gördü.

Aidan başını iki yana salladı. Bunlar önceden de burada mıydı?

Tedirgin bir halde bir iki adım attı. Üç çömlek de tozlu gri renkteydi. Ve boyları yarım metre kadardı. Üzerlerinde ne bir yazı ne de süsleme vardı. Kocaman kapaklarıyla kocaman, antika kavanozları andırıyorlardı.

Kafasında türlü fikirler dolaşıyordu ama kalp atışları normal seyrine dönmüştü. Birkaç dakika önce korkunç bir dehşet içindeydi ama şimdi sadece çömleklerin içinde ne olduğunu düşünüyordu!

Altın ya da gümüş madeni paralar mı? Zümrüt, yakut veya pırlantalar mı? Gülümsedi. Kim bilir bu yeni servetiyle neler alınabilirdi?

Ama belki, dedi kendi kendine, ***bu kavanozlar hiç de güzel şeylerle dolu olmayabilirdi. Belki de kobralar ya da ölmüş binlerinin külleriyle doluydu.***

Diğer taraftan Aidan ne olduğunu öğrenmek zorundaydı. Yavaşça onlara yaklaştı.

Uzandığında ne elektrik şoku ne de elinde aşın ısıdan bir kabarcıklaşma oluştu. İlk kavanoza dokunduğunda diğerleri aniden paramparça oldular. Aidan korkarak geri çekildi. Çok değerli bir şeyi kırmış olmanın sıkıntısını yaşıyordu. Bir an annesinin merdivenleri inip bu dikkatsizliği yüzünden kendisine kızmasını bekledi ama annesi evde yoktu ki.

Kırık parçaların arasından her birine sıkıştırılmış tomarlar gördü. ***HAZİNE HARİTALARI!*** diye ümit ederek uzandı ve tomarlardan birini aldı. Şaşırtıcı derecede ağırdılar ama Aidan'ın neden bu kadar ağır olduklarını anlaması uzun sürmedi. Haritalar tek parça değil, iç içe geçirilip deri bir kayışla bağlanmış bir sürü parşömenden oluşuyordu.

Aidan diğer iki tomarı da kucakladı. Ayağa kalktı, karanlıkta dikkatlice merdivenleri çıktı. En üst basamağa geldiğinde hızlıca kapıdan çıktı ve koşarak odasına gitti. Kâğıtlarda ne yazdığını çok merak ediyordu.

İNANET

Titiz bir şekilde ilk tomarı deri kayışından kurtarıp sarılmış kâğıdı yatağının üzerine yaydı. Nefesini tuttu. Kâğıda çok nazik davranıyordu. Bu antika bir şey olabilirdi ve açar açmaz un ufak olmasından korkuyordu. Ama endişeleri yersiz çıkmıştı çünkü bu bir kâğıttan çok daha sağlam bir malzemedен yapılmıştı.

İlk sayfada taş bir şatonun arması vardı. Muhtemelen metni korumak amaçlıydı. Şansına, İngilizceydi. Başlığı yüksek sesle okudu.

Zaman ve mekânın ötesinde asaletin ve şanın hüküm sürdüğü bir diyar vardır.

Aidan heyecan içindeydi. Kelimeleri tekrar, tekrar oku-

du. Sanki çok lezzetli bir yemeğin tadına bakıyormuş gibiydi. Hevesle bir sonraki sayfaya geçti.

Devam eden üç saat boyunca büyülenmiş bir halde tomarları açarak içinde yazanları okudu. Fantastik bir dünyaya adım atmıştı.

İlk tomar başka bir dünyadan bahsediyordu, adı Realm olan bir dünyadan. Ortaçağda adı Alleble olan çok güçlü ve muhteşem bir krallık. Bu krallık zamanla gittikçe büyüyor ve bünyesine yeni şehirler katıyor. Yeni kaleler, kasabalar ele geçiriyor. Fakat Alleble, krallığın babası konumunda. Her baba gibi kraliyete bağlı çocuklar veriyor. Yalnız çoğu kraliyete sadık kalmıyor. O zamanlar Alleble'nin gücü mutlak ve barış hâkim. Kralları egemen, orduları ise yenilmez.

Tabii ki diğer küçük ordularla çarpışmalar patlak vermiş, kardeşler arasında çekişmeler olmuş. Olağan tehlikeler yaşanmış. Saldırgan yaratıklar yaşadıkları mağaraları terk edip dışarı çıkmış, şehirlerin yakınına kurulmuş kalelere saldırılar düzenlemiş. Alleble kralı tüm bu olayları çözülebilir sanmış ve düzen sağlanır diye düşünmüş. Ama barış uzun sürmemiş. Kral halkını dışarıdaki tehlikelere karşı korurken, Alleble krallığın içinden hiç beklemediği bir saldırıyla karşı karşıya gelmiş.

Aidan daha önce bir sürü fantastik roman okumuştı:

Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri, Oswald'ın Arayışı, Kara Dağın Tarihi. Hepsi de gizemli ve ilginç hikâyelerdi. Fakat bu yazılanlar başkaydı. Bu bulduğu kâğıtlarda yazılanlar da çok eskiydi ama içlerinde bundan fazlası vardı. Daha ilk kelimesinden itibaren Aidan kendisini tuhaf bir şekilde, okuduklarının içinde bulmuştu.

Aidan'ın kafasını kurcalayan bir şüphe vardı. Kesinlikle bu hikâye fantastik öğelerle bezenmişti -şövalyeler, kaleler, ejderhalar ve diğer mahlûkatlar- ama yine de gerçek bir şeyler vardı sanki. **Kesinlikle gerçek olamaz,** diye düşündü Aidan.

Diğer taraftan kesin olan öğeler olanları yeniden gözden geçirmesi için başının etini yiyordu. İnanılmaz bir durumdu. Gördüğü o kalenin boyutları, savaşçılar, girdikleri mücadeleler, hatta isimleri!

Bazı listeler koca bir sayfa devam ediyordu.

Aidan bu hikâyenin yazan her kimse, neden konuyla ilgili detaylan yanda kesmişti, onu merak ediyordu. Ara sıra bu hikâye, bir tarih kitabı okuduğu hissini veriyordu ve tarih gerçektir.

Aidan yerinde duramıyordu. Daha fazlasını öğrenmek istiyordu. İlk tomarı bitirir bitirmez ikinci tomara geçmiş, büyük bir hevesle okumaya başlamıştı.

Kral Eliam, Alleble'nin asil, bilge hükümdarı Kral Eliam, bir şövalyesini Kadim Asker statüsünden Alleble'nin Koruyucu'su katma terfi ettirmişti. Bu önemli bir karardı. Krallık içinde on ikiden fazla usta, kraliyet savaşçısı vardı. Ama Alleble'nin Koruyucu'su bir taneydi. Bu yeni bir pozisyondu; büyük bir şeref, büyük bir sorumluluk ve büyük bir güç demektir. Hem Kral'ın tahtını hem de Kral'ı kollamak Koruyucu'nun sorumluluğundaydı.

Kral Eliam kendisine cesur yürekli, adı Paragal olan bir şövalyeyi seçmişti. O, Kral'ın ilk Koruyucu'su olacaktı.

Kral, Paragal'e **Cer Muryn**, Mavi Kılıç'ı verdi. Bu büyük zorluklarla Kral'ın bizzat kendisi tarafından yapılan bir kılıçtı. **Murynstil** adında, ülkedeki en sağlam ve dayanıklı metalden yapılmıştı. Kabzasında yıldız gibi parlayan, üç tane mavi damarlı akik vardı. Bu ancak temiz kalpli biri tarafından kullanıldığında parlardı. Önceleri Paragal çok temiz bir şövalyeydi ve başta Kral olmak üzere tüm Alleble maiyeti Paragal'i yürekten seviyordu.

Böylece Kral Eliam ona eşi benzeri olmayan bir yetki bahşetmişti. Kalenin en yüksek kulesi Sil Agal Lorinfal adında kutsal bir mekâna ev sahipliği yapıyordu. Burası Işık Kütüphanesi'ydi, Kral Eliam'ın danışma merkeziydi. Alleble' nin tarihini yazdığı yer de burasıydı.

İçeri yalnızca Kral Eliam girebilirdi çünkü kuleyi koruyan Beyaz Alev Taşları vardı. Bunlar kulenin etrafında devamlı yanan, söndürülemeyen kutsal alevlerdi.

Kral Eliam, Paragal'e kütüphaneye girip Alleble'nin bilgisini okuması için bu alevlere karşı dayanma gücü bahşetmişti. Diğer taraftan yazma yetisi yine sadece Kral'a aitti.

Paragal burada çok zaman harcadı, çok okudu. Öylesine çok şey öğrendi ki tüm Alleble sınırları içerisinde bilgisiyle yenemeyeceği tek kişi Kral kaldı. Etraftaki küçük birçok krallığın nice elçileri, ajanları Paragal'e gelip ondan bilgi ve tavsiyeler İstediler. O da memnuniyetle istediklerini verdi. Karşılığında bir kısım bilginler kendi diyarlarından getirdikleri hâzineleri onun önüne serdiler. Böylece Paragal kısa zamanda hiç de azımsanmayacak bir servetin sahibi oldu. Ve bu onun felaketi oldu.

Kazancı daha da artıyordu ama tabii Kral'la karşılaştırıldığında pek de önemli bir şey sayılmazdı ve bu onun içini kemiriyordu. İşte açgözlülük, şeytanın onun kalbinde açtığı çatlağın ilkiydi. Realm halkının ona verdiği hediyeler ve övgülerle birlikte kibiri de güçlenmeye başlamıştı.

Herkes onu adil biri olarak görüyordu. Diğer taraftan krallar kadar güzel görünümlü ve yakışıklıydı. Ona bilge diyorlardı, herkesin gözünü korkutacak derecede akıllı. Güçlü diyorlardı; o kadar güçlü ki efsanevi bir savaş kabiliyeti vardı ve Beyaz Alev Taşları'ndan helâk olmadan geçebiliyordu. Ama tüm bu övgüler onu ne kadar memnun etse de içten içe onurunu kınıyordu. Ne söylenilirse söylensin o her defasında Kral Eliam'm daha büyük olduğunu anlıyordu!

Diğer krallıkların hükümdarları Kral'a akıl danışmaya geldiği zamanlarda içini müthiş bir kıskançlık kemiriyordu. Kral geçerken herkesin eğilip ona selam durması bunu daha da azdırıyordu. Bu sevgi ve saygıya gıptayla bakıyordu. Kral, Işık Kütüphanesi'ne girip Alleble'nin tarihini kâğıda dökerken o dışarıda taht odasında, içi içini yiyordu.

Artık Kral'a tabi olmaktan sıkılmıştı. O tacı kendisi takmak istiyordu.

Gizlice uzak diyarlardan, daha çok da Alleble'nin yakınlarından kendi maiyetine bir sürü adam çekti. Varlıklıydı, hepsine rüşvet verdi. Akıllıydı, hepsini aldattı. Güçlüydü, hepsine baskı yaptı. Ve çok geçmeden Kral'ı indirip yerine tahta kendisi çıkması için hazırladığı planı harekete geçirdi.

Aidan çok öfkelenmişti. Paragal böyle bir krala nasıl ihanet edebilirdi? Kral Eliam çok iyi, düşünceli ve cömert bir insandı. Paragal'e oğlu gibi davranmıştı! Bu düpedüz ihanetti. Hiç adil değildi.

Yastığına var gücüyle vurdu. Birçok haksızlıkla karşı karşıya gelmişti ama Alleble'de yaşananlar kadarını görmemişti. Kendisine bunun sadece bir hikâye olduğunu hatırlatıyordu. Diğer taraftan Kral Eliam için endişeleniyordu. Bundan sonra neler olduğunu öğrenmek zorundaydı. Oturuşunu düzeltip okumaya devam etti.

Bir süre sonra kendisini ne kadar uyanık tutmaya çalışsa da gözleri kapanmaya ve başı düşmeye başladı. Çok geçmeden göz kapakları daha fazla dayanamayıp kapandı.

Uykusu sıkıntılıydı. Debeleniyor, sağa sola dönüyor, ellerini yumruk yapıp boşluğa savuruyor ve sürekli "Hayır! Hayır! Hayır!" diye inliyordu. Ama rüya bitmek bilmiyordu.

Alleble'de güneşin batmasına neredeyse bir saat vardı.

Paragal durumdan memnundu.

"Planım tahmin ettiğim gibi ilerliyor. Neredeyse mükemmel," dedi kendi kendine. "Kadim Muhafızlar da ortadan kayboldular. Neyse önemli değil."

Paragal kürkünü giymiş, taht odasının kapısında duruyordu.

Kral'a bağlı, onun baş Koruyucu'su kendiyle gurur duymaya çok alışmıştı.

Kılıcına, Cer Muryn'e baktı. Kılıcındaki mücevherler soluktu, ilk zamanki mavi alev gibi parlaklıklarından eser yoktu.

Döndü ve bir hayalet gibi taht odasına girdi. Duvarlarda uzun, heybetli Alleble kahramanlarının resimleri asılıydı, içerideki şövalyeler ve leydiler kendisine ait olmayan bir makama doğru yürüyüşünü izliyorlardı. Paragal onlara bakmadı. Hatıralar ve merhamet onun planını aksatabilirdi. O yüzden bakışları tek yöne, tahta odaklanmıştı.

Kral Eliam'ın tahtı beyaz renkli, özel bir mermerden yapılmıştı. Karanlıkta bile ışıldayacak türdendi. Paragal yavaşça tahtın kolçaklarına gezdirdi. Başını arkaya yasladı ve gözlerini kapatarak bu muhteşem anın tadını çıkardı. Daha soma bu makamın zaferini doyasıya içecekti.

Paragal, Kral Eliam'ın kütüphanede olduğunu biliyordu. Her zamanki gibi gün doğumuna kadar da orada kalacaktı.

Alleble'nin tarihini yazmak için çok iyi bir zamandı: sessiz, sakin.

Kaygılar ve dertler günün ilk ışıklarını bekleyebilirdi. Güneşin doğuşuyla Alleble'nin şanlı tarihini yazmış olacaktı.

Paragal titrek lambaların ışıklan sarmal merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Kral'ın kutsal evinin kavisli kemer kapısından geçerken başını eğip eşikten geçti. Avlunun ortasında kısa bir süre durdu. Karşısında duran Beyaz Alev Taşları'na ve kütüphane kulesine baktı. On iki taş, duvarlara kakılmıştı. Her taşın üzerine Alleble'nin ilk tomardan çıkan, parşömende yazılı olan kutsal sözler kazınmıştı. İlk parşömen kütüphanede saklanıyordu. Paragal'e bile o ilk parşömeni okuma izni verilmemişti. Parşömenin içinde geçmiş ve gelecek yazıyordu, Alleble'nin geçmiş ve geleceği. Diğer ikisi ise çoktan yazılmıştı. Fakat hiç kimse bunun gerçek olup olmadığını bilmiyordu.

On iki taştaki on iki kelimenin her biri kızgın alev sıvısıyla kazınmıştı. Beyaz diller de onları temizlemiş ve cehennem alevinden alıp yükseltmişlerdi. Ateşle kıvrılan duvarlar kütüphaneyi yutmuş, gelenleri acıyla yoğurarak Kral ve Koruyucu'su dışında kimsenin içeri girmesine izin vermemişti. Ve şimdi Koruyucu'su da içeri girmişti.

Alevler şimdi Paragal'i içine almışlardı ama Paragal onlardan etkilenmiyordu. Alevlerden geçerek kütüphaneye girdi. İlk olarak yazı mabedine geçti. Kütüphanede dokuz seviye vardı. Her birinden sarmal merdivenlerle tavan kapağına ulaşıyor, oradan geçerek de bir somakine ilerleniyordu.

Kılıcını kabzasından tutarak yerden tavana kadar uzanan

rafların yanından geçti. Her rafta numarandırılmış parşömenler vardı. Paragal hepsini kelimesi kelimesine biliyordu. Yalnızca birini okumamıştı; dokuzuncu kattaki parşömeni. Kâğıt, Kral Eliam'ın yazı masasının üzerinde duruyordu.

Kalem hâlâ yazarının elindeydi ve henüz mürekkebi kuramamıştı.

"Her zamankinden daha erken geldin," dedi Kral. Paragal'e arkası dönüktü. "Gir içeri Koruyucum. Haberlerin mi var?"

"Evet, Lordum," dedi Paragal. "Sizinle konuşmam gereken bir mesele var."

Kral kalemini mürekkebe batırıp yazmaya devam etti. "Yazımın bitmesine az kaldı. Bitsin, seni memnuniyetle dinlerim."

"Nasıl isterseniz Lordum." Dişlerinin arasından sırtıyordu Paragal. Lordunun masasının dibinde uyuz köpekler gibi yalvarmayacaktı. Küçümsenmek istemiyordu. "Ancak bu acil bir durum, bekleyemeyebilir."

"Peki, Paragal," dedi Kral Eliam. Döndü ve bakışlarını Koruyucu'suna kaldırdı. Mum alevinin titrek ışığı altında pek çıkaramasa da Kral'ın bakışlarında anlam veremediği, tuhaf bir şeyler sezdi. **Benden şüphelenmiş olamaz**, diye düşündü.

"Konuşalım öyleyse," dedi Kral.

"Kadim Muhafızlar'la ilgili bir sorunumuz var. Gelebilir misiniz?" diye sordu kütüphanenin dışını göstererek.

"Sorun mu?" dedi Kral. "Götür beni oraya."

Birlikte alevlerin arasından geçerek Işık Kütüphanesinden

çıkıldılar. Taht odasına girdiler, Kral'ın beyaz mermerden tahtının yanından geçtiler. Paragal'e vuran ay ışığı, arkasında, tahtın üzerini kaplayan kocaman bir gölge yapıyordu.

Koridordan geçip muhafızların saklandığı yere giderken hiç konuşmadılar. Merdivenleri kullanmadılar. Onun yerine Paragal, Kral'ı nadiren kullanılan bir kapıdan geçirerek muhafızların tutulduğu yerin üzerine çıkardı. Kral bir an durdu, Paragal'in ona kapıyı açmasını bekledi ve ilerleyen gecenin soğuğuna çıktılar.

Uzun, karanlık parmaklıkların ardındaki Alleble gri bir gölgenin içindeydi. Kuleler, küçük evler, barakalar, hatta çeşmeler bile uykudaydı.

Paragal geniş balkonun ortasına doğru yürüdü, saçlarını düzeltti. Yanında bir mezar taşına benzer büyük, genişçe, dikdörtgen şeklinde bir blok vardı.

"Bana göstermek istediğin şey nedir Paragal?"

"Bu bir sunak."

Kral, Koruyucu'sunun arkasından bakıyordu. "Bu sunak ne için?"

"Gelin ve görün Lordum," dedi Paragal.

Paragal balkonun kenarına kadar yürüdü ve Kral'ı beklemeye başladı.

Kral Eliam geldiğinde, ona duvarın dibinden aşağı avluyu gösterdi. Kral'ın gözleri irileşti.

Kadın, erkek, çocuk herkes aşağıda ellerini birbirine bağlamış, şatonun duvarının dibinde endişe içinde uğulduyorlardı. Hemen arkalarında, onları saran okçular, yaylarına

gerilmiş yanan oklarla hazır bekliyorlardı.

"Burada Kadim Muhafızlar'la ilgili bir sorun var Lordum," dedi Paragal.

"Paragal sen ne yaptın?" dedi Kral. Elini yavaşça kılıcının kabzasına sürüdü.

"Sadece hayatım boyunca hazırlandığım şeyi yaptım. Ben adil bir insanım. Akıllıyım, güçlüyüm ama sen yaşarken sadece bir kuklayım. Hak ettiğim ihtişamı yaşayamayan bir hizmetkârım."

"Paragal, sen her zaman benim için bir oğul gibiydin." "Evcil bir hayvan demek istiyorsun. Bir hizmetçi. Her zaman İkinciydim!" dedi Paragal hiddetle. **Cer Muryn'ı** elinde sallamaya başladı. "Ama artık yeter. Çok değerli Kadim Muhafızlar'ının eşleri ve çocukları senin aslında nasıl bir kral olduğunu görmeye can atıyorlar. Tüm çeşmeler, pınarlar petrolle dolu ve okun ucundaki küçük bir alevle patlamayı bekliyorlar. Bir anda hepsi mahvolabilir."

Kral'ın omuzları çöktü, başı sağa sola sallanmaya başladı. Sanki bu anı çok önceden bekliyor gibiydi, ama tüm bunlar hayal ettiğinden çok daha ağır gelmiş, onu harap etmişti.

Paragal'in sesi gittikçe azaldı, bir fısıltıya dönüştü. "Sık sık kurban etmekten bahsedersin. Söylediklerini eyleme geçirmeye ne dersin? Şimdi Lordum bir seçim yapmak zorundasın; ya senin hayatın ya onlarınkiler."

Kral gözlerini kıstı. "Sen akıllısın, doğru, Paragal. Ama bu bilgeliğin ihanetle lekelendi. Cinayet ile bütün Alleble halkının ve diğer bağımsız halkların sevgi ve saygısını kazanacağını mı

düşünüyorsun?"

Paragal'in gözleri kısıldı. Kral'dan sadece bir nefes uzaklıktaydı. "Eğer isteyerek bana sevgi duymazlarsa," dedi, "bunu ya kılıcımla ya da... yakarak alırım."

"Kazandığın sadece korku olur, sevgi değil."

"Yine de ben kazanacağım. Sonunda benim istediğim olacak, seninki değil."

Paragal kılıcının ucuyla sunağı işaret etti.

"Pekâlâ büyük Kral," dedi köpürerek, "tacını kenara koyacak mısın? Sebep olacağın günahattan kurtulacak mısın? Yoksa onların ateşler içinde yanarken attıkları çığlıkları duyacak ve hayatının sonuna kadar da bu sesleri duymaya devam mı edeceksin?"

Kral son bir kez halkına, çocukların gözlerine baktı. Dehşet içinde, paramparça bir halde titriyorlardı. Korku ve sabah ayazı birbirine karışmıştı. Ama gözlerinde korkudan daha öte bir şey vardı. Kral onlara gülümseyip kılıcını çıkardı.

Eliam, Alleble'nin güçlü Kral'ı, taştan yatağın üzerine serildi.

Kana susamış Paragal sunağın başında belirdi. Elinde Cer Muryn vardı, Kral'ın yaptığı kılıç. Paragal'in saflığı, temizliği çoktan gitmişti. Kılıcın üzerindeki akik taşlar cansızlaşmış, buz gibi donuk bir hal almışlardı.

Paragal kılıcını Kral'ın boynunun hizasında havaya kaldırdı. Esirler aşağıda huzursuzca kırdanıyorlardı.

"Söylemek istediğin bir şey var mı Lordum?" diye sordu Koruyucu küçümseyerek.

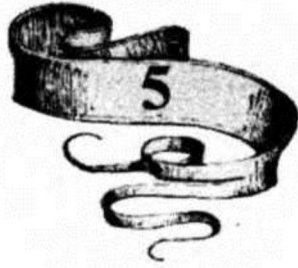
"İsmin," dedi Kral. "İsmin Paragal. Eski dilde 'saf ışıık' demektir. Sen önceleri öyleydin. Ama şimdi bunu kaybettin, yıldızın da söndü, ışıının da. O yüzden yeni bir ismin olmalı. Adın Paragor olmalı: 'katıksız karanlık'. Karanlık senin meskenin olacak ve seni giderek tüketecek. Sahip olamadığın ne varsa ona acıkacaksın. Ama Alleble senin gibi karanlığa gömülmeyecek."

Paragal'in gözleri kırıştı. Bir an alev topu gibi parladılar.

"Bunu ilan edecek gücün yok artık," dedi dışlerinin arasından. Kılıcının kabzasına iyice dayandı, güçlü darbeyi indirmeye hazırlandı ama kılıç inmiyordu. Kral Eliam gücüyle onu havada tutuyordu. Son bir şey daha söyleyecekti.

"Ne yapmak istiyorsan hemen şimdi yap, ama şunu bil ki bunu sen yönetmiyorsun. Ben izin veriyorum. Ve seçtiğin kötü kaderden seni hiçbir şey kurtaramayacak."

"Hayır!" diye bağırdı Paragal. Bir yılanınkine benzer bir tıslama çıktı ağzından. Ve bir kobranın darbesi gibi süratle kılıcını Kral'ın boynuna indirdi.

KESFEDİLMEMİŞ KRALLIKLAR

"Haaayınrrrrr!" diye bağırdı Aidan. Adeta yerinden zıpladı. Ellerini kaldırdı, karşı atağı savuşturmaya çalıştı. Yeniden kâbuslarına dönmüştü. Göğsü şişti. Yatak kıyafetleri sırlıslıklamdı ve Aidan soğuktan titriyordu.

Parşömenlere, Muhteşem İhanet'in belgelerine baktı. Olanları rüyasında görmüştü, berbat bir şeydi. Zihnindeki görüntüleri atmaya çalışıyordu ama maalesef onların hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu.

Yaptı, yaptı. O, o... Aidan, Paragor'un yaptıklarına uygun bir kelime bulamıyordu. Kral'dan sadece sevgi ve merhamet görmüştü ama o karşılık olarak ne vermişti? İhanet, önceleri Paragor' un yüzü asalet ve gururla doluydu, sonra ise

hiddet ve nefrete dönüşmüştü. O yüz...

Aidan gördüğü rüyanın ardından o yüzü ilk defa görmediğini fark etti. Bu... Evet, bu onun rüyalarına giren savaşçıydı.

Paragor 'du.

Göğsünde müthiş bir acı hissetti. Acı giderek büyüyordu.

Koridordaki banyoya gitti, yüzüne buz gibi su çarptı. Kalbi çok hızlı çarpıyordu. **Fakat... ben o parşömenleri okumadan önce Paragor nasıl oldu da benim rüyalarımı girebildi?**

Havluya yüzünü kuruladı. Aynadaki aksine bakarken geriye doğru sendeledi. Bir an için bütün bedeni acıyla kuşatıldı. Etrafında çeşme kenarlarındaki o binlerce çocuğun hayalet yüzlerini gördü.

Zihninde dolanıp duruyorlardı. Akli karışmıştı. Ama bu imkânsız, değil mi? Aidan aynaya bir kez daha baktı, yüzler kaybolmuştu.

Banyodan çıkıp odasının kapısına geldi, durdu. Üçüncü parşömene bakıyordu. Oradaydı, hâlâ deri kaplaması üzerindeydi ve okunmayı bekliyordu.

Her ne kadar Alleble kralına ve Kadim Muhafızlar'a ne olduğunu delicesine merak ediyorsa da biraz ara vermeye ihtiyacı vardı. Aşağı, mutfağa indi. Grampin oradaydı, hâlâ sandalyesinde uyuyordu.

Tek yaptığı şey uyumak, diye düşündü küçümseyerek.

Etrafından dolaşp kiler kapısını açtı. Olamaz, tüm çikolatalı kekler gitmiş! Aidan işi kimin yaptığını gösteren bir bakış fırlattı büyükbabasına. Kucağında yeteri kadar kırıntı vardı zaten. **Tek yaptığı şey yemek yemek ve uyumak,** diye düzeltti

önceki düşüncesini.

İkinci plana geçmek zorundaydı. Bir kâseye mısır gevreği koydu, eline bir kaşık alıp arkasını döndü. Birkaç saniye soma Grampin'in gözlerinin açık olabileceği aklına geldi. Büyükbabasından şüpheleniyordu. Başı öne düşmüş, çenesi de göğsüne dayanmıştı. Ellerinde çikolatalı keklerin kırıntıları vardı, göğsü de ağır ağır kalkıp iniyordu. Gerçekten uyuyan biri gibi görünüyordu. Yine de şüphelendi.

kkkkk

Boş kâseyi yatağının kenarına koydu. Artık üçüncü tomarı açmak için hazırды. Bağcığı çözdü, parşömeni yaydı ve gözlerini dikti.

İkinci parşömenin son birkaç sayfasına baktı. Dehşet içinde o balkon sahnesini tekrar okuduktan sonra üçüncü parşömene geçti.

Pek bir anlamı yoktu. Üçüncü parşömenin ilk sayfası şiir gibiydi.

Aidan kaşlarını çattı, suratını astı. ***Peki ama Kadim Muhafızlar 'a ve çocuklara ne oldu?*** Midesine saplanan bir ağrı, Paragor, Kral Eliam'ı öldürdükten sonra Alleble için pek de

iyi şeylerin yaşanmadığını düşündürüyordu.

Şiire baktı. Kelimeler siyah mürekkeple yazılmıştı. Yalnız ışığa tuttuğunda mürekkebin maviye çalan parıltılarını görebiliyordu. Parmaklarını birden fazla mısrada gezdirdi; kâğıdın ve yazıların dokusunu fark etti. ***Bu metin direnmek anlamına geliyor,*** diye düşündü Aidan ve okumaya başladı.

Geçitler ve kapıların ötesinde

Keşfedilmemiş Realm duruyor.

Geniş-dar yollar uzanıyor

Ve aralarında geçiş yok

Kitli kapılar var. Henüz

Kibrini saklayana kapalı

Ne zaman inanç seçilir ,O

zaman anahtar ortaya çıkar

Şimdi ne yaşandıysa geçip gidecek

**Ve hiç mevcut olmayacak Saklı geçit açılmalı,
Gerçekleri görebilen birine.**

Aidan şiiri anlamamakla beraber tekrar, tekrar, tekrar okudu. Bu bir çeşit bulmaca olmalıydı. Ve içinden bir ses bu

bulmacayı kendisinin çözmesi gerektiğini söylüyordu.

Bir açıklama için yanıp tutuşuyordu. Parşömenin yanma geldi, bir sonraki sayfayı açtı, ama tuhaftır, sayfa bomboştu.

Kaşlarını kaldırdı. Onu takip eden diğer sayfa da boştu. Hızla diğer beş sayfayı daha açtı ama ne yazık ki onlarda da bir şey yazmıyordu.

"Ahhü" diye homurdandı. Büyük ihanetin bir açıklamasını bulmak ümidiyle odasına bakınıp duruyordu. Burada bitemezdi. Kadim Muhafızlar'a ne olduğunu, bu gizemli şiirin ne anlama geldiğini çözmeden olmazdı. Ama işte, yedi bomboş sayfa duruyordu karşısında.

Sinirlenmekten ziyade kafası karışmıştı. Şiire tekrar döndü. Belki de cevabı orada bulabilirdi. Yeniden okudu ve son iki mısradaki donakaldı.

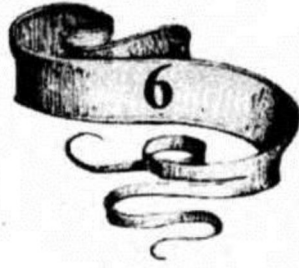
Saklı geçit açılmalı

Gerçekleri gören birilerine

Sen görebilir misin?

Aidan gözlerini kıpıstırdı. Tüyleri diken diken oldu. Şiire yeni bir mısra eklenmişti! Onun daha önce burada yazılı olmadığına emindi!

Araba kapısının kapandığını duydu, sonra bir tane daha. Pencereden baktı; anne ve babası gelmişlerdi. **Babam erken geldi,** diye düşündü. Şiire döndü. Yeni bir mısra daha belirmişti!
0 zaman inan ve gir.

PÇftİ fflftftftftftftlU

"Neler oluyor?" diye sordu Aidan. Kimse cevap vermedi. Ön kapının açıldığını duyup merdivenlerden aşağı indi. Adrenalin tüm vücudunu sarmıştı. Büyük bir heyecanla koşarak anne ve babasının yanına geldi.

"Anne, baba, tahmin edin ne bul..."

"Lütfen, dur Aidan. Oğlum..." Öfke püskürüyordu. Aidan'ı omuzlarından yakaladı. "Merdivenleri nasıl indiğinin farkında mısın? Sesi duymuyor musun sen?"

"Özür dilerim baba," dedi Aidan. Kalbi hâlâ güm güm atıyordu. "Ama size söylemek istediğim bir şey var. Bugün öğleden sonra bodrum katını keşfe çıkmıştım ki..."

Cep telefonunun sinir bozucu çalışıyla Aidan'ın sözü

kesildi.

"Bu benimki," dedi Bay Thomas. Ceketinin üst cebine uzanıp küçük gümüş rengi bir telefon çıkardı. "A, merhaba Doug. Ne haber?"

Aidan patlamaya hazır bir bomba gibi hissediyordu kendini.

Bay Thomas yüzünü buruşturup yavaşça döndü. "Sen ciddi misin?" dedi. "Şimdi mi?" Karısına ve Aidan'a baktı.

"Tabii, biliyorum bu hesap çok önemli," diye devam etti. "Dur, odaya geçeyim." Telefonu eliyle kapadı. "Riddick ve Dunn. Telekonferans yapmamız gerekiyor. Üzgünüm Aidan. Anlatacağın neyse yemekte konuşuruz."

"Ama," diye kekeledi Aidan. Babası odasına yürüyerek arkasından cam kapıyı kapattı. Aidan da annesine döndü.

"İşte, bodrum katındaydım..." diye başladı söze, ama üçüncü sefer konuşması kesildi.

"Tatlım, hepsini yemekte anlatırsın, olur mu?" dedi annesi. "Yapmam gereken çok acil işler var."

"Ama anne."

"Her şeyi yemekte anlatabilirsin."

Yemek mi? Akşam yemeğine kadar bekleyebilir mi? Ben burada hayatımın keşfini yapıyorum, bana yemeğe kadar beklememi söylüyorsunuz.

Fakat Aidan maalesef yemeğe kadar bekledi.

Yemekte annesi, babası ve büyükbabası hep beraber otururlarken Aidan da bodrum katındaki parıltıları ve parşömen

macerasını anlattı. Hatırladığı her şeyi kelimesi kelimesine anlattı. Özellikle de parşömenleri ve son olarak okuduğu şiiri, somadan beliren "sihirli" kelimeleri.

"... diyor ki eğer inanırsam içeri girebilirmişim."

Hikâyesini bitirdiğinde masadakilere baktı. Anne ve babası kaşlarını kaldırmıştı ve gülmemek için kendilerini zor tutuyor gibiydiler. Bayan Thomas kocasının elini tuttu ve birbirlerine anlamlı bir şekilde baktılar. Soma Aidan'a döndüler.

"Bu oğlumuzun zekâsı işte!" dedi coşkuyla annesi.

"Ne hayal gücü ama!" diye katıldı babası.

Grampin sessizdi.

"Zekâ mı? Hayal gücü mü?" Aidan patladı. Gözlerini yuvalarından çıkartarak masadakilere baktı. "Ben bunları kafamdan uyduruyorum!"

Masadan kalktı, mutfığa yürüdü. Grampin'in insanların önünden yürümeyi âdet edinmiş uyuşuk kedisi Marbles'in üzerinden atladı. Üç tomarı da yatağından alıp anne ve babasına göstermeye getirdi.

Eski parşömenleri anne ve babasının önüne açtı. İkisinin de ağzı açık kalmıştı. Grampin ise sadece başını sallayıp gülümsüyordu.

"Pek de genç bir çocuğun hayal gücü gibi durmuyor, ha?" dedi yaşlı adam.

"Evet!" diye katıldı Aidan. Grampin'e karşı çok küçük de olsa bir sıcaklık duymuştu.

Bay Thomas önündeki parşömenin birkaç sayfasına baktı.

"Hımmm," dedi. "Bunları nereden bulduğunu bana göster

oğlum."

Grampin tekerlekli sandalyesinde kaldı. Diğerleri hep beraber bodruma indiler. Kanıt. Tek istedikleri şey kanıttı. O kadar.

Aidan anne ve babasının ona neden inanmadığını merak ediyordu. Tamam, çok geniş bir hayal gücü vardı ama bu doymak bilmez bir fantastik hikâye iştahı değildi. Tuhaf kâbuslar, çam ağacında duran o şey, bu parşömenler... Hepsi gerçekten olmuştu.

Belki de olmamıştı.

İçine bir kuşku düşmüştü. Bodrum katının merdivenlerinden inerken düşünüyordu.

İçeride sakarlıkla tek gözlü bir oyuncak bebeğe ve tezgâhın üzerindeki ışığa çarptı. Anne ve babası merdivenin altındaki karanlık oyuğa bakıyorlardı. El fenerinin ışığıyla bakıyorlardı ama hata yoktu, orada hiçbir şey yoktu.

"Beni buraya indirmene razı olduğuma inanamıyorum," dedi babası. "Kilden kavanozlar! En başarılısı da buydu Aidan."

"Ama baba! Buradaydılar, gerçekten. Onları gördüm. Birdenbire ortaya çıktılar." Aidan yalvarıyordu.

"Ortaya çıkan tek şey senin hayal gücün oğlum."

"Peki ya parşömenler? Onlan uydurmadım!" Aidan mücadele ediyordu. Kendi inancı da solmaya başlamıştı. "En azından onlara baksan?"

"Aidan, bilmiyorum. Onlar da muhte..."

"Lütfen baba, sadece bir bak."

"Oğlum, bak. Bu tarz şeylerle harcayacak vaktim yok

benim." Bay Thomas bir an durdu ve sonra söyleyeceklerinden vazgeçti. "Tamam, tamam. Onlara bakacağım ama yemeğimizi bitirdikten sonra ve çok fazla değil. Ama bu kilden kavanozlarla ilgili bir şey duymak istemiyorum. Çok zekice ama yeter. Gerçekten yeter."

Sonra Aidan ve anne-babası parşömenleri alarak yu- kan çıktılar. Aidan odalarının kapandığını görmek için onları takip ediyordu. Anne ve babasının parşömenleri incelemek için biraz vakte ihtiyaçları vardı. Kapı kapandıktan sonra o da çizim yapmak için odasına gitti.

Anne ve babası odalarından çıktıklarında perili evinin taslağını daha yeni karalamıştı. Babası Aidan'ın yatağının kenarına oturdu. Kolunun altında iki tomar vardı. Annesi de onun arkasında duruyordu. Üçüncü tomar da ondaydı. "Evet. Parşömenlere baktım oğlum ve..."

"Fakat sadece on dakika ayırdınız."

"Aidan lütfen sözümü kesme. Okumaya daha fazla devam etmememin sebebi bu hikâyeyi daha önceden okumuş olmam."

"Sen... biliyor muydun?" dedi Aidan heyecanla. "Masada bu hikâyeyi anlatmaya başladığında söylediklerin bana çok tanıdık gelmişti. Çünkü on beş yirmi yıl önce bunu okumuştum." Bay Thomas uzaklara baktı. Gözlerinde bir an bir hiddet parıltısı belirdi. "Adı **Hikâye**'ydi. Bir zamanlar çok popülerdi."

"Peki ya parşömenler?"

"Daha önce parşömenlerin üzerine yazılan bir şey görmemişim. Elyazısı bir taslak çalışma olduğunu düşünüyorum."

"Kim yazmış?"

"Şey, tam hatırlayamıyorum. Ama bunlar gerçekten orijinalse bir tomar kâğıttan çok daha değerliler. Senin beyzbol kartlarından bile değerliler. Kontrol etmemiz lazım. **Uykulu Kuytu Menkıbesi Başsız Süvari** isimli elyazması bir eserin açığartırmada tam yarı milyon dolara alıcı bulunduğunu duymuştum."

"Ama baba ben bunun sadece bir hikâye olduğunu düşünmüyorum," dedi Aidan. "Bu gerçeğe daha..."

"Ne? Gerçek mi? Benimle dalga geçiyorsun herhalde!" Babası homurdanıp anneye baktı. Aidan'm annesi gülmemek için nefesini tutmaya çalışıyordu.

"Hiç komik değil anne."

"Özür dilerim tatlım ama bana çok komik geliyor." Babası iki tomar parşömeni Aidan'a uzattı, annesi de diğerini. "Bunlara dikkat et," dedi annesi. "Bunlar bir koleksi-yonerin parçasıysa eğer, onları çok iyi muhafaza etmelisin." Aidan parşömenlere bakıp başını salladı.

Artık pek de sihirli şeyler gibi durmuyorlardı. "Gerçek olmalı," dedi cılız bir sesle.

"Oğlum bu sadece bir hikâye, peri masalı," dedi babası.

"Hayır, farklı."

"Ah Aidan... Annen ve ben bunun gerçekten harika bir hikâye olduğunu düşünüyoruz. İçinde çok güzel düşünceler var ama bunlar gerçek değil."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" dedi Aidan, biraz da kızgınlıkla.

"Ahhh, bak oğlum," dedi babası çok yumuşak bir sesle. "Biliyorum, çünkü... biliyorum. Bu kadar. Büyüdüğünde sen de kurguyla gerçeği ayırt etmeyi öğreneceksin. Bu hikâye de **Pamuk Prenses** ya da **Kral Arthur** gibi, hatta **Yıldız Savaşları** gibi."

"Ama bunun... sadece inananlara gösterileceği yazıyor."

"Aidan." Bu sefer babası burnundan solumaya başlamıştı, hiddetleniyordu. "Bir şeye inanmak, onun gerçek olduğu anlamına gelmez. Hayat böyle yürümüyor oğlum! Bu, peri masalından öte bir şey değil. Sen **Kırmızı Başlıklı Kız**'ın gerçekten var olduğuna inanıyor musun? Kapımızı büyük, kötü bir kurdun çalacağını düşünüyor musun? Ya da **Jack ve Fasulye Sırtığı**'na peki? Altın yumurtlayan kazlara ne demeli?"

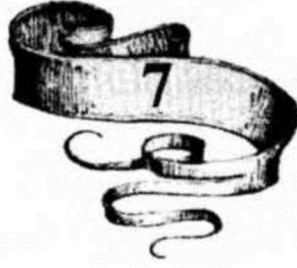
"Canım," diye fısıldadı anne.

"Hayır, o bir ergin artık. Bu hayal ürünü şeyleri arkasında bırakmalı. Beni anlıyor musun oğlum?"

Aidan dişlerini gıcırdatıp başını salladı.

Anne ve babası gidince Aidan odasında parşömen tomarlarıyla baş başa kaldı. Ailesi tarafından ihanete uğradığını düşünüyordu. Hatta kendi kendine ihanet ettiği kanısındaydı. **Bu ilk sefer olmuyor ama bir kez olsun bana inanmalarını istemiştin.**

"Aptal!" diye azarladı kendini ve umursamazca elindeki tomarları yere çaldı. Başını yastığına dayayıp son bir kez tomarlara baktı. Çözölmüşlerdi. Son parşömen en üstteydi ve şiirin olduğu sayfa açıktı. Gözlerini zoraki kapatıp uykuya daldı ama **zihninde** hâlâ o kelimeler dans ediyordu: **İnan ve gir.**

s€rai M t t € e i i i

Araba kapısı kapandı. Ses Aidan'ı uyandırdı. Bu yaz gününde bu kadar erken kalkmak hiç hoşuna gitmemişti. Güçlkle gözlerini açtı. Annesinin ona beş yaşındayken aldığı kaz tüyü yastığının altındaki kolunu çıkardı. Nedensiz bir şekilde dikkatini buraya verdi. Seneler soma bile, nerede yatıyor olursa olsun, bu yastık uyandığında hep kolunun altındaydı.

Yastığını kenara çekti, olduğu yerde oturup gözlerini kırıştırmaya başladı. Işık panjurların arasından süzölüp, hâlâ yatağının yanında, yerde duran parşömenlere vuruyordu. Güneş ışığının altında altın külçeler gibi duruyorlardı.

Annem onları yerden kaldırır, diye düşündü.

Bir an onları yeniden okumak için müthiş bir istek duydu içinde. ***Neden ki?*** Bilmiyordu. Tüm hayalleri, umutları yok

olup gitmişti ama hâlâ müthiş bir dürtü hissediyordu.

Unut gitsin! Teslim olmayacağım! Başım iki yana sallayıp örtüsünü kenara, parşömenlerin üzerine fırlattı. Güneş, ışıgım bir süre daha o yığının üzerine gönderdi ama çok geçmeden hava karardı. Kara bulutlar güneşi boğdular.

Kısa bir süre soma güneş yeniden kendini gösterdi. Aidan da o sırada bilgisayarını açmış, maillerini kontrol ediyordu. Gereksiz mailler dışında bir şey yoktu. Robby kampa gittiğinden beri kimseden mail almıyordu. Bir mail yazdı, elini fareye götürdü, tam GÖNDER tuşuna basacaktı ki... Tereddüt etti.

Midesi kaynamaya, bulanmaya başlamıştı. Öyle bir şey hissediyordu ki, sanki bir hediyelik eşya mağazasıdaydı, istemeden bir şey kırmıştı ama ederini ödeyecek parası yoktu. Yerdeki tümseğe baktı, düşündü. Mail sayfasına tekrar döndü. Yazdığı mailin altına dipnot ekledi. ***Ne olursa olsun,*** diye düşündü, ***Robby buna inanacaktır.***

Robby şunu da söyleyebilirdi: Peki Aidan, sihirli parşömenler, ha?

Eklediği not yerini sildi ve GÖNDER tuşuna bastı. Midesi bir kez daha bulandı.

Çalkalanan midesine, bir şeyler yemek iyi gelir diye düşündü ve kahvaltılık bir şeyler bulma umuduyla merdivenlerden aşağı indi. Kendine mısır gevreği koydu. Bir yandan zihni bir sürü şeyle oradan oraya sürükleniyordu. Bir yanı dün yaşananların, hayal gücünün bir ürünü olmadığını söylüyordu. Çekingen ama kararlı bir sestti bu.

Kilden kavanozlar oradaydı. Onları gördüm!

Peki, öyleyse şimdi neredeler? Diğer sert, kuşkucu ses ona karşılık soruyordu.

Belki de birkaç dakika sonra eriyip gitmişlerdi.

Ya, tabii! Orada olan şey tamamen bu. Yani kilden kavanozlar "puff" diye ortadan kayboldular ve arkalarında hiçbir kanıt bırakmadılar? Çok güzel.

Ama onları gördüm. Hatta birisine dokundum bile. Onlar ger...

"Aidan, sen misin?" Konuşan Grampin'di. Aidan'ı ikircikli düşüncelerinden koparmıştı. O an fark etti ki gevrek, kâseden taşmıştı ve tezgâha dökülüyordu.

"Evet, benim Grampin. Ne istiyorsun? İçecek ya da yiyecek bir şeyler mi?"

"Hayır. Bir dakikalığına yanıma gel!" Grampin'in sesi köpeklerini kırbaçlayan bir sahibin sesi gibi çıkmıştı.

Aidan ağır ağır yürüyerek oturma odasına geçti. Tezgâha döktüğü gevrekler için azar işiteceğini düşünüyordu. ***Eğer yaşlı adam beni azarlamayı düşünüyorsa karşılığını da alacağım bilmeli,*** dedi kendi kendine. Ama düşündüğü gibi olmadı.

Grampin sandalyesinde oturuyordu. Fakat halinde bir başkalık vardı. Omuzları gerideydi, göğsü dışarıda, çenesi kalkıktı. Her zamanki halinden çok uzaktı. Yaşlılıkla beraber solmuş mavi gözleri, tel tel duran beyaz kaşlarının altından parlıyordu. Çenesi sertti. Bu haliyle yaşlı ama mağrur bir general gibi duruyordu. Sert bakışları Aidan'ın yanına gelmesiyle yumuşadı.

"Babanın dün akşam sana o kadar sert davranmasından dolayı çok üzüldüm," dedi. "O parşömenler meselesinde sana inanmıyor, değil mi?"

"Hayır," dedi Aidan fısıltıyla. Sersemlemişti. Olanlardan soma oturma odasına içindeki tüm zehri boşaltmak için gelmişti.

Oysa Grampin'in sorusu tüm o duvarları yıkarak Aidan'ın kalbini kazanmıştı.

"Babam tüm bunları uydurduğumu düşünüyor."
"Duydum Aidan. Ve tekrar üzgünüm. Sana onları söylememeliydi."

"Hayır, Grampin sorun değil. Öyle demek istemedi."
"Anlatmak istediğim şeyi anlamıyorsun, oğlum. Dinle şimdi. Demek istediğim, baban ne kadar zeki olursa olsun, senden şüphelenmekle yanlış yapıyor."

Aidan gözlerini dikmiş bakıyordu.

Grampin gülümsedi.

"Sana dün akşam bir şeyler söylemek istedim ama sen koşarak odana çıktın. Şansıma şimdi mutfağa geldin de seni duydum. Söylemek istediğim şey şu: Aidan, ben sana inanıyorum."

Nefesi kesilmişti. "Gerçekten mi?"

Grampin ciddiye... Yoksa bunamış mıydı? Aidan bundan pek emin değildi ama yetişkin birinin kendisiyle aynı fikirde olması harika bir şeydi.

"Evet, inanıyorum," diye cevapladı Grampin. Sesi konuşurken beklenmedik bir şekilde yükselmişti. "Kilden ka-

vanozlar, parşömenler, sayfada beliren yeni yazılar ve en önemlisi o parşömenlerde yazan hikâye... Hepsine inanıyorum!"

Aidan, Grampin'in sandalyesinin yanına eğildi. Zihnindeki düşünceler birbirleriyle mücadele halindeydiler. Parşömenlerde yazanlara birinin inanmasına can atıyordu ama açıkçası bu kişinin Grampin olmasını beklemiyordu. **Benim hayatımı mahveden kişi o!** diye düşündü. **Ona neden inanayım ki?**

Belki de zaman ikisini bir araya getirmişti. Grampin'in yüzü yıpranmıştı ama gergindi. Kolları ve bacakları çok inceydi; sanki her an kınlacak gibiydiler. Yıllar ondan bedenlen bir şeyler eksilttiği gibi belki zihnen de alıp götürmüştü. Aidan, büyükbabasına, konuşmadan birkaç dakika boyunca öylece baktı.

"Fakat Grampin, babam bunların gerçek olmadığını söylüyor," dedi sonunda. "Annem de aynı fikirde."

"Biliyorum. Onlar bu dünyanın daha iyi, daha başka bir yer olduğuna inanmıyorlar veya inanamıyorlar. Annen ve baban bu dünyada, alınacak birkaç zayıf nefesten başka bir şey olmadığını düşünüyorlar. Diğer taraftan sen öyle değilsin. Eminim ki sen hayatında şaşırtıcı bir şeyler anyordun."

"Evet, Grampin. Çok tuhaf şeyler geliyor başıma ama sanki onları bekliyor gibiyim."

"Bak, gördün mü!"

"Ama oraya yeniden gittiğimizde kil kavanozlar yerinde yoktu. Nereye gittiler?"

"Emin değilim, Aidan. Belki annen ve baban sana inan-

madılar, o yüzden. Küçük bir şüphe bile yeni kaderi zehirleyebilir. "

Aidan başını salladı. Babası parşömenlerin büyülü şekilde ortaya çıkışlarıyla ilgili çok inandırıcı şeyler söylemişti. Söylediklerinde haklı değil miydi? Ama her şey cılız bir nefes alış veriştikten mi ibaretti?

"Beni dinle Aidan. Yıllar önce ben de sıçrama tahtasındaki bir kedi gibi inatçıydım."

Aidan gülümsedi. Grampin sandalyesinde öne doğru eğildi. Yüzü ciddileşmişti. "Çok gençtim ve ailem yüzünden dünyaya küsmüştüm."

"Ailene ne olmuştu Grampin?"

"On altı yaşındayken annem hastalandı. Onu bu şekilde görmek berbat bir şeydi. Kasları tutuklaşıyordu, devamlı acı içindeydi. Babam bir sene soma öldü. Kalbi yüzünden öldüğünü söylemişlerdi ama ben biliyordum; kederden ölmüştü."

"Üzıldüm, Grampin."

"Ben de Aidan. Ama babama olan şeyin bana olmasına izin vermedim. Kendimi işime adadım. Çok çalıştım. Binlerinin bana yanlış yaptığını söyleyeceğini sanıyordum. Çalıştığım şirkette, Kaleb Shipley adında biri, yanlış hatırlamıyorsam, bana bu parşömenlerle ilgili hikâyeyi anlatmaya çalışmıştı. Bana bu şekilde dünyayı daha iyi anlayacağımı söylemişti fakat ben tek kelime bile duymak istemiyordum. Bunların bütünüyle bir saçmalıktan ibaret olduğunu söyledim ona. Henüz hazır değildim. Bunlar için elli sene geçmesi gerekiyormuş.

"Ama yaşlanmak, sona daha da yaklaştığını bilmek insanın birçok şeye farklı bakmasına neden oluyor, diye düşünüyorum. İyiye ulaşmak için daha fazla çaba sarf ediyorsun , ya da hayatta gördüklerinden sonra bundan başka bir hayat var mı diye merak ediyorsun. İşte ben o 'başka hayatı' merak etmeye başladım.

"Beni yanlış anlama Aidan. Ailemin ölümü bir yana, benim çok güzel bir yaşantım oldu. Gerçekten çok güzeldi. Dünyanın en güzel insanıyla evlendim, bir aile kurdum, çok iyi bir işim vardı. Eğlenceli yaklaşık seksen senenin ardından devasa bir çamurun altında yatmak... Bu olmamalı. Demek istediğim, bunun işaret ettiği şey ne acaba? Bir gün hayat tükendiğinde herkes ne yapacak? Asıl endişelendiğim şey, ondan soma ne oluyor?"

Grampin, Aidan'la göz göze, erkek erkeğe çok derin ve önemli mevzular konuşuyordu. Aidan öne doğru eğildi. Daha fazlasını duymak istiyordu. "Ne oluyormuş?"

"Pekâlâ," diye devam etti Grampin. "O parşömenlerin kütüphanemde ansızın ortaya çıktığı zamanlardı. Oradaydılar. Tüm sorularıma adeta bir cevap gibiydiler. Belki de ömrüm boyunca başıma gelen en güzel şeydiler."

Grampin sandalyesinde geriye yaslandı. Yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi. Ardından kahkahayla gülmeye başladı.

"Bu kadar komik olan ne Grampin?"

"Muhtemelen sen hatırlamazsın. Küçük bir çocukken büyükannenle beni ziyarete geldiğinizde, sana yatmadan önce hikâyeler anlatırdım. Üzerinde mavi komik pijamaların, elinde

kurabiyelerin, yatağıma otururdun. Çeşitli hareketler, aksan ve seslerle anlatırdım bu hikâyeleri."

"Tabii ki hatırlıyorum da komik olan ne?"

"İşte o anlattıklarımın hepsi parşömenlerde yazanlardı. Baban o saçma sapan şeylerle kafam doldurduğumu düşünüp deli olurdu."

"Gerçekten mi?" dedi Aidan. O da güldü. Grampin'in hali ona da bulaşmıştı ama hâlâ zihnini kemiren şeyler vardı. "Gerçi yazıları okurken senin bana anlattıklarını anımsatacak bir şeyle karşılaşmadım."

"On, on bir sene önceydi bunlar Aidan. Ve bence insan sadece kendi ihtiyacı olan bilgilere ulaşabiliyor. Diğer taraftan, eğer o hikâyeler sadece senin için yatma zamanını keyiflendirecek şeyler olmuşsa, yıllar içinde anılarından silinmesi çok doğal."

Saatin sesi çok güçlü yankılanıyordu. Aidan bir şey söylemedi. Fakat zihni taşla vurulmuş arı kovanı gibiydi. Sevinçle coşan düşüncelerle doluydu. **Haklıydım! Parşömenler gerçek! Biliyordum! Hemen Robby 'ye anlatmalıyım!** Yine de bazı şeyleri hâlâ yok sayamıyordu.

"Grampin, babam bu tarz hikâyeleri herkesin bildiğini, hatta kitapçılarda bile bunun gibi kurgu kitaplar bulunduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

"Evet, dediklerinin çoğu doğru. Bunların pek çok versiyonu var. Ne yazık ki her toplumun kendine ait, **Hikâye** isimli kitapları var ve bunlar çoğu koleksiyonerin tozlu raflarında bekliyor. Kimse de bunların gerçek olduklarını tahmin ede-

miyor."

"Ama Grampin bütün bunlar nasıl gerçek olabilir? Yani demek istediğim şatolar, ejderhalar..."

"Dinle Aidan. Baban bir şeye inanmanın, onun gerçek olduğu anlamına gelmediğini söylemişti. Ama tam olarak işte bu. O hayatta akıl almaz şeylerin olacağına inanmıyor. Biz mansak da inanmasak da onlar gerçek. **Hikâye** gerçek, ancak o, inanana kadar bunu göremeyecek."

Aidan gözlerini kısmış dinliyordu, anlamaya çalışıyordu, ancak kafasında hâlâ soru işaretleri vardı.

"Bir şeye ya da bir kimseye inanmak çok özel bir şeydir oğlum. Riskleri vardır evet, çünkü bir şeye inandığında inandığın şeyin arkasında durursun. Kimi zaman da onun için mücadele edersin. İnandığın şeyin bir yalan olduğunu öğrendiğindeyse kendini çok kötü hissedersin. Gururun kırılır. Kendi oğlum bunlara inandığım için benim kocaman bir sersem olduğumu düşünüyor ve maalesef yalnız değil."

"Yani Grampin sen o parşömende yazarların hepsinin doğru olduğuna mı inanıyorsun?"

"İnanıyorum Aidan. Ama asıl büyük soru şu; sen inanıyor musun?"

"A... aslında bilmiyorum. Babam dedi ki..."

"Babanın ne söylediğini biliyorum. Önemli olan senin ne düşündüğün. Buna senin karar vermen lazım. Şimdi parşömenlerin yanma gidiyorsun. Ona kulak ver. Anahtar orada. Saklı Geçit tahmin ettiğinden de yakın."

"Ama..."

"Hadi bakalım genç adam. Git buradan. Şekerleme yapma zamanım geldi!"

Aidan, Grampin'i hiç böylesine teşvik edici görmemişti. Aslında uyuklayacak gibi de durmuyordu. Büyükbabası hareket edemese de Aidan bir an onun tekerlekli sandalyesinden kalkıp ayağını dikerek onu tekmeleyeceğini düşündü. Hemen döndü, merdivenleri çıktı. Odasma girip örtüyü kenara atıp parşömen tomarlarını kucakladı.

Anahtar mı? ilk parşömeni yayarken anahtarı düşünüyordu. **Bunun içinde anahtar yok ki!**

Sırasıyla parşömenlerin her sayfasını tekrar kontrol etti, havaya kaldırıp silkeledi ama yere düşen hiçbir şey yoktu.

Aidan'ın penceresinde, dışanda bir kuş sinirle ötüyordu. Bahçelerindeki ağaçlar tüm hayvanlar için bir oyun bahçesi gibiydi. Kuşlar da her sabah saat onda gelirlerdi. Viyaklar, aptal aptal dolanır, içeriyi dikizler; düzinelerce kuş bir oraya bir buraya toplanıp uçarlardı. Aidan onları seyretmekten hoşlanırdı ama bugün başka işleri vardı.

Anahtar. Grampin, Saklı Geçit'in kapalı olduğunu söylemişti. E, peki o zaman anahtar olmadan nasıl açabilirdi? Tam aşağıya inip soracaktı ki gözleri şiire takıldı.

Saklı Geçit

Geçitler ve kapıların ötesinde
Keşfedilmemiş Realm duruyor.
Geniş-dar yollar uzanıyor
Ve aralarında geçiş yok.
Kilitli kapılar var
Herüz kibrini saklayana kapalı.
Ne zaman inay seçilir
O zaman anahtar ortaya çıkar.
Şimdi ne yaşıyorsan geçip gidecek.
Ve hiç mevcut olmayacak.
Saklı Geçit açılmalı
Gerçekleri görebilen biriye.
Sen görebilir misin?
O zaman inay ve gir.

El yapımı bir resmin önündeydi sanki. Noktalar vardı ve bakabilirsen eğer ne yazdığını, içindeki şekli görebiliyordun. Şiir de yavaş yavaş şekillenmeye başlıyordu. Bütünüyle inanmak üzerine dönüyordu ama neye inanmalıydı? *Hikâye'* ye mi? Onun gerçek olduğuna mı? Aidan'ın bağlantılı başka şeyler bulmaya ihtiyacı vardı.

Bir dilek tutmak gibi bir şey belki, diye düşündü. Gerçekten bütün benliğimle istersem, anahtar birdenbire tomarların arasmdan çıkabilir. Kil kavanozlar nasıl birdenbire or-

taya çıkmışlardı; anahtar da aynı şekilde çıkabilirdi. Parşömeni yere bıraktı. İnanmak için kendisini hazır hissediyordu.

SAKLI GEÇİT

Aidan yatağın köşesinde oturuyordu. Bağdaş kurmuş, sırtını bir sütun gibi düzleştirmişti. Gözlerini kapattı. Bu anı bozacak en ufak bir şey istemiyordu. Zihninde tek bir kelime dönüp duruyordu: *İnanıyorum, inanıyorum, inanıyorum...* Tekrar, tekrar söylüyordu içinden. Ellerini ileri doğru uzatmaya başladı. Aynı anda gözlerini açtı. *Nasıl bir anahtar alacağım? Küçük mü olacak? Küçükse elimi diğer elimin altına koymalı mıyım acaba? Yoksa büyük mü olacak? Kollarımla beraber kucaklamam mı gerekecek?* Aidan emin değildi. Birden rahatsız edici bir düşünce belirdi zihninde. *Peki, ya anahtar telefon direği kadar bir şeyse?*

Ellerini kollarıyla beraber uzattı. Ve tekrar gözlerini kapattı. "İnanıyorum, inanıyorum, inanıyorum, inanıyorum," diye tekrarlayıp duruyordu. Gözleri kapalı, anahtarın gelmesini bekliyordu. Sonunda gözlerini yeniden açtı. Ellerine baktı... Hiçbir şey yoktu.

Yatağının üzerindeki parşömenlere bir göz attıktan sonra aceleyle merdivenleri inip oturma odasına gitti. Grampin uyuyor görünüyordu ama Aidan'ın gelişini görünce gözlerini açtı.

"Grampin," dedi usulca. "Nasıl inanacağım?"

Grampin kıs kıs gülmeye başladı. "Gökyüzünün mavi olduğuna inanıyor musun?"

"Evet," dedi Aidan.

"Tamam. Kuşların uçtuklarına inanıyor musun?"

"Tabii ki!" Aptal gibi hissediyordu.

"İşte oğlum, bu da onun gibi bir şey."

"Tamam. Ben de böyle inanıyorum ama ne bir anahtar geldi ne de bir kapı gördüm."

"Bundan çok daha fazlası lazım Aidan. İnanç kafada başlar ve bunun çok ötesine geçer. Dene. Kendini bir uçurumun kenarında hayal et. Bir vadidesin, karşıya geçmek istiyorsun ve ortada geçişi sağlayacak dar, eski bir köprü var sadece. Onun seni karşı tarafa geçireceğine inanıyorsun ama onun güvenli olduğu inancı seni karşı tarafa geçirmez. Adım atmalı ve oraya doğru ilerlemelisin."

Aidan yutkunup başını salladı. Grampin'in mavi gözleri onu bir süre orada tuttu.

"Şimdi Aidan," dedi Grampin, öksürüp boğazını temizledikten soma. "Her şey sana bağlı."

Aidan dişlerini sıkıp arkasını döndü. Merdivenleri tırmanırken bir kez daha büyükbabasına baktı. Konuşmalarının ardından yeniden olduğu yerde çökmüştü. Grampin'in sağ eliyle göğsünü yumuşak bir şekilde ovaladığını gördü. Aidan tereddütle bir iki basamak geri gelse de Grampin ona bakıp gülümsedi. "Sen işine bak," diye fısıldadı.

Aidan yeniden merdivenlere dönüp yukarı çıktı.

Şiir, yatağının üzerinde onu bekliyordu. Aidan oturup parmaklarını parşömende gezdirdi. Çok güçlü, enerjik bir şeyler vardı. Aidan yeniden gözlerini kapadı ancak bu sefer ne tekrarlanan sözler ne de dilekler vardı.

Zihnini boşaltmaya çalıştı. Ve birden bir görüntü belirdi. Uçurumdaydı. Kenarda duruyordu. Birkaç adım ilerisinde dar bir köprü vardı. Arada uzun bir mesafe olduğu için Aidan ileriye göremiyordu. Uçsuz bucaksız bir sis kaplanmıştı, her yer beyazdı.

Zihninde Aidan birkaç adım atıp köprünün üzerine geldi. Vadi tahmin edilemeyecek kadar derindi fakat tuhaf bir şekilde müthiş bir çekim hissediyordu. Aidan geri çekildi. Şimdi düşecek olursa, bu sonsuza kadar sürebilirdi.

Kuşlar cıvıldıyorlardı. Aidan yavaşça gözlerini araladı; odasında güvendeydi. Ama bu pes etmekti, teslim olmaktı. Hayır, bu sefer pes edemezdi. Ancak Robby de yanında yoktu, onu kurtaramazdı. Aidan tek başına devam etmek zorundaydı.

İlk olarak köprüye bir kez daha göz atmaya karar verdi.

Halatlarla birbirine bağlanmış ahşap bir köprüydü. Halatlar sıkıca sarılıp düğümlenmişti ve yıpranmışa benzemiyorlardı. Tahtalar sert odundan kesilmişlerdi ve üzerlerinde herhangi bir çatlak ya da çürüme gözüküyordu. Köprü sağlam görünüyordu.

Yapabilirim.

Aidan tam köprüye doğru bir adım atmıştı ki kuvvetli bir rüzgâr uğuldayarak köprüyü salladı. Ölüm korkusu Aidan'ın tüylerini diken diken etti. Köprü rüzgârın merhametine kalmış görünüyordu. Titremeye başladı. Temkinli hareket etmesi gerekiyordu. Yapacağı tek şey buydu. İyi de, hayatım halat ve tahtalara mı emanet edecekti?

Halat onları tutamayabilir. Tahtalar çatlayabilir. Kaya-bilirim.

Korkudan boğazı kupkuru olmuştu. Tekrar gözlerini açma ihtiyacı hissetti. Fakat o anda şiirde yazan kelimeler tüm zihnini sardı.

Ne zaman inanç seçilir O zaman anahtar ortaya çıkar

O an bulmacanın gizemini anladı. Anahtarı bulmak istiyorsa inanmalıydı. İnancı seçmeliydi.

Sallanan köprüye baktı ve bu kez kararım verdi. Geriye

bakmadan köprüye adımını attı ve yürüdü. Korkuluklardaki halatları sıkı sıkıya tutuyor, attığı adımlara da dikkat ediyordu. Her adımında ise tüyleri diken diken oluyordu. Bu, soğuktan ya da korkudan değildi; bütünüyle bir keyif ve canlılığı hissettiği.

Her adım ona biraz daha güven verdi. Rüzgâr bir kez daha esti. Aidan kendini biraz daha ileri attı. Köprü sallandıkça o da sallanıyordu ve hayatında ilk kez hiç korkmuyordu.

Henüz karşı taraf gözükmüyordu ama halatların aşağı doğru eğiminden, yolu yarılacağını çıkarabiliyordu.

Aidan karşı tarafta ne olduğunu görmekte kararlıydı, ama her adımında dışarıdan gelen kuş cıvıdamalarını, ağaçların hışırdamalarını duyuyordu. Halatları bırakmadan adımlarını hızlandırdı. Ve sonunda bir şeyler vardı, görünüyordu. ***Bulut, denizinin arasında karanlık bir yol gibi,*** dedi kendi kendine. Yürümeye devam etti. Gördüğü şey yavaş yavaş şekilleniyordu. Bu bir kapıydı.

Köprünün sonuna geldiğinde kapının önünde durdu. Bu evdeki kapılardan, çok büyük, gri bir taş kapıydı. Yüzeyi özenle şekillendirilmiş benziyordu. Üzerindeki mozaikler gümüşle işlenmişti. Şövalyeler ellerinde kalkan ve sancaklarıyla rüzgârın açtığı yolda iki dağm arasına ilerliyorlardı. Güneş o iki dağm arasından yükselip ziyaretçiler için bir ışık oluyordu. Kapının tam orta yerinde, çekilmeyi bekleyen büyük, kalın, gümüş bir halka duruyordu.

Aidan Saklı Geçit'in önünde daha önce de durduğundan

emindi. Şimdiyse açmanın zamanı gelmişti. Elleri titreyerek gümüş halkayı kavradı ve kapıyı açmak için çekti. İlk seferde kımıldatmak epey zor oldu. Başını kaldırıp güneşin yükselişine baktı. Sanki bu görüntü onun kalbine bir umut ekmişti. ***Hepsi doğruymuş!*** diye düşündü. O an kapı hareket edip açılmaya başladı. Kapının aralanmasıyla içeriden altın rengi bir ışık dışarı doğru aktı. Adeta arkasında milyonlarca yıldızı saklıyordu. Soma Aidan halkayı bıraktı ve kalan aralık kendi kendine açıldı.

Aidan bu yoğun, saf ışığa karşı gözlerini korumak için kollarını yüzüne örttü.

İçinde tuhaf bir his Grampin'in onu takip ettiğini söylüyordu. Gülümseyip Saklı Geçit'ten içeri girdi.

GEÇİT

Uzakta kalan ışık birtopluiğne ucu gibi küçüldü ve ardından soldu. Aidan yavaşça etrafındakilerin farkına varmaya başladı. İlk başta gördükleri titrek ve bulanıktı. Sanki her şey suyun içindeymiş gibiydi. Çok dar bir taşlık yoldan yürüyordu. Karanlık iki yakasını da bırakmıyordu.

Birdenbire Aidan binlerce sesi aynı anda duydu. Herkes aynı anda konuşuyordu. Onları anlamaya çalışırken hepsi kesildi, geriye sadece bir ses kaldı. Muhteşem, huzur dolu bir sesti duyduğu. Anlamadığı bir dili konuşuyordu ama Aidan nasılsa anlıyordu. Aidan'a sesleniyordu. Ona yol gösterecekti.

Ses Aidan'ı takip ediyordu. Aidan bu kez tökezlemedi, korkmadı. Ses huzur doluydu ve insana güven veriyordu; tıpkı bir babanın oğlunu cesaretlendirşi gibi. Ancak dolaşmaya devam ederken bir başka ses daha fark etti.

Bu ses de garip bir dil konuşuyordu ama bu hiç de huzur dolu değildi. Endişelendi. *Acaba doğru yolda mıyım? Hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyor.*

Aidan bir sağına, bir soluna baktı. Karanlık daha az korkutucu gözüküyordu şimdi. Sanki bir şeyleri saklamak için bütün her yeri kaplamış gibiydi.

Başım sallayıp yürümeye devam etti. Hemen sonra karanlık titreşmeye başladı ve etrafını tuhaf görüntüler sardı. Mükemmel bir kar manzarası vardı ama kar, kan

kırmızısına dönen parıltılı mavi gözlerin yüzlerinde güzelliğini yitiriyordu. Gölge halinde girdap yaparak dönen o yüz, her bir ateş okuyla paramparça oluyordu.

Karanlık denizinin karşısında, titreyen bir ışıkla aydınlatılmış taş bir labirent gördü. Görüntüler ardı ardına geliyordu. Aidan bu şeyleri, bu insanları, bu yeri hatırladı.

Şaşkına dönmüştü. Kendini bomboş bir koridordan seksen bin izleyicinin olduğu bir stadyuma girmiş gibi hissediyordu. İkinci duyduğu ses konuşmaya devam ediyordu: "Yoldan çekil! Karanlığa gel! Seni koruyacağım. Yoldan çekil, hemen!"

Çok korkmuştu. Ne yapacağını bilemiyordu. Telaşla nereye bastığını bilemedi ve yolun kenarında ayağı kaydı!

Bir kaya gibi düşmeye başlamıştı. Çığlık atıyor, kenarda tutunacak bir şey bulur muyum diye pençelerini geçiriyordu.

Düştü. Düştüğü yeri göremiyordu. Altında bir şey vardı. Gri renkte bir şey. Çok geçmeden yükseldi, bir şekle büründü. Bu bir insandı! Aidan düşerken onu yükselip karşılamıştı. Altındaki şeye eğildi; o da başını kaldırmıştı. Çarpıştılar. Çarpışmadan hemen önce, Aidan şuurunu kaybetmeden hemen önce o şeyin ne olduğunu fark etmişti. Kendisinin yansımasıydı!

YABANCI DİYARDA BİR YABANCI

Bir şey Aidan'ın burnunu gıdıkladı.

Güneşten kamaşan gözlerini kırpıştırarak açtığında, görüntü yavaşça gelmeye başladı. Oradan oraya dolanıp meyve özü arayan bir kelebektir bu.

İnan bana böcek, burnumda senin işine yarayacak hiçbir şey yok!

Bu güzel böceği izlerken kolunda bir karıncalanma hissetti. Tanıdık bir histi bu. Anlaşılan, kolunun üzerinde uyuyakalmıştı.

Doğruldu, olduğı yere oturdu. Kolunu sallarken bir yandan da hâlâ önünden ayrılmayan kelebeğı bakıyordu. Başı hafif döner şekilde ayağı kalktı. Kelebek de önünden ayrılıp taşlık tepelere, oradan sık ağaçların içine girdi. Taşlık tepeler ve ağaçların ötesinde karanlık sıradağlar yükseliyordu. Alabildiğine yeşillerdi ve her yanı sarmışlardı. Sağda ve solda dağlar vardı. Sivri, koyu tepeleri bulutların arasmdan azıdışı gibi gözükiyordu.

Aidan etrafına baktı; tamdık gelen hiçbir şey yoktu.

Tuhaf ağaçlar sarmıştı etrafını. Bazıları kısıydı, altı adım yüksekliğinde, kalın kabuklu ağaçlardı. Gövdeleri dar, eğri büğrüydü. Dallan birkaç yaprak dışında çıplaktı. Ve bu eğri büğrü ağaçlar dağlara kadar uzanıyorlardı.

Aynı zamanda koni biçiminde, kocaman, yaprak dökme-yen ağaçlar vardı etrafta. Ama bunlan yaprak dökmeyen diye nitelendirmek doğru olmayabilirdi. Önden çam ağacı gibi duruyorlardı fakat aslında pek de yeşil değillerdi. Daha çok mor ve lacivert renkteydiler.

Ancak en çarpıcı ağaçlar uzun olanlardı. Aidan onlara ne isim verildiğini bilmiyordu. Kabukları, ki bunlara kabuk deniyorsa, bütünüyle siyahtı. Pürüzsüz ve cilalı gibiydi. Gövdeleri farklı farklı renkteydi ve üzerlerinde kızıl yapraklar bitmişti. Her yerde bu ağaçlardan vardı. Yüzlerce, belki de binlerce kızıl kelebek bu ağaçların etrafında dolanıyor, en çok da gelip ağaçların köklerinde yetişen rengârenk çiçeklere konuyorlardı.

Aidan ürperdi. *Hiç de korkutucu değil. Sadece... Biraz farklı.*

Alleble'de miyim şimdi ben? Öyle miyim?

Etrafında bir kez daha döndü. Şato ya da medeniyeti anımsatacak hiçbir şey görünmüyordu. Sadece doğa vardı. Aidan bundan soma ne yapması gerektiğini düşündü. Birden, burada tek başına olmadığını fark etti. Ayaklarının dibindeki yemyeşil otların arasında bir tomar buldu. Sanki uzun zamandır görmediği bir dostunu bulmuş gibi gülümsedi.

"Buraya nasıl geldiğini bilmiyorum," dedi yüksek sesle tomara, "ama gelmene çok memnun oldum!"

Aidan eğildi, toman aldı, deri bağcığı çözdü. Bu, şiirin ve boş sayfaların olduğu üçüncü parşömen tomanydı. Hemen şiirin sonuna geldi. Çaresizce yeni bir şeylerin belirmesini bekliyordu.

Bir şeyler vardı evet ama Aidan'a bundan soma ne yapması, nereye gitmesi gerektiğini söyleyen sihirli kelimeler yoktu. Elyazısı bir not vardı. Okudu. "Buna ihtiyacın olacağını düşündüm. Sevgilerle, Grampin."

Grampin! Nasıl olur da... ? Aidan gülümsedi. Anlaşılan o ki Grampin sürprizlerle dolu biriydi. *Keşke bir harita olsaydı.*

Aidan sağ elinde keskin bir karıncalanma duydu. İçgüdüsel olarak parşömenin diğer sayfasına geçtiğinde ağzı açık kaldı. Sihirli eller bir şeyler tasarlıyorlar ve anında her şey oluveriyordu sanki. Haritadaki kabartma ve gölgeler güneş ışığıyla iyice belirginleşiyordu. Ormanların etrafı ve içleri yollarla döşenmişti. Bu yeni haritada gri benekler, yamalı

yerler vardı. Bir anda haritanın her yerinde bayraklar beliri-verdi.

Bayraklar kafa karıştırıcıydı. ***Bunlar yabancı ülke ya da şehirler olabilirler miydi? Bir çeşit sınır mıydı bunlar?***

Ne olursa olsun anlamak için yola koyulmaya karar verdi. İçlerinden birini gidip görecekti. Haritada tanıyabildiği tek şey sıradağlardı. Bu dağların hemen batısında, ormanın içinden geçen bir patika vardı. Onlann ötesine işaretlenmiş olan bir bayrak şu an için en yakın nokta gibi gözüküyordu. Sıradağlan aşar ya da etrafından dolaşırsa bayraklardan birini görebilecekti.

Verdiği kararla memnun bir halde bayrağı aramaya başladı. Eğri büğrü dallardan başını eğerek geçti, kapkara gövdeli ağaçların yanından dikkatli adımlarla ilerledi. Güçlkle de olsa mor renkli, sert otların arasından yürüdü. Bir yandan Robby'nin bütün olanlar hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu. Maryland'deki maceraları daha çok okulun arka bahçesindeki odunlan ve küçük böcekleri keşfetmekten ibaretti. Aidan şu an Robby'nin yanında olmasını, bu gerçek macerayı onun da yaşamasını isterdi.

Birdenbire nefesi kesildi. Elindeki parşömeni düşürdü, olduğu yerde donakaldı. Bir iki adım ilerisinde tek boynuzlu bir at duruyordu. Gözlerine inanamadı.

Atın altında kıvrılarak sivrilen bir boynuz vardı. Postunun rengi başkaydı. Tek renk değil, sanki beyazın bir sürü rengini üzerinde barındırıyordu. Güneşin altında beyaz bir

mücevher gibi duruyordu. ***Gerçek, tek boynuzlu at!***

Bu muhteşem hayvan ona doğru gelmeye başlayınca Aidan'ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Başını arkadaşça Aidan'a sürttü. Aidan ürkererek elini uzattı ve burnuna yavaşça dokundu. Pürüzsüz, kadifemsi bir teni vardı. Aidan kendinden geçmiş bir halde ona bakıyor, gülümsüyordu. Hayvan başını Aidan'ın ayaklarına eğdi. Aidan aşağı baktı, parşömeni oradaydı. O anda biraz önce verdiği kararı anımsadı. Bayrağı aramak için yola çıkmıştı.

İstemeyerek parşömeni yerden aldı ve yürümeye başladı. Şaşırdı, çünkü tek boynuzlu at da onu takip ediyordu.

"Buraya geleli daha bir gün olmadı ama şimdiden Colorado'dakinden daha fazla arkadaşım oldu," dedi Aidan tek boynuzlu ata. Soma hafifçe koşmaya başladı; hayvan da onunla beraber hızlandı. Ne zaman ki ağaçlar seyrekleşti,dağın eteklerine yaklaştılar, ikisi de yavaşladı. O güzel ağaçlar ve bitkiler her adımda kayboluyordu. Ağaçların ve ayaklarının altına serilen yemyeşil otların yerini dikenli bitkiler, eğrelti- otlar ve düzensiz çalılar aldı. Tam o sırada tek boynuzlu at durdu.

"Hadi kızım," dedi Aidan. Emin değildi ama dişi olduğunu düşünüyordu. "Yapabilirsin!" Hayvan, Aidan'a gözlerini kırptırdı. Başını, olmaz anlamında salladı. Anlaşılr şey değildi.

"Lütfen benimle gel," diye yalvardı Aidan. "Sen olmazsan yalnız kalacağım." Ve güzel hayvan tekrar başını salladı. Tatlı sözlerle onu kandıramayacaktı. Tek boynuzlu at onunla

dağa çıkmayı kibarca reddediyordu.

"Peki öyleyse!" diye bağırdı Aidan öfkeyle. "Ben de tek başıma giderim!" At bir kez daha başını salladı, soma iki kez kişnedi. Ardından şaha kalktı ve dörtmala geri döndü. Tek arkadaşım kaybetmiş olmanın verdiği hüznle Aidan başını dağın eteğine çevirip yürümeye başladı.

Biraz ilerledikten sonra aklı bir şey takıldı. Belki de tek boynuzlu at ondan daha zekiymiş. Şimdi tırmanmaya başlamıştı ama attığı her adım daha da zorlaşıyordu. Yosunlar da ortadan kaybolmuş, yerini çabuk ufalanan kayalara bırakmıştı.

Kaç defa kaydım ki? diye sordu kendine. Kolundaki sıyrık ve çiziklere baktı. Dizinde de bir yara vardı.

Milyonlarca kez Robby gibi atletik biri olmak istemişti. Her spor dalında başarılı olan arkadaşı şimdi burada olsaydı rahatlıkla bu dağı tırmanırdı, ama Aidan için bu hiç de kolay değildi. Ayakları beton gibi ağırlaşmıştı ve zor nefes alıyordu. Hem üşüyor hem de sıcaklıyordu. Çok güç sarf ettiği için sıcaklamıştı ama yukarı çıktıkça hava giderek dondurucu bir soğuğa dönüşüyordu. Hepsinden öte Aidan'ın midesi fena halde guruldamaya başlamıştı. Açtı ve başı ağrıyordu. Macera hiç de hayal ettiği gibi sürmüyordu.

Üstelik kendini korunmasız hissetmeye de başlamıştı. Sanki milyonlarca göz onun beceriksizce dağa tırmanışını izliyordu.

Dağ bile ona karşı gibi duruyordu. Tekrar tekrar, yılmadan bir çıkıntı bulup oraya uzanıyor, kendini biraz daha yukarı çekiyordu. Ancak bu kadar çabaya rağmen hâlâ tırmanacak çok mesafe vardı.

Saatler süren bir ileri bir geri gidişlerin ardından Aidan sol taraftaki zirveyi görmeyi başardı. Ancak önu birden, bir düzlüğe dönüşmüştü. En kötüsü, daha fazla yukarı tırmanmasına imkân yoktu. Önünde dağ şaha kalkmıştı. Sanki, "Burası güvenli değil. Evine git!" diyordu.

Aidan sırtını eteklere vererek olduğu yere çöktü. Açlık ve baş ağrısı bir somaki adımını planlamasını zorlaştırıyordu. Aşağı inip başka bir yol bakabilirdi ya da yan yan ilerleyerek tumanmasını kolaylaştıracak çıkıntılı bir yer arayabilirdi. Bir yardımcı dokunur diye haritanın arkasındaki sayfayı açtı. Ama maalesef sayfa hâlâ bomboştu. Parşömeni kıvrırdı, bağladı ve elinden aşağı, ayaklarına sarkıttı.

Dinlendiği dakikalarda vücudundaki ter de soğuyordu. Hava zaten soğuktu. Aidan titremeye başladı.

Ne yapacağım ben ? diye düşündü. Güneş arkasında, bulutların arasmdan batıyordu. Ve Aidan kimsenin çıkışını bilmediği bu dağda öylece kalakalmıştı.

Anne ve babasını düşündü. Acaba onun evde olmadığını anlayınca ne yapacaklardı? Grampin onlara ne söyleyecekti?

"Baba, Aidan'ı gördün mü?" diye soracaktı Bay Thomas.

"Aslında evet," diyecekti Grampin. "O, **Hikâye**'ye inandı ve Saklı Geçit'ten girdi, Realm'e gitti."

Titreyen dişlerinin arasmdan güldü Aidan. Grampin on-

lara doğruyu söylese kesinlikle inanmazlardı. ***Ama belki, diye düşündü, eve dönerken bütün bunların gerçek olduğunu gösterecek bir kanıt götürürsem inanırlar.***

Birden, Aidan'ın gözleri endişeyle büyüdü. Şimdi anlamaya başlıyordu. Parşömenler onu bu diyara getirmişti ancak geri götüreceklerine dair hiçbir şey söylememişlerdi.

Bu, okuduğu hikâyelere hiç benzemiyordu. O hikâyelerde çocuklar hiç endişelenmeden başka dünyalara giderlerdi. O hikâyelerdeki kahramanlar ne açlık ne de banyo sıkıntısı çekerdı! Aidan dizlerini göğsüne çekip kollarını etrafına sardı. Soğuktı, korkuyordu, acı çekiyordu ve açtı.

Gecenin koyu mor rengi bütün gökyüzünü sarmaya başlamıştı. Aidan iyice yorulmuştu. Uykusuna yenik düştü. Sıcaklık gece boyu daha da düştü. Aidan yüzünü dağm eteğine yumdu, olduğu yerde iyice kıvrıldı. Parşömeni eski yastığı gibi kolunun altına aldı. Rüyasında Colorado'daki baharları görüyordu. Soma yine evde gördü kendisini. Bodrum katının merdivenleri altındaydı. Kil kavanozları gördüğündeki o tuhaf sesi duyuyordu.

Yalnız, bu rüyada bir şeyler ters gidiyordu. Etraf çok sessizdi ama duyduğu ses tam tersine inanılmaz gürültülüydü. Aklı allak bullak olmuştu.

Bir gözünü açıp etrafına baktı. Karanlık gökyüzü bulutların arasmdan çıkan ayın ışığıyla biraz olsun aydınlanmıştı. Ayakucunda bir hareketlilik fark etti. Kıvırcık tüylü, basketbol topu büyüklüğünde yuvarlak siyah bir şey toprağı eşeli

yordu. Aidan ne yapacağını bilemeden orada öylece durdu; ta ki o yaratık arka ayakları üzerine kalkıp, soluk san gözlerini açana kadar.

"Aaa!" diye bağırdı Aidan. Ayaklarını çekip geri geri gitmeye çalıştı.

Gözlere bir kez daha baktı ama ortadan kayboldular. Birkaç dakika bekledi. Gittiğinden emin olmak istedi. Soma tüm cesaretini toplayıp kayanın dibine uzattı kafasını. Yaratık gitmişti.

Tam o anda ay bulutların arasından çıkıp ışığım belirginleştirdi. Aidan kayanın arkasını çok net görebiliyordu. Boş değildi, bir şey vardı...

"Meyve!" diye sevinçle bağırdı. Nereden geldiğini umursamadan mor renkli bu meyveyi kavradı ve kocaman bir ısırık aldı. Meyvenin tatlı suyu boğazından, ellerinden ve yüzünden aktı. Şekli kavunu andırıyordu ama tadı bugüne kadar yediği hiçbir şeye benzemiyordu. Aidan'ın yüzü meyveyi yedikçe mutlulukla kaplandı; suyu, sızlayan vücuduna güç kat-

Aidan meyveden son lokmasını almıştı ki, yerde bir ok gördü. Ay ışığının altında soluk bir parlaklığı vardı. Sağ taraftaki dağın sırtındaki düzlüğü işaret ediyordu.

Bu taraftan mı? diye düşündü Aidan. ***Neden bu tarafki?***

"Tamam," dedi Aidan yüksek sesle. "Artık gücüm yeri- ne geldiğine göre yola devam edebilirim."

Sırtını dağa dayayıp ayak boyu mesafesiyle yürümeye başladı. Çakıl ve taşlar o yürüdükçe aşağı kayıyorlar; sürtü-

nüp yere çarpışlarını duyabiliyordu.

Diğer bir kötufikir de oku takip etmek, diye düşünüyordu. Çok fazla ilerlememişti ki, yerde soluk renkli bir ok daha gördü. Bu sefer ok bir taşa çarpmış, oradan düzlüğe inmişti. Yürümeye devam etti. Yan yan ilerlemeye devam ederken başka oklar da gördü. Dönüp ne kadar ilerlediğine bakmak istedi ama aşağısı göz görmez bir karanlıktı. Dehşete düştü.

Aşağı bakma Aidan! diye teskin etmeye çalışıyordu kendisini.

Köşeye kadar okları takip etti. Derken yol bitti; Aidan bir başka çıkmaz yolla karşı karşıyaydı. Ama aslında tam olarak çıkmaz da sayılmazdı. Önünde, dağın üzerinde bir metre genişliğinde, daire şeklinde, bele kadar gelen bir çukur vardı. Etrafında birçok ok saplı duruyordu. Ona girmesi gerektiğini gösteriyordu.

"Mümkün değil!" diye bağırdı Aidan. Sesi uçurumlardan aşağı yankılandı.

Parıldayan bodrum katı ve kâbuslar yeterince fazlaydı zaten. Bir de şimdi içeride kimin yaşadığı belli olmayan bir dağın oyuğuna mı girecekti? Tamamen çılgıncaydı.

Ya o soluk, sarı gözlü yaratık gibi şeyler varsa aşağıda? Sanırım bütün bu oklar beni aşağıya çekmek için bir tuzak!

Aşağıda o yaratıkların bir yuvası olabileceğini düşündü. Girdiği anda piranalar gibi onu paramparça edeceklerdi. Şansına küsmüş halde, olduğu yere çöktü.

Galiba geldiğim onca yolu dönmem gerekecek, diye düşündü Aidan üzgün bir halde. Dönüş yolunda kat etmesi ge-

reken çok uzun bir mesafe vardı ve döndükten soma başka bir yol bulacağını garanti yoktu. Diğer taraftan bu oyuğun -ya da her neyse-kendisini dağın öte tarafına götüreceğinin de garantisi yoktu. Ne yapacaktı? İki seçenek de ona pek cazip gelmiyordu ama dönmek bu kapkara, gizemli oyuğa girmekten daha güvenli görünüyordu.

Robby olsa şimdi ne yapacağını bilirdi.

Sorun da buydu işte. Robby ne yapacağını bilirdi elbette. Cesurdu. Araştırmacıydı. Buraya önden Robby girse onu takip ederdi. Aidan önder olma yetisine sahip değildi işte. Ya da... Sahip miydi? Biraz düşündü. Midesi yanmaya başlamıştı. Grampin'in bodrum katını hatırladı. Korkusunu yenmeyi başarmış ve karşılığında parşömenlerle ödüllendirilmişti. Oyuğa bir kez daha baktı. En azından biraz olsun ilerlemek zorunda olduğunu hissetti. Tamam, gireceğim. Eğer bir yere çıkmıyor gibi görünürse dönerim.

Aidan ayakları üzerine sıçrayıp oyuğa eğildi. Etrafına bakındı. Bir hareket, bir kıpırtı, soluk bir ışık görür müyüm diye kocaman açtı gözlerini.

Sadece karanlık.

Bunun bir oyuk ya da tünel olduğu da belli olmuyordu. Anlam veremiyordu. Yine de derin bir nefes aldı, tüm cesaretini toplayarak bir ayağını kenara koydu. Girişi sıkıca kavrayıp diğer ayağını da indirdi. Şüpheyle bir süre karanlığa baktı. Sonradan pişman olacağı bir işe girişip girişmediğinden emin değildi.

Kendisini öne doğru itti ve iki ayağıyla tünelin zeminine

çöktü. ***Olamaz!*** Parşömen tomarını uyuduğu yerde unutmuştu!

Onu almam lazım!

Dönmeye çalıştı ama tünelin zemini aşağı doğru eğimliydi ve yeni cilalanmış gibi kaygandı. Tırmanmaya çabalar-ken, ayağını yanlış yere basıp kaymaya başladı.

Aidan çılgık atıyor, kenarlara tutunmaya çalışıyordu. Ama başaramadı. Sırtı yerde, umutsuzca aşağıya, dağın kalbine doğru kayıyordu.

Suluk, san gözlü üç yaratık Aidan'm parşömenini alıp değerli büyük bir halıymış gibi taşımaya başladılar.

Sendeleyerek, güçlkle parşömeni tünelin girişine kadar getirip kenara koydular. Öndeki yaratık parşömene bütün gücüyle atılarak onu ileri itti. Parşömen tünele fırladı ama onunla beraber koca yaratık da!

Soma hepsi beraber tünelde, Aidan'ın peşinden, bilinmezliğe doğru kayıp gittiler.

ÇARESİZLİK KAPISI

Aidan tünelde durmaksızın düşerken çıgıkları dağın içinde yankılanıyordu. Ne durabiliyor ne de yavaşlayabiliyordu; dağın derinliklerine doğru sadece kayıyordu. Her beklenmedik dönemeçte, her bir yere çarpışında Aidan öleceğini sanıyordu. Kayalara şiddetle çarpıyor, dikey çıkıntılar onu şişiyor ya da dağın oyuklarına sıkışlıyordu.

Bu daha böyle ne kadar sürecek? diye düşündü. Yine de iyi düşünmeye çalışlıyordu. ***Eğer ölmek üzere değilsem eğlenmeli bile sayılabilir aslında.***

Yüzüne kuvvetlice hava üflendiğinde gözlerini kırptırdı. Gördüğü şey aynıydı; yine o açık-kapalı gözler. Ve yine karanlık. Ve yine düşüyordu.

Aidan önünü görmek için başını kaldırmaya çalıştı. Uzakta birbirinden ayrı soluk, san ışıkların parladığını gördü. Çok geçmeden biraz arttılar, soma her yanı sardılar. Aidan korkuyla yutkundu.

Ne olduğunu anlamadan bu ışık kümesinin tam ortasında buldu kendini. Onların ne olduklarını çıkarmaya çalışırken yanlarından vın diye geçti. Bir çeşit parlak kayalardı belki. Peki ya parıltı? Yeraltındaki ateşböcekleri belki? Ya da...

Göz! Evet onlar göz! Bir anlığına gördü onları, çok da net değildi ama onların göz olduklarından adı gibi emindi. Aidan yanlarından geçerken yüzlerce, hatta binlerce göz kırptırıyordu.

Dehşet içinde bunlara bir anlam vermeye çalıştı. **Belki de bunlar dağın eteğinde gizlenen büyük yaratığın parazitleri,** diye düşündü. Burası da onun yemek borusu olmalıydı. Kaydığı yer de onun midesi! Aidan oraya düşecek ve bu yaratığın mide asidiyle paramparça olacaktı.

Aidan gözlerini kapatıp umutsuzca bağırды. Sonunda dağın arka tarafına çıkmıştı. Geliş hızıyla yavaşça dışarıdaki tırtıklı bir taşlığın üzerine sürüklendi ve **cup** diye koyu, ıslak bir çeşit havuzun içine düştü.

Yaratığın midesinde olduğunu düşünüyordu. Asidin diri etini parçalamaya başladığını hissetti. Çırpındı, ta ki içinde bulunduğu şeyin asit olmadığını anlayana kadar. Durdu, ayağa kalktı.

Saklı Geçit

Su göğsüne geliyordu.

"Evet Aidan. Ne dağ yaratmışım ama!" derdi Robby olsa. Aidan başını iki yana sallayıp kendine güldü. Vücudundaki yarıklar ve çizikler hâlâ acıyordu ama en azından şu an bir yaratık tarafından sindirilmiyordu.

Aidan'ın gülüşünü, duyduğu yüksek ses kesti. Etrafına, soma da geldiği tarafa baktı. Duyduğu ses buradan geliyordu ve gittikçe yükseliyordu.

Önde bir şey gördü. Hemen arkasında da onu yuvarlak, kara bir şey takip ediyordu. O an öndekinin ne olduğunu fark etti: onun parşömen tomarıydı! Ortada durdu, ellerini açıp bu uçan topu bekledi. Çok geçmeden arkadan gelen şeyi de anladı: Geçen gece kayanın yanında gördüğü yaratıktı bu!

Onun üzerine çıkmasını istemiyordu. Ama parşömeninin suya düşmesini de istemiyordu. O anda bir şeyler oldu. Aidan düşünmedi, sadece yaptı.

Birkaç adım geri gitti ve parşömenini yakalamak için var gücüyle uzandı. Aynı zamanda sağ tarafının suda olduğunu hissediyordu. Parşömeni yakaladı; kara, yuvarlak şey suya düşmeden onu da kuru bir tarafa çekti.

Aidan sersemlemişti. Hayatında hiçbir zaman bu şekilde hareket edememişti. **Bu... Bu çok atletik bir hareketti!** Kendiyle gurur duydu.

Bir iki dakika sonra küçük, ıslak yüz sudan başını çıkardı. Büyük, soluk sarı gözlerini kırıştırıyordu. Bir ayının kine benzer parlak, siyah bir burnu vardı. Aidan'a baktı, homurdandı ve havuzdan çıkmaya uğraştı.

Normalde Aidan'ın panik halinde kaçmaya çalışması gerekirdi ama yaratık bir tehdit oluşturmaktan çok, kendi halinde debeleniyordu şimdi. Islak, kıvrıcık tüyleri dört bacağını çevrelemişti. Her pençesinde üçer tane gümüş renginde patisi vardı.

Hayvanın sırtında bir kirpininkileri andıran gri renkte tüyler vardı. Ok gibiydi bunlar. Bedeni simsiyah kıvrımlıydı. O ok gibi tüyleri hareket ettikçe birbirini tarıyordu sanki. Hayvan kendini temizliyor, kuruluyordu herhalde. Bu temizlemenin ardından bir köpek gibi bütün vücuduyla silkindi. Her tarafa, Aidan'ın ayakkabısına bile su fışkırttı.

Soma hayvan tespihböceği gibi kıvrılıp yuvarlanmaya başladı. Aidan şaşkınlıkla onu izliyordu. Yirmi adım kadar öylece ilerledikten soma yerde bulduğu bir deliğe girdi, kayboldu. **Başka bir tünel daha,** diye düşündü Aidan. Acaba bu yaratıklardan birini giderken evine götürebilir miydi? Zeki yaratıklardı ama yerleri eşeleyip babasını deli etseler nasıl olurdu? Gülümsedi. Islanmıştı ve soğuk hava onu üşütüyordu. Döndü, arkasındaki dağa baktı. Yukarı doğru kıvrılarak çıkıyordu, baş döndürücüydü. Oradan gelmişti ama dönmek mümkün değildi, bu kadarı yeterdi.

Aidan haritaya bir kez daha bakmak için parşömeni açtı. Dağın öte tarafına geçmesindeki amaç bayrağın nereyi temsil ettiğini öğrenmekti. Bir şato, mümkünse Alleble Şatosu'nu bulmayı ümit ediyordu. Ama etrafta hiçbir yapı göremiyordu.

Gökyüzü kırmızı-mor bir mozaığe dönüşmüştü. Karanlık semalarda yukarıya doğru ateş kırmızısı bir renk yayılıyordu ama uzaktaki dağlar hâla güneşi arkalarında saklı tut-

mayı başarıyorlardı. Solunda dağın arasından taşlık bir yol görünüyordu. Ta ilerilere kadar karanlık çukurlarıyla çorak bir arazi uzanıyordu. Sağ tarafındaysa girintili çıkıntılı sıra dağlar yükseliyordu.

Ne bayrak, ne şato, ne de plan...

Aidan parşömeni deri bağcığıyla düğümledi. Suyu değmemesi için kenara çekti. Gölet kapkaraydı ama pek pis görünmüyordu. Temiz olmasa bile bunu pek umursayacak hali yoktu zaten; çok susamıştı. Elini suya daldırdı, birkaç avuç dolusu içti ve sonra tepelerin ardından doğan güneşi izledi.

Şafak söküyordu. Doğan güneşle beraber sağ tarafındaki girintilerin arasından yükselen dumanı gördü. Duman demek medeniyet demekti! Harika bir haberdı bu. Acı içindeki bedeni el verdiği şekilde hızla yerinden kalktı, karşılaştığı yarıtığın girdiği çukurlara benzer birkaçından atlayarak ilerledi. Soma, dağın sırtına yaklaştığında yavaşlamak zorunda kaldı.

Duman sırtın hemen arkasından geliyordu. Bir kez daha tırmanışa geçti. Bir gün önceki tırmanışı yanında bu çok kolaydı.

Sırtın ardından bir yerlerden bir borazan sesi duydu. Bu mağrur bir kraliyet bandosunun sesine benzemiyordu; daha çok büyük bir kuşun acı dolu viyaklaması gibiydi. Olduğu yerde kaldı. Tutunduğu taşa adeta yapışmıştı. O an yanlış yöne geldiğine dair berbat bir hisse kapıldı. Ancak merakı onu dönmekten alıkoyuyordu. Dağın ardında ne olduğu öğrenmesine sadece birkaç adım kalmıştı.

Dikkatli adımlarla biraz daha ilerledi. Her şeyi görebil-

liyordu artık. Derin vadide gördükleri tüm ümitlerini yerle bir etti. Nefesi kesildi. Asker konvoyu çorak toprakların ötesindeki bir mağaraya giriyordu. Kara Zırhlı Şövalyeler atlarının üzerinde, önlerine boyunlarından, el ve ayak bileklerinden zincirli insanları katmış, iki kanatlı bir kapıya doğru gidiyorlardı. Kapı, dağı orta yerinden kesmişti. Duman ince-lerek kapmın arasmdan bir yılan gibi gökyüzüne yükseliyor-du.

Konvoyun önündeki asker borazanı bir kez daha çaldı. İkinci bir borazan da görünmeyen bir yerden ona cevap verdi. Kervan olduğu yerde durdu. Ağır kapılar dışarı doğru açılırken duman da kayboldu.

Öndeki şövalye dağın içine doğru ilerleyince tüm kervan uygun adımla yeniden yürümeye başladı. Tutsakların başı dertteydi. Çığlık atıyorlar, onlan esir edenleri şiddetle itiyor-lardı. Zincirlerini çekiştiriyor, kapkara bir dumanın çıktığı dağa girmemek için topuklarıyla yeri adeta kazıyorlardı. Öndeki şövalyeler atlarını mahmuzladılar, arkadakiler de esirleri ilerlemeleri için itelemeye başladılar. İtile kakıla tüten karanlığa sürüklendiler.

Son asker de içeri girdiğinde azametli kapılar yavaşça kapandı. Aidan donakalmıştı. Daha ötesini göremiyordu; gör-mek de istemiyordu zaten.

"Sen, kayanın üstündeki!" Siyahlar içinde bir asker he-men aşağısında duruyordu. "Kimsin sen? Prens izinsiz giriş-lere hiç müsamaha göstermez!"

Aidan ayaklarının üzerine kalkmaya çalıştı. Bir sağma,

bir soluna baktı. Adrenalini artıyordu.

"Olduğun yerde kal!" diye bağırdı şövalye. Aidan'm arkasından tırmanmaya başlamıştı.

Aidan dönüp arkasına baktı.

"Kımıldama!"

Aidan koşmaya devam ediyordu. Bir anda yanından metalik bir halkanın geçtiğini fark etti. Panikledi.

Şövalye hemen arkasındaydı, bundan emindi ve kaçacak hiçbir yeri kalmamıştı. Ne yapsa şövalye onu yakalayacaktı.

Aniden bir ses duydu: **fuşşş...** Olduğu yerde kaldı.

"İşte, bu çok daha iyi! Olduğun yerde kal!"

Aidan dönüp baktı. Şövalye kayadan atlıyordu. Siyah bir miğfer giymişti, yüzünü göremiyordu. Yalnız onu anında öldürmesinden ya da diğerleri gibi o dağın içine sürüklemesinden korkuyordu.

Kocaman bir gölge üzerlerinden geçtiğinde Şövalye bir iki adım ilerisindeydi. Başka bir hava sesi duyuldu: **Fuşfuş!** Şövalye gökyüzüne baktı. Darbeyi savuşturmak için kalkanını tuttu.

Aidan başını kaldırıp gökyüzüne baktığı anda kuvvetli bir rüzgâr ikisini de yere çaldı. Aidan'm nefesi kesildi. Rüzgâr bunaltıcı derecede sıcaktı ve berbat kokuyordu; kül ve duman kokusu vardı. **Bir ejderha!** Gördüklerine inanamıyordu. Korkudan bedeninin hiçbir yerini hissetmiyordu. Yer toz duman olmuştu. Aidan gözlerini korumaya çalıştı, fakat çalkantılı hava çok kuvvetliydi. Çığlık atıyor, yüzükoyun dönerek ümitsizce kaçmak için yeri tırmalayıp duruyordu.

Devasa yaratık onun etrafında dolanırken geniş, siyah kanatları güneşi kararttı. Sağır eden kükremesi dağlarda yan-

kılandı. O anda askerin bütün gücüyle kaçtığını gördü.

Yaratık bir kez daha kükreyip Aidan'a baktı. Aidan olduğu yerde çömelmiş, ellerini de yüzüne kapatmıştı. Ejderha'nın pençesi, kocaman bir kerpeten gibi Aidan'ı belinden sardı. Aidan ona yalvanyordu ama bu çabası boşunaydı. Ejderhanın ciğerlerinden kulaklan sağu eden bir kükreme daha geldi. Bu yakından duyduğu ses Aidan'a katlanılmaz geliyordu. Son hatırladığı şey ejderhanın onu yerden alıp havaya kaldırdığıydı.

Uyandığında etraf karanlıktı. Sırtüstü yatıyordu; kolunun altında eski yastığı, örtüsü de boğazına kadar çekiliydi.

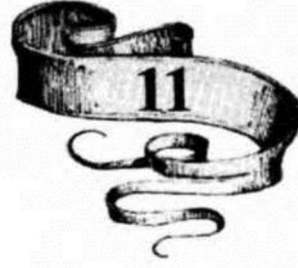
Uyku mahmurluğuyla gözleri bulanıktı. Bir an her şeyi hatırladı. **Beni yakaladı. Ölmüş olmalıyım. Ejder... ejderha? Aman Tanrım! Ne çılgınca bir rüya ama!**

Rüya değil mi? Bu sadece bir rüyaydı. Başka bir dünyaya açılan kapı, tek boynuzlu at, parıldayan gözleriyle küçük yaratıklar ve ejderha! Aidan rahat bir nefes aldı. Bütün bunların bir rüya olmasına sevindi. Yoksa ejderhanın gazabından kaçmasının imkânı yoktu. Diğer taraftan ejderha gelmeseydi hiç şüphe yok ki şövalye onu dağın içindeki o berbat yere götürecekti.

Tüyleri  rperdi. Rahatlayarak, yatağına iyice yayıldı. Evet, g vendedeydi ama bir yanı hayal kırıklığına uğramıştı. Gördüğü rüya her zaman hayalini kurduğu o maceranın ta kendisiydi.

D ş bile olsa o dağa tırmanma cesaretini göstermişti. Düşünmesi bile güzeldi. şapşal şapşal gülümsedi.

Memnun bir halde yastığma sarılıp gözlerini kapattı. Rahatlamıştı, huzur doluydu. Aidan'm gülümsemesi aniden soldu. ***Bir şeyler ters gidiyordu.***

TUHAF İŞBİRLİĞİ

Yatak rahattı, genişti; örtüleri yanındaydı ama her yer fazla karanlıktı. Pencerenin olması gerektiği yerden hiç ışık gelmiyordu. Aynı zamanda tuhaf bir koku da duyuyordu. Bu kokuyu daha önce de duyduğunu hatırladı ama ne zaman olduğunu bilemiyordu. En sevdiği yastığı her zamanki gibi pofuduk ve yumuşak değildi.

Kalbi hızlanmaya başladı. Sarıldığı şeyi anlayamayınca bütün tüyleri diken diken oldu.

Parmaklarım, sarıldığı şeye gezdirdi. Kesinlikle tüylü, kabarık değil, sert, tırtıklı bir şeydi. Üzerinde kabartılar da

vardı. **Belki... Belki de pul? Pul mu?!!**

"Yoooooooo!" diye bağırdı Aidan. Dudakları birbirine çarpıyordu. Olduğu yerde doğruldu ve karanlığın içinde gözlerini iyice açarak baktı.

Yatağın üzerinde bir şeyin süründüğünü hissetti.

Mavi bir ışık odayı aydınlatınca Aidan taş zeminin ortasında kocaman bir kediye benzer bir şeyin oturduğunu fark etti. **Gördüklerim rüya değildi!** Korkuyla geri çekilirken başını devasa, ahşap yatak başına vurdu.

"Korkma," dedi melodik bir kadın sesi. "Burada güven-desin."

Aidan az önce yatağında sürünen, doğaüstü yaratığa bakıyordu ve o yaratık şimdi, bir de konuşuyordu.

Yaratık başını yavaşça kaldırdı. Mavi, ateşli gözlerini kısarak Aidan'a baktı.

Aidan gözlerini tekrar tekrar açıp kapattı. Her açışında o şey neyse, hâlâ orada duruyordu: gerçek bir ejderha!

Arka ayakları üzerine çömelmiş, ön ayaklarını da uzatmıştı. Kanatlan devasa, deri bir post gibi bedeninin arkasını kaplıyordu. Teni griydi; üzerinde gümüş rengi pullan vardı ve mavi ışığın altında parlıyorlardı. Ejderhanın kafası ata benziyordu, burnu da dar ve sivriydi. O gümüş rengi pullar kocaman yanaklarını kaplıyordu.

Uzun çenesi açıldı, düzinelerce iğne uçlu diş ağzının içinden göründü. Ejderha başını Aidan'a uzattı. Aidan korkudan olduğu yerde büzüldü.

Aidan keskin büyük bir ısırık yerine yüzünde sümüksü,

yapışkan bir ıslaklık hissetti. Dili adeta Aidan'ı yatakta itelemişti.

"Sana burada güvendesin demiştim," dedi o ses yeniden. "Ejderhanın adı Gabby. Seni sevdi."

Aidan yüzünü silmeye çalışıp yaratığa gözlerini dikti. Yaratık utangaç bir halde başını eğdi, yeniden dişlerini gösterdi ve gürültülü bir şekilde mırladı.

"Alleble Şatosu'na hoş geldin," diye devam etti o melodik ses. "Kral'ın misafirisin, korkacak bir şey yok."

Bu sesin ejderhaya ait olmadığını düşündü Aidan. Sesin geldiği yöne döndü ve o anda olduğu yerde sıçradı. Devasa yatağın ucunda oturan kız kendi yaşlarında gibi duruyordu ama emin değildi.

Kızın lavanta kokulu incecik elbisesini süsleyen parlak, rengârenk mücevherler sol elindeki mavi ışıklı mumla yanıp sönüyorlardı. Teni... Teni bir hayaleti andırıyordu. Bir hayalet gibi bembeyazdı ve tuhaf bir parlaklığı vardı. Gözleri ise çok değerli mavi birer taş gibiydiler. Aidan korkmasına rağmen takılıp kalmıştı.

"Buraya gelebildiğin için çok şanslısın. Yoldan ayrılan birçokları kaybolur. Seni bulması için Gabby'yi yollamıştık. Sanırım seni epey korkutmuş, üzgünüm."

Aidan konuşamasa da dişleriyle sırtıttı. Hayalet kız Aidan'ın tedirginliğini fark edip konuşmaya devam etti. "Benim gibi birini daha önce hiç görmedin. Ama korkma. Daha güvenli olamazsın."

"Sen... sen hayalet misin?" diye sordu Aidan.

"Hayalet mi?" diye karşılık verdi kız. Kelimenin anlamını düşündü. "Hayır, ben ne hayaletim, ne periyim, ne gölgeyim, ne de bir şeyin yansımasıyım. Ben Glimpse'im. Aslına bakarsan senin gibi biriyim."

"Ama parlıyorsun ve senin içinden ilerisini görebiliyorum. Yani bir bakıma..." dedi ve sustu Aidan. Ona dikkatlice bakarken kızın aslında tam anlamıyla şeffaf olmadığını fark etti. Hareket ettiğinde gece göle düşen bir akis gibi parılıyordu.

"Gözlerin henüz bir Glimpse insanını görmeye alışkın değil." Aidan'ın yanına yaklaşmıştı şimdi. "Ben de etten, kemiktenim. Bak, koluma dokun."

Aidan'ın gözleri büyüdü. Kendini yeniden yatak başına çekti. Kız Aidan'ın koluna uzandı ama Aidan geri çekildi.

Kız Aidan'a güvende olduğunu söylemişti ama Aidan henüz ikna olmamıştı. Kız cesurca bu sefer Aidan'ın omzuna dokundu.

"Yüreğine inan, ben dostum," dedi kız. Aidan kızın elinin soğuk ve cansız bir his uyandırmasını bekliyordu fakat tam tersine bu dokunuş çok sıcak ve içtendi. Aidan yeniden başını kaldırdı ve bir kez daha bu gözlerle büyüldü. Korkusu geçmişti.

Kız gülümsedi. "Benim adım Gwenne.

"Ah, benim adım da Naidan... a, pardon... benim adım da Aidan." Kendisini çok şapşal hissetti. Ağzı kurudu, yanakları kızardı, kasları gerildi. Gwenne hayalet gibi bir şeydi ama yine de Aidan'm hayatında gördüğü en güzel şeydi. Tabii ki

okulda Aidan'ın aklını başından alan kimi kızlar olmuştu fakat hiçbiri Gwenne gibi değildi. Bu fiziksel çekiciliğin de ötesinde bir şeydi.

Hareketleri keskin ve atletikti ancak yine de çok zarifti; dans ediyor gibi yürüyordu. Konuşması bir ezgi gibiydi; hipnotize edici, hülyalıydı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Aidan," dedi kısa bir reveransla. "Benim türümde seni karşılayan ilk kişi olmaktan büyük onur duydum."

"Sen bir Glimpse misin?" dedi merakla. "Parşömenleri okuduğumda onların insanlar hakkında olduğunu düşünmüştüm oysaki."

"Parşömenlerde okudukların insanlar hakkında elbette. Sen şu an Alleble ülkesindesin. Glimpse'ler bu ülkenin insanlarıdır. Bu şato da Realm'in merkezidir."

"Buraya nasıl geldim?"

"Çağırıldın."

"Öyle mi?"

"Tabii ki şaşkın şey. Kral çağırdı. Zamanı geldiğinde ben ve Gabby senin buraya ulaşmanı sağladık ama aslında Kral tarafından çağırıldın. Seni çeken sesi hatırlamıyor musun?" "Evet, hatırlıyorum..." Aidan'ın sesi giderek canlılığını yitirdi. Alleble'nin kralı dememiş miydi? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Bekle, bekle, bekle bir saniye," dedi Aidan. Öne doğru eğilip gözlerini Gwenne'ye dikti. "Beni Kral'ın çağırdığını mı söyledin?"

"Evet."

"Hangi kraldan bahsediyorsun sen?" Eğer Kral Paragal derse buradan hemen çıkıp gidecekti. Ejderhayla ya da ejderhasız!

"Alleble'nin tek kralı var. Kral Eliam tabii ki."

on inindi Þörata^

"Şimdi tamamen karman çorban oldum. Ama Paragal... O Kral Eliam'ı öldürmemiş miydi?"

Gwenne iç geçirdi. "Alleble'nin Parşömeni'ni okumadın mı sen?"

Aidan bir an hiç nazik olmayan bir öğretmen tarafından azarlanıyormuş gibi hissetti. "Evet, tabii ki okudum. Ama düşünmüştüm ki, Kral Eliam öldü ve..."

"Öldü Aidan. Ama hain sadece onun bedenini katletti. Kral Eliam basit bir etten çok daha öte bir varlık, ölümsüz."

"Ama peki..."

"Acele etme," diye kesti Gwenne, Aidan'm sözünü.

"Kral bana, beslenmen ve kuvvetlenmen için seni muhafız-

ların kaldığı yere götürmemi emretti."

Gwenne hemen onu koridora çıkardı. Şato, Aidan'ı büyülemişti. Yerler ve duvarlar sağlam, gri bir mermerden yontulmuş, üzerleri de göz alıcı bir cilayla parlatılmıştı. Her duvarda dokuma hah ve kilimler asılıydı. Bazılarının üzerinde yerle bir olmuş şatolar, muazzam kuleler vardı. Diğerlerinde tek boynuzlu atların üzerinde cesurca savaşan Glimpse Şövalyeleri temsil edilmişti. Çoğu dokumada aynı şey göze çarpıyordu: yan yana sıralanmış dağlar ve arasmdan yükselen güneş... Bu Aidan'a çok tanıdık geldi ama neden olduğunu anlayamamıştı.

Borazanların sesleri şatonun içinde yankılandı. Aidan elleriyle kulaklarını kapatıp ne olduğunu anlamak için koridorun ilerisine baktı.

Koridorun sonunda, kavisli iki kanatlı bir kapının önünde uzun boylu bir Glimpse duruyordu. Üzerinde parlak gümüşten bir zırh vardı, yüzü de Gwenne'ninki gibi parlıyordu. Bu haliyle bir yanı korkunç bir yanı da çok güzel görünüyordu.

"Ah, hayır," dedi Gwenne. "Hemen gözlerini kapat ve bu tarafa dön!"

"O ne? Ne oldu?" Aidan karşı koydu ama Gwenne onu kenara çekip başını yere eğdi.

"Kral'ın habercilerinden biri döndü. Kral'ın odalarından birini açıyor, bakmamalısın."

"Ama neden?" diye sordu Aidan istekle.

Gwenne, Aidan'ın gözlerini elleriyle kapattığı an sağır edici bir gürültü duyuldu ve Kral'ın devasa kapılan açılmaya başladı. Daha sonra da koridor gözleri kör eden bir ışıkla doldu. Müthiş bir parlaklık Gwenne'nin parmakları arasından gözlerine giriyordu.

Aidan yüzükoyun düştü, başını ellerinin arasına gömdü. Gwenne hemen onun yanına eğildi. Derken kapılar kapandı ve ışık kayboldu.

"Seni uyardım," dedi yumuşak bir sesle. "İyi misin?"

"Gözlerim!" diye yakındı Aidan. Gözlerini ovalıyordu. Yaşlar dökülerek gözlerini kırıştırdı. Görebildiği tek şey Gwenne'nin parmaklarına benzer şeylerdi.

"Kral'ın ihtişamı... Saf, katışıksız bir ışık," dedi Gwenne.

"Abartmıyorsun. Gerçekten de bu, güneşe birkaç saat bakmak gibi bir şeydi!"

"Evet, söylemiştim," diye gülerek cevap verdi Gwenne. "Ama kalbini üzme. Gözlerin zarar görmediler. Hatta bir şekilde artık daha bile keskin görecekler. Kral'ın ışığı yakar ama aynı zamanda iyileştirir de."

Gerçekten de Aidan'ın gözleri eski haline dönmeye başlamıştı.

Gwenne, Aidan'ı kocaman, çok güzel ahşap bir masanın olduğu görkemli bir salona götürdü. Odanın çok uzak bir ucunda kavisli, büyük bir pencere vardı. İçeri giren güneş ışığına şaşırdı çünkü uyandığı yer çok karanlıktı.

Aidan manzarayı seyretmek için pencerenin yanına oturdu. Gwenne de onun yanına geldi. Aşağıdaki büyük balkonun bağlantılarına, kemerlere, küçük kulübelere, avlulara baktı. Her yapı düzgünce inşa edilmişti. Üçgen çatıları vardı. Her şey mükemmeldi ama bir o kadar da dayanıklıydı.

Her ev, nöbetçi odası ve kule taş ve dövülmüş demirle kuşanmıştı. Aidan'a öyle geliyordu ki Alleble Krallığı banş içinde yaşamayı arzu ediyordu ama savaş kaçınılmaz görünüyordu.

Sokaklarda, taş kaldırımların üzerinde birçok Glimpse dolanıyordu. Bazıları zırhlıydı ve sanki bir niyetleri varmış gibi ciddi ciddi yürüyorlardı. Diğerleri ise gömlek, ceket gibi sıradan kıyafetler giymişlerdi.

Glimpse çocukları her çocuk gibi oraya buraya koşturup duruyorlardı. Aidan bir çeşit deri topla oyun oynayan çocuklara gözünü dikti. Hepsi topa önce vurma çabasıyla boşa tekme atıyor, ortalığı tozu dumana katıyorlardı. Sonunda genç bir kız akranlarının arasından çıkıp topu kapıldığı gibi ileri kaçtı. Sonra diğer çocuklar ona yetişince var gücüyle topu havalandırdı. Hep bir ağızdan kızgınlık ve heyecanla bağışıp koşmaya başladılar. Kız, topu sahanın ortasında eğilmiş, kahkaha atan bir oğlana fırlattı. Oğlan topu yakalayıp kıza geri pasladı. Ardından ikisi beraber kalan çocukları kovalamaya başladılar.

Yakar topla futbolun bir karışımı, diye düşündü. Çok geçmeden çocuklar eğlence dolu seslerinin yankılarını arka-

larında bırakarak köşeden kayboldular. Bir an Aidan'ın dikkati dağıldı, avludaki kapıya baktı.

Çok fazla şövalye vardı orada; talim yapıyorlardı. Bazılan karşılıklı elleriyle dövüşüyorlardı. Bazılan ise düello tarzında kılıçlarını çekmişlerdi birbirlerine. Kılıçlı birkaç şövalye, Aidan'm dikkatini çekti. Birbirlerine doğru geliyorlar, hamleleri bertaraf ediyorlar, sonra yeniden hücum ediyorlardı. Kılıçları güneşin altında parlıyor, her vuruşta da 'çın' diye bir zil sesi duyuluyordu. Birbirlerine sert ve acımasızca saldırıyorlardı, sanki gerçekten birbirlerini öldürmek için atılıyor gibiydiler. Ama her hamleleri çok dikkatliydi; hiç kan dökülüyordu. Aidan dehşete düşmüş bir halde seyrederken, onlara katılmak için kendinde büyük bir arzu uyandı. O da zırhını kuşanıp eline kılıcını alabilirdi.

"Çok etkileyiciler, değil mi?" diye sordu Gwenne.

"İnanılmaz. Onların karşısında olmak istemezdim," diye cevapladı Aidan.

"Kadim Muhafızlar ve Alleble Şövalyeleri onlar." "Krallığın on iki mükemmel savaşçısı mı?" diye sordu. "Evet," dedi Gwenne. Gururla Aidan'a gülümsedi. "Alleble'ye hizmet etmek ve onu korumakla yükümlüler. Savaşta çok acımasızdırlar ama kılıçlarını son sığınakları gibi korurlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Öğreneceksin Aidan. Öğreneceksin. Şuraya bak," dedi duvarın içini göstererek. "Dikkatle bak, Alleble'nin Yedi Pınar'ı bu. Bundan daha güzel bir şey görmüş müydün?" Buradan bakıldığında Alleble'nin ana yolu solda kalı

yor, dış duvarlarının etrafını sarıyordu. İşte o yol üzerinde, tam ortada yedi muazzam fıskiye vardı. Suyun fışkırmasından küçücük zerreler bir sis oluşturmuştu. Güneş o zerrelere vurduğunda da milyonlarca prizma oluşuyordu. Sonra o zerreler büyük havuza dökülüyordu. Evet inanılmazdılar, kabul ediyordu ama bu, hayatında gördüğü en güzel şey değildi.

"Her ayın son günü tüm Alleble'de yaşayan Glimpse'ler bu pınarlara gelip o günü anarlar... Hatırlarlar."

"Gwenne neden sadece altısı çalışıyor?" diye sordu Aidan. Şatonun yanındaki fıskiye gösterdi. Bir tek o boş ve kupkuruydu.

Gwenne başını eğip uzaklara baktı. "Bilmiyor musun?"

"Hayır, ben sadece..." Sanki birdenbire bir şey olmuş gibi sustu, kendine engel oldu. Bu pınar Kadim Muhafızlar'ın ve ailelerinin Koruyucu Paragal'e hizmet eden hain şövalyeler tarafından rehin edildiği yerd.

Fakat Aidan'ın kafası karışmıştı. Paragal, Kral Eliam kendini kurban ederse onları serbest bırakacağına dair söz vermişti.

Aidan tam dönüp bunu soracaktı ki, uzun boylu, **zırhlı** bir Glimpse askeri içeri girdi.

Şövalye elindeki kocaman, parlak gümüş bir tepsiyi ki-barca Aidan'a doğru uzattı.

"İyi günler, Leydim," dedi saygıyla ve başını hafifçe eğdi.

"İyi günler, Şövalye," diye karşılık verdi Gwenne. "Ça-

lışmalar nasıl gidiyor?"

Alleble şövalyesi bir süre Aidan'a kuşkulu gözlerle baktı.

"Rahatça konuşabilirsiniz Sör Galorin. O, buraya Kral'ın özel davetiyle geldi."

"Lütfen beni affedin, Leydim," dedi, Aidan'a doğru bir reverans yaptı. "Bu günlerde her harekete dikkat etmek gerekiyor."

"Problem değil, "diye mırıldandı Aidan. Önünde bir yetişkin gibi eğildiği için şaşırmıştı. Neyse, Alleble çok güzel bir yer olmalıydı.

Aidan bir tepsie, bir de Gwenne'ye baktı. Gwenne başmı eğince Aidan tabakların üzerindeki kapakları açmaya başladı. Birinci kapağm altında dağda yediği o lezzetli, mor meyveden vardı. Hemen uzandı, birini alıp ısırđı ama sonra bedavacı gibi görüldüğünü düşünerek çok utandı.

Çok lezzetliydi. Boşta kalan eliyle diğer tabakları kontrol etmeye devam etti. Biraz sonra açtığı kapağm altında fırınlanmış bir bacak gördü. şükran Günü'ndeki hindilere benzemiyordu ve Aidan bunun neyin bacağı olduğunu öğrenmek istemiyordu. Bu, kocaman bacağın etrafında da mor çiçekler ve çeşitli ebatlarda mavi kuşbaşı parçalar vardı.

Aidan hemen kapatmayı düşündü ama Gwenne onu izliyordu. O buradayken buna burun kıvrırmazdı. Küçük bir bıçak ve iki uçlu çatalı aldı, ardından istemeye istemeye kocaman bacadan bir parça keserek ağzına götürdü. Etin lezzetini anlamak için yavaş yavaş çiğnedi. Tuzlu ve lezzetli

buldu, damak zevkine çok yakındı.

"Mmmm...," dedi. "Tavuk gibi bir tadı var."

Diğer tabakta mavi-beyaz mücevherlere benzeyen bir şey vardı. Parlak mücevherlere parmağıyla dokundu, beklediği gibi sert ve de taş gibi değillerdi. Yumuşaktılar ve şekerlemeler gibi esnektiler.

Aidan tatlarım tahmin edemezdi şüphesiz ama şu an bunu düşünecek hali yoktu, çok açtı. Gwenne onun elini yakaladığında çoktan ağzına mavi olanlardan atmıştı.

"Sert bir kann seni çok daha rahatsız edecektir," dedi. Ardından mücevheri temiz bir suyun içine attı. Atar atmaz suyun üzerinde, fışkıran üç kapakçık oluştu. Su fışkırdadı. Gökkuşağının tüm renklerinde baloncuklar etrafa dağılmaya başladı. İçerisinde her rengi barındıran bir girdap oluşmuştu.

"Şimdi," diye seslendi Gwenne. "Ağzını fışkıran en büyük suya tut, parmaklarını da küçük olanlara."

Gwenne'nin dediğini yaptıktan sonra "E, şimdi?" dercesine ona baktı.

"Yavaşça, bir parmağını fışkıran sudan çek."

Aidan bir şeylerin olacağını biliyordu. Bardağın içinden fışkıran şeyi görebiliyor ve duyabiliyordu. Parmağını çektiğinde gözleri şaşkınlıkla açıldı. Hem bardak hem de ağzına gelen su ısınmaya başlamıştı. Fışkıran, etrafa saçılan sular ağzının içine giriyor, cennetten gelen bir lezzet daha yutkunmadan tüm tadıyla ağzını sarıyordu! Aidan bu tadı o kadar sevmişti ki su daha hızlı aksın diye diğer parmağını da çekti.

"Hayır, Aidan henüz değil..." diye uyarmaya çalıştı
Gwen- ne ama çok geçti...

Tatlı su Aidan'ın ağzına büyük bir gürültüyle akmaya başladı. İlk başta bu çok keyifliydi ama çok geçmeden Aidan patlamaya dönüşen fışkırmadan yanaklarını korumak için kendini çekmeye, elleriyle set oluşturmaya çalıştı.

Ama suyu durdurabilecek bir şey yoktu, bir çağlayan gibi bütün gücüyle fışkırıyordu.

Aşağıda, sokaktan biri bağıırıyordu. Aidan ne olduğunu sadece hayal edebiliyordu.

Gwenne'nin Galorin dediğı uzun boylu Glimpse katıla katıla kakhaha atıyordu. Gwenne de kendini zor tutuyor gibi duruyordu. Aidan'm yapabildiğı tek şey kırmızının birbiri-rinden farklı hallerini izlemek ve bardağın boşalmasını bek-lemekti.

Son fışkıran suyu içtikten sonra Aidan gergin bir şekilde gülümsemeye çalıştı. "Özür dilerim," diye mmlılandı sonra.

Gwenne başını sallayıp Aidan'a gülümsedi. Sonra kendisine çekidüzen veren Glorin'e baktı. Aidan hiç olmadığı kadar şapşal hissediyordu kendini ama hâlâ çok açtı. Omuz silkerek yeniden yemeğine döndü.

Aidan gürültüyle yemeğı midesine indirirken Glorin de Kraliyet'le ilgili son gelişmeleri Gwenne'yle paylaşıyordu.

"Hazırlanmak için çok geç kaldığımızdan endişeliyim, Leydim. Biz konuşurken bile Paragory Krallığı bünyesine yeni üyeler dahil ediyor, örgütleniyorlar. Ejderhalanımız en az dört yeni Paragory habercisinin Umutsuzluk Kapısı'nı terk

ettiğini bildirdi. Prens Mithegard'ın sadakatiyle fazla ilgileniyor."

"Neden ilgilenmesin?" diye sordu Gwenne acı acı. "O insanları yanlış yöne saptırıyor ve burada bu konuda kararını verememiş on binlerce Glimpse var."

"Katılıyorum, Leydim," dedi Galorin dişlerini gıcırdatarak.

"On İki Şövalye Mithegard'a yapılacak yolculuk için ne zaman hazır olacak?" diye sordu Gwenne.

"On biri hâzır, Leydim. Kral'ın on İkincisini seçmesini bekliyoruz."

O an Gwenne dönüp Aidan'a baktı. Aidan ise önündeki sosise benzer saf çikolatanın üzerine sürülmüş kremalı bir tatlıyı süpürüyordu.

"Sör Galorin, Kral, On İkinci Şövalye'yi seçti," dedi Gwenne, Aidan'a dönerek. "İşte o, bu delikanlı."

Aidan gözlerini Gwenne'ye dikti. Elindeki tatlı parmaklarından kayarak şap diye tabağa düştü.

Ağzı burnu krema olan bu delikanlı On İkinci Şövalye olacaktı.

Gwenne, Aidan'ı şatonun ana kulelerinin birinden aşağı indiriyordu. "Seni Alleb şövalyesi yapmaya çalışacaksak," dedi, "ona göre giydirmeliyiz."

"Benden nasıl bir şövalye olur ki?" diye sordu Aidan. Konuşması ayak seslerine karışıyordu. "Daha burada ne işim olduğunu bile bilmiyorum!"

"Sana söyledim. Kral tarafından Alleble'ye çağırıldın."

"Ama Gwenne!" diye yakındı Aidan. "Bu doğru olmaz! Belki, belki Kral beni yanlışlıkla çağırmıştır."

Gwenne aniden durdu. "Kral Eliam hata yapmaz," dedi. Aidan sertçe merdivenlere çöktü. Başını ellerine gömdü. "Ben Glimpse değilim. Buraya ait değilim, öyle değil mi?" Gwenne de onun yanına oturup soluk elini Aidan'ın omzuna koydu. "Cesur ol Aidan. Benim olduğum kadar sen de buraya aitsin. Bulduğun parşömenler tarihimizin sadece bir parçasını anlatıyor. Ve şimdi, aynı zamanda bu, senin de tarihin oldu."

Aidan başını kaldırdı. Gözlerinin etrafı kan çanağı gibi olmuştu. Gözlerini kırıştırdı.

"Fakat nasıl olur da Alleble'nin tarihi Colorado'da hatta Amerika'da son bulur?" diye sordu Aidan.

"Alleble'nin tarihi senin geldiğin yerde iyi bilmiyor ama yeterli değil. Uzun zaman önce dünyalarımız birdi ve aynıydı. Fakat çok geçmeden bir kargaşa oldu, biz buna **Bölünme** diyoruz ve dünyalarımız ayrıldı. Alleble'nin tarihi korundu çünkü yüzyıllar boyunca anlatıla anlatıla diğer kuşaklara aktarılmıştı. Pek çok insan buna inandı ve yeniden Alleble'nin bir parçası oldular. Kral tarafından yeni parşömenler yazıldı ve büyük bir inançla gönderildiler. Ama zaman geçtikçe Aidan, senin dünyadaki insanlar kendi bilgilerini genişlettiler. Bilim, mantık ve... ne diyordunuz siz ona? Psikoloji? Bunlar kalpleri büyüledi, aldattı. Az, daha da az insan inanmayı seçti. Hain hâlâ çok güçlü; kandırmak ve gözleri kör etmek için elinden geleni yapıyor. Böylece kimse kalbine inanmayacak. Bu yüzden belki bu kadar fazla Alleble tarihi

var ortada. Ancak kimse bunların peri masalından öte bir şey olduğunu görmüyor."

Peri masalı havada öylece asılı kaldı. Aidan merdivenlere takıldı. Babası da parşömenlerde yazanları aynen bu kelimeyle tarif etmişti: peri masalı.

"Gerçekten Kral'a minnettarım," diye devam etti Gwenne. "Sen bunlara ulaştın ve Alleble'nin tarihinde yazanlara inandın. Dünyanda koca bir saçmalık diye nitelendirilen hikâyeye inanman, Saklı Geçit'ten girmenin ilk adımıydı." "İnandığımda," dedi Aidan, "olaylara bu derece bulaşacağımı bilmiyordum."

"Aidan, bu hepimiz için aynı. Kral Eliam genellikle kalbi kırıkları, yalnızlan, içine kapanıkları seçer. Senden büyük şeyler çıkaracak. Biliyorum yapacak."

Gwenne bunu öylesine sarsılmaz bir inançla söylemişti ki bu güven Aidan'm omzuna büyük bir sorumluluk yüklüyordu. "Hâlâ sorularım var," dedi Aidan.

"Sorulara izin verilebilir. Zamanla tüm sorulann cevaplanacak. Ama şimdi silah deposuna gidelim. Senin savaş takımına ihtiyacın var."

"Savaş takımı mı?" diye sordu Aidan. "Ne yapacağız, savaşa mı gireceğiz?"

"Savaş çoktan başladı Aidan ve kazanmak zorundayız. Kral da seni önemli bir görev için buraya çağırdı."

"Ben ne yapabilirim ki? Dövüşmem. Bir keresinde ortaokuldan bir çocuk beni fena halde dövmüştü."

"Kaptan Valithor seninle işini bitirdiğinde okuldaki öğ-

renciler seninle bayağı sıkıntı yaşayacak diye düşünüyorum!" Güldü. "Ayrıca girmek zorunda olduğumuz bu savaşta kılıç olmayacak ve adil bir şekilde mücadele edeceğiz."

"Kiminle ve ne için savaştığımızı bile bilmiyorum!" diye atıldı Aidan. Gwenne ayağa kalktı ve Aidan'a, onu takip etmesini işaret etti.

Altın sarısı alını kırıştı. Ağzından çıkacak kelimeleri seçmekte kararsız görünüyordu. "Büyük İhanet'i okudun, değil mi?"

Aidan başını salladı. "Ama benim okuduğum yer Kral Eliam'ın ölümüyle sona eriyordu."

"Bu konuyla ilgili söylenecek çok şey var ama kalbimin bundan sonrasını söylemeye gücü yetmiyor. Ayrıca bundan sonrasını en iyi anlatacak kişi de ben değilim. Ama bilmen gereken en önemli şey şu ki, Paragal ve onun takipçileri Realm'in en batısına sürgün edildiler. Ve Kral'ın ilan ettiği gibi adı Paragal'den Paragor'a çevrildi. Yani "saf ışık"tan "daimi karanlık"a.

"Paragor'un ikamet ettiği yer harap bir yer. Orada kendi krallığını kurup adını Paragory koydu. Burada yaşadığımız kalenin taklidini orada inşa etti. Karanlık yeraltı mahzenlerinden, zindanlardan topladığı adamlarla büyük bir ordu kurdu. Orası bir kan diyarı Aidan ve Paragor'un gücü günden güne artıyor. Kanla kazanılmış zaferler birbirini kovalıyor. Ama o, tüm bunlara rağmen tahtının üzerinde çürüyor. Kral olmayı ne kadar arzu etse de kendi adamları bile ona 'kral' diye hitap etmiyorlar. Gücü buna elvermiyor. Sonuçta herkes

ona Prens diyor."

Aidan yutkundu. Zavallı ruhların o karanlık kapıdan içeri sürüklenişlerini hatırladı. Kendisi de, onların yerinde olmaktan son anda kurtulmuştu.

Gwenne yeniden basamaklardan inmeye başladı. Aidan da onu takip etti.

"Yani biz Paragor'a mı saldıracağız?"

"Tam olarak değil. Kuvvetlerimiz düzenli olarak çatışacaklar gerçi ama bizim mücadelemiz farklı. Paragor sürgün edildikten sonra o ve şövalyeleri diğer dünya krallıklarının bağlılığını elde etmeye çalıştılar. Birçok Glimpse onun kur-nazca kurduğu güç ve para tuzaklarına aldanıp asıl krallanna sırt çevirdiler. Şimdi o esaret hükümdarlığında bir krallık kurdu, adı Mithegard. Senin eğitimin bittikten sonra Kral adına Glimpse'leri bulmaya gideceğiz."

"Benim ne yapacağımı hâlâ anlamış değilim," dedi Aidan.

"Aidan sana söyledim, Kral yanılmaz. O senin içinde, senin göremediğin bir değeri görmüş olmalı. Her çağırdığı kişi böyle oldu."

Aidan gülümsedi. Birinin ona inandığını görmek kendini çok büyük biri gibi hissettirmişti. Ama yine de, hâlâ şüpheleri vardı.

"Benim yaşadığım yerde dediğin gibi bir arkadaşım var. Adı Robby. O, istediğiniz özelliklerde biri, adeta macera için yaşıyor. O... o hiçbir şeyden korkmaz."

Gwenne yüzünü buruşturdu. "Eminim kendi dünyadaki

arkadaşın çok cesur biridir, Aidan. Ama burası, burada olanlar onu korkutabilir."

Aidan zoraki gülümsedi. Robby'yi ondan çok daha iyi tanıyordu. Şu an Robby burada olsa ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. "Ben ve korkmak ha? Demek öyle!"

"Diğer yandan," diye devam etti Gwenne. "Bir insanın ne kaybedeceğini bilmeden korkusuzca ortaya atılması çok kolaydır."

Merdivenlerden koridora çıktılar. Şatonun içinde gezmeye devam ediyorlardı. Aidan yürürken bir yandan Gwenne'nin ne demek istediğini düşünüyordu. Çok gizemli ve korkutucuydu. Kaybedeceklerini öğrenmek derken neyi kasetmişti? Savaşta olmak ne demekti? Kısa boylu, ödle bir yeniyetmenin savaşın ortasında yapabileceği ne vardı?

Yine de bu işte onu heyecanlandıran bir şeyler vardı. Gwenne ona On İkinci Şövalye olacağını söylemişti. Gerçek bir maceranın içinde, gerçek bir kılıçla, gerçek bir şövalye olmak... Düşünceleri Gwenne'nin Başmuhafız'ı çağırmasıyla kesildi. Beraber kalenin taş duvarları arasmdan geçip muazam kubbeleri olan salona girmişlerdi. Alleble'nin silah deposundaydılar.

Oda ışıklarla aydınlatılmıştı. Cam parçalardan ışık huzmeleri yansıyor. Kubbenin altmdaki birçok obje cilalanmış gibi parılıyordu. Etraf sandık sandık miğfer, zırh ve kalkan doluydu. Tasarlanmış bazı kalkanlar çok etkileyiciydi. Aidan sosyal bilgiler derslerinden kimi kalkanları hatırlıyordu. Kalkanlara yapılan işlemler onu taşıyan Şövalye'nin ait olduğu

krallığı ve ailesini temsil ederdi. Mesela kalkan üzerindeki bir aslan figürü şövalyenin cesaretini, dörtmala giden bir at da hızı ve sürati simgelerdi. Aidan kalkanların üzerinde ejderhalar, ağaçlar, tek boynuzlu atlar ve hatta bir tane de kelebek resmedilmiş olduğunu gördü. Kelebeğin neyi simgelediğini bilmiyordu. Tek umudu acemi çaylak şövalyelere kalkan vermemeleriydi. Bir şövalyenin ateşli kelebeğine saldırdığını hayal etti, güldü.

Bu odadaki cephaneler birden fazla orduya yetecek gibi duruyordu; adeta cephane stoku yapılmıştı. Tabii silahlar da vardı. Kılıçlar, hançerler, baltalar, topuzlar, çekiçler, yaylar ve baltaya benzeyen, Gwenne'nin baltalı kargı dediği şeyler vardı. Silahlar ya büyük silindirlerin içinde ya da muazzam masaların ve tezgâhların üzerine serilmiş halde duruyorlardı. Diğerleri daha fazla göze çarpıyordu.

Duvarın birinde cam muhafazanın içinde, kırmızı kadife bir örtünün üzerinde yedi mükemmel kılıç asılıydı. Hepsi de özenle işlenmişti. Aidan'ın gözleri heyecanla birinden diğerine kayıyordu. Her kılıç Aidan'ın yüreğini hoplatıyordu.

Sonra sanki oda karardı ve ışık tek bir kılıcın üzerini aydınlattı. Aidan gözlerini ona dikti; kılıcın her ayrıntısını ruhuna işliyordu. Gümüş yaklaşık bir metre uzunluğunda, çift uçluydu ve jilet gibi bilenmişti. Aidan başını oynattıkça kılıç mavi, yanardöner bir ışık saçıyordu.

Fitilli, damarlı, koyu bir çift yılan saldırgan ve güçlü bir şekilde sanki kılıcın kabzasını yakalayıp birdenbire kayboldular. Kılıcın kabzasına iki dağın arasından alev topu gibi

yükselen güneş işlenmişti. Bu motifi şatonun salonlarında da görmüştü ama gümüş üzerine böylesine bir motifi işlemek gerçekten de büyük bir yetenektir. Bu kılıç tam bir sanat eseri idi ve Aidan bu harikulade silahın kendisinin olmasını arzuluyordu.

"Gerçekten de kılıcın gözü!" dedi deponun girişinde duran Glimpse. Paytak paytak yürüyerek Aidan'ın yanına yaklaştı, bir elini saygıyla kaldırıp başını öne eğdi. "Büyük usta, keskin ve tehlikeli adam Kindle... Emrinizdedir," diye ilan etti.

Aidan da başıyla selamladı onu. "Ah, Aidan. Aidan Thomas," diye cevap verdi. Aidan kendini herhangi bir şeyin ustası olarak görmüyordu, o yüzden sadece adını söylemekle yetindi.

Kindle'nin bir kaşığı diğerinden daha uzun ve kavisliydi. Küçümser bakışlarla gülümseyerek kirli sakalını kaşıdı. Aidan'dan biraz uzun ve şişmandı. Bedeni örs gibiydi ve geniş, top güllesini andıran omuzları; iri kıyım, çıplak kolları ona kare bir görünüm kazandırıyordu. Aynı zamanda koca kamı yüzünden zincirden örülmüş zırhı göğsüne asılı gibi duruyor, bu haliyle de sanki bacakları yokmuş izlenimi yaratıyordu.

"Bu harika bir kılıç!" diye atıldı Aidan. Gwenne de onlara katıldı.

"Bu kılıç, Leydim, Naysmithe'nin yaptıklarından hiçbirine benzemiyor," dedi Kindle.

"Nay kim?" diye sordu Aidan.

Gwenne eskileri hatırlar gibi gülümsedi.

Kindle tek kaşını kaldırıp anlatmaya başladı. "Naysmithe, Alleble'nin en iyi dökümcüsüdür. Demir, gümüş ya da altından şekillendiremeyeceği şey yoktur. **Charrenc**, Kralımızın kılıcını, o dövmüştür. Karanlığı yaran kılıç olarak bilinir."

"Her kılıcın bir ismi var mı?" diye sordu Aidan.

"Nay her kılıcı yapmaz, genç adam. Sadece savaşlarda cesareti kanıtlanmış kabiliyetli zanaatkârlar tarafından yapılır. Gözlerini diktiğin o kılıcın adı **Fury**, uzun zaman önce Soğuk Nehir Savaşları'nda Paragory'ye karşı savaşan bir şövalye tarafından verildi bu ad. Naysmithe onanmım yeni bitirdi."

"Gel Aidan," diye araya girdi Gwenne. "Sana hançer ve zırh bulmamız lazım."

"Hançer mi?" diye döküldü kelimeler ağzından. Fury'ye hüznle bakıyordu. "Fakat... Bunu kullanamaz mıyım?" Gwenne mahcubiyetle gülümseyip Kindle'ye baktı. "Üzgünüm, genç adam," diye söze girdi Kindle. "Bu kılıç sahibine çoktan 'hoşça kal' dedi ve sanıyorum ki ancak çok kısa bir süre kullanılabilir. Diğer taraftan kılıcın ağırlığı seni fazlasıyla aşağı çeker zaten. Hazır olduğunda senin için doğru olan silahı alacaksın. Ama şimdi bir hançer ya da kısa bir kılıç işini görür."

Aidan'ın omuzları düştü. Fury'yi gerçekten çok istiyordu. Ama evet, o bir başkasına aitti. Yine de sanki kılıç hâlâ onu çağırıyordu. Kılıcın her ayrıntısı kalbine işlemişti

ve alacağı bir hançer ya da kısa bir kılıç Alleble Şövalyeleri arasında kendini sadece küçük bir çocuk gibi hissettirecekti. Hiçbir şey Fury'nin yerini dolduramazdı.

Depo muhafızı ona düşünceli gözlerle baktı. Eliyle çenesini ovaladı. Sanki çok ciddi bir konuyu kafasında enine boyuna düşünüyordu. Sonra başını "hayır" anlamında kendi kendine verdiği bir cevapla iki yana salladı. Sıkılgan bir gülümsemenin ardından tezgâhın arkasına geçti.

"Zırhın, genç adam. Bunu güzelce giy ki Paragor'un sıçanlarının attığı oklar sana işlemesin."

Aidan hayvanı düşününce biraz midesi bulandı. Zırhını yanma alarak değiştirme kabinine gitti.

Kindle, Aidan'm üzerine en iyi oturan zırhı seçene kadar epey bekledi. Sonra Aidan'a bakıp kıkırdamaya başladı. Aidan güçlükle kıpırdıyordu. Zincirle örülmüş zırh ve demir plakalar onun hiç alışık olmadığı şeylerdi.

"Şu başına geçirdiğin demir plakalar," dedi Kindle, "onlar dirseklerine olacaktı Aidan."

Aidan'ın yüzü kızardı ve başındaki şeyi yavaşça çıkardı. "Kendini kötü hissetme evlat," dedi Kindle göz kırparak. "Bu işler biraz tecrübe ister. O yüzden bugün Kindle'nin sadık yardımcınız olmasına müsaade edin."

Yeni bir kıkırdamanın ardından depo muhafızı sıkıcı "şövalyelik" işine döndü. Bu tam anlamıyla bir zırh takımı

değildi Aidan'a söylendiğine göre. Bir kılıç oyunu için antrenman kıyafetiydi. Aidan'm en sevdiği Nike marka spor ayakkabıları ve kot pantolonu koyu kahve bir pantolonla değiştirilmişti. Pantolon kaim ve dayanıklıydı ama çok da elastikti ve Aidan'm vücuduna yapışmıştı. Bir sonraki aşama ayakkabılardı. Dizlerine kadar uzanan bir çizme giydi. Tişörtü de alınarak yerine kaim bir üstlük verilmişti. Kindle bunun çift donanım olduğunu söylemişti. Zincir zırhın bittiği yerde uzun kollan belli oluyordu. Üzerindeki demir halkalar gelebilecek bir oku ya da kılıç darbesinin etkisini en aza indirmek amacıyla bağlanmıştı. Yeleğin üzerine Kindle bir omuzluk fırlatmıştı. Onu görünce Aidan'ın aklına Robby'nin futbol vatkaları geldi. Ama bunlar metaldi.

Sonra her iki kola da, omuzdan bileğe kadar koruması için kolluk giydirildi. Dirseklerinde zaten demir plakalar vardı. Elllerine zırh eldiveni denen metal eldivenler geçirildi. Beline de kılıcını koyması için deri bir kemer takıldı ve son olarak hançeri geldi!

Aidan boy aynasında kendine baktı. Ne miğferi vardı ne de kalkanı ama bu haliyle bile gerçek bir şövalyeye benzemeye başlamıştı. Aynaya yansıyan görüntüsünün etkisinden kurtulamadı. Üzerindekilerin ağırlığından hareket etmesi çok zorlaşmıştı ama en azından iyi görünüyordu.

Gwenne de sonunda Aidan'ın bu yeni zırhını onayladı. Aidan ağır adımlarla etrafında dolanırken Gwenne'nin gözleri gururla parlıyordu. "İyi bir Alleble şövalyesi olacaksın," dedi nihayet. Aidan bir kez daha Gwenne'nin parlayan gözlerine

ve bembeyaz tenine hayran kaldı.

"Aidan," dedi Gwenne. Aidan transtan çıktı, onu gördü.

"Artık buradan çıkalım. Kaptan Valithor bizi bekliyor."

"Kaptan Valithor mu?" diye sordu Kindle şaşkınlıkla. Gözleri büyüdü. "Ah evlat, önümüzdeki birkaç ay yerinde olmak istemezdim."

"Gün," diye düzeltti Gwenne. "Kaptan Valithor'la bu çalışmayı hızlandırma konusunda hemfikiriz. Bir hafta içinde Mithegard'a hareket ediyoruz."

"Bir hafta mı? Senin adına üzıldüm, genç adam," diye cevapladı Kindle. Başını iki yana sallayıp Gwenne'ye "Valithor'un elinde bir haftada şövalye olmak ha? Bu, bu çocuğu öldürür!" der gibi baktı.

Aidan yutkundu. Şövalye olmak artık özel bir şey gibi gelmiyordu.

Aidan ve Gwenne sessizlik içinde çalışmaların yapılacağı alana yürüdüler. Alan şatonun ana girişinin bitişiğinde yer alıyordu. Aidan zor bir durumla karşı karşıya olduğunu hissediyordu. Günlük güneşlik bir hava olmasına rağmen kendini devasa bir gölge tarafından saklanıyormuş gibi hissediyordu. O gölge Kaptan Valithor'un gölgesiydi.

TEMEL EĞİTİM

Gwenne ve Aidan **kazıklı çit** denen büyük tahta çitlerden yapılmış labirentten geçtiler. Gwenne uzun ve son derece sivri kazıkların duvar işleri bittikten sonra daha da sağlamlaştırılacağı açıkliyordu.

Aidan bu kazıklı çitlerin üzerinden kesinlikle tırmanmayı denemeyecekti. **Of! Mümkün değil!** diye düşündü.

Çalışma alanına girdiklerinde Gwenne, Aidan'ı koca bir "meşe ağacıyla" tanıştırdı. Adı Şövalye Kaliam'dı. Palasının topuzuna yaslanmış, ateşle savaşçıları seyrediyordu. Savaşçılarının zırhları Aidan'ın önceden gördüğü kıyafetlere benziyordu ama Kaliam'da savaş zırhı yoktu; sadece **kolluk** denen ve geniş omuzlarından başlayıp bacaklarına kadar inen deri bir

Koruyucu vardı üzerinde.

"Sen şu adını çokça duyduğumuz On İkinci Şövalyesin demek?" dedi Glimpse Kalam. "Alleble şövalyesi olmak için biraz kısa ve kalın kafalı, ha Gwenne?"

"Aşğı yukarı benim boyumda," dedi Gwenne ona karşı. "Hem seni son düelloda geçtiğimi hatırlatayım. Pek de önemli sayılmaz o zaman."

Kalam şiddetli bir şekilde öksürdü. Gürlerken uzun saçları da savruldu. "Güzel, tanıştığımıza memnun oldum evlat! Bu dersi asla unutmayacağım. Kabalığım için bağışlayın." "Sizi tabii ki bağışlayacağım Sör Kalam... ve ileride özel derse ihtiyacınız olduğunda size bu dersi memnuniyetle tekrar vereceğim."

"Yok, hayır! Buna hiç gerek kalmayacak, Leydim. Tüm gururumla o yeri hatırlayacağım."

Aidan, Gwenne'ye bakakaldı. Bu, erkeklerin kızlardan daha yetenekli olduğu düşüncesine hiç uymuyordu. Gerçi okuldaki birçok kız oynadıkları oyunlarda çoğı kez onu fena halde alt ediyordu ama bu aynı şey değildi. Böylesine kule gibi bir adamı, Kalam'ı, yenmek mi? Aidan aptala dönmüştü.

Kılıcsız, aşıkâr güzelliğı lavanta rengi elbisesinden yayılıyordu Gwenne'nin. O kadar yumuşak ve kırılgan görünüyordu ki... O kadar da değildi demek.

Kalam, Aidan'a döndü. "Gel bakalım genç adam, ateşin yanında partimiz var. Hadi gidelim."

Aidan hiçbir şey söylemeden ateşin yanına kadar Kalam'ı takip etti. Alevlerin üzerinde ete benzer bir şey kavrulu-

yordu. Çok uzun bir Glimpse, ateşin hemen yanında duruyordu. Sırtı Aidan'a dönük, hararetili bir şekilde bir şeyler anlatıyordu. Arkadan onun kim olduğunu anlaması mümkün değildi. Geniş omuzlan, arkasına dökülen saçlarıyla tam anlamıyla bir ayıyı andırıyordu. Bir tarafında kocaman bir tokmak asılıydı.

Kaliam boğazını temizledi. "Davetsiz gelişimi affedin Sör Mallik. İzin var mı?"

"Rica ederim, lafı bile olmaz." İri yan Glimpse, Kaliam'a döndü.

Köpek yavrusu korkunca nasıl sahibinin ayaklarının arkasına saklanırsa o da Mallik'i görünce Kaliam'ın arkasına öyle gizlendi.

Mallik'in kızıl sakalları vardı. Keskin yüz hatları bakır rengi dağınık saçlarla çevrelenmişti. Gözleri kömür gibiydi; kaim, kıvrıkcık kaşlarının altında kor halinde yanıyordu. Aidan gözlerinin Gwenne'ninkiler gibi, kimi açıdan bakıldığında maviye kaydığını fark etti.

Mallik kıvrımlı bıyıklarının altından her ağzını açışında küçümseyerek dudak büküyordu.

"Bu çok anlamsız bir münakaşa. Kısa bir süre için Nock ve Bolt'a burada fazlaca dayandım."

Aidan diğer Glimpse'leri de görebiliyordu şimdi. Mallik'in ilerisinde oturuyorlardı. Hepsi Aidan'dan iri cüsseli ve uzun olmalarına rağmen gördüğü diğer Glimpse'lerden daha küçüklerdi. Her birinin uzun, kumral kahverengi saçları vardı ve arkalarına atmışlardı. Yine her birinin kıpır kıpır oynayan

mavi gözlerinin üzerine mesken edinmiş tuhaf kıvrımlı kaşlarına kadar düşen gümüş bir tacı vardı. Ne kadar genç görünseler de duruşları mağrur ve yiğitçeydi. Yan yana oturmuşlardı. Birbirlerine hafifçe dönük bir çift vardı ki, birbirlerine değil aynaya bakıyorlardı sanki. İkiz olmalıydılar.

"Bu ikisi çok tez canlı çocuklar," diye devam etti Mallik. "Dilleri sallana sallana benimle dalga geçmeye çalışsalar da kabahatlıler. Oklarıyla, daha doğrusu iki okla, benim topuzumdan çok daha iyi olduklarını düşünüyorlar."

"Oklarımızla," diye karşı çıktı ikizler. "Mücadelede ilk etapta bize ihtiyacınız var. Düşman yere düştüğünde öldürmek için yaklaşma şansınız olacak böylece."

"Mallik, Nock, Bolt... Akıllı hiçbir Glimpse bu tartışmada araya girmeyecektir," dedi Kaliam. Elini bir hakem gibi kaldırdı. "Silahı herkes öğrenir ama bu işlerde roller de oynanmalı. Diplomasi, benim güzel Glimpse'lerim."

"Diplomasiymiş!" Mallik öfkeyle homurdandı. Tokmağının kabzasını kavradı. "Bu Paragor sıçanları diplomasi hakkında hiçbir şey bilmiyor. Hançerlerinin ardına sakladıkları kelimeler... işte onlann zanaatı bu. Benim diplomasimin eline düşene çok yazık!"

"Bana acı Mallik," dedi Kaliam. Gülümseyip başını eğdi. "Ve On İkinci Şövalyene de acı.

"On İkinci Şövalye mi?" dedi Mallik. "Ama bu daha küçük bir çocuk!"

Aidan korkuyla sindi. Yeniden bir hata yapıldığını düşündü. Belki herkes bunu fark eder ve onu evine yollarlardı.

"Benim de ilk düşüncelerim bu şekildeydi," dedi Kaliam. "Fakat onu buraya bu görev için Kral çağırdı. Kral'ın kararlarına karşı gelmeye kim cüret edebilir ki?"

Kimse cevap vermedi. Ateş çıkırdıyordu, bir kozalak fırladı.

"Ve şu da var; Kral bizi çağırmadan biz bir şey miydik?" İkizler birbirlerine bakıp başlarını salladılar. "Güzel laf!" dediler. Soma ikisi beraber aynı anda ayağa kalkıp Aidan'm önünde eğildiler.

"Ben Nock," dedi biri.

"Ben de Bolt," dedi diğeri.

"Yewland'ın ormanlarında büyüdüğ," dediler hep bir ağızdan. "Alleble'ye ve birliğimize hoş geldiniz."

Bunun altında kalınamazdı. Mallik de Aidan'a dönüp hafifçe eğildi. Hiç kimsenin önünde eğilmeyen Mallik için bu gayet iyi bir reveranstı.

"Bana Mallik derler," dedi. Bıyıklan kıpırdandı. "Ludgeon'dan geliyorum. Ludgeon, Mavi Dağ Bölgesi'nin başkentidir, buranın uzak kuzey tarafındadır. Siz de Alleble kralı tarafından mı çağrıldınız? Sizinle beraber hizmet etmekten memnun olacağım Sör..."

"Ben gerçek Sör falan değilim. Benim adım Aidan." "Aidan ha?" Mallik bıyığını okşadı. "Bunu sevdim; güçlü, sağlam bir isim. Benim halkım da çok sağlamdır. Ahşap, taş ve demirle çalışırlar. Tokmağımı dedem yapmıştı. Benden önce babamın elinde canlandı."

Mallik silahını yere sürterek bir beyzbol oyuncusu gibi

omzunun üzerine aldı. Tokmağın kabzası karyola direği gibi kalındı. Ahşaptan oyulmuştu ve üzerine savaş figürleri işlenmişti. Kabzadaki uzun, işlemeli demir silahın muazzam başıyla birleşiyordu. Tokmak Aidan'a annesinin çiğ eti ezmek için kullandığı aleti hatırlatmıştı. Tek fark, Mallik'in silahının başı bir Volkswagen kadar vardı.

"Alleble'de sadece birkaç kişi bunu kaldırabilir. Tokmağım yere düştüğünde dağlar sarsılır, düşman cesaretini yitirir. Sen on ikinci olarak birliğimize nasıl bir hünerle katılıyorsun?"

Aidan bir an düşündü. Video oyunlarında iyiydi, babası ona teniste elinin tersiyle yaptığı vuruşlarda harika olduğunu söylemişti. Ama bu şartlar altında bu yaptıklarının pek önemi yok gibi görünüyordu. "Aslında özel bir yeteneğim yok," diye cevap verdi.

Mallik homurdandı. Nock ve Bolt da ruhsuz bir şekilde ona bakıyorlardı.

"Gel Aidan," dedi Kalam. "Mallik'i ikizlerle münakaşasında baş başa bırakalım. Seninle konuşacak çok şeyimiz var."

Kalam ve Aidan onları selamladılar. Nock ve Bolt da karşılık olarak başlarını eğdiler. Mallik ise sadece başını salladı.

Kalam, Aidan'ı ateşten, uzun bir taşın dibine götürdü.

"Lütfen Mallik'i bağışla," dedi tatlılıkla. "Bazen saygısız olabiliyor. Diğerleri de buraya çağrılarak geldiler ama senin türündekilere pek alışkın değiliz burada..."

"Sorun değil," dedi Aidan. "Senin adamlarınla karşılaştırılacak olursam, onların yanında bir sıçandan farkım yok." Kaliam güldü. "Mallik'le karşılaştırıldığında herkes sıçan gibi kalır. Ama küçücük bir sıçan devasa bir fili korkutabilir." Aidan sırttı.

Kaliam ona göz kırptı. Aidan savaşçının gözlerine dikkatlice baktı. İlk başta Kaliam'ın gözlerinin mavi olduğunu düşünmüştü ama şimdi öyle olmadığını anladı. Gözleri kesinlikle yeşildi. Ama Kaliam başını biraz yana çevirse gözleri maviye çalıyordu. Aidan'm aklına kediler geldi. Onların gözleri de gece karanlığında bir ışıık vurunca bambaşka bir renge bürünüveriyordu. Gwenne, Mallik, Kaliam... Aidan diğer Glimpse'lerin gözlerinin de öyle olup olmadığını merak etmişti şimdi.

"Misyonumuz hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Kaliam.

"Çok bir şey değil. Hatta pek anlamıyorum bile," diye itiraf etti Aidan.

"Bu çok önemli bir görev Aidan," dedi Kaliam, "ve bundan dönüş yok."

"İşte bunu anlayamıyorum," diye yakındı Aidan. "Etrafta yüzlerce şövalye var. Neden On İkinci Şövalye?"

"Kral Eliam'm ordusunda sözü edilmeyen binlerce savaşçı var; hem Alleble'de hem de bize bağlı diğer ülkelerde. Fakat asıl nokta şu ki bizim gücümüz sayımızdan değil, ilkellerimizden geliyor," dedi Kaliam. Kolluğunu gururla göğsüne vurdu. "Ordumuzun sayısı ve kılıçlarımızın şiddeti onları

korkutmuyor. Bu yüzden Mithegard'daki Glimpse'ler bize inanmıyor. Paragory Krallığı sadakati sadece bu şekilde kazanıyor çünkü."

Aidan omuz silkti, zincir zırhını boynundan çekti. Çok ağırdı ve tenini acıtiyordu. "Hâlâ bu göreve nasıl uygun bulunduğumu anlamıyorum."

"Aidan, bu görevde nasıl bir rolün olacak bunu ben söyleyemem ama buraya öğrenmeye geldiğini varsayıyorum. Kendi dünyana döndüğünde ise seni bekleyen daha büyük mücadelelerle yüzleşeceksin."

Aidan gözlerini devirip başını iki yana salladı. ***Yine bulmaca... Burada en azından biri bana doğru düzgün bir cevap veremez mi?***

"Tamam... Peki, ya bu Kaptan Valithor? Nasıl biri, neye benziyor?"

"Kaptan Valithor," diye başladı Kaliam. "Şey, o..."
"AYAĞAKALKIN!! Sizi sümüklü, geri zekâlı yapışkanlar!!"

Kaliam'dan daha uzun, Mallik'ten daha yapış bir Glimpse hışımla alana girdi. Savaşçılar, yuvası bozulmuş karıncalar gibi, bulabildikleri en uygun yerlere kaçıştılar. Geride kalan sekiz Glimpse, Mallik ve ikizler de dahil, oldukları yerde zıpladılar. Hepsi de pürdikkat, kaskatı kesildiler. Kaliam, Aidan'ı kuvvetle çekip kulağına fısıldadı. "İşte... Kaptan Valithor o."

Dev Glimpse başını keskin bir şekilde çevirip onlara doğru gürleyerek yaklaştı. Kocaman göğsü kalkıp iniyor, ne-

fesi homurdanmasına karışıyordu. Gelip Kaliam'ın karşısında durdu.

"Kaliam!" diye bağırdı. "Seni serseri! Çağrılmadan ne cüretle buraya gelirsin! Ne cüretle konuşursun!" Kaptan, Kaliam'dan en az otuz santim uzundu ve Kaliam'in gözlerine hiddetle gözlerini dikmiş, ondan açıklama bekliyordu. Kaliam komutanına cevap vermeden önce bir iki sefer yutkundu.

"E... ef... efendim," diye geveledi Kaliam. "Bunu size söyleyecek kişinin ben olmamı istemezdim ama..."

Kaptan'ın fırça gibi gür bıyıkları hafif bir gülümsemeyle hareketlendi. "Cılız, korkak sansar seni! En azından doğruyu söyleyecek cesaretin olsun!"

Sonra döndü, gözleri fal taşı gibi açılmış diğer savaşçılara baktı. "Bu hepinize ders olsun! Şartlar ne olursa olsun doğru her şeyden önce gelir!"

Kaptan Valithor öfkeyle diğer savaşçıları sırasıyla kontrol etti. Onun delici bakışlarına ve gürleyen sesine kimsenin karşı koyabilme imkânı yoktu. Mallik bile komutanıyla göz göze geldiğinde başını yere eğmişti.

Aidan korkuyla kanşık bir saygıyla Kaptan'a baktı. Geniş sırtında parlayan gümüş bir zırh giymişti üzerine. Kar beyazı saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Bıyıkları, sakalı, hatta kaşları bile bembeyazdı. Alm derin çizgilerle doluydu. Diken diken kaşlarının altındaki delici gözlerinin arasından şahin gagası gibi bir burun çıkıyordu. Dimdik duruyordu. Yürürken de ihtişamla kendini ileri atıyordu.

Aidan, Kaptan'dan korkmakla beraber kendisine çok ta-

nıdık gelen bir şeyler bulmuştu onda.

Sosyal bilgiler kitabındaki Vikingler gibi görünüyordu «ma tam da öyle değildi. Soluk mavi gözlerin içindeki o istek bildiği başka birine aitti fakat bulamadı. Kaptan'ın gözleri döndüğünde aynı diğerlerinin gibi oluyordu. Belki de oydu, yine de emin olamadı. Ne olduğunu çözemedi Kaptan ona doğru döndü.

"Ve sen," dedi Kaptan eğilerek. Aidan'm yüzüne yaklaştı. "Çelimsiz kuyruklu! Senden kısa zamanda bir şövalye yaratacağım, Kral'm emri! Bu İKİMİZİN BİRDEN HAYATINA MAL OLSA BİLE!"

Aidan serseme dönmüştü. Her ne kadar kan bütün yüzünde alev alev yansa da şu an Glimpse'ler kadar soluk bir benzi var diye düşünüyordu. Şansına Kaptan Valithor, Aidan'm yanından uzaklaştı ve diğer sekiz şövalyeye dönerek kükrete devam etti. Sıranın sonundaki Glimpse'e geldiğinde bilhassa kızgındı.

"Söyle Acsriot!" diye kükredi. "Kılıcın lekelenmişken zırhın hâlâ nasıl parlayabiliyor?!"

Acsriot'un verecek cevabı yoktu. Çok sağlam duruyordu ama sanki her an bir darbeye maruz kalacakmış gibi sinmişti.

"Sen acınası, sıksa salak! On binlerce defa sana söyledim. Kılıcın her zaman keskin ve temiz olacak! Kılıç, taşıyanının yansımasıdır ve hiçbir Alleble şövalyesi kirli silah taşımaz."

Kaptan Valithor gözlerini Acsriot'a dikmişti. Acsriot da ona baktı. İkisinin arasında sözsüz bir iletişim vardı, isteklerle dolu. Bu kaçınılmazdı ve Acsriot buna karşı koyamazdı.

Başını çevirdi.

"Gel Acsriot!" dedi Kaptan muzaffer bir ses tonuyla. "Depoya gidelim ve eşyaları fırçalayalım. Ve sen kılıcını temizlemeyi bitirdiğinde... eminim ki Kindle sana yeni ovalanacak eşyalar vermekten mutluluk duyacaktır."

Kaptan'ın alanı terk ettiğinden emin olduktan sonra, "Her zaman böyle midir?" diye sordu Aidan.

"Hayır delikanlı. Bugün iyi gününde olduğu için şanslıyız!" dedi Kaliam başını sallayarak. "Tavırları seni rencide etmesin. Kinci olabilir ama kocaman bir kalbi vardır; tabii Kral Eliam'dan sonra. O, bu ülkenin Koruyucu'sudur. Ve bu diyarların görüp görebileceği en cesur savaşçıdır. Kral bu kritik görevin üstesinden onun geleceğine inanıyor olmalı." Aidan, Kaliam'ın sözlerini düşünüyordu. ***Bu ne tarz bir görevdi? Ve ben, yeniyetme bir çocuk, nasıl oluyor da bu şampiyonların arasında yer alabiliyorum? Kesin her şeyi yüzüme gözüme bulaştıracağım; daha da kötüsü öldürüleceğim ve ailem başıma ne geldiğini asla öğrenemeyecek.***

Güçlü bir ses onu düşüncelerinden uyandırdı.

"Serseriler! İşe yaramaz ayak takımı! Zihinlerinizdeki hangi çılgın düşünce sizleri rahatlatıyor? Çalışıyor olmalıydınız! Ama hâlâ sizi bıraktığım yerde dikilip duruyorsunuz!"

Kaptan Valithor hiddetle alana girdi ve Aidan, Kaliam ve

yedi Glimpse şövalyesinin önünde durdu.

"Şövalyenin hamlesi nedir?" diye seslendi Valithor onlara.

"Kanıtladığı cesareti!" diye karşılık verdi Glimpse'ler.

"Şövalye ne zaman hareketsiz durur?"

"Hedefe nişan aldığı anda!"

Valithor, şövalyelerine bu sözleri defalarca tekrarlattı. Soma çalışma için onları gruplara ayırdı. Kaliam'ı Acsriot'a, temizlemede yardım etmesi için depoya yolladı. Kaliam başını sallaya sallaya uzaklaştı. Talim yapma fırsatını kaçırmıştı. Kaptan arkasından seslendi: "Kaliam! Asla yalnız olmaz!"

Kaliam dönüp keyifsizce gülümsedi. "Asla yalnız olmaz!"

Aidan bu sözü ilk defa bir şövalyenin ağzından duyuyordu. Önemli bir şey gibi duruyordu ama sormak için zamanı yoktu.

Kaptan Valithor yerinde hareketsiz bir şekilde durmuş, Kaliam'ın alandan çıkmasını izliyordu. Çok büyük ve muhteşimdi... Yeniden dirilmiş eski bir kahraman anıtı gibi duruyordu. Aidan, Kaptan Valithor'un hikâyesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Belli ki çok cesurdu ve saygıyı hak edecek pek çok iş yapmıştı. Alleble Şövalyeleri ondan korkuyor, onu sayıyor ve seviyorlardı. Çevresindeki herkes çalışmaya başlamış olmakla birlikte Aidan bu kuvvetli adamdan gözlerini alamıyordu. Aidan birden cesaretlendi. Eğer biri ona şövalye olmayı öğretecekse bu, Kaptan Valithor'dan başkası olamazdı.

Kaptan, Aidan'a dönüp adeta kükreyerek: "Pekâlâ şımarık küçük balık, şövalyelik zanaatını öğrenmenin zamanı

geldi. Yakala!" Göz açıp kapayınca kadar belinden bir şey çıkarıp Aidan'a fırlatmıştı.

Aidan'm eli ani bir hareketle uzanıp atılan şeyi yakaladı. Buna kendisi bile inanamamıştı. Tahta bir hançerdi elindeki. Aidan onu kabzasından yakalamıştı.

Kaptan tek kaşını dikti. Bıyıklan hareketlendi ve gülmeye başladı.

"Bu iyiydi Aidan. Çok iyiydi. Öğrenecek çok şeyin var ama reflekslerin çok hızlı ve güçlü. Şimdi de kabzayı nasıl tuttuğunu görelim."

Aidan tahta hançere başını eğip ters ters baktı.

Kaptan Valithor, Aidan'm düşüncelerini okumuştı. "Sen bunun çelik olanını istiyorsun öyle mi Aidan?" Güldü. "Korkma. Eline çelik olanını da alacaksın ama soma. Şimdi onunla sadece kolunu kesersin. Bu yüzden tahta olanla çalışacaksın. Silahını al ve beni takip et."

Aidan elindeki tahta şeye yüzünü astı. Onu ateşe atmak istiyordu. Kaptan silahın, sahibinin aynası olduğunu söylemişti. Aidan elindeki tahta oyuncağın onu nasıl gösterdiğini biliyordu. Doğru, Alleble Şövalyeleri'nin yanında o sadece küçük bir çocuktı, ama yine de ona bir çocuk gibi davranılmasından hiç hoşlanmıyordu.

Kendisine yapılan haksızlıktan dolayı gücenmiş, öfkelenmişti. İçindeki şövalye olma aşkını, gerçek bir şövalye olabileceğini Kaptan Valithor'a, Gvvenne'ye ve herkese kanıtlamak istiyordu. ***Şövalye olmak ve gerçek bir kılıca hak kazanmak her neye mal olursa olsun bunu başaracağım.***

"Oyalanma, uyuşuk pire!" dedi Kaptan Valithor. Çoktan oldukları yerden uzaklaşmıştı bile. Aidan onu yakalamak için peşinden koştu.

Kaptan onu avlunun kenarında duran tuhaf bir mekanizmanın önüne getirdi. "Bu," dedi Kaptan, "denizkestanesi."

Kestane, bir adam boyunda bölümlere ayrılmıştı. Her bölüm diğerlerinden bağımsız olarak dönüyor ve her birinden kollara benzer çubuklar uzanıyordu. Her çubuğun sonunda da değişik bir silah ya da kalkana benzer bir şey asılıydı. Kaptan Valithor kestanenin arkasına geçip parçanın ortasını sıkıca yakaladı.

Sonra başını salladı. "Şimdi. Bunu düşmanın olarak hayal et. Kılıcını, yani hançerini çek ve rakibine saldır!"

Aidan elindeki tahta hançeri sıkıca kavrayıp tüm gücüyle kestaneye savurdu. Tam o anda Kaptan aleti çekince Aidan tahta hançeriyle yere yapıştı.

"Hayalet bu!" diye kıkırdadı Kaptan. Neşeyle kahkaha atıyordu.

Aidan utancından kızarmıştı. Yerden yavaşça kalktı. Bir yandan kıyafetlerini, bir yandan da zırhını temizlemeye çalışıyordu. Bu gerçekten çok, çok uzun bir hafta olacaktı.

FURY'NİN OĞLU

"Gördün mü?" diye sordu Kadim Muhafızlar'm en yaşlı şövalyesi Matthias. Bir sütuna yaslanmış, eğitim alanının ortasındaki ringde dövüş yapan iki şövalyeyi izliyordu.

"Evet, gördüm," dedi Tal, Kadim Muhafızlar'ın ötekisi. Başını iki yana salladı ve Matthias'ın sırtına vurdu. "Gördüm ama inanmadım."

"Gerçek. *Döner dilim* bu. Daha üç gündür burada ama döner dilimle atış yapıyor. Bunu öğrenmek benim *yıllarımı* almıştı."

"Üç gün," diye katıldı Tal. Sonra bir ıslık öttürdü. "Bir savaşçı böyle bir kombinasyonu üç günde nasıl öğrenebilir?" Tal'in sorusu cevapsız kaldı. Diğerleri de mest olmuş bir şekilde iki şövalynin ringdeki düellolarını seyrediyorlardı. Savaşçılardan biri Kaliam'dı. Geniş ağızlı kılıcını öylesine doğal kullanıyordu ki sanki elindeki kılıç değildi de onun kolunun uzantısıydı. Karşısında mücadele eden kısa boylu rakibine kılıcını tekrar tekrar savurup duruyordu. Ama rakibi, On İkinci Şövalye, her hamleden kurtulmayı başarıyor, ustaca karşı koyuyordu.

Kaptan Valithor ise ringin küçük çitlerinin arkasından direktifler veriyordu. "Orada öylece durma, sinir bozucu hantal şey!" diye bağırdı Aidan'a. "Sana gösterdiğim gibi yap. Gardım al ve şimdi hamle! Daha sıkı."

Aidan küçük yuvarlak kalkanını ansızın yukarı kaldırdı. "Dur!" dedi. "Sırtım acıyor, bacaklarım lastik gibi oldu. Bana her vuruşunda kollarım sızlıyor. Beni haşat ettin Kaliam. Şansıma hızla hücum etmedin, yoksa beni öldürecektin." Kaliam göz ucuyla Kaptan Valithor'a baktı. "Ta... tat... ta... mam... Tamam Aidan. Ben sadece... sadece biraz spor yapalım istedim, biliyorsun." Kaliam reverans yaparak Kaptan Valithor'un yanına gitti. İkisi fısıltıyla bir şeyler konuşmaya başladılar. O esnada Aidan da göğüslüğünü çıkarıp kıpırdanmaya başladı. Ağırılıktan kurtulunca rahatladı, sırtım sütuna dayayıp gülümsedi.

"Bugünün böyle biteceğini düşünmüyorsun, değil mi?" dedi Kaptan Valithor. Çitlerin etrafından dolaşarak Aidan'ın

yanına geldi. "Aceleci güvercin yumurtası seni. Şimdi, dövüş derslerinin tam zamanı!"

Aidan' ın omuzlan çöktü. Sesli nefes alıp vererek Kaptan Valithor'un yanma güçlükle yürüdü.

Somaki    gün ilk    günkü gibi meşakkatli geçti. Gün a anp, ilk          kuleye d  kmeden evvel kalkıyordu. Sağlam ama kısa bir kahvaltıdan soma talim için egzersiz yapt  ı kalenin i  avlusuna yollanıyordu.

Ardından silah deposuna gidiyordu. Her seferinde Kindle ona "ta ı   kle sokmanın" sanatını anlatıyordu. **  kence bu,** diye d    nd  Aidan. **Omuzlarında her an patlamaya hazır kocaman ta ları taşımak!** Somaki etap Sylvan Tarlası'mn arkasındaki kır evlerinin olduğu yerd . Orada adma **cirit** denen uzun kargıların nasıl atılaca  nı    renmi ti.    le yeme  i, yine kısa, ardından Aidan talim sahasına gidiyor, **  eyrektik** denen uzun s nk larla d  ello alı tırmalan yapıyordu.

Buradan somasını Kaptan Valithor devralıyordu. Aidan'a eskrim ve daha birçok kılıç d  v   leri   zerine   zel ders veriyordu. Kılıçtan sonraysa güneş batana kadar g re iyordu. Jimnastik derslerinde g re ten hep nefret etmişti. Jimnastik salonunda g re mek   r  k bacak ve bir sürü sıyrık demekti.

Ama Alleble'de g re meye çalışmak kesinlikle çok daha beter bir şeydi. Ne yer minderi, ne keçe ne de kural vardı burada. Rakip kendinden geçene ya da devam edemeyecek hale gelene kadar sadece bo u uluyordu.

Aidan berbat bir g re  iydi. Çok ağır bir şekilde yakanacak ve baskı yapılacak yerleri, rakibi kendinden geçirecek

kadar acı veren yerlere parmak ya da dirsekle nasıl müdahale edilmesi gerektiğini öğrenmişti, ama bu bilgi ona pahalıya mal olmuştu.

Öğretmeni kısa boylu, yağmır musluğu gibi bir Glimpse'ti. Adı Zander'di. Aidan'ı pizza hamuru gibi fırlatıp duruyordu. Yere ne kadar çok yapıştırsa onun doğru yere atak yapmayı o kadar çabuk öğreneceğini düşünüyordu. Ama işe yaramadı.

Aidan'm tahminlerine göre şimdiye kadar kovalar dolusu talaş, kum ve pislik yemişti! Güneşin batışı Aidan için hem tatlı hem de acı bir andı. Tatlı olan, günün bitişi yani çalışmanın sona ermiş olmasıydı. Acı olan ise, çalışmanın sona ermesi demek, ev işlerinin başlıyor olması demekti.

Kendi kıyafetlerini kendi yıkamak, zırhını parlatmak ve kılıcını ovmak zorundaydı. En azından şimdi gerçek bir kılıcı vardı. Gerçi kördü ve ağır dişleri vardı. Ayrıca en başta kullandığı tahta hançerden pek de büyük sayılmazdı ama olsun, bir kılıcı vardı artık.

Ama en berbat iş Kaliam'ın "ejderha pisliklerini tazelemek" dediği şeydi. Aidan onlar dışkılarını yaparken burnundan nefes alamıyordu. Bu onun için ikinci en berbat kokuydu. En berbat ilk koku ise ejderhalar yemek yedikten sonra temizlemek zorunda olduğu yalaklarının kokusuydu. Aidan her defasında onların kediler gibi kendi pisliklerini temizlemelerini diliyordu. Ama maalesef böyle bir şans yoktu.

Yalakları samanla doldurduktan sonra nihayet odasına dönüp banyo yapabiliyor, akşam yemeği yiyebiliyordu. Her

akşamı Gwenne'yle çalışarak geçiriyordu. Gwenne ona Alleble'nin tarihini, parşömenlerin sırlarını anlatıyor, Aidan da bu muhteşem diyarı daha yakından tanıyordu.

Gwenne'yle geçirdiği zamanlar dışında işkence gibi bir hafta geçirmişti. Ama nihayet yatma vakti gelmişti. Altı gün önce üzerinde uyandığı yatağına uzandı. Her gece, bir sonraki sabaha tüm bunların bir rüya olduğunu fark ederek uyanacağını umuyor, her sabah da bütün bunların gerçek olduğunu anlayarak uyanıyordu.

Aidan yana dönüp yastığını düzelitti. Perdeler aralık, kepenkler de açtı; olduğu yerden pencereye vuran ay ışığını görebiliyordu. Soluk ışık, balkon duvarını, kuleleri, çatıları aydınlatıyordu. Kulübelerde yanan ışıklar gördü ve evlerdeki Glimpse anne ve babalarının çocuklarını öperek yatırdıklarını hayal etti. Sonra kendi anne ve babasını düşündü. Onların burada olmalannı ve kendini rahatlatmak için alnından öperek her şeyin iyi olacağını söylemelerini istiyordu. Tüm kalbiyle kendi evinde, onlarla beraber huzur içinde olmayı umuyordu. Kaçınıldığını düşünerek çok korkmuş olmalıydılar. Bir anlığına da olsa onların yanında olmak ve oğullarının iyi olduğunu söylemek isterdi. Ellerindeki yeni nasırlara dokundu ve çok geçmeden uykuya daldı.

"Tebrikler Sör Aidan!" diye seslendi Kaliam. Alleble şatosu'ndaki Büyük Ziyafet Salonu'ndaydılar. Gwenne, Kin-

dle, Kaptan Valithor ve diğer Glimpse'ler kadehlerini Aidan'a kaldırdılar. Nock ve Bolt, Mallik'in yanında oturuyorlardı. Mallik'in elindeki kadeh balık kavanozlarını andırıyordu. Kafasına dikti, ardından Aidan'a göz kırptı.

Aidan onu karşısında görmeye alışık değildi. Hâlâ ondan korkuyordu. Yuvarlak masasının altına girip, sürünerek kaçmak istiyordu.

"Tekrar söylüyorum... Tebrikler! Eğitimden sağ çıkarak Alleble şövalyesi olmaya hak kazandın!" Kaliam'ın sözleri kadeh tokuşturmalarına karışıyor, bir yandan da herkes tebrik için sırtına vuruyordu.

Aidan, Gwenne'ye bir şeyler söylemek için dönmüştü ki salona giren uzun boylu, seçkin görünümlü Glimpse'i görünce kaldı. Glimpse lacivert bir şapka giymişti; elinde de çuvaldan bir bohça vardı. Ortalığa bir sessizlik hâkim oldu. Glimpse'ler hiçbir şey söylemiyorlardı. Beklenmeyen misafir başını hafifçe eğdi ve elindeki bohçayı Kaptan Valithor'a uzattı.

Birkaç genç aralarında fısıldaşarak gizemli Glimpse'i işaret ettiler. Önemli biri olmalıydı. Gerçi Kaptan Valithor'un önünde eğilmişti ama bu hareket de muhtemelen onun komutanlık rütbesine ve itibarına karşılık yapılmış bir hareketti.

Kaptan Valithor köpürmeye başladığında yabancı orayı çoktan terk etmişti. "Durun bakalım sizi oburlar! Bu küçük balığı çok erken şövalye ilan etmişsiniz!"

Aidan'm kalbi duracaktı. Bütün o çalışma, dövüşler, yaralar, kesikler bir hiç için miydi? Gwenne'ye baktı. Yüzünde tuhaf, çarpık bir gülümseme vardı. Aidan tüm salonu gözleriyle taradı. Bazıları fısıldaşıyor, bazıları gülümsüyor, Aidan'a gözlerini dikmiş, bekliyorlardı. Ne için bekleniyordu? Mallik gürültüyle kakhaha atmaya başlamıştı, ikizler ise onu susturma derdindeydiler. Kaptan Valithor'un ağzından çıkacaklar için korkan bir tek Aidan mıydı?

Kaptan, Aidan'a sonsuz gibi gelen bir süre bekledi. Sonra konuşmaya başladı. "Hayretler içerisindeyim! Sen sıksa, şapşal çocuk, sana her şeyi çok iyi öğrettim ama bu sefer şendeki eksikliği fark edemedim. Hem de bir şövalye için çok önemli bir şeyi!"

Odada hemen herkes gülümseyerek, kakhaha atarak Aidan'ı gösteriyordu. Bu kadar komik olan neydi? Kendisini olmayacak, komik bir kıyafet giymiş gibi hissediyordu. Kaptan boğazını sertçe temizledi; aynı anda salondaki tüm ses kesildi.

"Yarım akıllı her adam, bir şövalye için en değerli hizmetlisinin kılıcı olduğunu bilir. Gerçek bir kılıç!"

Salon, tezahüratlarıyla konuşmayı böldü. "Hadi! Hadi! Şövalye'ye kılıcını ver!" Kaptan masadan bohçayı aldı, etrafına dolanan siyah sicimi çözdü ve şaşkına dönmüş Aidan'a

doğru yaklaştı.

Kaptan Aidan'ın yanında ipi çekip bağciksız bohçayı Aidan'a uzattı. "Al delikanlı, aç. İçinde senin şövalyeliğinin imzası var."

Aidan bohçayı aldı, bir süre sadece ona baktı. Şekli, ağırlığı... Bu kesinlikle bir kılıç olmalıydı. Üzerindeki örtüyü çıkardı. Nefesi kesilmişti. Yüreği ağzındaydı. Kılıç dağların arasından yükselen güneş gibi parlıyordu ve kabzasındaki amblem Fury'nin işaretiydi!

Yine de Fury değildi. Kılıcı kabzasından tutup kaldırdı. Elindeki ışıldayan kılıç Fury'den kısaydı ama diğer tüm ayrıntılar depoda görüp arzuladığı kılıcın aynısıydı.

"Ama nasıl olur?" dedi Aidan. Şaşkındı. "Ben düşünmüştüm ki..."

"Doğru düşündün!" diye araya girdi Kaptan Valithor. "Aslında sadece bir Fury var ve onun da bir sahibi var."

Kaptan koyu yeşil pelerinini arkaya attı, kendi kılıcını kınından çıkarıp havaya kaldırdı. Aidan'ın şaşkınlığı devam ediyordu, gerçek Fury'ydi bu!

Uсталıkla kılıcını kınına geri koydu ve Aidan'a dönerek gözlerini gözlerine dikti.

"Şimdi delikanlı, kılıcını bana ver ve önümde diz çök."

Aidan kılıcını ona adabıyla uzattı; iki eliyle kılıcı kabzasının hemen altından tutup Kaptan'a verdi. Hemen ardından dizlerinin üzerine çöktü. Kaptan kılıcı aldıktan soma ilk önce Aidan'm sağ omzunun üzerine koyup konuşmaya başladı.

"Alleble Krallığı'na dürüst bir şekilde, onurunla hizmet etmek için Kral **tarafından** çağırıldın. Sadakati ve zor bir yolu seçtin."

Kaptan konuşmaya başladığında Gwenne ve diğerleri Aidan ve Kaptan'ın etrafını sardılar.

"Genç adam," diye devam etti Kaptan "silah başında üstün başan gösterdin. Bu eğitimin sonunda Alleble şövalyesi olmaya layık görüldün! Bunu söylemek birliğin komutanı olarak benim görevim ve bundan onur duyuyorum. Sen, Aidan, sadakat ve mutlak itaatle tek gerçek Kral'a ve onun Koruyucu'lanna bağlı kalacak mısın? Karanlık üzerine çökse, hayatından umudu kessen de her şeyini, daima Kral'a adayacağına yemin eder misin?"

Kaptan sesini alçalttı, söylediklerini sadece Aidan duyabiliyordu şimdi.

"Aidan, iyi düşün oğlum. Vereceğin cevabın dönüşü yok. Hayır dersen hemen, güvenli bir şekilde kendi diyarına dönebilirsin. Bu da senin için peri masalından öteye geçmeyen bir macera olarak kalır. Tüm kalbinle ve ruhunla evet demen gerekir.

Aidan o an zamanın durduğunu sandı. Salonda kendisi ve

Kaptan dışında herkes kaybolmuştu sanki ve şimdi yalnız kararıyla baş başaydı. Evde kararlan ne kadar anlamsız gelirdi... Boş, sonuçsuz. Okula giderken ne giymeli? Öğle yemeğini nasıl paketlemeli? Harçlığını nasıl harcamalı? Bu karar ise kalbini öylesine ağırlaştırmıştı ki, tüm dünyanın kaderi bu karara bağlıydı sanki. İçinden bir ses bu soruya olumlu yanıt vermesi gerektiğini söylüyordu; hatta söylemiyor haykınıyordu.

Ama aynı zamanda beyninin gizli, karanlık bir yanından korkutucu bir fısıltı geliyordu: "Yanlışşışışı..."

Aidan bir an ürperdi. Tehlikeli bir varlık ondan bunu itiraf etmemesini istiyordu. Üzerini bir hayalet elinin örttüğü hissine kapıldı.

Bu çok ciddi. Elimi arkama yaslayıp bekleyebileceğim bir söz değil bu. Bu itiraf, bu söylem savaşa neden olabilir, ölüme neden olabilir... Benim ölümüne! Eve dönmek daha güvenli. Aidan gözlerini kırıştırdı.

Korku bulutlarının arasından başını kaldırıp baktı. Kaptan'ın gözlerini gördü, kaybolan gemisine deniz feneri gibiydiler; ta Aidan' ın kalbine kadar indiler. Alleble'de her şeyin bir anlamı ve amacı vardı. Olanların bir sebebi vardı. Terk etmek, bütün bu olanlara arkasını dönmek, istediği her şeyden vazgeçmek demek olabilirdi. Hayallerini bir daha geri gelmemek üzere çöpe atmak demek olabilirdi.

Kalmak hiç de güvenli olmayabilirdi, bu doğru. Ama Aidan karar vermişti bile; yürüdüğü yol doğru olandı. Ve böylece büyük bir cesaretle haykırdı: "Evet!"

Kalabalık tezahüratlar, neşe içinde bağırışlar, "Yaşa!" sesleriyle araya girdiler. Kaptan'ın bembeyaz bıyığı gururla gülümserken kıvrıldı. Başını salladı.

Sonunda tezahüratlar kesildiğinde Kaptan Valithor, Aidan' m yeni kılıcıyla omuzlarına hafifçe dokundu ve: "Yüreğinden gelerek dudaklarından dökülen bu kelimeyle seni Alleble şövalyesi ve tek gerçek Kral'm hizmetkârı ilan ediyorum Sör Aidan."

Aidan kendini bir sürü Glimpse'in altında buldu. Pelte gibi ezildiğini hissediyordu ama umurunda değildi. Görebildiği tek şey karmakarışık kollardı. Salon kulakları sağır eden "Yaşa!"lar ve kahkahalarla doluydu. Aralarındaki en gürültücüsünün, görmese de Mallik olduğunu biliyordu. **Benim arkadaşlarım bunlar** dedi kendi kendine.

Ziyafetin ardından Gwenne ve Aidan birlikte avludan geçerek tek boynuzlu atların olduğu ahıra yürüdüler. Çite dayanıp ay ışığının altında oynayan haşmetli hayvanları seyretiler. Aidan iç geçirdi. Muhteşem kılıç utası Naysmithe' nin kendisine kısa boylu bir kılıç yaptığına hâlâ inanamıyordu. Sadece onun için.

Arkadaşına döndü. "Gwenne, kadim dilde Fury'nin Oğlu nasıl deniyor?"

Gwenne başını kaşıyıp telaffuzu söyledi. "Fury'nin Oğlu'nun karşılığı **Sil Fyrin** olmalı. Kılıç için çok görkemli bir isim **Sör Aidan**." Aidan'ın yeni sıfatını özellikle vurgulayarak söylemişti. Aidan yüzü kızararak başını eğdi, kılıcının kanzasına baktı. Artık Alleble şövalyesiydi. Şövalye! **Robby buna çok şaşırarak!**

"Bence senin adın **Sir Fyrin** olmalı," dedi Aidan kılıcını çekerken. Ay ışığı, kılıcının keskin kenarına vuruyor, kılıç adeta kıvılcım saçıyordu. Kılıcı yukarı kaldırdı, döndü ve kazandığı ustalıklarla hayali düşmanına saldırdı. Gwenne beğeniyle onu alkışladı. Aidan da saygıyla başını eğdi ve sonra kılıcını kınına koydu. Kendini hiç bu kadar değerli ve önemli hissetmemişti. Çok iyiydi.

Şatoya dönerken gözü fıskiyelelere takıldı. Gece bile sulanmış metrelerce yukarı fıskırtıyorlardı. Çok güzeldiler, insanı hipnotize eden bir güzellikleri vardı. Sonra gözü, kurumuş çeşmeye kaydı, ürperdi. Hızlıca dönüp Gwenne'yi takip etti.

5 & i n i n j n i & s ^ ı

Uyuyamadı. Uyuyamaması onu sinirlendirmişti. Sabah erken kalkmalar, bütün gün süren eğitimler, sonrasında adına yapılan tören, tüm bunlar onu kendinden geçirmişti ve bir hafta uyuşa yeri ydi. Ama nedense kendini hâlâ huzursuz his

sediyordu. Güzel şeyler düşünmeye, derin derin nefes almaya çalıştı.

Koyunları saymayı bile denedi! Ama bunlar sadece kafasına aptal düşünceler sokuyordu: ***Alleble 'de hiç koyun var mıdır? Yoksa, diğerleri uyumak için ne yapıyorlar? Ejderhaları saymak hiç de rahatlatıcı bir şey gibi görünmüyor.***

Aidan dayanamadı. Yumuşak örtüsünü üzerinden attı ve kemerli pencerelerin birinin önüne geldi. Ay gökyüzünde her zamanki yerinde duruyordu. Damlar, kuleler, balkon duvarları gümüşü bir renge bürünmüştü. Çeşmeler üzerlerine yıldız tozu dökülmüş gibi parıldıyorlardı.

Şatonun yanındaki kurumuş çeşmeye baktı yeniden. Kısmen karanlıktı. Gözlerini kırıştırdı; sanki çeşmenin yanında hareket eden bir şeyler görmüştü. Gözlerini kısarak dikkatlice baktı; gölgeler onu kandırmıyordu, emindi. Aşağıda bir şeyler vardı.

Aidan üzerine koyu renk bir gömlek giydi, altına pantolonunu çekti ve eski Nike'ını da ayaklarına geçirdi. Şansına birileri eski ayakkabılarını odasına bırakmıştı. Ayağında çorap olmasa da bütün hafta giydiği o ağır botlardan sonra spor ayakkabıları cennet gibi gelmişti.

Kimse gece dışarı çıktı diye ona kızmazdı ama yine de gizlice parmak uçlarında yürüyerek odasından çıktı, sarmal merdivenlere ilerledi. Şatonun girişindeki muhafızlar her zamanki yerlerindeydiler. Aidan yanlarından baş selamı vererek geçti. Nihayetinde Alleble şövalyesiydi ve birçok yere istediği gibi girip çıkabilirdi.

Şatonun diğer tarafındaki yola ilerlerken fenerlerin sarı ışıkları solgunlaştı. Gölgeler arasında yürürken Yedinci Pı-

nar'ı, kuru çeşmeyi gördü. Granite abanmış uzun boylu bir Glimpse savaşçısı durmuş, ilerilere bakıyordu. Sırtı Aidan'a dönüktü ve Aidan yaklaşmadan onu fark etmedi.

Glimpse boğazını temizledi. "A, Sör Aidan," dedi onu görünce. "Ay batmaya yüz tutmuş, neredeyse gün ağaracak. Bu saatte sizi buraya getiren nedir?"

"Kaptan mı acaba?" diye düşündü Aidan. Kesinlikle bu Kaptan Valithor'du, başka hiçbir Glimpse bu kadar uzun ve iriyan değildi. Ama yine de ses başkaydı. Her zamanki aksi buyurgan ses değildi bu.

"Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm Kaptan. Ben, ben uyuyamadım. Burada olmamalıydım, değil mi? Hemen odama döneyim."

"Hayır, genç adam. Bana katıl," dedi Kaptan.

Aidan dediğini yaptı, tırmanıp Kaptan'ın durduğu granit duvarın üzerine oturdu. Birlikte uykudaki krallığı seyrettiler.

Alleble sessiz ve durağandı. İşitilen tek ses diğer fıski-yelerden akıp tekrar tekrar dökülen suyun sesiydi. Çeşmelere bakıp onların hipnotize eden ezgisini dinlemek çok rahatlatıcıydı. Aidan şu an burada uyuyabilirdi. Diğer taraftan içinde ne var ne yok diye önündeki pınara baktı. Ve hatırladı.

Neden devamlı, ihtişamla akan bu meşhur yedi çeşmenin sadece bir tanesinin kuruduğunu ve sonsuza kadar da böyle kalacağını hatırladı. Sonra büyük bir acıyla bu kuru yatağın son kez suyla dolu olduğu zamanı hayal etti. Parşömende okumuştı. O gün Kadim Muhafızlar, eşleri ve çocukları hainler tarafından zorla, korku içinde bu havuza getirilip içine atılmışlardı.

Çok üşümüş olmalılar, diye düşündü Aidan. Onları burada, siyah petrolün içinde görebiliyordu. Onlara o akşam ne olduğunu biliyordu ama hayal bile etmek istemiyordu. Tüyleri diken diken oldu.

Uzaklara bakmak istiyordu, kaçmak istiyordu. Ama bu karanlık yatak o kadar güçlüydü ki Aidan'ı kavramıştı, başka yöne bakmasına bile izin vermiyordu. Olduğu yerde sallandı. Bir an bu yatağın içine düşeceğini, boğulacağını ya da cayır cayır yanacağını sandı. Güçlü bir el Aidan'ı omzundan yakaladı.

"Bu havuzu biliyorsun değil mi?" dedi Kaptan sessizce. Aidan rüyadan uyanmışçasına gözlerini kırıştırdı. Uyuşmuştu. Donuk gözlerle Kaptan Valithor'un gümüş rengi eldivenlerine baktı. Kaptan'ı eldivenleri olmadan hiç görmemişti. Eldivenler Kaptan'ın ellerini bütünüyle örtmeden önce ellerini gördü. Yarık ve kesiklerle dolu bir el göreceğini tahmin etmişti ama hayır, bunlar kesik değildi. İnanamıyordu. Elleri yanıklarla kaplıydı.

Gözleri yuvalarından çıkacak gibi büyüdü. Kaptan Va-

lithor hafifçe başını salladı, beyaz kaşları çatıldı. Havuzun kenarına eğildi yeniden.

"Senin yaşlarındaydım," diye başladı söze. "Annem ve babam kulübemizin çatı katında uykundaydılar. Ama aynı bugün gibi o gece de uyuyamamıştım. Babam ertesi sabah beni alıp ejderhaların konakladıkları yere götürecekti. O zamanlar sanatçı olmaya heves etmiştim, onları vahşi yaşamlarının içinde çizmek istiyordum. Yazık, olmadı.

"Hainler temkinliydim ama yine de onları duydum. Pencere kenarına atlamak için çok az vaktim vardı. Bağırarak, ailemi uyarmak istiyordum ama dehşet tüm sesimi çalmıştı. Onları kaybettim Aidan.

"Pencerenin kenarında, saklandığım yerden koyu gölgeler gördüm. En az on tane. Tavan arasına çıkıyorlardı. Önce babamı aşağı indirdiler. Daha uykudan yeni uyanmıştı ama bir aslan gibi dövüşüyordu. İki tanesini yere indirdi. Mücadele etmeye devam ediyordu ki onu en zayıf yerinden vurdular; annemi yakalamışlardı. Alçaklar annemin boğazına bir hançer dayadılar." Kaptan Valithor duvarı öyle bir sıkıyordu ki parçalayacaktı adeta.

"Babam ilk ve son defa kılıcıyla teslim oldu. Anne ve babamı diğer kadim muhafız ve ailelerinin götürüldüğü yere, avluya çıkardılar.

"Pervaza tırmanmaya çalışırken bir kaya parçası kayıp düştü aşağıya. Beni fark ettiler. Neredeyse yakalayacaklardı. Koştum. Peşimden iki şövalye gönderdiler. Fakat tüm yollar ve geçitleri çok iyi biliyordum. İzimi kolayca kaybettirdim."

"Sen o musun?" diye sordu Aidan. "Kaçan çocuk sen miydin?"

"Evet Aidan. Ama aileme ne yapacaklarını öğrenmek için dönmek zorundaydım. Birden fazla yol denedim ama her yol onlar tarafından kapanmıştı. Ben de altıncı havuzun yakınındaki çan kulesine tırmandım. Ve onları gördüm; babamı, annemi, diğerlerini ve çocukları. Siyah sıvının içinde sırlıklam olmuşlardı. Onun petrol olduğunu biliyordum, keskin bir kokusu vardı. İki birlik kadar hain şövalye tarafından etrafları sarılmıştı. Hepsinin üzerinde siyah pelerinler vardı ama ellerinde taşıdıkları kızgın, yanan meşaleler ortalığı yol yol aydınlatıyordu.

"Sonra şatonun büyük balkonunda iki şövalye gördüm. Birinin elinde havaya kaldırdığı bir kılıç vardı. Diğeri ise taş zeminin üzerinde yatıyordu. Çok gençtim ve neler olduğunu anlayamıyordum.

"Kılıç ay ışığının altında parıltıya indi. Babamın ve diğer şövalyelerin havuzun içinde acı içinde bağırsıklarını duyduğumda çok kötü bir şey olduğunu anladım. Hissettim. Dehşet içinde seyretmeye devam ediyordum. Balkondaki şö-

valye kılıcını gururla kaldırıp zafer dolu bir nara attı.

"O, Paragor'du, Aidan, eskiden adı Paragal olan şövalye. İçinde sönme bilmez bir kan arzusu ve öldürme hırsı vardı. Korkuyla Paragor'un duvardan bir meşale alıp yükseltilere doğru fırlatışını seyrettim. Bu sanki gökyüzünden havuza kayan şeytani bir yıldızdı. Aynı anda hainlerin havuzu nişan almış okları salındı. Petrolün ateşle buluşmasıyla havuzdan çıkan duman ve alevleri görmek tarif edilemez bir acıyla. Ailemi ve diğerlerini içine alıp yuttu."

"Hayır!" dedi Aidan haykırırcasına. Aşağı atladı. "Hayır! Hayır... Bu olmuş olamaz. Paragor, eğer Kral öldürülmesine izin verirse diğerlerini serbest bırakacağını söylemişti." "Paragor yalancıdır Aidan. Kadim Muhafızlar'm hepsini öldürmek için bir komplo kurmuştu. Onların, Kral'ın öcünü almadan kendisine rahat vermeyeceklerini biliyordu. Kuleden izledim ben, Paragor'un vaatlerini duydum. Elim ayağım tutulmuştu, neredeyse tırmandığım yerden düşecektim ama bir şekilde öfkemden güç aldım. Büyük çana bağlanan zinciri yakaladım ve var gücümle çalmaya başladım. Ses o kadar kuvvetliydi ki dağlar titredi.

"Asil Glimpse'ler bu alarmla uyandılar ve Alleble'nin her köşesinden bir tufan gibi aktılar. Bazıları silahlıydı ama çoğu yabalarıyla, kürekleriyle ya da ellerinde hiçbir şey olmadan, öylece çıkıp gelmişlerdi. Alleble'nin başına şeytani bir işin geldiğini anlayıp cesurca savaştılar. Sıcak sersemleticiydi, saçlarım erimeye başlamıştı. Tenimin çatladığını ve çıtır çıtır yandığını hissediyordum. Havuz cehennem gibiydi

ve oradan kimse kurtulamadı... Yangının şeytan işi olup olmadığını bilmiyorum ama oradan çıkmaya çalışan erkek silüetleri görmüştüm. Başka tarafa baktım ama engelleyemediğini bir güç yeniden gözlerimi havuza çevirmeme neden oldu. Çok geçmeden bir erkek silüeti daha gördüm ve onun babam olduğunu anladım.

"Soma oraya ulaştım. Olanları telafi etmek zorundaydım, babamı alevlerden almak zorundaydım. Sıcaklık çok az düşmüştü; ben de ona uzanmaya çalıştım. O anda alev kolumu yalayıp yuttu. Tam babama ulaşacağımı düşünmüştüm ki silüet kayboldu ve kimseyi kurtaramadan havuzdan çekildim. Tam şu an senin durduğun yerde kıvranıyordum Aidan. O güne dair, körüklenen alevlerin kükreyişi, Glimpse'lerin acı dolu feryatları, çmlayan kılıçların ötesinde hiç unutamadığım son bir şey daha vardı: gittikçe kuvvetlenen bir kahkaha. Paragor'un kahkahasıydı bu."

Aidan midesine sıkı bir tekme yemiş gibi hissetti. Kapitan'ın anlattıklarına hem çok öfkelenmiş hem de çok üzülmüştü. Bunların doğru olmamasını istiyordu. Alleble'nin hikâyesinin, okuduğu diğer fantastik romanlar gibi kahramanlar, zaferler ve mutlu sonlarla biten bir hikâye olmasını dilerdi.

Bu hiç adil değildi. Bunların olmasına nasıl izin verilmişti? Yaşlar gözlerinden kızgın suratına dökülüyordu.

"Ağla Aidan, ağla," dedi Kaptan Valithor. "Ama umudunu yitirme. Paragor'un zaferi kaderimiz değil. O kötülüğüyle bize iyilik yapmış oldu aslında."

"Bunu nasıl söylersiniz?" diye bağırdı Aidan. "Nasıl iyiliğin geldiği..." Tıkandı. "Demek istediğim, Paragor onları öldürdü! Kral'ı öldürdü! Bundan nasıl bir iyilik çıkar?" Kaptan Valithor'un gözleri yumuşadı. Aidan'ı omuzlarından yakaladı. Artık gözlerine bakmıyordu.

"Aidan bu soruyu kendime kaç defa sorduğumu bilemezsin. Ama acıya yakın olduğum sürece bu sorunun cevabını göremedim. Cevabı görebilmem, anlayabilmem zaman aldı. Paragor'un hainliğiyle Alleble eskisinden daha güçlü bir şekilde küllerinden doğdu, Realm'in kaderi böylece değişti ve bu olay beraberinde hesaplanamayan bir iyilik getirdi." "Anlamıyorum," diye fısıldadı Aidan.

"Bunu anlamayan bir sürü akıllı adam var. Ama dene Aidan. Anlamaya çalış. Paragor'un temelini attığı kötülük aslında iyiliğin inşasıydı. Eğer Paragor, Alleble'ye ihanet etmeseydi ben babam gibi bir şövalye olamayacaktım. Alleble için yeni bir ordu kurmayacaktım. Kazanılan mücadeleler kaybedilecekti. Ve dağılmış onca toprak Kral'in şerefi için bir araya gelmeyecekti."

Kaptan Valithor elini Aidan'ın omzundan çekti. Aidan dökülen son yaşlarını silerek konuştu. "Ama Kaptan çok acı çekildi."

"Haklısın Aidan ve bu asla unutulmamalı. Arkamızda bize ıstırap verecek ne kadar kaybımız olsa da olanlar gelecekte yaşanacak daha acı günlerden kurtardı bizleri."

Aidan başını iki yana salladı. Hâlâ kavrayamadığı çok şey vardı.

"Kendine güven, Aidan," dedi Kaptan Valithor. Pelerinini arkasına attı, dağları gösterdi. Gökyüzü pembeleşmeye başlamıştı. "Paragor sürgün edildi, Kral geri geldi!"

Aidan acıyla gülümsedi. Kaptan'ın sözleri cesaret veriydi ama bu gizemin cevabı onun için hâlâ erişilmez bir yerdedi.

"Peki soma ne oldu Kaptan? Paragor nasıl bozguna uğratıldı? Kral nasıl döndü?"

"Kral Eliam bize nasıl döndü, bunu söyleyemem. Tek söyleyebileceğim, Kral burada ve her zaman da öyle olacak. Paragor'a gelince, bu hikâyeyi çok iyi biliyorum. Senin de öğrenme vaktin geldi."

Kaptan Valithor pelerinini kenara çekti ve belinden bir şey çıkardı. Aidan onu tanıyordu, parşömendi.

Kaptan parşömeni açıp Aidan'ın önüne koydu. "Sana bu hikâyeyi ben anlatmayacağım," dedi. "Bunu kendin görmelisin. Uzan Aidan. Parmaklarını kelimelerin üzerine getir. Çok etkilidirler. Akıl gözünde dirilecekler."

Aidan elini parşömenin üzerine koyup yavaşça parmaklarını kelimelerin üzerinde gezdirmeye başladı. Gözünün önüne simsiyah bir denizden kopup gelen bir sel taşıp geldi. Uzun, siyah kılıç karanlığı yardı. Ve... Her yer yangın yeri.

Aidan nerede olduğunu tamamen unutmuştu.

Paragal tahtın önünden bir defa daha geçti. Oturmadı. **Henüz değil.** Yerine getirilmesi gereken bir vazife daha vardı.

Merdivenlerin dibinde durdu. Mukaddes Kral'ın avluya götürülmesine önderlik edecekti. Şimdi kendisi avluydaydı. Soğuk bir hava esti ve geçitteki meşalelerin nefesini içine çekti. Tuhaf bir şeyler Paragal'i orada tutuyordu. Yukarıya uzanan basamaklara baktı. Taşların çoğu, heykeller ufalanmıştı; oyulan savaşçılar zaten çoktan unutulmuştu. Bir yandan bu geceyi kimlerin hatırlayacağım düşünüyordu. Bir şey hissetti. Neydi bu? **Korku değil. Tarih beni hak ettiğim yerde görecekt.** Endişeydi. Korku, endişe kaderinin sonunu bekleyen şeylerdi. Duyduğu telaşla karışık endişenin sebebi buydu.

Paragal hızlı bir şekilde, uzun adımlarla merdivenleri çıktı. Beyaz alevlerin arasından geçerek Işık Kütüphanesi'ne girdi. Dokuzuncu kademeye tırmandı. Masaların üzerinde duran, daha önce defalarca okuduğu parşömenlerin yanından geçti. Pencerenin altında uzanan taş sandığa yaklaştı.

Sandık gri granitten yapılmıştı ama pürüzsüz, kadife gibiydi. Kulpu ve anahtar deliği dışında çok sadeydi. Anahtarı yoktu ama Paragal endişelenmedi. Cer Mym'i eline aldı ve çiftte dövülmüş kılıcını indirdi. Sandık anında açıldı. Sanki kılıcını indirdiği şey balza ağacından bir tahtaydı. Sandığın içi

ağızına kadar kalın parşömenlerle doluydu; kalın tomarlar yapılmış ve etrafı düğümlenmişti. Aynı zamanda tüy kalem ve bir şişe siyah mürekkep vardı. Paragal kılıcını kınına koydu, içindikileri sandığın üzerine çıkardı ve pencerenin yanındaki uzun masaya oturdu.

Sicimi çözüp kenara attı ama parşömen açılmadı. Paragal de onu açmakta tereddüt etti çünkü içinde başarıyla uyguladığı komplosu ve doyumsuz hırslarını görmek istiyor gibi durmuyordu. Kral Eliam ölmüştü. Kadim Muhafızlar'ı dövüşmeden alt etmişti. İnsanlar? **Onlar koyun**, dedi kendi kendine Paragal. **Ya kaderlerine razı olacaklar ya da diğerleri gibi ölecekler.**

Geriye kalan tek şey efsanevi ilk parşömeni açmaktı.

Eğer anlatılanlar gerçekse Alleble'nin bütün tarihini kapsıyor olmalıydı. Ve daha da önemlisi Alleble'nin geleceğini. Paragal bunları sadece bir bilgi gibi görmüştü. Ona göre bilgeliğinden asla sual olunmazdı, kararları hiçbir zaman yanlış şeylere sebep olmazdı ve hükümdarlığı da zaman geri alıncaya kadar onundu.

Paragal kendinden geçmiş bir halde kulenin penceresinden dışarı bakıyordu. **Pennath Ador'un** karla kaplı zirveleri, görkemli dağlar koyu pembe bir renkle ana hatlarıyla çizilmişti. Biraz soma ikiz tepelerin ardından güneş doğacak ve yeni döneme tanıklık edecekti. Paragal daha fazla beklemedi. Sabırsızlıkla parşömeni yayıp okumaya başladı.

Yalnız birkaç paragraf soma tehlike sinyaliyle durdu. Ne okuduğunu biliyordu. Birkaç sayfa daha çevirdi, her şey çok

açıktı. Kendi hayatını okuyordu.

Olamazdı! Alleble'nin baş parşömeni bir Glimpse hakkında olamazdı. Paragal'in zihni karışmıştı. Baş parşömende Alleble'de yaşamış ve gelecekte yaşayacak olan tüm Glimpse'lerin hikâyesi ortaya konmalıydı, efsane buydu. Bu nasıl olurdu? Çok geçmeden anladı, ilk sayfaya tekrar döndü.

Zihninde Rucifel adında isyankâr bir halkın komutanıyla karşı karşıya geldi. O anda, aniden, parşömendeki metin değişti. Artık bu Paragal'in hayat hikâyesi değil, Rucifel'in kiydi. Paragal keyifle sırttı. Bir parşömenin sınırsız bilgiyi içinde nasıl barındırdığını merak etmişti her zaman.

Şimdi biliyordu. Diğer Glimpse'leri düşünmeye başladı. Hepsinin isimleri zihnine geldi ve parşömendeki yazılar yeniden değişti. Paragal'in önemseydiği her hayat gözlerinin önüne seriliyordu.

Parşömenin sayfalarını çevirmeye başladı; kendi hayat hikâyesinin yazılı olduğu yeri arıyordu. Yalnızca göz gezdiriyordu, geçmişle pek ilgilenmiyordu. Geleceğini keşfetmek istiyordu. Derebeyi olduğu zamanları, eğitimlerini, şövalyeliğini hızlıca geçti. Kadim Muhafızlar tarafından kabul edilmesini ve Koruyucu olarak tayin edilmesini gördü.

Sonunda baş kaldırıışına kadar geldi. Gece boyu süren o kanlı olaylara baktı. Çok yaklaşmıştı. Bir sayfa daha...

Fakat sonraki sayfa boştu. Paragal'in hikâyesi Işık Kütüphanesi'ne, Alleble'nin baş parşömenini okuduğu ana kadar gelip orada bitiyordu. Paragal kendini çaresiz hissetmeye başlamıştı. Ne demek oluyordu bu? Geleceği olmayacak mıydı? Yoksa parşömen sadece geçmişteki olayları mı kaydediyordu?

Görüntü, pencereden dışarıyı seyreder gibi zihninde belirmeye başladı zihninde. Kendini pencerenin yanındaki masada, önüne parşömeni yaymış halde gördü. Ama gördüğü, içinde bulunduğu zaman değildi; elinde taş sandıktan almış olduğu tüy kalem vardı. Kendisini kalemi mürekkebe batırırken izledi. Boş sayfaya bir şeyler yazmaya başlıyordu. Ve görüntü orada bitti.

Paragal yeniden gülümsedi. Her zaman Kral Eliam'm olanları hikâye gibi gelecek kuşaklara aktarmak için parşömenlerin başına geçip yazışını hayal ederdi. Ama tam olarak bu değildi. Kral geleceği yazıyordu!

Ve şimdi, dedi Paragal kendi kendine. ***Güç bana geçti.***

Paragal tüy kalemi aldı, mürekkebe batırdı.

Kalemi parşömenin üzerine getirip yazmaya başladı.

Ama kalemin ıslak ucu sayfaya dokunduğu anda Paragal donakaldı. Daha önce de hissettiği endişeyi hissetti. Bir düşünce zihnini kemiriyordu. Kral Eliam geleceği gördüyse ona ihanet edeceğimi de görmüş olmalıydı.

Paragal yeniden parşömene baktı. Kalemin ucunun durduğu yere siyah mürekkep dağılmıştı. Peki, onun hayatını almama neden izin verdi?

Paragal başını iki yana salladı. Nedeni ne olursa olsun Kral Eliam ölmüştü. Güç Paragal'deydi artık. Zihnini bu düşüncelerden arındırıp geleceğini görmeye çalıştı.

Zihnindeki görüntüler adeta lav gibi püskürdü. Aceleyle o an gördüklerini yazmaya girişti.

Bilge olacağım.

Korkulan ben olacağım.

Güçlü olacağım.

Paragal bu satırları yazdı ve son defa gülümsedi.

Bir güç elini kontrol ediyordu. Paragal haykırdı ama elini yazmaktan alıkoyamıyordu. Yazarken görüntüler de beraberinde geliyordu.

Asla bilmeyeceğim.

Asla sevmeyeceğim.

Asla bir kral olamayacağım.

Pennath Ador tepelerinin arasından güneş yükselirken doğuya bakan pencereden içeri kızıl bir ışık giriyordu. Huzmeler parşömene vuruyor ve mürekkebi sayfaya yediriyordu. Güneş, Paragal'e vurduğundaysa huzmeler tutuşturulmuş alev toplarına dönüştüler. Paragal de petrole batmışçasına kollarım panikle hareket ettirmeye başladı. Arsız alevler Paragal'i acı içinde kıvrandırıyor ama yutmuyorlardı. Ateşe karşı savaşıyordu fakat alevleri söndüremiyordu. Soma Paragal havaya kaldırıldığını hissetti.

Kan kırmızısı alevler kıvrılan Paragal'in bedenini kaldırdı, kulenin tepesine, alevlenmiş gökyüzünün arasından geçirdi. Yukarıdan diğer yakalananların da kendisiyle aynı

kaderi paylaştıklarını gördü. Parşömene yazdığı son satır belirirdi zihninde.

Asla bir kral olamayacağım.

Paragal ve yağmacıları sanki devasa bir el tarafından sapana sokulmuş gibi muazzam bir güçle, kan kırmızısına dönen kayaların üzerinden Alleble Şatosu'ndan uzaklara fırlatıldılar. Ve sonunda karanlık bir dağın vadisine, ayaklarının üzerine düştüler. Dağın tepeleri, içindeki yangını dışarı atarcasına için için yanıyordu.

Ama bu darbe, dışlanan hiçbir Glimpse'i öldürmedi. Düşmekten ya da alevlerden hiçbiri mahvolmadı. Alevler Paragal'e bir şey yapamadı, sadece onu dönüştürdü. Kömür karasına dönen kılıcı o günden soma Cer Muryn olarak anılmadı. Paragal'in gözleri yaşadığı şokla kan kırmızısı birer cam parçasına dönüştü. Göğsünün üzerinde, soluk teninin üzerinde, dağlanmış gibi sivri uçlu bir siluet belirdi: ters dönmüş bir taç.

İşık Kütüphanesi'nin sembolünün altına Alleble'nin kadim diliyle yazılanlar gibi kazınmıştı. Paragal tiksintiyle yara izine baktı ve istemeden de olsa yeni adım kabul etti: Paragor.

"Geri gel Aidan," dedi Kaptan kibarca. Aidan gördüğü "hayal"den uyandı, gözlerini kırıştırdı. Paragor ve diğer düşen Glimpse'lerin dağdaki kızgın hallerini hâlâ görebiliyordu.

Ürperdi.

"O günden sonra Kral Eliam hak ettiği tahtına yeniden kavuştu. Şimdi tabii ki farklı. Onun kutsal, saf çehresine alıştık. O bizim Kralımız ve bizi Paragor'un karanlık emellerinden, kötü kaderimizden kurtardığından beri Paragor'un tahmin edemeyeceği kadar çok seviyoruz onu. Her zamankinden daha çok. Paragor'un kendine taktığı isimle Prens ve diğer hizmetlileri bizim ebedi düşmanlarımız Aidan. Bize bu zamana kadar gerçek bir savaş açmamış olsa da var olan tüm güçlerini elinde topluyor. Rüşvet veriyor, baskı uyguluyor, kandırıyor. Alleble'ye sadık diğer tüm bağımsız Realm Glimp- se'lerini kendi safına çekmek için uğraşıyor. Ve yarm, yann Prens'in planlarım bozmak ve daha fazla çocuğu Alleble'ye geri getirmek için Mithegard'ı aramaya çıkıyoruz." "Kaptan, ben Paragor'u gördüm."

"Ne?" Koruyucu başını kaldırdı; gözlerini kısmış, gerilmişti. "Nerede?"

"Önceden gördüğüm bir rüyaydı. Realm'deydim." Kaptan Valithor gevşedi, derin bir nefes verdi. "Bu doğal Aidan. Parşömenler rüyaları etkiler."

"Ama parşömenleri bulmadan önce gördüğüm bir rüyaydı bu."

Kaptan Valithor'un gözleri büyüdü.

Aidan konuşmasına devam etti. "O berbat rüyayı tekrar, tekrar görmüştüm. Harap bir krallıktaydım. Esir alınmıştım ve Paragor bana Kralımı inkâr etmemi söylüyordu. Ben reddettim ve... ve beni öldürdü."

Kaptan geriye doğru sendeledi, ayakta durmak için duvara yaslandı. "Aidan, ben..."

"Bu ne demek?" dedi Aidan korkuyla.

Kaptan yutkundü, kendine hâkim olmaya çalıştı. "Aidan ne olursa olsun bu rüyayı kimseye söylemeyeceksin."

"Ama neden?"

"Kimseye! Anladın mı? Kral'a başvurmalıyım, kendi başıma bunu yapamam. Unutma, kimseye!"

Boğazı düğümlendi. Ensesindeki saçlar diken diken oldu. "Kimseye söylemeyeceğim Kaptan," diye fısıldadı. "Söz veriyorum."

"Güzel, Sör Aidan," diye karşılık verdi. Kendi kendine söylüyordu sanki bu sözleri. Aidan'a göz kırptı. "Bu görev için eğitildin, hatta çok iyi eğitildin. Şimdi ihtiyacın olan şey biraz dinlenmek."

"Ama hâlâ bu bütünün nasıl bir parçasıyım anlamış değilim."

Kaptan Valithor başını salladı. "Ben de," dedi. "Kral Eliam'ın senin dünyandan birini Alleble'ye getirmesi çok nadir bir olay. Ama her şey değişiyor ve ben inanıyorum ki bütün bunlar yakında sona erecek. Paragor ve ona bağlı kuvvetler

etkilerini artırmak için Realm'e vuracakları son darbeyi planlıyorlar. Mithegard bu bilmecenin en önemli parçası olabilir. Ve sen Aidan, bu bütünün büyük bir parçasısın. Evet, çok şey öğrendin; bundan fazlasını bilmek için hazır olduğunu sanmıyorum. Odana dön Aidan ve biraz dinlen, öğlene kadar uyu. Toplanmaya kadar seni uyandırmayacağım. Kapına da

Gabby'yi koyacağım, böylece içeri kimse giremeyecek."

ŞANSLI PLANLAR

"Ah, bu harika olmalı," dedi Gwenne ertesi gün öğlen vakti. Gülümsedi ve Aidan'a durmasını işaret etti. "Şuraya bak, Matthias ve Tal yine ordalar!"

İki Glimpse şövalyesi hemen ilerisindeydi. İkisinin de ellerinde yayları ve arkalarında kılıf dolusu okları vardı. On-
dan taraf olan şövalye daha şişman ve yaşlıydı; saçlarının aralarında gümüş rengi şeritler oluşmuştu. Yayını omzuna asıp belindeki çantaya uzandı.

"Yirmi altın para, Tal," dedi diğerine. "Direkt ortada, tam isabet! Eğer en hızlı ok tam oturmamışsa yine berabereyiz. Ne dersin?"

"Kabul," dedi diğer şövalye. İnce ve uzundu. Yayını gibi

bükümlü bir vücudu vardı. Aynen iyi bir yay gibi esnekti, içinde sakladığı müthiş bir güç vardı. Aidan bu savaşçının teninin de soluk olduğunu fark etti. Ama diğer gördüğü Glimp- se'lerin fildişi renklerinden biraz farklıydı; ten rengi daha çok kreme çalıyordu. Saçı da çok iyi bağlanmıştı. Onun belinde de para kesesi vardı.

"Yirmi altın Alleble'nin en iyi okçusunun yanında çok kıymetsiz. Hadi şunu elli yapalım, ha Matthias?"

"Senin tarzını seviyorum Tal," dedi uzun Glimpse. "Ve paranı daha da çok seviyorum! Elli, tamam. Fakat bizim ihtiyacımız... hımmm... Evet, Gwenne! Gwenne buraya gel, yarışmamızın hakemi ol."

"Siz ikiniz hiç bıkmayacak mısınız?" dedi Gwenne. O ve Aidan iki okçunun yanına yaklaştılar.

"Hayır, Leydim," diye cevapladı Tal. Kibarca eğildi. "Bu mücadele krallığın en yetenekli okçusunu bulana kadar devam edecek."

"O zaman yerlerinizi alın," dedi Gwenne. Sağ kolunu kaldırdı, iki okçu da yüzlerini hedefe döndü. **En azından bir mil var**, diye düşündü Aidan. Kendini onların yerinde hayal etti. Kesin isabet ettiremez, gidip zavallı bir hayvanı şişlerdi. "Hazır!" diye bağırdı

Gwenne.

İki okçu da ellerine yaylarını alıp boşta kalan ellerini yanlarına sarkıttılar. Arkalarında toplanan küçük kalabalıktan yükselen fısıltılar şövalyelerin arasından geçti.

"Hazır!"

Okçular hedeflerine baktılar. Kaslar gerildi. Parmaklar

kıpırdandı.

Gwenne bir ona bir diğetine bakıyordu, Matthias'tan Tal'e, Tal'den Matthias'a.

"Ateş!!"

Hareket su gibiydi, pratik ve ustacaydı. Eller omzu süpürüp gitti. Oklar bir kobra gibi atıldılar. Yay kirişleri adeta şakıldılar.

Bir saniye soma koyu şeritler havayı delerek yörüngelerinde ilerlediler. Keskin bir **tak!** sesiyle uçuşunun kenarındaki tahta döşemeye çarptılar.

Kalabalık ağız açık, taş gibi oldukları yerde duruyorlardı. Matthias ve Tal kırılmış oklarının parçalarına baktılar; onları kesen siyah ince saplar ikisini de mahvetmişti. Gwenne ve Aidan gözlerini kırpıştırarak oldukları yerde kaldılar.

Nock ve Bolt ellerinde yayları, sol taraftaki tepeden aşağı inip Matthias ve Tal'in önünde eğildiler.

"Eğer Alleble'deki en iyi okçuları arıyorsanız," diye başladı Nock sıtarak.

"En azından onları yarışmaya davet etme inceliğini göstermelisiniz," diye bitirdi Bolt.

Gwenne kahkahayla gülmeye başladı.

"Sizi ileri zekâlar!!" diye kükredi Kaptan Valithor. Rüzgârı, alana kendisinden önce gelmişti. Matthias ve Tal'in yanına yaklaştı. "Görünüşe göre ikinizin de kazananlara elli altın borcunuz var."

"Pek sayılmaz Kaptan," dedi Matthias. Yüzü kızarmış ve komutanından gözü korkmuştu ama hâlâ tartışmaya devam ediyordu. "Onlar da isabet ettiremediler!"

"Hayır," dedi Kaptan, "isabet ettiremediler ama çok hızlıydılar. Ve çok daha uzaktan ateşlediler!" Kaptan Valithor böğürerek kahkaha atıyordu. Kalabalık da bu şenliğe katıldı. Matthias ve Tal üzgün bir şekilde keselerini kazananlara uzattılar.

İkizler ödülleri kabul ettikten soma Aidan'a döndüler. "Selamlar, On İkinci Şövalye!" diyerek eğildiler.

"Nasıl yaptınız bunu?" diye sordu Aidan.

"Yewland yeteneği!" dedi Nock. "Yürümeyi öğrenmeden önce ok atmayı öğrendik biz. Soyumuzun özelliği bu." "Ve üstün ekipmanlar asla yara almaz," dedi Bolt. "Yaylarımız, oklarımızın sapları Kara Orman'ın en muhteşem ağaçlarının köklerinden yapılır. Dolayısıyla çok daha hızlı ve kuvvetli fırlarlar."

"Ve oklarımız havada hiçbir direnç görmeden dosdoğru nişana giderler," dedi Nock.

"Bu hayatımda gördüğüm en muhteşem şeydi," dedi Aidan.

"Kılıçtaki hünerin için duyduklarım çok daha inanılmaz," dedi Bolt tevazu ile. "Gösteriş yapmak gibi bir niyetim yoktu. Bu tamamen Nock'un fikriydi."

"Ahh, bunu hak ettiler ama," dedi Nock gücenmiş bir halde. "İkisinin bitmez tükenmez yarışmaları beni deli ediyor. Yeteneklerinden memnun olmaları lazım."

"Bizim de yeteneklerimizden memnun olmamız lazım kardeşim," diye cevap verdi Bolt. Ve tartışma sona erdi.

Birkaç dakika sonra Kaptan Valithor ve diğer şövalyeler alandaki büyük yuvarlak masanın etrafına toplandılar. Durgun, ılık bir hava vardı. Güneş havadaki pusu yavaşça eritmeye çalışıyordu ama ufukta koyu renkli yeni bulutlar belirmişti.

"Sanırım yağmur yağacak," dedi Aidan, Gwenne'yle yuvarlak masadakilere katılırken.

"Hayır, en azından bugün değil Sör Aidan," dedi Gwenne. Gökyüzüne baktı, yüzünü buruşturdu. "Batıdan bir şeyler patlayacak gibi. Hissedebiliyorum. En kötü fırtınalar her zaman batıdan gelir." Hafif, soğuk esinti ortalarında girdap yaparak döndü; yakınlarındaki ağaçların yaprakları hışırdadı.

Masada, Aidan ilk defa tüm takımı bir arada görüyordu.

Çoğunu tanıyordu. Kaliam, ya da bilinen diğer ismiyle Rehber, haritanın üzerine abanmış, Kaptan Valithor'la görüş alışverişindeydi. Her zaman olduğu gibi Nock ve Bolt yan yana oturuyordu. Açık kahverengi saçları arkalarından bağlanmıştı ama serbest kalan birkaç saç teli hayalet gibi rüzgârla uçuşuyordu. Mallik ikizlerin arkasında kaskatı dikilmişti; elleri tokmağının üzerinde çapraz şekilde duruyordu. Bu haliyle kapıdaki güvenlik görevlilerine benziyordu. Matthias ve Tal hemen yanlarındaydılar. Sör Acsriot koyu, yanık gri renkli bir pelerin giymişti ve Kaptan'ın sağında oturuyordu. Sör Acsriot'un yanında oturan iki Glimpse ile Aidan henüz tanışmamıştı.

"Gwenne o kim?" diye sordu Aidan sessizce. Onlara yakın tarafta oturan, ahşap masaya uzanmış durgun adamı göstermişti. Savaşçı yeni, gümüş kaplama bir zırh giymişti; Çok iyi bakılmışa

benziyordu. Acsriot'la karşılaştırıldığında çok soylu bir duruşu vardı.

"O, Eleazar. Takımımızın sözcüsüdür," diye açıkladı Gwenne. "Alleble bilgisine hâkimdir ve hatiplik konusunda çok iyidir. Mithegard hükümdarı, Kral Ravelle'yle tanışacak ilk kişi o olacak."

Aidan'm dikkati Eleazar'm yanmdakine kaydı. Bu Glimpse'in üzerinde neredeyse deri pantolonunu örten uzun, koyu renkli bir tunik vardı ama zırh yoktu. Cüppesinin kollan aşağı doğru genişliyordu. Kollannı birbirine çapraz getirdiğinde elleri görünmüyordu.

"Anladım. Peki, bu kim? Üzerinde ne zırh var ne de silah."

Gwenne, Aidan'a dönüp fısıldadı. "Onun adı Farix, kendisi bir silah."

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Aidan, Farix bizim tarafımızda olduğu için şükretmemiz lazım. Hepimizin silahlarını elimizden alabilir ve bizi vahşice öldürebilir, yalnız Kaptan Valithor dışında. Biz ne yaparsak yapalım, yaptıklarımız onun için sıyrıktan öteye gitmez."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordu Aidan.

Gwenne sert bakışlarını Aidan'a dikti. Şaka yapmıyordu.

Tam o sırada Farix, Aidan'a bakıp gülümsedi. Aidan yutkundtu ve birden botlarını incelemeye başladı.

"Evet Aidan, On İki Şövalye'den oluşan birliğimiz çok kuvvetli ve bu haliyle Paragor'un bütün birliğine denk. Mithegard'da unutmamamız gereken en önemli nokta şu; başarımız ne oklarımıza ne de kılıç ustalarımıza bağlı. Ama yine de hazırlıksız

gitmeyeceğiz, silahlanacağız."

"Gwenne sen bana On İki Şövalye'nin Mithegard'a gideceğini söyledin," diye söze başladı Aidan dikkatlice. "Ama beni de sayarsak on bir şövalye oluyor. Diğer şövalyeyle tanıştığımı hatırlamıyorum."

Gwenne, Aidan'a dik dik baktı. "Ah, aslında sen o diğer şövalyeyle tanıştın," diye karşılık verdi soma. Sinsi bir gülüş belirdi dudaklarında ve devam etti. "Tam karşında duruyor." Bunu söylerken pelerinin önünü açtı. O da zırh giymişti ve bir kılıç taşıyordu. Ustaca kılıcını kınından çıkardı, sadece bileğini oynatarak etrafında döndürdü. Havayı kesiyordu sanki.

"Sör Aidan, sizi Thil Galel'le tanıştırayım, Işığın Kızı. Size değerimi kanıtlamamı ister misiniz, yoksa Sör Kaliam'ı düelloda yendiğimi hatırladınız mı?"

Aidan o an yer yarılın da içine girsin diye dua etti. Gwenne'nin güçlü ve atletik yapılı olduğunu, kılıç kullanma hünerini biliyordu. Kaliam gibi bir canavarı yenmek hiç de kolay iş değildi. Biliyordu! Gwenne'ye baktı. Uzun, sarı saçları arkadan gümüş bir halkayla toplanmıştı, delici mavi gözleriyle bakıyordu. Kestane rengi pelerini de zırhının üzerine dökülüyordu. Bu kadar hassas, düşünceli ve güzel birinin demir gibi dayanıklı bir savaşçı olduğunu hayal etmek çok zordu.

"Özür dilerim Gwenne. Bazen düşünmeden konuşuyorum işte," dedi. "Kesinlikle benim için değerlisin. Ağzımdan çıkanlar için beni affet."

"Hadi ama, saçmalama," dedi Gwenne kılıcını kınına koyarken. "Tabii ki affedildin ama itiraf etmeliyim ki kılıcımı

çıkardığımda yerinde sıçrayışını görmek çok eğlenceliydi. Bir Paragory şövalyesiyle karşılaşmış gibi oldum."

"Ben, onları gördüm ki. En azından öyle sanıyorum. Gabby beni alıp götürmeden önce kara zırhlı bir şövalye beni dağın tepesine kadar kovalamıştı."

"Prens'in Hükümdarlığı," dedi Gwenne yüksek sesle düşünerek.

"Bir sürü şövalye vardı. Dehşet bir şeydi Gwenne. O insanları köleler gibi ite kaka dağın içindeki karanlık bir mağaraya sürüklediler. İçeriden duman yükseliyordu."

"Orası Çaresizlik Kapısı Aidan," dedi Kaptan Valithor. O ve diğer on bir kişi Aidan'a bakıyordu şimdi. "O berbat kapıdan geçen zavallı ruhlar sefalet ve acıyı hayatlarının son anına kadar çekecekler. Bu, Hain Paragor'a sadakatlerini sunanların kaderi adeta. İşte biz de bu nedenle o kötü yola, Mithegard'a gidiyoruz. O kapının yanından geçmek zorundayız. Mithegard ile aramızda yer alan Paragory'ye ulaşmamızın tek yolu bu."

"Affınıza sığınıyorum efendim ama Prens'in Hükümdarlığı'na girmememiz gerekir," dedi Tal. "Paragor kesinlikle bizi casuslarına izletecektir ve hiç şüphe yok ki birliğindeki canavarlar o kahrolası dağın her deliğine yerleşmişlerdir."

"Prens'in Hükümdarlığı mı?" dedi Aidan hayret içinde. "Benim gittiğim yerde dağlardan başka bir şey yoktu."

Tüm Glimpse'ler, Aidan'a dönüp baktılar.

"Sen Prens'in topraklarının üzerinden mi geçtin?" diye döküldü kelimeler Mallik'in ağzından. Gözleri merak doluydu.

"Aslında, arasmdan geçtim. Sağ tarafta açık bir tünel

buldum," dedi. Tünelde parıldayan gözleri, küçük yaratıkları es geçti. "Geçitten geri geri çıkabileceğimizi sanmıyorum ama. Çok dar ve kaygan."

Kaptan, Aidan'a düşünceli gözlerle bakarak konuştu. "Kaliyam buna ne diyorsun? Bu dağları hepimizden iyi biliyorsun. Prens'in

Hükümdarlığı'na gidebilir miyiz sence?" Kaliyam duraksadı, haritaya baktı; kafasını toparlamaya çalışıyor gibiydi.

"Böyle bir girişimi önermiyorum, efendim. Çok fazla tehlike var ve Aidan'm şansı yaver gitti diye bizimkinin de öyle olacağını sanmıyorum."

"Peki, Kaliyam, Mithegard' a nasıl gitmemizi öneriyorsun?"

Kaliyam tekrar söz aldı. "Kuzeye yönelelim ve Ayna Göller üzerindeki köprüden geçerek ülkeye ulaşalım."

"Hayır, o yol olmaz!" diye araya girdi Acsriot. Hışıyla pelerinini havalandırıp arkasına attı. "Bu yolculukta basit bir şifacıdan öte olduğumu belirtmek isterim. Evet, merhem ve iksirlerim harita üzerindeki yeteneklerimden çok fazla, ama bu noktada söylemek ihtiyacını hissettiğim bazı şeyler var." "Devam et Acsriot," dedi Kaptan Valithor. Kaptan ile Acsriot arasında, Acsriot'un pis bir kılıçla eğitim alanına geldiği gün sürtüşme yaşanmıştı, Aidan hatırladı. Kaptan Valithor sert, kaba biriydi ama kin tutacak bir adam değildi. Acsriot'un kendini kanıtlamak için çok hevesli olduğu görünüyordu.

"Efendim, kuzey kesinlikle en güvenli rotamız olacaktır. Ama tabii yolumuzu da uzatacaktır. Diğer taraftan, bu zamanlarda Ayna Göller genellikle kabarmış olur. O nedenle yolumuz sular altında da kalabilir ve bizi yeni ve uzun bir yol

bulmaya zorlayabilir."

Kaliam başını salladı. Bunu hiç düşünmemişti.

"Ve," diye devam etti Acsriot, "Kaliam'm da dediği gibi, Prens'in topraklarında güvenli bir geçit bulacağımızın garantisi yok." Aidan'ı gösteren gözlerle baktı. "Ben ortadaki yolu öneriyorum; dağların korkutucu geçitlerinden daha güvenli ve göl yollarından daha hızlı. Güneybatı yönünde Grimwalk'un etrafındaki dağlardan dolaşmalıyız."

"Grimwalk'muş!" dedi Tal alaycı bir tonda. "Bu orta yol değil ki. Orası düşmanın arka bahçesi! Acsriot neden o yol?" Acsriot gülümseyerek cevap verdi. "Tehlikeli olmayan yol yok ki. Ama şunu düşün; Paragor tüm dikkatini Mithegard'ın kuzeyine yöneltmiş durumda. Orası Paragor'un henüz yakıp yok edemediği Glimpse'lerin en yakın yerleşkesi.

Eğer Alleble orduları onun üzerine yürürse Paragor yalnız kendi 'arka bahçesi'yle ilgilenecek. O muazzam planları, tasarımlarıyla Prens, o çorak arazide dolanan on iki seyyahı umursayacak mı?"

Acsriot durup masadaki şövalyelere teker teker baktı. "Bu tuhaf bir yol, kabul ediyorum," dedi. "Ama Grimwalk yine de en hızlı yol. Bunun yanı sıra, izleyeceğimiz bu rota bize düşmanlarımızın planlarını görme imkânı da sunabilir." "Görmek ya da görülmek, tartışılır," diye mırıldandı Kaptan Valithor. "Önerdiğin yol, hızlı ve bize oradaki Glimpse'leri kurtarma olanağı tanıyor. Çaresizlik Kapısı'ndan sokulan bir özgür Glimpse'i kurtarmak bile göreceğimiz zarardan çok daha önemli. Acsriot, senin tavsiyene uyacağız ve Grimwalk'tan gideceğiz."

"Ama Kaptan!" diye girdi araya Kaliam. "Grimwalk tamamen korunmasız. Ne siperimiz ne de muhafazalarımız var. Ya hava? Durgunluk başladığında nereye gideceğiz? Peki ya..."

"Bozuk hava bizi engellemeyecek," dedi Kaptan. "Kindle hepimizi dondurucu soğuklara karşı koruyacak giysiler verecek, emin ol. Ve Kaliam sen ekibin rehberisin, güvenli yollar bulmak senin görevin. Yolla ilgili hislerini anlıyorum. Ama bu sefer güvenlik değil hız önemli."

Aidan'm adamakıllı kafası karışmıştı ama ekibin kalanı sanki Kaptan'in her kararını anlar gibi ciddi bir şekilde başlanı salladılar.

Ertesi sabah erkenden, gün doğmadan iki saat önce, yola çıkacaklardı. Gwenne de Aidan'a elinden geldiğince gidip dinlenmesini önerdi. Birlikte şatonun merdivenlerini çıkarken Aidan'm aklında yine pek çok soru vardı.

"Gwenne, Grimwalk'ta bu kadar kötü olan ne var?" "Kral izin vermediği için tek başıma hiçbir zaman seyahat etmedim," diye söze başladı Gwenne. "Ama oranın öncelikle yemyeşil bir yer olduğunu biliyorum; türlü çiçekler, çalılar ve ağaçlarla doluymuş. Çeşit çeşit sayısız meyve yetişiyor orada; geri kalan tüm Realm'in yetiştirdikleri orada yetişenlere denk gelmiyor bile. Ama Paragor ve dalkavukları orayı harcıyorlar. Hatta bazı söylentilere göre, Paragor yüzünden o bölge lanetlenmiş; yani gittiğimizde bomboş, çorak bir arazi bulabiliriz. Denilene bakılırsa artık orada yetişen bitkiler zehirli ve geriye sadece sefil canavarlar, şeytani yaratıklar kalmış."

"Tünele yakın gördüğüm yaratıklar zararsız görünüyor-

lardı," dedi Aidan sesli düşünerek.

"Ay Afacanlan, şüphesiz," diye cevap verdi.

"Ay Afacanlan mı?"

"Keskin gözlü, keskin pençeli bir çeşit çukur yaratıkları onlar. Dağlarda ve kayalık vadilerde yaşarlar ve sadece geceleri dışarı çıkarlar."

"O zaman gördüklerim onlardı!" dedi Aidan. "Dağın içinden geçen tünelde bana yol gösterdiler."

Gwenne başıyla onayladı. "Realm'in kayalık alanlarındaki birbirine bağlı birçok tünel onlar tarafından yapıldı. Her türlü toprağı, kili, hatta taşı bile pençeleriyle yanyorlar! Evet, çok yardımsever olabiliyorlar ama genellikle haşarlıklarından zarar verirler. Ziyaretçileri döndürüp durarak eğlenirler." Aidan güldü.

"Ama bütün yaratıklar iyi huylu değil. Paragory Krallığı'nda ve dağ içlerindeki mağaralarda saklanan yaratıklar var. Onlar çok korkutucu ve tehlikeli: troller, sıska kaçıklar, illgretler ve bunun gibileri. Hasat zamanı boyunca kulaktan kulağa anlatılan pek çok canavar hikâyesi vardır. Ama daha fazla konuşmayalım. Zihnini bunlar kemirirken gözlerini kapatıp uyumak senin için zor olur."

Son basamağı çıkıp salonu geçtiler ve Aidan'ın odasının önünde durdular. "Son bir şey daha Gwenne."

"Evet?"

"Kaliyam, Grimwalk'ta **dargınlık** gibi bir şeyden bahsetti."

"**Durgunluk**," diye düzeltti Gwenne. "Uyumadan önce söyleyeceğim son şey şu Aidan; sana canavarlarla ilgili bir sürü

hikâye anlatmayı tercih ederdim açıkçası. Bu kadar. Daha fazla sorma. Gerçekten merak ediyorsan yarın Kaliam'a..." "Hadi ama Gwenne," diye ısrar etti Aidan. İçinde her türlü korkuyla yüzleşebileceği fikri uyanmaya başlamıştı.

"Tamam Aidan." Yüzünü buruşturdu, Aidan'a söyleme konusunda bir an tereddüt ettikten sonra anlatmaya başladı. "**Durgunluğun** Grimwalk'un en büyük tehlikesi olduğu söylenir. Fırtınadan önce gerçekleşir. Her şey hareketsizleşip suskunluğa bürünür. Rüzgârın nefesi bile olmaz. Hatta ortalığın bakır, demir, metal gibi medeni bir kokuya boğulduğu söylenir."

Bakır mı? diye düşündü Aidan. **Madeni paralar gibi mi?**

"Yaratıkların bunu hissettikleri söylenmişti bana," diye devam etti Gwenne. "Bir Glimpse fark etmeden önce **durgunluk** onları etkiliyor. Bir şeyler olmaya başladığında da bütün canlılar ne hareket ediyor ne de faaliyet gösteriyorlar. Bir uyuşukluk hissederek uyuyorlar. Ama aslında donuyor ve ölüyorlar. **Durgunluk** her korunmasız bedeni bulacak, bedeninin içine işleyecek ve süratle onun kanını donduracak. O dakikalarda Glimpse'ler sessizleşecek, uyuyacak ve ölecekler. İşte **durgunluk** bu."

İlerleyen saatlerde Aidan başucundaki mumu söndürüp uyumaya çalıştı. **Gwenne 'den Grimwalk'u anlatmasını keşke hiç istemeseydim,** diye düşünüyordu.

Aidan her şeyden hoşnutsuz, mırıldanarak bir sağa bir sola

dönüyordu. Her akşam Aidan'm odasında yerde yatan Gabby de Aidan'ın bitmek bilmez kıpırdanmalarından rahatsız olmuş, kendine uyuklayacak başka bir yer aramaya karar vermişti.

Aidan uyumaktan umudunu kesmişti ki bir ses duydu. Odasındaki başka birinin sesi gibi değildi bu. Sanki uzaklardan, çok önceleri söylenmiş bir şeylerin yankısını duymuştu. Bu ses... Saklı Geçit'ten girdikten soma duyduğu o huzurlu, hülyalı sestti bu. Dikkat edince kelimeleri seçebildi. "Hiçbir şey için endişelenme," dedi ses. Sesin hemen ardından birdenbire uyku bastırdı ve Aidan dalıp gitti.

Y f\$  DO& fl U içinDe

Ertesi sabah gün doğumundan önce Aidan, Gwenne ve diğer şövalyeler yolculuk için toparlanıp atlarını eyerlediler. Her   valyenin bindiği birer tek boynuzlu atı vardı. Ayrıca malzemelerini taşımaya yardımcı olmak için yanlarında yedi at daha götürüyorlardı. Savaş atları şatonun güney ucunda taze otların üzerinde dolanıyor, otluyorlardı. Yaşam gösteren her şey henüz uykuda ve Realm olabildiğince sessizdi; ta ki Kaptan Valithor atıyla fırtına gibi yola d k lene kadar.

"Sizi hantal ahmaklar, canlanın biraz!" diye seslendi ve tehlikeli macera onun güçlü sesiyle başlamış oldu.

"Soğuk Nehir'e gece olmadan ulaşmamız lazım. Orada geceleyeceğiz. Gece vakti kimse Acımasız Yol'a giremez! Soma vakit kaybetmeden Mithegard'a, Kralımıza hizmet etmeye gideceğiz."

Teker teker ay ışığının altında yedi pınarı geçerek atlarını taş yola, ana kapının dışına sürdüler.

Dört nala gidiyorlardı. Tek boynuzlu atların üzerinde fazla alıştırmamış olmasına rağmen Aidan işi iyi kotarıyordu. Ama Aidan biliyordu ki bu kendi becerisi değil, Kaptan Valithor'un ona Alleble'nin en sakın, en temkinli atını vermiş olmasındandı. Kendini müthiş hissediyordu. Atın üzerinde, belinde Sil Furryn, nalları gümbürdeterek gitmek tarif edilmez bir duyguydu.

Artlarında bıraktıkları Alleble kralı onlara huzur ve güven veriyordu. Güneş doğana kadar hiç durmadan ilerlediler. Şafakla beraber kısa bir mola verip hafif bir şeyler yediler.

Güneş tepelerden yükselmeye başladığında ise yeniden yollara düştüler. Atlar yorulmak nedir bilmez bir halde uzun süre boyunca süratle koştu. Hatta Mallik'i taşıyan kısa boylu, gülbüz hayvan bile taşıdığı tahmin edilmez yüke, sahibinin ağırlığına rağmen, diğerlerine yetişiyordu.

Atın hareketleriyle beraber yukarı aşağı kalkıp inen ağır zırhı Aidan'ı zorlaşa bile, muhteşem vakit geçiriyordu. Önlerindeki tehlikeleri tabii ki biliyordu ama arkadaşlarıyla beraber çıktığı bu yol inanılmaz, görülmeye değer, nefes kesen bir yoldu. Zaman zaman tepelerde dost canlısı rengârenk ejderhalar daireler çizerek dönüyor, kara boynuz denen ve kocaman bir öküz

benzeyen hayvanlar uzun çimenlerin arasında otuyorlardı.

Kimseye bir zararı olmayan ırmaklara kurulmuş eski taş köprülerin üzerinden geçtiler. Orada burada sıra sıra ormanlardan, kule gibi ağaçların arasından, eğreltiotlannın altlarına serdikleri halılardan geçtiler. Burası, her şey harikuladeydi ama ne yazık ki bunlar Aidan'ın gözünden akıp geçmişlerdi.

Saatlerce at sürdüler. Aidan'ın kafası biraz olsun toparlanmıştı. Güneş batmaya başlamıştı; adımları gitgide yavaşlayınca Aidan ve Gwenne konuşmaya fırsat bulabildiler.

"Yakında bir yerde kamp kurabiliriz," diye bir öneride bulundu Gwenne. "Soğuk Nehir'in kollanını görebiliyorum." "Ben kamp yapmaya çoktan hazırım," diye sızlandı Aidan. "Ama neden Soğuk Nehir'de kamp yapıyoruz? Kulağa hiç de rahatlatıcı gelmiyor."

"Hiçbir şekilde rahat olmayacak zaten," diye açıkladı Gwenne. "Fakat burası kamp yapmak için son yerimiz. En azından etrafta bizi kapatacak biraz ağaç var. Bu noktayı da atlamamız demek geceyi Grimwalk'ta geçireceğiz anlamına geliyor."

"Yok," dedi Aidan. "Ben almayayım."

Gwenne sırtı. "Unutma Grimwalk'taki tehlikeler hakkında fazlaca şey öğrenmek isteyen şendin."

"Biliyorum," diye homurdandı Aidan.

Sonunda ırmağın kıyısına vardılar. Güneş uzaklarda, Prens'in Hükümdarlığı'ndaki tepelerin ardından kızgın kırmızı bir kitle halinde aşağı kayıyordu. Kaptan Valithor elini kaldırarak buyurdu: "Sizi kokuşmuş çanak yalayıcılar! Atlarınızı yükten

kurtarın ve kamp için çadır kurun!"

Vakit kaybetmeden hepsi çadırlarını hazırlamaya, uyku tulumlarını çıkarmaya başladılar. Güneş tamamen kaybolunca geriye sadece batı ufkunda soluk bir ışık kaldı. Az ama lezzetli yemeklerini paylaştıktan soma Alleble'nin On İki Şövalye'si ateşin etrafında toplandılar. Kaptan sessizce Kaliam, Matthias ve Tal'le sohbet ediyordu. Gwenne, Mallik'e ve ikizlere komik bir hikâye anlatıyor gibi görünüyordu. Yani herkes biriyle konuşuyordu... Aidan dışında.

Aidan onları seyretti; pelerinleri arkalarına dökülmüş, yanan ateşle parıldayan zırhlarıyla on bir şövalyeyi... **Çok cesur görünüyorlar,** diye düşündü. **Peki ben? Benim burada işim ne? Bir Glimpse bile değilim!**

Aidan döndü, dolandı ve devrilmiş bir ağacın kütüğüne oturdu. Şövalyeliği ilan edilmesine, herkesin onu cesaretlendirmesine rağmen buraya ait olmadığı hissini içinden söküp atamıyordu. Çok iyi eğitilmesine, kılıç kullanmayı öğrenmek için çok sıkı çalışmasına ve başarmasına karşılık biriyle ölümüne dövüşme fikrinden fena halde korkuyordu.

"Hey, On İkinci Şövalye!" Ciddi bir ses duydu, Mallik'in sesiydi bu. Yanma geldi, topuzunu kaldırıp Aidan'ın önünde durdu. "Sıcak yerden kalkıp burada tek başına oturman dikkatimi çekti."

"Ben, ee... çok sıcakladım." Yalan söylüyordu. "Bütün bu üzerimizdekilerle ateşin başında oturmak, bilirsin işte."

Mallik'in gür kaşlarının altındaki gözleri kısıldı.

"Ben de ikizlerden bıktım. Konuştukları tek şey ok ve yay."

Sana eşlik etmekten memnun olurum. Ya da... yalnız kalmak mı istersin?"

"Hayır, istemem. Yani demek istediğim ben de arkadaşlığından memnun olurum. Oturmak ister misin?"

"Oturmayayım," dedi göz kırparak.

Aidan güldü. "Eyerin üzerinde gayet iyi oturuyordun. Benden çok daha iyiydin."

"Tek boynuzluya binmek farklıdır," diye karşılık verdi Mallik. "Eğerde o kadar eğilmeye gerek yoktur. Ama binmek ve inmek gerçekten benim sabrımı zorluyor."

Birlikte güldüler. Ama ardından sıkıntılı, sessiz dakikalar takip etti. Mallik bıyıklarındaki örgüleri kıvırdı, Aidan parmaklarıyla kılıcının kabzasıyla oynadı. Yıldızlar karanlık gökyüzünde panldamaya başladılar.

"Evini özlüyor olmalısın," dedi Mallik. "Evinden çok uzakta bir yerde olmak seni geriyordur."

"Evet, sanırım öyle," diye cevap verdi Aidan. "Annemi ve babamı özlüyorum. Arkadaşım Robby'yi de özlüyorum. Ama daha önemlisi kendimi buraya ait olmayan tek kişi gibi hissediyorum."

Mallik başını salladı. Alevin ışığı gözlerinde yanıp sönüyordu.

"Sanırım bunun ne demek olduğunu biraz olsun biliyorum, genç

adam. Kral Eliam'a bağlılık yemini etmem, beni Mavi Dağ

Bölgesi'nin en popüler Glimpse'i yapmadı." "Ne demek

istiyorsun?" dedi Aidan öne doğru eğilerek.

"Şimdi, benim insanlarım Kral Eliam'ın takipçisi ve Al-leble'nin bayrağı taşıyorlar. Ama uzun yıllar önce, senin

hesabmla yaklaşık kırk yıl diyebiliriz, Mavi Dağ Bölgesi kendi Glimpse'leri tarafından idare ediliyordu. Tabii ki kendi Kralımız vardı, Kral Brower. O da bir Glimpse'ti ve hepimiz gibi inatçı ve gururluydu. Ne Paragory'nin ne de Alleble'nin bize hükmetmesini istiyorduk. Ama iki krallıkla da ticaret yapıyorduk. Hal böyleyken, bir gün Alleble'den parlayan masmavi gözlerle döndüğümde kimse benimle bir iş yapmak istemedi."

"Mavi gözlerle mi?" diye sordu Aidan. "Ne olmuş ki?" "Çünkü gözler her şeyi ele vermişti!" diye cevapladı Mallik. "Bu seçtiğim bir işaret. Nesin sen Sör Aidan, kör mü? Yoksa herkesin gözlerindeki rengi fark etmedin mi? Kral Eliam'ın tarafını seçersen gözlerin parlak mavi renge dönerler." Aidan neredeyse kütükten düşüyordu. Bu bilgi onu çok sarsmıştı. "Bu yüzden birlikteki herkes, Alleble'de yaşayanlar... tamam, şimdi anlıyorum."

"Mavi saflığın rengidir," diye açıkladı Mallik. "Ve Prens bile, Prenslığı batsın onun! Hain Paragor yollandığından beri Alleble'de yaşayan tüm Glimpse'lerin gözleri bu hikâyeyi anlatır. Mithegard'a gittiğimizde oradakilerin gözlerinin yeşil olduğunu göreceksin, bu onların hâkimlerinin kim olduğuna karar veremediklerinin, kararsızlıklarının bir işareti. Ve asıl düşmanlarımızla, Paragor ve kokuşmuş adamlarıyla karşılaştığımızda onların gözlerinin de kıpkırmızı olduğunu göreceksin. Kırmızı, isyanda döktükleri onca masum kanı için."

Kan kırmızısı gözler hayalinde canlandı ve Aidan ürpe- rerek pelerinine sıkıca sarıldı.

"Bunu daha önce neden öğrenmediğini merak ediyorum,"

dedi Mallik. "Ama bunu şimdi öğrenmen çok daha iyi oldu. Böylece insanlarımin yeşil bir denizin içindeki 'mavi gözlere' neden tepki gösterdiğini anlamış oldun. Benden uzak durdular, ülkemde kendimi bir yabancı gibi hissetmeme neden oldular. Umanm... umarım biz de sana kötü davranmamışızdır?"

"Hayır, hayır," diye karşılık verdi Aidan. "Kaptan biraz sertti ama o herkese karşı öyle. Buna rağmen beni çok önemsedğini biliyorum. Herkes öyle. Ah, benim derdim ne bilmiyorum."

"Dert öyle mi?" Mallik gülümsedi. "Güçlü bir topuzla çözülemeyecek hiçbir dert yoktur!"

Aidan bu sefer kütükten düştü. Yere serildi, her yeri acıyordu ama kahkahalarla gülüyordu. Mallik'in uzattığı elini yakalayıp kalktı.

"Teşekkürler Mallik," dedi Aidan. "Her şey için."

"Bu işte birlikteyiz genç dostum," dedi. "Bunu unutma."

Yol hepsini yormuştu. Her biri dinlenmek için çadırlarına girdiler. Aidan fenerini söndürüp yatacağı ki birden tuvalete gitme ihtiyacı hissetti. Tabii ki portatif tuvaletler yoktu burada, o yüzden kendine uygun bir yer aramaya başladı.

Çadırların olduğu yerden uzaklaştı, Soğuk Nehir'in kenarına kadar geldi; akarsunun dar bir kolunun hemen yanındaydı. İstese hemen diğer tarafa atlayabilirdi ama istemiyordu, çünkü karşı kıyı hiç de tekin görünmüyordu. Su bele kadar geliyordu. Yamru yumru akan nehrin kenarlarında uzun çıplak ağaçlar, rüzgârın

titrettiği, bele kadar uzanan otlar vardı. Hayır, Aidan karşıya geçmek için kesinlikle diğer on bir şövalyeyi bekleyecekti.

Çok da soğuğa benziyordu. Eğilip siyah mürekkep rengi suya baktı; bir nehir için fazla durgundu. Suyun içinde korkutucu yaratıkların da yaşayabileceğini düşündü: uzun, gri kurtçuklar, pörtlek gözleriyle bakan sümüksü siyah balıklar, pürüzsüz kertenkeleler ya da yılanlar! **lyy!** diyerek hemen geri çekildi.

Ayakta işini halletti, derken nehrin karşı tarafında bir ışık parıltısı fark etti. Başını kaldırdı, gözlerini kısıtı ama ne olduğunu anlayamadı, çok uzaktaydı. Birkaç saniye sonra başka bir ışık daha parıldadı; parlak san renkteydi. Bu sefer daha yakındı. Sonra iki, üç ışık daha... Birdenbire sayıları arttı, yirmi belki daha fazlası uzun çalılann arasında, ağaçların yakınındaydılar. Sadece otuz metre uzağında! Aidan'm zihni dehşet içinde çalkalanıyordu. Daha da fazlalaştılar, yüz tane! O an ne olduklarını gördü. **Ah, hayır! MEŞALELER!**

Aidan taş kesilmiş gibi duruyordu. Meşaleler tek bir manaya geliyordu; Paragory Şövalyeleri bir şekilde onlan bulmuştu!

Aidan diğerlerini düşündü. Onlan uyarmalıydı! Yüz kişilik Paragor birliğinin on iki kişilik şövalye grubuna saldırması demek, toplu katliam demektir! Bu düşünce Aidan'ı harekete geçirdi. Topuklan kaba etlerine vura vura, var gücüyle koşup kampa döndü. Avazı çıktığı kadar bağınıyordu: "Paragor Şövalyeleri! Bizi bulmuşlar! Uyanın! Buradalar! Kaptan Valithor, Paragor Şövalyeleri burada!"

Aidan kampa koşarken sırtından ok yemeyi bekliyordu ama nasılsa hâlâ koşuyor, bağınıyordu. Birkaç saniye içinde Kaptan

Valithor ve diğlereri yerlerinden çıkmışlardı bile. Nock ve Bolt oklan yaylanna gerili, bir ağaç dalmda, Mallik ve topuzu ise Aidan'm hemen yanında hazır bekliyorlardı.

"Neredeler Sör Aidan? Neredeler?" diye bağırdı Kaptan Valithor gözleriyle düşmanı ararken.

"Nehrin karşısında... Meşalelerini görebilirsiniz!" diye bağırdı Aidan.

Şövalyeler süratle nehrin kıyısına gelip karşı tarafa baktılar. Ama sonra tuhaf bir şeyler oldu. Yüzlerindeki hışım kayboldu ve gülmeye başladılar. Aidan şaşkınlık içerisindeydi.

"Ne? Ne oldu?" diye sordu Aidan. Kafası karmakamışık olmuştu.

Şövalyeler kannlarını tuta tuta gülüyorlardı. Kalam ve Acsriot yere düştüler, histeri nöbeti geçiriyormuş gibi katılmışlardı.

"Hey!" diye bağırdı Aidan. "Neden gülüyorsunuz? Ha? Paragor Şövalyeleri sizi endişelendirmiyor mu?"

Nihayet, gürültülü kahkahalar yerini kısa gülüşlere ve kıkırdamalara bıraktı. Kaptan Valithor yaklaşp Aidan'm omzuna elini koydu.

"Gel, Sör Aidan," dedi kibarca. Yeni bir kahkaha krizine girmemek için kendisini zor tutuyordu. "Gel de senin şu Paragor Şövalyeleri'ne bakalım."

Ardından Aidan'ı elinden tutup nehrin kenarına götürdü. Sonra kollarının altından tutup patates çuvalı gibi nehrin öte yanına attı, ardından kendisi de atladı. Aidan'ı en yakındaki ışığın altına getirdi. Yakından bakınca onun meşale olmadığını gördü

Aidan. Otların arasına saklanmış bir örümcek ağıydı. Ağın içindeyse parlak popolu bir örümcek, parıldayarak geziniyordu.

"Bunlara fener örümceği denir Sör Aidan," diye açıkladı Kaptan Valithor utana sıkıla. "Karın altları, pervaneleri ve diğer böcekleri ağlarına çekmek için yanıp durur."

Diğer şövalyeler nehrin diğer tarafında durmuş, onları izliyorlardı. Çok geçmeden bir kahkaha tufanı daha koptu. Gwenne onları susturmak için elinden geleni yaptı ama bir dakika soma başka bir şey daha oldu. Bu sefer Gwenne de kendini tutamadı.

Kaptan Valithor yine Aidan'ı pantolonundan tutup diğer tarafa fırlatmıştı ki kendini tam çekemeyince ayaklan kaydı ve bulanık suya düştü.

Mecburen diğer tarafta, uzun iç çamaşırı ve üzerindeki entariyle kaldı.

Kaliam palasım Aidan'm sınısıklam pantolonunu sudan çıkarmak için kullandı. Pantolonu Aidan'a uzattı ve gülerek çadırına döndü. Aidan hayatı boyunca bu kadar utandığını hatırlamıyordu. İlk olarak herkesi aptal, parlak örümcekler yüzünden öleceksiniz diye korkutmuştu. Sonra tüm arkadaşlarını kendine güldürmüştü. En azından kampa gidene kadar kimse onunla dalga geçmemişti, Gwenne dışında.

"Evet Sör Aidan," dedi Gwenne. Gülmemek için dilini ısıırıyordu. "Sanırım şu örümcekler seni fena korkuttu, ha? Baksana pantolonun bile ıslanmış. "

Aidan sadece sırttı ve Gwenne'yi önemsememeye çalıştı. **Yürekli bir şövalyeyim ben!** diye düşündü. İçi kürk kaplı yatağına

çöktü. ***Bu macerada en iyi ne yapabilirim? Belki benden iyi bir kraliyet soytarısı olur. Şövalyelerin canı ne zaman sıkılsa herkesi güldürmek için bir şapşallık yapabilirim!***

Buna benzer düşüncelerle hafif bir uykuya daldı. Bir iki saat soma karanlıktan gelen kısık bir ses Aidan'ı uyandırdı.

Korkutucu bir ses değildi ama uyandırmıştı onu. Yattığı yerden kalkıp ses yapan şeyi görmeye çalıştı. Ay Afacanlarının akşam yemeğinin artıklarını yemeğe geldiklerini düşünüyordu.

Ay Afacanlan değil, Acsriot'tu. Kampı terk ediyor gibi görünüyordu. Acsriot'un nereye gittiğini görmek için merakla çadımdan çıktı. O anda Acsriot, Soğuk Nehir'in diğer tarafına atladı, uzun otları ve karanlığın arasında kayboldu.

Püf. Başım kaşıyıp çadırına döndü. ***Sanırım Glimpse'ler de bazen uzaklaşmak istiyorlar!***

Aidan kendisi gibi Acsriot'u da fener örümceklerinden korkmuş hayal edip güldü. Çok geçmeden de uykuya teslim oldu.

GRIMWALK

Alleble Şövalyeleri saatler boyu yol kat etmişlerdi. Dinlenmenin ardından şafak vaktiyle soğuk koşumlarını kuşanmış, nehrin karşı kıyısına, Grimwalk'a hareket etmişlerdi.

Aidan, Paragor'un hükmettiği bölgelere yaklaştıkça sıcaklığın düştüğünü fark etti. İçi kürk kaplı pantolonu ve üzerindeki cüppesi için şükretti.

Yol oyuk ve çukurlarla doluydu. Boş araziye yayılan otlar fırça kılı gibi sertti. Ağaçların hemen hepsi bir yerlerinden kırılmıştı; ya fırtınadan ya da yıldırımından bu hale gelmiş olmalıydılar.

Uğursuz, gri bulutlar tüm gökyüzünü kaplamış, mavi gökyüzünü gösteren küçük aralıkları da aceleyle örtme tela-

şındaydılar. On İki Şövalye temkinli bir şekilde, yavaş yavaş, bilinmeyen bir yere doğru ilerliyorlardı. Neredeyse hiçbiri konuşmuyordu.

Aniden Kaptan Valithor elini kaldırıp ekibini durdurdu. Konuşmadan önce şövalyeleri el işaretiyle yakınına çağırdı.

"Alleble Şövalyeleri, Grimwalk denilen terk edilmiş topraklar şu tepenin arkasında," diye başladı sözüne.

"Bu kadar korkutucu başka bir şey olamaz, değil mi?" diye sordu Aidan. Kaptan'ın konuşmasını bölme gibi bir niyeti yoktu; sadece sesli düşünmüştü.

Kaptan, Aidan'a sert bir bakış attı, soma yumuşadı. "Buradaki gibi değil orası. Her yer yeşilinden yoksun, zarar görmüş halde. Kendinizi Grimwalk'ta iyi sakının. Yoksa bir daha yeşili görme şansınız olmaz. Grimwalk sizden umudunuzu almaya çalışacak. Bu çok zehirlidir şövalyeler, düşmanın en güçlü silahıdır."

Aidan yutkundu.

"Bu, bizim seferimizin en tehlikeli bölümü," diye devam etti Valithor. "Aldatıcı bir toprakta her türlü tehlikeye açık hedef olacağız. Prens bizi başka yerlerde arıyor olmalı ama yine de her an tetikte olmalıyız. Onun casusları her yerde."

"Kaptan havaya dikkat ettiniz mi?" diye sordu Kaliam endişeyle.

"Evet ettim. Aslında... Hava beni hiç umutlandırmıyor ama hâlâ Acsriot'un bu yol önerisine hak veriyorum. Hadi, yolculuğumuza başlayalım. Akşam karanlığı çökene kadar hiç durmadan ilerleyeceğiz."

Aidan, Grimvalk'u ilk gördüğünde ne düşüneceğini bilemedi. Son kayalık çıkıntıyı geçtiğinde aşağıdaki geniş vadiye baktı. O an içindeki tüm umutların uçup gittiğini hissetti. Hüzünle başını kaldırdı ve birkaç damla yaş, gözlerinden süzüldü.

Bu terk edilmiş, ölü topraklar kilometrelerce genişlikteydi. Kimi yerlerde kalan kar izleri dışmda tüm bölge zehirlenmiş ve çürümüş gibi simsiyahtı.

Orada burada siyah bir sıvıyla dolu buzlanmış havuzlar vardı ve hiç hareketlilik yoktu. Tek boynuzlularla arazide yavaş yavaş ilerlerken zemin, kemik kırar gibi, çatırdamaya başladı.

O an sanki içindeki tüm yeşilleri, güzellikleri korkunç bir hava boşluğuna çekiyorlarmış gibi hissetti. Toprağın üzerinde hareket eden tüm canlılar soğuğa terk edilecek ve yavaş yavaş öleceklerdi. Aidan atım sürmeye devam etti.

Grimwalk'un karşısında, çok uzaklarda, Prens'in Hükümdarlığı'm temsil eden ikiz tepeler korkutan gözlerle onlara bakıyordu. Aidan onları başka bir yerden, başka bir açıdan, umudunu ve yaşam dolu her şeyi bıraktığı yerden görmüştü. Grimwalk'ta umut yoktu.

Sağ taraflarındaki sivri tepeli sıradağlar daha küçüktü ama sonuçta tepeydiler. O tepelerin arkasından dumanlar yükseliyordu. Aidan oranın neresi olduğunu biliyordu: Çaresizlik Kapısı. Tüylerinin ürperdiğini hissetti.

"Bakma Aidan," dedi Gwenne. "Sadece direncini azaltır."

Aidan başka tarafa bakmayı denedi ama oraya bakma zorunluluğu hissetti. Zihninde dolaşan gölgelerin sesleri yankılanıyordu. **Karanlığa gel. Orada saklanabilirsin. Gel.**

Prens'in Tepeleri'ne baktı. Ardından da dağın eteklerini kaplayan gri sise. Kısa bir süre için orada bir şey olduğunu fark etti. Çok uzaktaydı ama ne olduğunu seçebiliyordu. Bu kocaman bir kaleydi. Temelden inşa edilmiş bir yapı değildi, daha çok dağın siyah kayaları arasına oyulmuş gibi görünüyordu. Karanlık kuleleri, merhametsiz muhafızları, sivri parmaklıkları, orada burada kafatasları, düzensiz pencere ve kapılar vardı. Etrafı da delinmesi imkânsız görünen yüksek duvarlarla çevriliydi.

Gwenne ona uzanıp yakaladığında umutsuzluk içinde boğuluyordu neredeyse. Gwenne'nin eli sıcaktı. Başını kaldırıp ona baktı. Gülümseyişi daha sıcaktı. İçinde yeni bir umut filizlenmeye başladı.

"Unutma," dedi. "Yalnız değilsin."

"Yalnız değilim," diye tekrar etti Aidan. Bu söz öylesine etkiliydi ki içini huzurla doldurmuştu. Atlarını acele etmeden ileri sürdüler ve Grimwalk'un içinde ilerlemeye devam ettiler.

On İki Şövalye ilerlerken bir yandan sıcaklık da düşmeye devam ediyordu. Hepsi bohça gibi kat kat sannmışlardı ama buz gibi rüzgâr girecek boş bir yer buluyor, korunmasız bedenleri ısınyordu. Bir günde Alleble'nin ferah bahar havasından dondurucu kışa girmişlerdi. Şişkin bulutlar ortalığı daha da kasvetli bir hale sokuyordu.

Aidan sessizce Eleazar'la konuşan Kaptan Valithor'a baktı. "Ne konuştukları hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Gwenne'ye.

"Her zaman derin konular konuşurlar," dedi. "Ama sanırım şimdi ikisi de hava için daha fazla endişelenmeye başladılar."

"Neden? Fırtına mı yaklaşıyor?"

"Evet," diye cevap verdi Gwenne gökyüzünü göstererek. "Bulutlara bak. Ne kadar koyu olduklarını görebiliyor musun? Şu mora çalan rengi fark ettin mi? Kesinlikle kar fırtınası geliyor."

"Kar mı?"

Gwenne, Prens'in Tepeleri'nin aşağısındaki karanlık şatoyu gösterdi. "Prens'in çok fazla karanlık gücü vardır, Sör Aidan. Kalbi soğuk ve acımasızdır. En dehşet verici fırtınalar bu topraklarda çıkar ve burada çok sık kar yağar."

Hemen soma yük taşıyan atlardan biri dizginini çekiştirmeye başladı.

"Sakin, sakın!" diye bağırdı Eleazar. Farix hayvanı sakinleştirmeye yardım etmek için yanına sürdü atını.

"Bir şeyden korktu," dedi Farix.

"Burada buna şaşılır mı?" dedi Eleazar.

Hayvanı zapt edebildiler ama sadece bir an için. Hâlâ tedirgindi. Diğer yandan öteki hayvanlar da huzursuz olmuşlardı. Yerlerinde kıpır kıpırdılar, sanki her an sıçrayacakmış gibi bir halleri vardı. Aidan atı tepinmeye başlarsa ne yapacağını gerçekten bilemiyordu.

Yola devam ederken kimse ağzım açmadı, tek kelime edilmedi.

Tam bir sessizlik... Ürpertici rüzgâr tamamen durmuştu. Nal sesleri hafiflemişe benziyordu. Aidan yavaşladıklarını fark etti, gözlerini ovuşturdu.

Daha ne kadar atlar üzerinde gideceğiz? diye düşündü.

Yol ona hiç bitmeyecekmiş gibi göründü; bitkin hissetti ken-

dini. Omuzlan düştü. Dinlenmek istiyordu. Belki yakında bir mola verirlerdi. Uykusu gelmişti. O sırada tuhaf bir koku duydu.

Bir el onu kolundan kavradı. "Aidan!" dedi bir ses.

"Aidan uyan!" Bu Gwenne'ydi. "Aidan uyan! Hareket etmen lazım! Kaptan Valithor hemen gelin! Aidan lütfen hareket et!"

"Uyan seni uyuşuk! Kollarını hareket ettir, HEMEN!"

Bir kükremeydi bu. Aidan vücudunda dalgasmı hissetti. Baktı, karşısında Kaptan Valithor ve Gwenne duruyorlardı. Gözleri kocamandı. Sonra rahatlamış bir şekilde gülmeye başladılar.

"**Durgunluk** Aidan, geliyor," dedi Gwenne bağırarak. "Neredeyse seni içine almıştı."

"Alleble Şövalyeleri beni dinleyin!" Kaptan Valithor'un sesi ortalığı inletiyordu. "Elimizden geldiği kadar hızlı ilerlemeliyiz! Etrafınıza iyice bakın. Atlan hareketlendirin! **Durgunluk** yaklaştı..,"

Birkaç hayvan şaha kalktı. Mallik eyerin üzerinde kalmak için savaşıyordu. Eleazar bağırđı. "Farix, onu kaldır! Onu kaldır, hemen şimdi!"

Farix atmı etrafında döndürdü, hayvan çok önceden bitkin düşmüştü. Geride, yavaşça dizlerinin üzerine çökmeye başladı.

Farix dizginlerini çekti. "Kal ayağa! Kızım! Kalk!" Ama çok geçti.

Aidan dehşetle, atm dizlerinin üzerine düşüşünü seyretti. Zavallı hayvan uykulu bir halde eğilip yere serildi. Gözleri kocaman açılmış, masmavi bakıyorlardı ama artık nefes al-

mıyordu.

Aidan da onun öldüğünü fark etmişti. Atmı mahmuzladı ve sıcak tutmak için kendine sarıldı. Birden rüzgâr sertçe onlara çarptı, kar taneleri kızgın gökyüzünden döne döne aşağı inmeye başladı.

"Daha hızlı Aidan!" diye seslendi Gwenne. Hemen yanındaydı.

"Deniyorum Gwenne!" Bir kez daha dehleyince at şahlandı. Buz gibi sert kar taneleri Aidan'ın gözlerinin içine batıyordu. O kadar acıtıyorlardı ki başını yana çevirmek zorunda kaldı. Beyaz uğultunun arasmdan geçerken Aidan, Grim-walk'un sonunda, ileride bir canlılık olduğunu fark etti. Ay Afacanlan yerde açtıkları oyuğun kenarından onları dikizliyorlardı. Prens'in Tepeleri'nin dibindeki simsiyah kayalıklarda üzerlerine düşen kar taneleriyle bembeyaz ve yumuşacık görünüyorlardı. Aidan daha onlara bakarken hemen ortadan kayboldular. Görünüşe göre altlarındaki tünele girmişlerdi.

"Gwenne!" diye bağırdı Aidan. "İki ay afacanı gördüm!"

"Ne?" diye bağırdı geriye Gwenne. "Seni çok zor duyuyorum!"

"Boş ver!" diye seslendi Aidan. Rüzgâr kelimelerini alıp götürüyordu.

Kaptan Valithor önlerinde gri bir gölge gibi ilerliyordu. Nihayet grubu durdurup etrafına topladı. Kaptan'ın gür, bembeyaz kaşları konuşmaya başlamadan önce endişeyle çatıldı.

"Uzun süre durmadan gideceğiz. Riske giremeyiz benim güzel Alleble Şövalyelerim!" diye gürledi. "**Durgunluk**, bize ciddi bir hasar verdi. Ama korkanım ki bu fırtına daha saldırının

ilki. Ve ben..."

Kaliam araya girdi. "Bence olmayacak bir..."

Kaptan susması için elini kaldırdı. "Sakın onu söyleme! Ama gelirse hazır olmalıyız! Ve şimdi karar vermeliyiz!" diye kükredi Kaptan. "Devam etmek ya da Grimwalk'ta sığınacak bir yer olmadığı için dönmek!"

Kimse bir şey söylemedi. Aidan teker teker bütün Glimpse'lerin gözlerine baktı. Acsriot rüzgârdan korunmak için başlığını yüzüne örtmüştü.

Hepsinin gözlerinde kararlılık vardı. Aidan biliyordu, kimse dönmeyecekti.

"Cesur şövalyeler," diye bağırdı Kaptan. "Sü..."

Parlak, gözleri kör eden mor bir ışık Grimwalk'u aydınlattı ve onu kulakları sağır eden bir gök gürültüsü izledi.

Patlama atlan ürkütünce hemen hepsi şaha kalktı. Aidan usta bir binici değildi; anında düşüp buz gibi yere kapaklandı. Olduğu yerden kalkmak hiç de kolay değildi. Zırhı ağırdı ve düşüşten şaşkına dönmüştü. Şövalyeler atlarını sakinleştirmek için çabalarken, Aidan ezilmemek için dua ediyordu. Kaptan Valithor tek başına atını sakinleştirdikten sonra diğer çılgın hayvanlara doğru sürdü. Aidan ne yaptığını anlamasa da Kaptan onları sakinleştirmişe benziyordu. Artık güvendedi. Kaptan'a teşekkür için seslenecekti ama Valithor çoktan atını ileri sürmüştü bile.

Aidan'm gözleri Kaptan'daydı; dağlardan tarafa, fırtınaya bakıyor gibi duruyordu. Uğursuz, mor ışık yeniden aydınlattı ortalığı. Ardından kulakları sağır eden o ses gümbürdeyip dağlarda yankılandı.

Aidan sonunda ayağa kalkabilmişti. Birden rüzgâr acı acı inledi ama bu sefer farklı bir ses vardı. Derin, tuhaf bir uğultuydu bu ve her dakika daha da yükseliyordu.

Ses yükselmeye devam ediyordu. Bu sanki yollarına çıkan devasa bir yük treninin gümbürtüsü gibiydi. Kaptan Valithor dönerek atını şövalyelere doğru sürdü.

"Fırtına bu!" diye haykırdı. "Geri dönün! Soğuk Nehir'e dönün! Hızla ve sakın durmayın! Fırtına geliyor!"

Aidan'm zihni yeniden allak bullak olmuştu. Fırtına mı!!! Birisi ona yardım etsin diye çaresiz gözlerle etrafa bakındı.

Takım hareket edemeden bir ejderhanın kükremesi fırtınayı adeta ortadan deldi. Acsriot hızlıca onlann yanından ayrıldı, çok ilerlemeden durdu ve onlara döndü. Aidan çok şaşırılmıştı, Acsriot kahkahalarla gülüyordu.

"Havanın keyfini çıkann sersemle!" diye bağırırdı. O esnada ejderha, bulutlann arasında belirdikten sonra üstlerine çullandı. Devasa kanatlı yaratık bir yandan şiddetli fırtınayla savaşıyor, bir yandan da Acsriot'u girdaptan korumaya çalışıyordu. Pençelerini aşağı uzatarak Acsriot'u eyerinden çekti. Aidan dehşet içinde Acsriot'un ışıldayan mavi gözlerinin parlak kırmızıya dönüşünü izledi ve ejderha onu gökyüzüne kaldırdı.

Kaptan Valithor, Fury'yi kınından çıkarmış, havada bir sağa bir sola savuruyor, haykırıyordu. "Sözümü aklına kazı Acsriot!" diye bağırırdı. "Bu ihanetinin bedelini kılıcım ile ödeyeceksin!"

Aidan, Acsriot'un hepsine, başından beri ihanet etmiş olduğunu o anda anladı. Daha Alleble'de rotalannın Grim- walk olması için teklif sunarken; akşam kamp yerinden kay-

bolduğunda, kesin bir casusla buluşmuştu. Prens'in karanlık güçleriyle yollannı korkutucu bir fırtınanın kesmesi de onun işiydi.

Aidan döndü, ufuktaki kar fırtınasına baktı. Çok karanlıktı ama bir şey vardı orada, kocaman bir şey. Işık yanıp söndü, uzaktan korkutucu bir gölge belirdi.

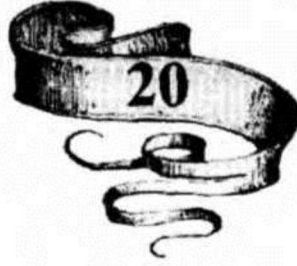
O anda Kaptan Valithor'un sesi bir kez daha yankılandı: "Yaşamak için atlarınızı sürün! Fırtına üzerimizde! Sürün!"

Işık yeniden patladı. Sivri, şiddetli şeritler gökyüzünde belirdi. Aidan ne gördüğünden emindi artık: kasırga. Televizyonda gördüklerine hiç benzemiyordu. Gökyüzünden aşağı inmiş; rüzgâr ve karla birleşerek silindir gibi şiddetle onlan ezmeye geliyordu. Bulutların arasında parlayan şeritler gerçek gücünü gösteriyordu. Fırtına obur bir canavar gibi, önüne kattığı her şeyi yalayıp yutuyordu.

Bir kükremesiyle yer sallandı, Aidan'ın zırhı takırdadı. Girdap halinde rüzgâr kar taneleriyle onu aralıksız topa tutuyordu. Tek boynuzlular sıçraya sıçraya, dehşet içinde koşturuyorlar, şövalyeler onlan kontrol altında tutmak için amansız bir mücadele veriyorlardı. Rüzgâr öylesine esiyordu ki fırtınadan başka hiçbir şey duyulmuyordu. Aidan'ın gördüğü tek Glimpse, Gwenne'ydi. Atı korkudan çılgına dönmüş bir haldeydi. Ona yardım etmek zorundaydı, o yüzden Gwenne'ye koştu. Belinden yakalayıp eyerinin üzerinden çekince Gwenne şiddetli bir şekilde Aidan'm üzerine düştü.

Ayaklarının üzerine kalktıklarında bir ışık patlaması daha gördüler. Fırtına etraflannı kuşatıyor, Grimwalk'taki her şeyi

paramparça ediyordu. Sonlan gelmişti. Bu orak arazide korunmasız halde öylece kalakalmışlardı. Ama Aidan'm aklına birden bir fikir geldi! Ay Afacanları! Hiçbir şey söylemeden Gwenne'yi kolundan kaptığı gibi Ay Afacanlan'nın olduğu yere çekti. Haklıydı! Yaratıkların kazdığı iki küçük oyuk vardı. Bir insan zar zor girebilirdi. Başka şanslan yoktu, fırtına tepelerindeydi. Korkunç fırtınadan korunmak ümidiyle ikisi de tünele girdi.

KESTİRME YOL

Tünelin içinden, Aidan ve Gwenne uluma seslerinden fırtınanın yukarıyı çalkaladığını duyabiliyorlardı.

Kendilerini popolannın üzerinde kayar buldular ve giderek hızlanıyorlardı. Gwenne, Aidan'm önünde olduğu için çıkışa ilk ulaşan da o oldu. Acemice yere düştü ve ne olduğunu anlamadan Aidan da onun üzerine düştü.

Ayağa kalkıp şaşkın gözlerle etrafa baktılar. Bir yeraltı geçidindeydiler. Tavandaki oyukların bazılarında yanan şeritler vardı. Loş bir aydınlık hâkimdi. Tünel daire şeklindeydi

ve tünele açılan birden fazla yol vardı.

Aidan yalnız olmadıklarını fark etti.

"Bak!" diye gösterdi. "Bak Gwenne, Ay Afacanları!"

Gwenne bakınca tünele açılan birden fazla oyukta grup halindeki bembeyaz ay afacanlarını gördü. Yaratıklar da Gwenne ve Aidan'a sanki onların dost ya da düşman mı olduğunu anlamak için soran gözlerle bakıyorlardı. Soma ay afacanları teker teker bir aşağı bir yukarı hareket ederek oyuklara doğru kaçıştılar.

Aidan ve Gwenne ağızlarını açmadan öylece durdular. Çok geçmeden olan biteni anımsadılar. Gerçek ikisini de sarmıştı. Konuşmaya başlayan Aidan oldu.

"Gwenne, diğer şövalyeler... Hiç şansın var mı? Yani demek istediğim... onlar?"

"Fırtınanın içinde kaldıysa, evet, öldüler," dedi kederli bir şekilde.

O anda hatıralar Aidan'ın zihninde canlandılar. Şövalyelerle beraber zaman geçirdiğinden beri pek çok arkadaşı olmuştu. İçinin paramparça olduğunu hissediyordu.

"Ama diğer taraftan Kral dışında onları güvenli bir yere taşıyacak olan biri varsa, o da sadece Kaptan Valithor'dur."

Aidan başını salladı. **Valithor, Mallik, ikizler bir anda gittiler.**

Bu nasıl olabilir? Cevabı kendinde arıyordu ama maalesef karşılığı yoktu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Aidan. "Tünelden geri çıkmayı deneyecek miyiz?"

"İşe yarayacağını sanmıyorum," diye cevap verdi Gwenne. "Bu tüneller çok kaygandır. Bir şekilde çıksak bile fırtına muhtemelen tünelin ağzını kar ve atıklarla doldurmuştur."

"Peki bu diğer tüneller? Onları² mı kapanmıştır? Şimdi de

yeraltında mı kapana kısıldık?" İçerideki diğ r tüm oyuklara baktı.

"Aidan, biliyorum bu çok zor," dedi Gwenne. "Fakat Kral Eliam yardım ederse bir yol bulabiliriz. Buradaki tünel-lerin neredeyse hepsi Grimwalk'a çıkar ama belki de hepsi kapalı değıldir."

"Tamam, diyelim Grimwalk'a çıktık, soma ne yapacağız?" diye sordu Aidan tedirgin bir halde. "Eleazar, Mithegard kralıyla görüşmeyi planlıyordu ama öldü. Kaptan Valithor da  yle. Demek istediğim sadece ikimiz kaldık. Oraya dönüp, hiçbir yardım olmadan, ayaklarımızı sürüye sürüye Mithegard'a mı varacağız?"

"Bize ihanet ettiğın için çok teşekk rl r pislik Acsriot! Grimwalk muhtemelen Paragor Şövalyeleri'yle kaynıyordur şimdi," dedi Gwenne köpürerek. "Biliyorum bu vazifeye yemin ettik ama nasıl yap..."

"Şşş... Bir ses duydum," diye fısıldadı Aidan. Aidan tünellerin her birine dikkatle baktı. Ve sonunda gördü! Tünel-lerden birinin içinde parlayan bir ok görmüştü.

Aidan aresizliğın eşiğindeydi ama şimdi çok küçük de olsa bir umut duyuyordu. "Bak Gwenne!" diye haykırdı. "Ay Afacanları bize yardım etmeye çalışıyorlar! İddiaya girerim bu tünel bizi güvenli bir yerlere götürecek. Belki de Alleble'ye!"

"Alleble buradan fersah fersah uzakta," dedi Gwenne. "Ama Paragory'ye çok yakınız. Kar beyazı Ay Afacanları'nın Prens'e hizmet etmediklerinden nasıl bu kadar emin olabili-

yorsun? Bu tünel bizi tam da düşmanların kapısına götürebilir!"

"Tamam da başka seçeneğimiz var mı?" diye sordu Aidan. "Burada kalamayız!"

Gwenne gönülsüzce kabul etti. Bir süre durdu, düşünceli düşünceli baktı ve soma, "Artık tam anlamıyla bir şövalye oldun. Fırtına üstümüze çöktüğünde başka şeyler deneseydin felakete srkленecektik. Atımın üzerinden çekip beni tünele soktun... ve benim hayatımı kurtardın."

"Yapma," dedi Aidan. "Sanki çok gururlanacak bir şey yapmışım gibi konuşuyorsun. Fırtına yaklaştığında dehşete kapıldım, aklımı yitirecektim!"

"Asıl cesaret de bu ya," dedi Gwenne. "Tehlikeyle karşı karşıya kaldığımızda hepimiz korkarız ama çok azımız, senin gibi, korkularına rağmen doğru hareket edebilir. Onlar kahramandırlar işte."

Ben? Kahraman? Annem, babam... Robby keşke şimdi beni grebilseydiler.

Aidan yaşadığı maceraları Robby'ye anlatma hayalleri kurarken Gwenne ona yaklaşıp yanağına bir öpücük kondu. Zihnindeki tüm düşünceler birdenbire uçup gittiler. Sersem gibi olmuştu. Gwenne'nin yanağını öptüğü yeri yanıyordu ve kannıcalanımtı.

"Sr Aidan," diye seslendi Gwenne, Aidan'ı transtan çıkarmak için. "ř tüneli denemeli miyiz?"

Sesini kahramanlara özgü bir tonda çıkarmaya çalışarak konuştu Aidan.

Ay afacanlar tünelleri kendileri için oyuyorlardı, insanlar için değil. Bu dar geçitlerde zaman hep geceydi, havasız ve pis kokuluydu. Önden Aidan gidiyordu ama kendini hiç lider gibi hissetmiyordu. Kalbi hızla atıyordu. Geçitte ilerlerken zor nefes alıyordu. Sürekli parlayan okların yanından geçiyorlardı ama oklar bitmek bilmiyordu.

Tüneldeki her aynmda bir ok onlara rehberlik ediyordu. Ay Afacanları açıkça onları bir yere götürüyordu.

Tünelde saatlerdir ilerliyorlardı. Sonunda yukarı tırmanmaya başladılar.

"Yukarı çıkıyoruz," diye fısıldadı Aidan, Gwenne'ye. "Belki de sona yaklaştık."

"Umanm. Çünkü dizlerim çok kötü acıyor."

Ama dışarı çıkmadılar.

Tünel kıvrıldı, döndü, yükseldi. Zaman zaman kısa bir süre için zemin düzleşiyor, ama sonra yeniden yükselmeye başlıyor, sadece yükseliyordu. İkisinin de kasları artık çok yorulmuştu ve bu yürüyüş hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Zaman kavramını yitirmişlerdi.

"Kaç tane ok oldu?" diye sordu Gwenne.

"Saymayı bıraktım," dedi Aidan. "En son yanlış hatırlıyorsam otuz üçü saydım ama bu saatler önceydi."

Bu konuşmanın ardından uzun bir süre tek kelime etmeden ilerlemeye devam ettiler. Sonunda Aidan kenara devrildi.

"Bu şekilde daha ne kadar devam edebilir ki?" Sesinde bıkkınlık vardı.

"Ben de bilmiyorum," dedi Gwenne. O da bir kenara devrildi. "Hesaplanma göre şimdiye kadar çıkmamız gerekiyordu. Çıkacağımız yer hakkında da artık hiçbir fikrim yok. Çok fazla sapak vardı, yön duygumu tamamıyla yitirdim."

Devam ettiler. Birkaç saat daha tırmandıktan sonra Aidan saçlarının arasında ılık bir rüzgâr hissetti. Karanlığın içinden geliyordu.

"Bunu hissettin mi?"

"Evet, yüzeye yaklaşmış olabiliriz," diye cevap verdi Gwenne. Umutlanmıştı.

Bir çıkış bulaçakları umuduyla hızlarını artırdılar ama sonunda yerde açık kocaman bir oyukla denk geldiler. Çevresindeyse yine bir sürü ok panlıyordu.

"Eyvah," diye mınıldandı Aidan.

"Ne oldu?" diye sordu Gwenne. Aidan'ın ne gördüğünü anlamaya çalışıyordu.

"Etrafında sürüyle ok olan bir oyuk var burada. Senin bir çeşit kaydırak."

"Kaydırak mı? Yani demek istediğin, fırtına geldiğinde içine girdiğimiz gibi bir şey mi?" diye sordu.

"Evet, kesinlikle. Bu başka bir tane sanmm. Geldiğimiz onca yolu emekleyerek dönmek istemezsen tek çıkış yolu bu

maalesef. Tünel burada bitiyor."

"Buradan kesinlikle dönmem."

"Biliyorum ama çok yukarıda olduğumuzu hissediyorum." Aidan emin değildi. Ilık hava tüm oyuğu kaplamıştı. **Ya bu kaydırak Paragor 'un mağarasındaki bir zindana çıkıyorsa?**

"Bak Sör Aidan," diye başladı Gwenne. Sanki onun zihnini okumuştı. "Gitmek zorundayız. Bu korkunç yerde kalırsak zaten öleceğiz." Bu sözün hemen ardından Gwenne, Aidan'ı beklenmeyen bir güçle oyuğun içine itti. Hemen ardından o da kendini bıraktı içeri.

Çok hızlı! Aidan kafası önde, tünelden çığlıklarla kayarken tek düşünebildiği şey buydu. Lunapark trenine bindiğinde her zaman büyük keyif alırdı ama bu çok mantık dışıydı. Neredeyse dimdik aşağı iniyordu. Saçları gözlerini kapatıyor, önünü görebilmek için bir de onlarla mücadele ediyordu. Daha da hızlandı. Yanakları süratle beraber arkaya çekiliyordu.

Ellerini başının üzerine getirmeye çalışırken bir yere çarptı. Rüzgâr da kollarım yanlarına yapıştırdı. **Diğer taraftan,** diye düşündü. **Bu hızla bir yerlere çarpacak olursam ellerimi başıma koymamın hiçbir önemi kalmayacak.**

Gwenne de Aidan'ın biraz gerisinden geliyordu. Aidan'ın çığlıklarını da duyamıyordu çünkü rüzgâr süratle kulakla-

rına çarpıyordu.

Birkaç dakika, daha da hızlanarak kaymaya devam ettiler. Soma zemin alçalmaya başladı, aşağıda bir kıvrılma yaptı ama çok geçmeden yeniden yükseldi.

Dibe vurup diğer tarafa çarptığında Aidan'ın midesi allak bullak oldu. Bir saniyeliğine gözlerini açtı ve ışığa yaklaştıklarını gördü. Bu bir çıkıştı! **Evet! Bir çıkış!**

Ama çok hızlı gidiyordu. Saatte yüz mil hızla tünelden çıkarken bir kayaya ya da ağaç gövdesine çarparsa ne olabilirdi? Düşünmek bile istemiyordu ama maalesef başka çaresi yoktu.

Çılgınlıkla tünelden dışarı fırladı. Gözlerini açtığı anda yerden epey yüksekte, havada uçtuğunu fark etti. Aşağı baktı, hızm etkisiyle o kayalardan ve ağaçlardan kurtulmuştu. Ama soma hızı giderek yavaşlayınca ok gibi yere düşmeye başladı.

İşte! Öldüm ben. Bir ağaca ya da başka bir yere çarpacağım ve her parçam bir yere dağılacak!

Onu karşılamaya hazırlanan araziye görünce nefesi kesilene kadar haykırdı. Darbeden korunmak için kıvrıldı, büküldü, top halini aldı.

Gwenne ayaklan önde tünelden çıktı. Gördüğü tek şey havada uçtuğuydu. Fakat o da çok geçmeden hızını kaybetti ve düşmeye başladı. Öleceğini düşünüyordu.

Şanslanna birbirlerinin üzerine düşmediler. Beklediklerinin aksine, sert bir zemine çarpmak yerine, yumuşak bir şekilde zıpladılar ve yaylanan, mor bir şeyin üzerinde yuvarlandılar. Aidan birkaç takladan soma sırtüstü yere yayıldı.

Hâlâ hayattaydı. Hemen ayağa kalktı, yüzüne yapışan pislikleri sildikten soma Gwenne'yi aradı. Yaklaşık on beş adım gerisindeydi. Ayaktaydı ve katıla katıla gülüyordu. "Ne var?!" diye bağırdı Aidan.

"Sen... sen..." Gülmekten konuşamıyordu. "Burnundan yosun sarkıyor!"

Aidan utançtan kıpkırmızı kesilmiş bir şekilde burnunu temizledi. Bu mor yosunlardan daha çok vardı, emindi. Aynı zamanda tüm vücudundaydılar. Çarpmanın şiddetiyle o mor şeylerden saçma, kulaklarının arkasına, zırhına, her yerine yapışmıştı. Aidan başını silkeledi ve soma kendini yere bırakarak gülmeye başladı. Hayatta olmak çok güzeldi!

İkisi de üzerlerini temizledikten soma mor yosun tepesinden çıktılar.

"Ay Afacanları bizi Prens'in Tepeleri'nin hemen altına çıkarmış olmalı!" diye bağırdı Gwenne. Geldikleri yöne, tünelin çıkışına baktı. "Bu tüneller inanılmaz kestirme! Sör Aidan nerede olduğumuzu biliyor musun?"

"Alleble'nin yakınlarında diye umut ediyorum," dedi Aidan.

"Hayır, Sör Aidan. Açıkça görülüyor ki, Kral bizim diğer şövalyeler olmadan yola devam etmemizi istiyor. Şuraya bak, aramızda beş mil bile yok. İşte Mithegard!"

Aidan, Gwenne'nin işaret ettiği yöne baktı. Gerçekten de mor yosunlarla benekli tarlaların ilerisinde yedi kuleli güzel bir şehir duruyordu. Bu Mithegard'dı!"

MITHEGARD

Yolculukları On İki Şövalye'yle başlamıştı ama fırtına ve ihanet, sonunda sayılarını ikiye düşmüştü. Grimwalk'taki fırtına onlardan sadece şövalyeleri almamıştı. Artık ne atları, ne yedek kıyafetleri, ne temiz sulan, ne de yiyecekleri vardı. Torbalarından çıkanp yedikleri son kuru yemekten kalanları Mithegard çayırılığına ulaşana kadar ellememeye karar vermişlerdi. Şimdi Kral Eliam ve Alleble için görevlerini tamamlama zamanıydı.

"Yani Mithegard'daki Glimpse'ler Paragory ve Alleble arasında henüz karar vermediler, öyle mi?" diye sordu Aidan.

Bir yandan da saçlarının arasına sıkışmış mor yosunları temizlemeye çalışıyordu. "Ve onlara, doğru olamn Alleble'yi seçmek olduğunu anlamalarında yardımcı olacağız yani?" "Evet, Aidan," diye cevapladı Gwenne. "Mithegard kadim bir krallıktır ve bağımsızlıklarıyla gurur duyarlar. Yıllarca, Paragory'den gelen önerileri Alleble'ninkiler gibi reddettiler. Söylenene göre yeni kralları Kral Ravelle uzlaşmaya açık bir hükümdarmış."

"Ama madem Prens bir şeytan, neden herkes onun peşinden gidiyor?" diye sordu Aidan.

Gwenne hüzünle gülümsedi. "Yalanlar, Sör Aidan... Yalanlar. Prens sağlık, güç, şöhret, herkesin hayalini kurduğu şeyleri vaat ediyor! Onlara bunu veriyor çünkü onları kandırmak istiyor. Aslında ihtiyaçları olduğunu sandıktan şey, huzur ve sevgiden yoksun bir güç. En doğrusunu sadece Alleble Krallığı'nda bulabilirler. Ama ne yazık ki birçok Glimpse, Prens tarafından kandırılıp Prens'in hizmetkâr oluyor. Çok ahlaksız biri; yalnız eşi görülmemiş derecede de kurnaz." "Peki, Prens ve ordusuyla karşılaştırıldığında ikimizin nasıl bir şansı var ki?"

Gwenne, Aidan'm gözlerinin içine bakarak cevap verdi. "Çok az şansımız var Aidan. Sağlam birliğimiz, On İki Şövalye hâlâ olsaydı bile onlara karşı silah zoruyla bir şey yaptıramazdık, yapmayacaktık. Mithegard çok güçlü bir yerdir. Atlı süvarileri çok sağlamdır, piyadeleri çok cesurdur. Bu

yüzden Paragor önce zor kullanarak bu krallığı düşürmeye girişmedi. Ama karanlık ordusu gerekeni yaptı. Mithegard'ın meşhur Yedi Kulesi bile Paragor'un yeni gücüne karşı koyamaz artık. Ve bu yüzden biz buraya gerçeği, yani en büyük silahımızı getirdik. Biz buraya Kral Eliam'm barış teklifini getirdik. Bunu reddedebilirler. O zaman da huzursuzluk çıkarmadan burayı terk edeceğiz."

Aidan, krallığın muazzam giriş kapısına geldiklerinde hâlâ Gwenne'nin sözlerini düşünüyordu. Mithegard, Alleble kadar geniş ve uzun topraklara sahip değildi. Ama güzelliği, inşasındaki ustalığı göz kamaştırıcıydı.

"Mallik bir seferinde bu duvarları kendi halkının inşa ettiğini söylemişti," dedi Gwenne. "Sıradan taş ve harçla yapılmamış. Halkı tüm o granit taşları Mavi Dağlar'da oyup genç bir ejderhanın başından kuyruğuna kadar uzunlukta parçalara ayırmışlar. Duvarlardaki taşların mavi renklerini fark ettin mi?"

"Evet, kalenin içinde de var!" Başım kaldırıp duvarların ötesinde heybetle duran yedi kuleli kaleye baktı.

"Mallik'in halkı her bloğu altmış kişilik gruplar halinde taşımış," diye devam etti Gwenne. "Soma, tüm o parçaları şekillendirip birbirine monte etmişler. O kadar mükemmel bir birleşim ki bu, aralanndan bir saç kılı bile geçemiyor." Aidan marketten eve iki paket sütü taşımakta sorun yaşarken o devasa saf granit blokları taşımayı hayal bile edemiyordu. Mavi Dağlar'm halkının ne kadar güçlü ve hünerli olduklarını düşündü. Ve... Mallik geldi aklına yeniden.

Mithegard'ın ana girişı demir parmaklıklı kale kapılarıyla korunuyordu. Önünde, iki tarafta her an tetikte duran uzun boylu, silahlı birer şövalye duruyordu. Her ikisi de parlak zırhlarının üzerine soluk mavi renkte tunik giymişlerdi. Gözlerini pürdikkat Gwenne ve Aidan'a çevirdiler. Aidan da dikkatle baktı; sanki onlarda farklı bir şey vardı ama ne olduğunu bulamadı.

"Evden biraz uzaklaşmamış mıyız?" diye sordu Mithegard Şövalyeleri'nden biri. Sesi alay doluydu. "Alleble'den genç ziyaretçiler çok nadir gelirler."

Diğer şövalye güldü. "Evet, ülkenizdeki yaşlılar gençlerin evlerinden bu kadar uzağa gelmelerine nasıl izin veriyorlar?"

Aidan dilini ısırđı. ***Tamam, ben cücenin teki olabilirim ama Gwenne 'ye nasıl hakaret ederler? Bu ne cüret! Bu konuşmayı hemen kesmeli!***

Sil Furryn'in kabzasına elini koyarak şövalyeye yönelince Gwenne kibarca elini Aidan'ın sırtına koydu.

"Şehirde işimiz var," dedi Gwenne. "Bize buradaki Glimpse'lerin dost canlısı oldukları söylenmişti. O yüzden buraya gelmekte bir sakınca görmedik."

"Ah, tabii dost canlısıyız," dedi ilk şövalye. Eğilir gibi yapıp Aidan'la göz göze geldi. "Hoş geldiniz, girin. Biraz önce gelen misafirlerimize katılın. Unutmadan, beşinci kulede işiniz için bir oyuncakçı dükkânı var."

Şövalyelerin ikisi de kahkahalarla güldüler. Aidan kılıcını çıkarıp bunların burunlarını vücutlarından ayırmak istiyordu. ***E, oyun nihayetinde!***

Aidan ve Gwenne duvarlarla çevrili şehrin içine girerek bu savunmaya hayran bir halde yürümeye başladılar. Demir parmaklıkları kale kapılarının ardında kocaman bir duvar yükseliyordu. Üzerine dar pencerelerin girmesi için oyuklar açılmıştı. Buradan mükemmel şekilde oklar ateşlenebilirdi. İçerideki duvarın arasından okçular çok zor görünüyordu.

İç duvarın yanındaki nöbetçi evinin yanından geçerken Mithegard askerlerinin devasa kışlalarını gördüler. Aidan'm, bu askerlerin herhangi bir saldırıya karşı tepeden tırnağa silahlandırıldığı konusunda hiç şüphesi yoktu.

Ama koruma alanlarını geçtikten sonra Mithegard'ı şaşkırtıcı derecede boş buldular. Ortalıkta tek tük insan vardı. Bir nalbant finnin başında bir tek boynuzlu at için nalı şekillendiriyordu. Bir kadın dükkânının önüne kestiği çeşitli peynirleri asıyordu. Glimpse çocukları da ortalıkta bağırıp çağırıp koşturuyorlardı. Ama onca dükkânın sıralandığı yol üzerinde dolaşan, işini yapan binlerce kişiyi beklerken gördükleri gariplerine gitmişti.

"Herkes nerede?" diye sordu Aidan. "Muhafızlar çok ziyaretçi olduğunu söylemişti."

"Bilmiyorum Sör Aidan. Şehri bu kadar terk edilmiş bulmak beni de huzursuz ediyor."

"Belki de kaleye gitsek iyi olur. Orada mutlaka birileri vardır," dedi Aidan.

"Evet, aradığımız cevapları orada bulabiliriz," diye katedildi Gwenne.

Şehrin sokaklarını arşınladıktan sonra kalenin ana kapısını buldular nihayet. Kapı açıktı ancak yanlarda dört şövalye daha vardı.

Gwenne ve Aidan asma köprüden geçerek kaleye girmek istediklerini açıkladılar. Fakat şövalyeler onların geçişine izin vermediler.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz, genç Alleble'liler?" diye sordu aralarından bir şövalye.

Yine başlıyoruz! diye düşündü Aidan.

"Mithegard kralını görmeye geldik," diye karşılık verdi Gwenne. Sesine ciddi bir vurgu yapmıştı. Anlaşılan o da çocuk muamelesi görmekten sıkılmıştı. "Buraya Majesteleri soylu Alleble Kralı Eliam tarafından gönderildik." >

"Ah, gerçekten mi?" Hepsi sıntmaya başlamıştı. "Olur... Ama maalesef Kral Ravelle şu an çok meşgul. Siz de neden küçük mavi gözlerinizi alıp Alleble'ye dönmüyorsunuz?"

Dört şövalye hep bir ağızdan kahkahalar atmaya başladılar. Onların gideceklerini tahmin ediyorlardı. O anda Aidan buradaki Glimpse'lerde farklı olan şeyi buldu.

Alleble'deki tüm Glimpse'lerin parıldayan mavi gözleri vardı. Ama bu dört şövalyenin ve şehrin dışında gördüklerinin

gözleri parlak yeşildi!

Mallik haklıydı... Gözler hikâyeyi anlatıyor.

"Mithegard'ın cesur şövalyeleri," diyerek başladı söze Gwenne. Gözlerinin içine içine bakıyordu. "Düşündükçe tüylerim ürperiyor; acaba Kaptan Valithor, Alleble Glimpse'lerine yapılan hakareti öğrendiğinde ne düşünecek?" Şövalyeler anında gülmeyi kestiler. Sanki bir vakum ciğerlerinden tüm havayı emmişti.

"Kap...Kaptan Valithor mu? O buraya mı geliyor?!"

Gwenne sınıttı. "Aslına bakarsanız biz bu yola beraber çıktık ama korkunç bir fırtınaya yakalanınca ayrılmak zorunda kaldık. Önümüzdeki birkaç gün içinde bize katılmasını umut ediyoruz."

Muhafızlar dehşet içindeydiler. Anlaşılan o ki Kaptan Valithor, Alleble dışında da korkulan biriydi! Özür üstüne özür dileyerek kenara çekildiler ve Aidan ile Gwenne'nin içeri girmelerine izin verdiler.

Kapıyı geçtikten hemen soma, çok süslü sancaklar ve duvar halılarıyla dolu bir salonun içinde buldular kendilerini. Daha on adım atmamışlardı ki Aidan durdu.

"Neden Kaptan Valithor'un geleceğini söyledin?" diye sordu Aidan ciddi şekilde. "Muhtemelen öldü o."

Gwenne başını salladı. "Gelmekte olduğunu söylemedim, gelmesini umduğumuzu söyledim, ki bu doğru. Değil mi?" Evet, hem de çok istiyorlardı. Eğer buraya gelebilirlerse kaya gibi sert bu adamın fırtınadan bile kurtulabileceğini anlayacaktı.

"Sör Aidan, ileriden sesler geliyor," diyerek yürümeye başladı Gwenne. "Mithegard kralının kiminle görüşme yaptığını çok merak ediyorum ve çok endişeliyim."

"Fakat Gwenne," Aidan direniyordu. Gwenne'nin kolunu yakaladı. "Sen de gördün mü? Gözleri yemyeşildi!" Gwenne sersemledi. Yanakları utançtan pembeleşmişti. "Sana bunu daha önce açıklamadığıma inanamıyorum. Gözler..."

"Hayır, sorun değil. Mallik bana anlatmıştı. Mavi olanlar Alleble'ye hizmet edenlerin, yeşiller kararsız olanların, kırmızı ise Paragor'un takipçilerinin."

"Kesinlikle doğru."

"Peki Acsriot?" diye sordu Aidan. "Onu anlayamıyorum. Gözleri maviden kırmızıya dönüştü bir anda."

"Acsriot'un bunu nasıl yapabildiğini bilmiyorum. O, Realm'deki tüm otları, elementleri bilir, işinin ustasıdır. Belki de Paragor yardakçılarını yeni hileler öğretmiştir."

"Ya benim gözlerim Gwenne?" diye başladı Aidan. "Gözlerim mavi ama herhangi bir renkle ışıdamıyor. Ne anlama geliyor bu?"

"Bu, Sör Aidan... sen bir Glimpse değilsin. Gözlerin değişmeyecekler, ta ki..."

Gwenne sözünü bitiremedi. Çalman borazanlar sessizliği bozdu, devasa salonu inletti. Gwenne süratle koridordan aşağı koştu. Aidan da şaşkın şaşkın peşinden gitti.

Sonunda kendilerini Mithegard'ın taht kapısının önünde buldular. Ama ne içeri girebildiler ne de bir şey görebildiler çünkü bir sürü Glimpse toplanmıştı. Gwenne taç odasının bir

tarafında bir kapı seçti. "Bu taraftan Sör Aidan," dedi işaret ederek. "Çoğu kalenin, hizmetkârların girmesi için özel geçitleri vardır."

Haklıydı! Geçit onları tam odanın başına, Kral'in tahtının on metre gerisine çıkarmıştı. Tahtın arkasında oldukları için Kral'ı göremiyorlardı ama neredeyse tüm kalabalığı görebiliyorlardı.

Diğer taraftan iki kalın perdenin arkasına gizlendikleri için kimse onları fark etmiyordu. Aidan, Gwenne'yle konuşmak için ondan yana dönmüştü ki Gwenne'nin ıstırap çeken gözlerle baktığını gördü. Teni her zamankinden daha beyazdı sanki. Aidan da toplantıya başını çevirdi ve birden Gwenne'yi etkileyen şeyi gördü. Aidan da suskunlaştı.

Taht odasının ortasında kalabalık bir Glimpse şövalye topluluğu vardı. Simsiyah zırhlarına kuşanmış, mağrur duruşlarıyla, ateş topu gibi parıldayan kırmızı gözleriyle bakıyorlardı. Tümü silahlıydı ve kalkanlarının üzerinde kırmızı renkte garip bir arma vardı. Baş aşağı dönmüş bir taca benziyordu. Bunlar Paragor Şövalyeleri'ydiler.

Üzerinde kırmızı kaftan olan bir tanesi diğerlerinin önünde duruyordu. Yüzü kırışık değildi ama yaşlı duruyordu. Gözleri, fırça gibi kahverengi kaşlarının altında, yuvalarına gömülmüş halde duruyordu. Alnında altın bir taç vardı. Dudaklarına oturmuş, kendinden emin gülümsemesiyle onu Mithegard kralı sanmak işten bile değildi. Sanki buraya o hükmediyordu.

"Bu Lord Rucifel, düşman komutanın yardımcısı," diye

açıkladı Gwenne. "Paragor genellikle elçi olarak onu yollamaz. Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum."

Aidan ürpermişti. Paragor savaşçılarından yayılan karanlık, zehirli bir şeyler vardı. İçine göçmüş gözler Aidan'a iki şey hatırlatıyordu: ölüm ve çürüme.

"Değerli Kral Ravelle, sizin huzurunuzda çıkmak benim için büyük şeref," diyerek başladı size Lord Rucifel. Sesi çok gür ve nameliydi. "Meşhur yedi kuleli Mithegard sizin güçlü ellerinizde gelişip görkemli bir krallık oldu."

Paragor Şövalyeleri'nden gelen tezahüratlar konuşmayı kesti. Komutanları hünerli bir konuşmacıydı ve onlar da her kelimesini dikkatle dinliyordu.

"Bizler güneydeki en yakın komşunuz Paragory'nin zengin ve huzur dolu ülkesinden geldik. Bir amaç için buradayız. Sizinle bir anlaşmayı şekillendirmek istiyoruz. Bu anlaşmayla asil Kral, iki krallık da masallardaki kadar zengin ve güçlü olacak."

Elçi, sözlerinin etkisini görmek için onları izleyen halkın vaat ettiği eşsiz orduyu, altınları hayal etmesini bekledi.

"Güçlü Paragory Prensi," diye sözlerine devam etti elçi, "izin verirsiniz, size takdim edilmek üzere bir hediye gönderdi. Bu, Prens'in has demircisi tarafından Prens'in Tepele-ri'nin derinlerindeki ateşle dövüldü. Lütfen bunu Paragory ülkesinin dostluk teminatı olarak kabul edin."

Elçi uzun bağcığı çözünce inanılmaz güzellikteki kılıç ortaya çıktı. Kabzası parlak gümüştü, üzerinde de altı tane

kırmızı renkte değerli taş vardı. Görenleri ağızlarını açık bırakacak derecede kendine hayran bırakıyordu. Herkesin gözleri büyümüştü. Kılıç simsiyahtı, sanki siyah mürekkebe batırılmış ve henüz kurumamış gibiydi. Muhteşem, paha biçilmez bir kılıçtı. Olağanüstü bir kılıcı olan Aidan bile siyah kılıca hayran hayran bakmaktan kendini alamıyordu.

Rucifel abartılı bir şekilde eğilip iki eliyle kılıcı uzattı. Aidan ve Gwenne de dikkatle olanları seyreliyorlardı. Mithegard kralı tahtından kalktı ve dört basamak inerek, dizlerinin üzerine çökmüş Lord Rucifel'in yanına geldi.

Kral Ravelle uzun, siyah saçlı bir Glimpse'ti. Üzerindeki şatafatlı mavi cüppesi her adım atışta parılıyordu. Aidan hâlâ onun yüzünü göremiyordu ama konuşmasını çok net duyuyordu.

"Mithegard adına, ülkemize hoş geldiniz," dedi Kral. "Uzlaşmaya varmadan önce tartışmamız gereken çok şey olmasına rağmen, dostane hediyenizi memnuniyetle kabul ediyorum."

Kulakları sağır eden bir alkış koptu. Mithegard'lılar, şeytanı Krallıklarında karşılamaktan ötürü fazla mutlu görünüyorlardı. Gwenne başını hüzünle salladı. Mithegard'a onlardan önce Paragor elçisi ulaşmıştı. Hem de silahlı, koca bir askeri birlikle gelmişlerdi. Ve yanlarında sözlerinden öte özel bir hediye de getirmişlerdi.

Gwenne ve Aidan'ın elçisi yoktu. Işıldayan hediyeleri de yoktu. İşleri çok daha fazla zorlaşmıştı.

Ama Aidan vazifelerini düşünmüyordu. Düşünebildiği

tek şey Kral Ravelle'nin sesiydi. Sesi çok tanıdık geliyordu fakat bu olanaksızdı, değil mi? Aidan daha önce Realm'e hiç gelmemişti, bir Glimpse'le daha önce tanışmamıştı. Ve tabii ki daha önce Mithegard kralıyla karşılaşmamıştı. Yine de sesi çok tanıdık geliyordu.

Peki ama kimdi?

Cevap kendisindeydi ama henüz bulamıyordu. Aidan gözlerini dikip Lord Rucifel'le özel görüşme yapan Kral Ravelle'ye baktı.

"Hadi, hadi... Dön arkam," diye mırıldanıyordu Aidan. "Seni tanıyorum, tanıyorum, tanıyorum... Hadi dön. Dön de yüzünü göreyim."

Kral sanki sözlerini duymuş gibi, hizmetkârın yanından siyah kılıcı almak için döndü.

Ve Aidan o an ilk defa Kral Ravelle'nin yüzünü gördü. Boğazı tıkanıp ve olduğu yerde sendeledi. Kulakları çınılıyordu. Çok geçmeden gözlerine karanlık perde indi.

AÇIĞA ÇIKADLAR

Aidan yere yığılırken Gwenne son anda yakaladı onu. Ses bir Mithegard şövalyesinin dikkatini çekti. Uzun süren dakikalarda Aidan bilinçsizce yerde öylece yattı. Nefesi ağır ağır çıkıyordu. Sonunda kendine gelmeye başladı. **Neredeyim ben? Ne oldu?** diye soruyordu kendi kendine. Ama Gwenne'nin masmavi ışıldayan gözlerini görünce zihnindeki tüm boşluklar doldu.

"Sör Aidan, iyi misin? Az kalsın seni yakalayamıyordum!"

"Gwenne," diye fısıldadı kendisini zorlayarak. "Mithegard kralı..."

Aidan beceriksizce ayağa kalktı, perdeye yaklaşıp aradan bir kez daha Kral Ravelle'ye baktı. Hâlâ şövalyelerle konuşuyordu ama bu kez yüzü Aidan'daı tarafa dönüktü. Koyu, gür kaşlar, büyük asil burun, köşeli çene... Hiç şüphe yoktu!

"Gwenne, Mithegard kralı... Benim babam!"

"Ne? Baban mı?"

"Evet, o," diye devam etti Aidan. "Yani... Evet, beyaz bir teni var, bir Glimpse gibi gözleri ışık saçıyor ama kesinlikle o. Gwenne bu nasıl olabilir?"

Gwenne, Aidan'ı perdenin arkasından çekti; ikisi de sırtlarını taş duvara dayadılar. Gwenne tereddütteydi. Derin bir nefes aldı, ardından konuşmaya başladı. "Sör Aidan, inan bana, babanın Glimpse'yle burada karşılaşacağını bilmiyordum. Ailenin ya da çok yakın bir arkadaşının Glimpse'yle karşılaşmana genellikle izin verilmez. Kral Eliam bunu çok nadir yapar."

Aidan anlamak için çabalıyordu. "Ailemin Glimpse'i mi?"

Gwenne yüzünü buruşturdu. "Bunu sana açıklayabilecek tek kişi Kaptan Valithor'dur! Alleble'nin bu bilgisine ben hâkim değilim."

"Kaptan Valithor burada değil Gwenne," dedi Aidan. Ona inanmakta zorluk çekiyordu. **Benden bir şeyler mi saklıyor?**

"Peki Aidan. Bunu öğrenmenin vakti geldi demek ki. Baban ve senin, dünyadaki herkesin bir Glimpse ikizi var." "İkiz mi? Tek yumurta ikizi gibi mi?"

"Pekâlâ," diye başladı Gwenne yeniden. Sesi yılgın gibiydi. "Her şeyi bilmiyorum ama tek yumurta ikizi derken tamamen birbirine benzeyen, birbirlerinin tıpatıp aynısı, Nock ve Bolt gibi

bir ikizi kastediyorsan... Hayır, hayır tek yumurta ikizi değil. Senin dünyanla karşılaştırıldığında Realm'de zaman biraz farklı işliyor. Yani Kral Ravelle birçok yönden babana benziyorsa da o tamamen başka bir zamanda." Aidan bomboş gözlerle Gwenne'ye bakıyordu.

"Bunu anlamak çok zor, biliyorum," diye devam etti Gwenne. "Realm'de bunu anlamayan, hatta kesinlikle reddedenler var. Sana uzun zaman önce dediklerimi hatırla, çok önceleri dünyalarımız birdi. Bir dünya vardı Aidan. Ama sonra bir şeyler oldu, bunları da sadece Realm'in en bilgisi biliyor. Fakat şunu söyleyebilirim, bu çok şeytani bir şeydi. Kâinat kumaşı paramparça edildi ve ortaya iki dünya çıktı: Realm ve Dünya. Ama iki dünya da hâlâ birbirinin aynası. Her Glimpse'in bir insan ikizi var. Her insanın da bir Glimpse ikizi."

"Dur bir dakika Gwenne," dedi Aidan. "Şimdi eğer Kral Ravelle benim babamın Glimpse ikizi ise onun da tıpkı bana benzeyen ama bir Glimpse olan bir oğlu vardır!"

"Bu mümkün Aidan ama zamanımızın sizinkinden farklı olduğunu anlamam lazım. Yani Kral Ravelle'nin henüz bir oğlu olmaması mümkün. Glimpse ikizin henüz doğmamış olabilir. Onu hiç görmedim."

"Ama eğer Kral Ravelle'nin bir oğlu varsa burada, Mithegard'da olabilir, onunla karşılaşabiliriz!"

"Şşşş," diye uyardı Gwenne. "Muhafiz duyabilir. Glimpse ikizinle burada karşılaşman çok uzak bir ihtimal. Olamaz," diye fısıldadı. "Tekrar söylüyorum, aynış hakkında çok şey bilmiyorum ama bir insan senin dünyandan buraya nasıl ge-

lebiliyorsa, buradan bir Glimpse de senin dünyana gidebilir. Yalnız, bana söylenene göre bu sadece bir kez ve kısa bir süreliliğine olabilir. Ve bir Glimpse'le bir insan aynı anda aynı âlemde olamaz."

"Yani sen benim Glimpse ikizimin Colorado'da her şeyi darmaduman ettiğini mi söylüyorsun?" diye sordu Aidan.

"Bilmiyorum Aidan. Ama eğer Glimpse ikizin senin dünyadaysa, sen burada bir zarar vermediğin sürece o da orada kötü bir şey yapmayacaktır. Senin dünyadaki bir insan ne yaparsa buradaki Glimpse'i etkiler. Görüyorsun Sör Aidan, dünyalarımız birbirinden ayrılmış olsa da Realm ile Dünya arasında yaşamlar ve olaylarla birbirine bağlı görünmez bir bağ var."

Bu dünyada saklı daha ne kadar sır var? Sessizce Gwenne'yi dinlemeye devam etti.

"Bilmen gereken bir şey daha var," dedi Gwenne. "Senin dünyandan bir kişi parşömenlerde yazan hikâyeye inanmayı seçerse buradaki Glimpse de Alleble yurttaşı olur." "...Ve gözleri parıldayan bir maviye dönüşür?"

"Evet, doğru."

"Gwenne, peki Alleble'nin tarihine inanmayan kişiye ne olur?"

"O kişinin Glimpse ikizi burada bir süre daha hayatına olduğu gibi devam eder ama sonunda Prens'in esiri olur. Belki de Sör Aidan sen bunun için buradasın. Senin görevin Mithegard için çok geç olmadan babanı Alleble'nin hikâyesine inandırmak."

"Çok geç olmadan mı?"

"Evet. İnsanlara ömürleri sadece peşinden gidecekleri şeyi

seçmek için verilmiştir. Ya Alleble'yi seçip Kral'm peşinden giderler ya da kararsızlık ve inançsızlığın karanlık yolunu seçerler."

Aidan'm babası için korkusu giderek büyüyordu. "Peki biri öldüğünde?"

"İnsan öldüğünde Glimpse ikizi de ölüyor. Eğer kişi ölmeden önce Hikâye'ye inanmışsa Glimpse'iyile beraber Kral Eliam'ın Güneşin Ötesindeki Kutsal Âlemi'ne gidiyor. Ama kişi kararsız ya da inançsız ölürse o kişi ve ikizi Prens'in Tepeleri'nin derinliklerindeki acı veren bir zindanda ebediyete kadar yaşıyorlar."

Aidan tutsakların dehşet içinde Çaresizlik Kapısı'ndan içeri sürüklenişlerini hatırladı. Donakalmıştı ve çok kızgındı. Bu nasıl olabilirdi? O ve diğer bir sürü insan bütün hayatlarını oyun oynamak, okula ve işe gitmekle geçiriyordu. Alleble'yle ilgili tek bir ipucu olmadan, onun gerçek olduğunu öğrenemeden bitiriyorlardı. Ve sonları sadece inanıp inanmamaya bağlıydı.

"Gwenne, kendi dünyama dönmem lazım!" diyerek panikle ayağa kalktı Aidan. Gözleri yuvalarından çıkacak gibi olmuştu. "Babamın bu şekilde hayatını bitirmesine izin veremem!"

Gwenne de ayağa kalktı ve bir elini Aidan'm omzuna koydu. "Hayır, olmaz. Görmüyor musun? Sen Kral Eliam'm isteğiyle buraya geldin. Babana yardım etmenin tek yolu onun Glimpse'ine yardım etmek! Mithegard kralını doğru yola teşvik etmelisin!"

O anda korkunç bir şangırtı duyuldu. Aidan ve Gwenne büzülüp geçide doğru baktılar. Kral Ravelle'nin hizmetkârlarından biri orada duruyordu. Elindeki tepsiyle beraber tüm

tabakları, kadehleri yere düşürmüştü. Gwenne ve Aidan kadar o da şaşkındı! Onlar kaçmaya yeltendiklerinde hizmetli var gücüyle bağırmaya başladı. "Muhafızlar! Muhafızlar! Tahtın arkasında casuslar var! Çabuk olun, kaçıyorlar!"

Kaçmalarına imkân yoktu. Çok geçmeden şövalyeler Gwenne ve Aidan'ı kollarından tuttukları gibi taht odasının ortasına getirdiler.

Dört bir yanları Mithegard yurttaşları ve şövalyelerle doluydu. Hem Mithegard hem de Paragor Şövalyeleri'yle! Mithegard kralı onlara yaklaştı ve ikisini dikkatle incelemeye başladı. Aidan bu kahverengi gözlerdeki yeşil parıltıyı görebiliyordu.

"Ethelbred," diye seslendi Kral, onlan bulan hizmetkârına. "Hükümdarım koruman övgüye layık bir hareket. Ama bunlardan çok korkmaya gerek yok sanırım. Bunlar daha çok genç!"

Mithegard Şövaleleri gülmeye başladılar ama elçi Lord Rucifel öne doğru luzh adımlarla ilerledi. Yüzü önceki gibi kendinden emin ve samimiydi ama şimdi öfkeyle parlıyordu.

"Acele etmeyi» KraJ Ravelle," dedi Lord Rucifel. "Genç adam diğer taraftan geliyor. Seni koyu. Kız ise Alleble'den. Alleble kralı eminim ki bizim anlaşmamıza karşı."

Mithegard kralı, Gwenne'nin gözlerine daha yakından baktı. "Ah... evet, haklısınız. Alleble'den geliyor. Evet, sen genç olan, doğru mu? ficiniz buraya Paragor Krallığı'yla yaptığımız görüşmeye casusluk etmek için mi geldiniz?"

Aidan babasının bu ses tonuyla konuşmasını milyonlarca

defa duymuştu. "**Ben yetişkinim ve tabii ki senden çok daha fazlasını biliyorum**" tonuydu bu. Aidan ne babasından ne de babasının Glimpse ikizinden bu tonu duymaktan hoşlan- mıştı.

Görünüşe göre Gwenne bu tonu fazla önemsememişti. "Biz casusluk yapmıyoruz! Sadece ana kapıdan girmenin bir yolunu bulamadığımız için başka bir yol denedik. Diğer taraftan, sizin buraya davet ettiğiniz grubun bir üyesiyim!" Kral hatırlamıştı. "Peki öyleyse diğerleri nerede? Valithor'un size liderlik yapması gerekiyordu."

"Majesteleri," diye konuşmasına başladı Gwenne. Saygısızlık yapmamak için özellikle dikkat ediyordu. "Arkadaşlarımız ne olduğunu bilmiyoruz. Buraya ulaşmamızı engellemek için Prens tarafından planlanmış bir fırtınaya yakalanıp sürüklendik!"

Kral'ın yüzü gölgelendi, üzölmüş gibiydi. "Bu kadar mı?" Adeta yalvaran bir sesle konuşuyordu.

"Yalan söylüyor!" diye haykırdı Lord Rucifel. "Prensım fırtına olsun diye bir şey yapmaz! Onlar kendiliğinden olur! Bununla beraber gerçekten fırtınaya yakalanmış olsalardı bu iki sıksa afacan kesinlikle mahvolurlardı!"

Paragor Şövalyeleri'nin uğultusu iyice yükselmişti. Aidan zor dayanıyordu.

"Ay Afacanlan'nım açtığı oyuklardan birine girerek fırtınadan kurtulduk!" diye çıkıştı Aidan. "Fırtına üstümüzden geçti ve biz de tünelleri takip ederek buraya kadar geldik!" "İmkânsız!" diye bağırdı Lord Rucifel. "Yalan bu! Daha ötesi yok! Siz şarlatanlar koca fırtınadan oyuğā girerek mi

kaçtınız? Saygıdeğer Kral, bunları gönderin. Konuşmamız gereken çok önemli şeylerimiz var."

Mithegard kralı, Aidan ve Gwenne'ye daha yakından baktı. Sanki onları ve anlattıkları hikâyeyi yargılar gibiydi. Aidan o anda Kral'm kendisini tanıyıp tanımadığını merak ediyordu. Eğer bir oğlu varsa muhakkak bir benzerlikleri vardı. Ama Kral Ravelle'nin gözlerinde, tanıdığına dair hiçbir be- . lirti göremiyordu. Sadece şüphe vardı. Şüphe.

"İkinizi hizmetlilerimin kullandığı geçitte bulduk," diye söze başladı Kral. "Ve siz, bizlere inanılması güç bir hikâye anlattınız. Benden bu durumda ne yapmamı bekliyorsunuz? Kollarımı açıp kucaklamamı mı?"

Gwenne söz aldı. "Hikâyemiz inanması güç ama doğru. Paragory hizmetkârlarının aksine Alleble hizmetkârları yalan söylemez!"

"Siz benim konuğuma hakaret etmeye nasıl cüret edebiliyorsunuz!" diyerek gürledi Kral. "Alleble'de herkes bu şekilde mi davranır? Muhafızlar bu yaramaz iki **çocuğa** kalenin dışına kadar eşlik edin ve onları Mithegard topraklarından atın. Belki Alleble bir sonraki sefer daha olgun binlerini gönderir!"

Aidan ve Gwenne karşı çıkmaya çalıştılar ama işe yaramadı.

Mithegard Şövalyeleri onlann etrafını sararak taht odasından dışarı çıkardılar. Onlar çıkanırken Paragor Şövalyeleri de sırtıyordu. Genç bir Paragor şövalyesi onların peşinden gitti. Aidan'a yetişerek onu kızdırdı.

"Sen! Koyu ten!" diye dalga geçti. "Alleble'li bu dilenciyle ne yapıyorsun bakalım?"

Aidan'm kan beynine sıçradı. Saygısız Paragor şövalyesinin hakkından gelmek şu an en çok istediği şeydi ama bu hareketin Mithegard kralının önünde kötü bir etki yaratacağını biliyordu. Onlann eline bir koz daha vermeyecekti. Bunu riske edemezdi.

Diğer Paragor Şövalyeleri genç şövalyeyi cesaretlendir-mişlerdi. Aidan'ı aşağılamaya, yüzüne karşı sıntmaya devam etti.

"Ne oldu küçük adam?" Hâlâ sıntıyor, bir yandan da Ai-dan'ı ittiriyordu. "Kendini nasıl koruyacağını bilmiyor musun?"

Aidan başını çevirip ileri baktı. Şövalyenin terbiyesiz tavırlarını önemsememeye çalışıyordu. Ama bu, şövalyeyi daha da çok kızdırmışa benziyordu. Aidan ona bakmazken arkasından sertçe çarptı. Aidan bu beklemediği hareket karşısında öne doğru uçup, çenesini sertçe taş zemine çarparak yere yapıştı.

Paragor Şövalyeleri gülerek ona bakıyorlardı. Mithegard kralı da onları seyrediyor fakat gülmüyordu.

Aidan'ı yere iten şövalye ona küçümseyerek baktı ve seslendi. "Ne kadar güçsüzsün! Ailen kılıç kullanmayı öğ-retmediler mi? Ayağa kalk ve dövüş, seni ödleğ pislik!"

Aidan gayet iyi duyuyordu; ayağa kalktı, çenesindeki kanı sildikten sonra Sil Furryn'i kınından çıkardı. Kılıcı yerinden çıkarken metalik bir zil sesi yankılandı. Jilet gibi keskin ucunu Paragor şövalyesine doğru tuttu. Meydan okuyordu.

Birdenbire taht odasında gerilim arttı. Diğer Paragor Şö-valyeleri ciddileşmiş, ellerini sessizce kılıçlarının kabzalarına götürmüşlerdi. Mithegard kralı tahtından aşağı indi. Gwenne korku içinde Aidan'm ne yapacağını düşünüyordu.

Paragor şövalyesi, Aidan'm kılıcının yalnızca beş adım

ötesindeydi. Aidan'dan aslında bir şey yapmasını beklemiyordu! Aidan'm gözlerindeki ateş ve kılıcının güçlü görüntüsü karşısında endişelenmiş, o da kendi kılıcını çıkarmıştı. Herkesin önünde sözünden dönemezdi!

"Hadi o zaman," diye meydan okudu Paragor şövalyesi. "Elinden geleni ardına koyma!"

Gwenne onlara zor bakıyordu. Doğruluk için buradaydılar, kan için değil. Eğer Aidan burada bu Paragor şövalyesini öldürürse onun için bir cesaret kaynağı olacaktı ama Mithegard kralı zaten onlara inanmamıştı, bu hareket onun sonsuza dek Alleble'den yüz çevirmesine neden olabilirdi.

Paragor şövalyesi kışkırtmaya devam ederken Aidan olağanüstü bir şey yaptı. Fury'nin Oğlu'nu iki eliyle tuttu ve alaycı, genç şövalyenin ayaklarının dibine uzattı.

"Size kılıcımı sunuyorum," diye ilan etti. "Barışın simgesi olarak. Alleble Krallığı barışın krallığıdır!"

Paragor şövalyesi şok olmuştu. "Kılıcım al, koyu tenli!" diye inledi. Aidan'a arkasını döndü. Gwenne gülümsüyordu.

Onları izleyen Mithegard kralı konuşmaya başladı. "Muhafızlar size bu ikisini kaleden çıkarmanızı söyledim! Ama bu gece için onlara ana giriş kapısındaki barakada bir yer ve battaniye verin. Karanlığın çökmesine çok az kaldı. Gece yolculuk etmelerini istemiyorum."

Hâlâ umut var, diye düşündü Aidan. Mithegard Şövalyeleri onlara eşlik ediyorlardı. En azından Mithegard'da kalacaklardı. Muhafızlar onları avludan çıkarırken güneş dağların arkasından batıyordu. Gökyüzündeki yıldızlar ise çoktan kendilerini

göstermeye hazırdılar. Ayaz çıkmıştı ve ikisi de konaklamalarına izin verdiği için Kral'a minnettardılar. Gerçi barakalarında iki tane küçük oda vardı ama yine de her odada tahta döşek vardı.

Gwenne yalnız kalmalarını bekleyemeden Aidan'a döndü. "Bu inanılmazdı Sör Aidan," dedi. "Kendini o Paragor sıçanına bir şey yapmamak için nasıl tuttun?"

"Tutmadım," diye cevap verdi Aidan basitçe.

"Ne?" Gwenne şaşkındı. "Ona vuruş yapmadın ve... ve kılıcım ona teslim ettin!"

Aidan başını iki yana salladı. "Gwenne riske girdim. O koca ağızlıyı ezmeyi bütün kalbimle isterdim! Neredeyse yapacaktım da! Ama son anda kırmızı gözlerinin kıvılcımlar saçtığını gördüm. Bilmiyorum. Kılıcımı ona uzattığımda da içim parçalanıyordu ama almadığı için çok mutluyum!" Aidan ve Gwenne kendilerini gülmekten akıyorlardı. Çok saçmaydı. İkisi de çok yorgundu ama hâlâ yerlerinde duramıyorlardı. Ne Aidan ne de Gwenne hayatları boyunca hiç bu kadar yorulmamışlardı. Bu iki gün içinde çok şey olmuştu. Grimwalk'a girmişler, son anda fırtınanın gazabından kurtulmuşlar, tünellerin içinde dizlerinin üzerinde kilometrelerce yürümüşler ve sonunda Mithegard'a ulaşmışlardı. Peki buldukları şey neydi? Ölümcül düşmanlar onlardan önce varmıştı buraya!

Birkaç dakika sonra tepsi içinde yemekleri geldi. Alleble'den ayrıldıklarından beri ilk gerçek yemekleriydi, paylaştılar. Çok bir şey değildi aslında: ekmek, salamura et ve biraz da meyve vardı ama bu onlara ziyafet gibi gelmişti. Yemekten sonra Gwenne odasına gitti. Aidan da hiçbir şey yapmadan yatağına yattı, çok

yorgundu. Uyku ikisini de çabucak içine çekti ve Aidan ile Gwenne derin, huzurlu bir uykuya daldılar.

Birkaç saat sonra Aidan kulübedeki bir sese uyandı. Etraf çok karanlıktı ama ses onu alarma geçirmişti. Dışarıdan cırcırböceklerini ve diğer sesleri duyabiliyordu ve içeride bir şeyler, taş zemin üzerinde ayak sesleri duydu. Gwenne diğer odadaydı fakat bu ses onun değildi. Ayak sesleri büyük bir adamın ayak sesi gibi ağırdı. Adımlar yaklaştı. Odasında biri vardı. Aidan kılıcına uzandı ve aniden parlak bir ışık oldu!

"Baba!" diye döküldü kelime Aidan'm ağzından. Kral Ravelle yatağının hemen yanında, elinde bir mumla duruyor, parlak mavi ışığıyla odanın içini esrarengiz bir havaya soku-yordu.

"Neden beni aradınız?" diye sordu Kral merakla.

"Ee... şey... Yani Majesteleri, burada ne işiniz var?" "Burası benim krallığım, öyle değil mi?" diye cevapladı Kral eğlenerek. "Sana ve arkadaşına soracak sorularım var." Tek kaşını kaldırıp, omzunun üzerinden, içeri giren Gwen- ne'ye baktı. Gwenne de şaşkın gözlerle bu beklenmedik kraliyet misafirine bakıyordu.

"İlk sorum gayet basit," diye devam etti Kral. "Sarayıma geldiğinizde isimlerinizi tam olarak öğrenemedim. Öncelikle isimlerinizi öğrenmem gerekiyor."

Gwenne hafifçe eğildi. "Benim adım Gwenne, Lienne ve Gamaliel'in kızı, soylu Alleble Kralı Eliam'ın hizmetkârıyım."

Kral kibarca başını salladıktan sonra Aidan'a döndü. Aidan

kendini çok tuhaf hissediyordu. Aynı babasına benzeyen Glimpse ikizine kendini tanıtmak çok garip bir durumdu ama ismi öyle göz alıcı lakapları olan ya da çok önemli gibi görünen bir ad değildi. Düşündü.

Sonunda mırıldandı. "Majesteleri, efendim... şey... benim adım Aidan, Charles'm oğluyum ve a... Colorado'dan geldim ama ben de Alleble kralının birliğindeyim."

Kral, Aidan'a korkuyla karışık bir saygıyla baktı. "O zaman haklıydım," dedi. "Sen efsanevi Realm'den geliyorsun, Realm'in Yansıması'ndan! Bu diyara nasıl geçtin?"

"Bana parşömenler gönderildi, *Alleble 'nin Hikâyesi*," diye açıkladı Aidan. "Bu şekilde sizin dünyanızı öğrendim. Gerekli olan inancı gösterdiğimde de Alleble kralı beni buraya çağırdı."

Gwenne ekledi. "Sör Aidan, Alleble kralı tarafından, On İkinci Şövalye sıfatıyla aramıza çağırıldı."

"Alleble'den yola çıkan diğer arkadaşlarım kastediyorsun sanırım?" diye sordu Kral. "Büyük fırtınaya yakalanıp kaybolanları."

"Evet," diye cevap verdi Gwenne. "Onlara ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz."

"Valithor? O da kaybolanlardan biri, öyle mi?"

"Fırtına çıktığında bize yakındı ama sonrasındaki enkazda göz gözü görmüyordu. Kalktı ya da düştü, hiç bilmiyorum."

"Ama Kaptan Valithor o. O bir şampiyon; tanıdığım en cesur, en güçlü kişi," dedi Aidan. "Bir şekilde kurtulmuş olmalı. Kesinlikle kurtulmuş olmalı."

"Ama buz ve rüzgâr karşısında," dedi Kral, üzgün bir halde, "güç ve cesareten daha fazlasına ihtiyacı vardı."

Aidan başını yere eğdi.

Kral Ravelle boğazını temizleyip konuşmasına devam etti. "Alleble hizmetkârları, gelelim burada olmamın sebebine. Odamda olmadığımı fark edilmeden, bir an önce dönmem gerekiyor. Buraya gizlice geldim, herhangi bir karmaşa çıkmasını istemiyorum ama gelmek zorundaydım. Taht odamda hikâyenizi anlattığınızda size inanmamıştım ama senin yaptıkların her şeyi açıkladı.

"Paragor şövalyesinin hareketleri seni dövüşe kışkırtma amaçlıydı. Benim varlığıma rağmen sana saldırması... Bu cüreti hiç unutmuyacağım. Ama sen öfkeyle ona saldıracağına, kılıcını banş için ona teslim ettin. Bu, hizmetimdeki çok az Glimpse'ten gördüğüm, çok cesur ve asil bir hareketti. Bunu nasıl yapabildin?"

Aidan bir an düşünüp cevabını verdi. "Alleble kralı bana güç verdi, bahşedilen bu gücü başıma buyruk bir şekilde kullanamazdım."

"Kral Eliam'm ve ona hizmet edenlerin yolu budur," diye ekledi Gwenne. "Altınla ya da kılıç sözleriyle kimseyi baştan çıkarmaz. Size ve Krallığınıza, gelecek için barış ve umut teklif ediyor."

Kral, Gwenne ve Aidan'a sertçe baktı. "Bu yüzden mi buraya geldiniz? Alleble kralı adına Mithegard'la antlaşma yapmak arzusuyla mı geldiniz?"

"Antlaşma değil," diye cevap verdi Gwenne. Kelimelerini özenle seçmeye gayret ediyordu. "Alleble kralı sizden ona güvenmenizi istiyor ve Alleble Krallığı'na, yani bu topraklar üzerindeki tüm Glimpse krallıklarına getirmek istediği banş için sizin de hizmet etmenizi istiyor."

"Saygıdeğer Kral, efendim," dedi Aidan kekeleyerek. " Biz aynı zamanda sizi uyarmaya da geldik."

"Beni uyarmak mı?" Kral öfkelenmeye başlamıştı. "Alleble Krallığı beni, Mithegard kralını, tehdit mi ediyor?" Aidan zorla yutkundtu. Kendi dünyasındaki babası olsa onu çok daha fena azarlardı. "Hayır, hayır, hayır... demek istediğim... biz buraya sizi Paragory'ye karşı uyarmaya geldik."

Gwenne araya girince Aidan rahatladı. "Saygıdeğer Kral, Paragory Prensi, size güç ve zenginlik öneriyor ama bu böyle sürmeyecek. Prens şeytandır ve hiç kimseyle gücünü paylaşmaz! Sizin dostunuz olmaya hevesli gibi görünüyor ama zehir gibi içinize işleyecek ve bir gün her şey aleyhinize dönecek. Tüm Mithegard'da yaşayan Glimpse'leri kendine köle yapacak."

"Köle mi?" Kral şaşırmıştı. "Bu çok ciddi bir itham genç Leydi. Bundan bu kadar nasıl emin olabiliyorsunuz?" "Prens'in rüşvetlerinden emin olabilirsiniz," dedi Gwenne. Gözleri dolmuştu. "Prens ve kana susamış Paragor Şövalyeleri bunu daha önce de yaptılar. Ben daha beş yaşındaydım. Alleble'nin güneyinde Acacia denen küçük bir şehir vardır. Oradaki evimizi

bastılar. Sakin ve dostça konuşmaya başladılar ama ne zaman ki korunmasız kaldık, o an hiç duraksamadan saldırdılar. O acımasız Paragor Şövalyeleri bir sürü

Acacian Glimpse'ini esir etti, kalanları da vahşice öldürdü. Onlar... onlar benim ailemi katlettiler."

Aidan duyduklarına inanmıyordu. Gwenne ona bunu hiç söylememişti! Kral da aynı şekilde bakıyordu. Sarsılmıştı. Üzüntü ve öfke bir aradaydı.

"Söylediklerin beni derinden etkiledi," dedi Kral. "Korkarım ki bu durumu hiç bu şekilde değerlendirmemişim. Akşamdan Lord Rucifel bana Paragory müttefiki olmam için bir antlaşmaya imza atmamı tavsiye etti. Teklifini reddettim çünkü bu konu hakkında iyice düşünmem gerekiyordu. Lord Rucifel bu durumdan biraz alınmış gibi duruyordu. Antlaşmanın bir an önce imzalanmasını istiyordu. Ben tekrar reddettim. Sonunda adamlarıyla beraber Paragory'ye dönmek için izin istedi. Prens'ten bana verilmek üzere ek bir hazine getireceğini söyledi. Bu göz kamaştırıcı şeylerle o kadar kör- leşmişim ki, Rucifel ve adamlarına gitmeleri için izin verdim."

"iyi ki gittiler," dedi Aidan. "Belki kendilerine başka bir krallık bakarlar."

"Hayır, anlamıyorsunuz," dedi Gwenne. Gözleri korkuyla büyümüştü. "Prens bu geri çevirmeyi daha fazla kabul etmeyecektir. Her halükarda Paragor ordusunu yakma kamp kurduracak, sonra ya istila edecek ya da saldıracaktır."

"Rucifel ve adamları," diye başladı Kral Ravelle. Yavaşça başını Gwenne'ye döndürdü. "Şehrimin içindeydiler. Savunmamı

biliyorlar. Nerelerde zayıf olduğumu biliyorlar. Ve ordum...
ordum hazır değil." Huzursuz eden bir sessizlik
oldu.

Beklenmedik bir şekilde barakanın camında şiddetli, turuncu
bir ışık parıldadı. Hemen ardından kulakları sağır eden bir
patlama ve sarsıntı oldu ayaklanılın altında. Uzaktan, akıllardan
çıkmayacak borazanların gümbürtüsü duyuldu.

"Saldıya uğradık," dedi Kral. Barakadan bir fişek gibi
fırladı. "Mithegard'lılar, uyanın! Paragory ordusu geliyor!"

KIZIL PERDE

Kral Ravelle'nin peşinden Aidan ve Gwenne de Mithegard sokaklarına çıktılar. Aidan'ın karşılaştığı manzara, hayatında daha önce görmediği kadar korkunçtu.

Paragory ordusunun fırlattığı yanan güller şafak vakti gökyüzünü delip kavisler yaparak üzerlerine iniyordu. Bir tanesi barakayı yararak ateşe verdi. Bir başkası da Aidan'm koştuğu yere, ondan elli metre ilerisine düştü. Geriye yanan bir yer ve sarsılan bir köprü bıraktı. Çok geçmeden köprü de parçalara ayrılarak suya gömüldü.

Yangının bıraktığı enkaz her yerde aynıydı. Aç alevler Krallık'ın her yerine sığıyordu. Düşmanın yol açtığı bu yan-

gın Krallık'ta taş üstünde taş bırakmayacak gibi duruyordu.

Patlamalar ve yanan yerlerden daha kötü bir şey vardı; çığlıklar. Şehrin her köşesinden hayvan iniltisine benzeyen sesler yükseliyordu.

Neredeyse Mithegard'ın tüm sokakları doluydu. Aileler kalenin içine kaçmaya çalışıyor, her saldırıda alevlere batıp çıkıyorlardı. Askerler de lacivert üniformalarıyla Krallık'm dış duvarlarını korumada muhafızlara destek olmaya çalışıyorlardı. Herkes çığlık çığlığa kaçışıyordu.

Aidan ve Gwenne yanan tepeleme enkazın üzerinden, kalabalığın arasından koşan Kral'a yetişmeye çabalıyorlardı.

Çığlıklar ve patlamalar devam ederken arkadan korkunç bir gümbürtü geldi. Mithegard Krallığı'nı yok etmeye gelen muazzam bir fırtına gibiydi bu.

"Gwenne!" diye bağırdı Aidan. "Bu ses de ne?" "Atlar!" diye haykırdı Gwenne. Omzunun üstünden arkasına bakarken tökezledi. "Paragor tüm ordusunu buraya göndermiş olmalı."

"Duvarlara geldiklerinde duracaklar, değil mi? Duvarlar onları durduracak, değil mi?" diye sordu Aidan. Gwenne ise hiç cevap vermedi.

Gümbürtü aniden kesildi, hemen ardından borazanlar çalmaya başladı. Kısa bir süre için herkes öylece kaldı. Tehlike havayı iyice ağırlaştırmıştı. Hiç kimse hareket etmeye cesaret edemiyordu. Aidan bir an arkasında, sırtına bıçağı indirmeye niyetli biri varmış gibi hissetti ama dönüp bakmadı.

"OKÇULAR!" Büyüyü bozan, Kral'ın haykırışı oldu. "Paragor okçuları ateş edecek! Herkes saklansın!"

Aidan arkasında kalan şehir duvarlarına ve gökyüzüne baktı. Aralarda yanan kimi yerler olmasına karşın duvarlar sağlam görünüyordu. Gwenne, Aidan'ı kolundan çekti ama Aidan gökyüzünden başka bir yere bakmıyordu. Panik yapacak bir şey yoktu, sadece bir duman... **Kral neden bahsediyor ki? Ok falan yok.** Ama sonra gördü!

Oklar şehrin duvarlarından yükselerek gün doğmadan karanlığı yalayıp yutuyordu. Bu şeytani kızıl perde dalgalanarak Krallık'ın duvarlarını aşıyor ve şehrin üzerini örtüyordu. Oklar eşi görülmemiş bir okçu kalabalığının uzun yaylarından çıkıyordu. Binlerce diş onları ısırmağa geliyordu. Hepsi birden zirvede bir an durakladılar. Ve Aidan hipnotize olmuş şekilde kalkıp onları seyretmeye koyuldu.

Eğer Gwenne zamanında Aidan'ı kolundan yakalayıp yakındaki bir çiftlik evine sokmasaydı, Aidan'ın macerası da, hayatı da orada son bulacaktı. Oklar adeta bir yağmur gibi yağdı. Havayı korkunç sesler doldurdu.

İçeride olmalarına, binanın çatısı olmasına rağmen oklar inerken Aidan da Gwenne de başlarını elleriyle korumaya çalıştılar ve oldukları yerde büzüldüler. Birkaç dakika, tekrar tekrar inen binlerce oktan sonra korkunç bir sessizlik oldu. Aidan gönülsüzce barınaklarının penceresinden dışarı baktı. Yer kırmızı saplı sayısız okla delik deşik olmuştu. Ama Kral Ravelle'ye dair bir iz yoktu.

"Kral! Nerede o?" diye bağırdı Aidan. Deliye dönmüş gibiydi. "Onu göremiyorum!"

"Bilmiyorum. Hemen önümüzdeydi..."

Gözleri kocaman açılmıştı, korku doluydular. Gwenne'ye döndü.

"Kaleye ulaşmayı başarmış olmalı," dedi Gwenne. "Bütün yollar herkesten iyi biliyor!"

Aidan başını salladı. Gwenne'nin haklı olmasını tüm kalbiyle istiyordu. Acı acı gülümseyip çiftlik evinin önündeki sütuna baktı. Tahtaya gömülü beş tane tüp vardı.

"Bunlar bana gelebilirdi Gwenne," diye fısıldadı Aidan. "Eğer sen beni yakalamasaydın..."

"Okla paramparça olmadığın için şanslısın Sör Aidan," dedi Gwenne. "Çünkü Paragor Şövalyeleri ok uçlarını *'Mortiwraith'in* zehrine batırırlar."

"Mortiwraith mil"

"Bütün Realm içinde belki de en ölümcül yaratıktır," diyerek açıkladı Gwenne. "Büyük bir mağara canavarıdır. Yılan gibidir ama pençeli kol ve bacakları vardır. Sıra sıra zehirli dişlerinin her biri ölümcül zehirle doludur. O yaratığın küçücük bir ısırığı bile en güçlü Glimpse'i öldürebilir!" "Umarım bir Mortiwraith'le hiç karşılaşmam." Düşüncesinden bile ürpermişti.

Paragor Şövalyeleri yanan top güllerini mancınıkla yeniden şehre fırlatmaya başladılar. Bir tanesi saklandıkları evin yanındaki çan kulesine isabet etti.

"Çok yakındı!" Hava ılıklaştı ve ortalığı duman kapladı. Nefes almak çok zordu. "O güller nerede? Kuleye ne yaptığını gördün mü?"

"Emin değilim Aidan. Uzun süredir lambalarımızı, me-

şalelerimizi yakmak için yağ kullanıyoruz ama bildiğim hiçbir şey böyle patlamaz! Bir an önce kaleye girsek iyi olacak." Sığındıkları yerden çıkıp her tarafı oklarla dolu sokaklara atıldılar. Altlarındaki okları ezerek kaleye doğru koşmaya başladılar.

Kaleye giren ana yola geldiklerinde Aidan ve Gwenne hayatları boyunca unutamayacakları bir manzarayla karşılaştılar. Oklardan sonra ortalığın neden bu kadar sessizleştiğini anlamamışlardı. Çığlıkların kesilmesine anlam verememişlerdi. Ama şimdi nedenini biliyorlardı.

Yerde üzerleri sayısız okla delik deşik olmuş yüzlerce, yüzlerce Glimpse cesedi yatıyordu. Aidan erkek, kadın ve çocuk cesetleri karşısında şoka girmişti. Gözyaşlarını zor zapt ediyordu. Dehşet içinde, gözleri kocaman olmuş, ağızları açık halde yatıyorlardı. O güzelim beyaz tenleri de kanla kırmızıya boyanmıştı.

Sadece koluna ya da bacağına ok isabet etmiş olanlar da acı içinde kıvrılıyorlardı. Kurtulmaları mümkün değildi. Mortiwrath'in zehri korkunç derecede etkiliydi.

Sonra başını kaldırıp Gwenne'ye baktı. Arkadaşı da şok olmuştu, gizlemeden gözlerindeki yaşları siliyordu. Bu dehşet

karşısında o da ağlamak, köpürmek, bağırarak istiyor ama yapamıyordu. Gwenne bu caddede gördüklerinden çok daha fazlasına tanık olmuştu. Gwenne'nin bu cesetlerde aynı zamanda geçmişi gördüğünü biliyordu. Paragor'un ailesini öldürüşünü, soğukkanlı bir şekilde onları katledişini hatırladığını biliyordu.

Hiçbir şey söylemeden koluyla onu sarıp sımsıkı tuttu. O da bir elini Aidan'ın omzuna koydu ve allak bullak bir şekilde, ağlayarak beraber kaleye doğru yürüdüler.

Gwenne'yi, gözleriyle Aidan'ın korkularını silen, sözleriyle onu bir kahraman gibi hissettiren kişiyi böyle görmek Aidan'ın yüreğini cehennem yeri gibi yakmıştı. **Bir gün**, dedi kendi kendine. **Bir gün sana bütün bunların bedelini ödeyceğim Paragor!**

Mithegard Şövalyeleri kalenin surlarında göründüler. Biri Aidan ve Gwenne'ye seslendi: "Arkadaşlar! Kalenin içine girmelisiniz! Dış kapılar nerdeyse kırıldı. İçeri girin! Paragory ordusu gelmeden acele edin!"

Aidan geri seslendi. "Kral yaşıyor mu?"

"Evet! Komutanlarını ana girişi korumaya gönderdi. O güvende ama siz değilsiniz! Acele etmelisiniz!"

Ama yerdeki ölümler bunu imkânsızlaştırıyordu. İkisi de onlara basmamak için parmak uçlarında, yavaş ve dikkatlice ilerliyorlardı. Kaleye yüz adım var ya da yoktu ama bu yürüyüş binlerce kilometreye bedeldi. Yere bakmak istemiyorlardı ama zavallı kurbanların koluna, bacağına ya da parmaklarına basmamak için bakmak zorundaydılar.

Kaleye giden yolu yarılamışlardı ki yer sallanmaya başladı. Arkalarına dönüp giriş kapışma ve dış duvarlara baktılar. Muazzam patlamaya kulakları sağır eden bir gürültü eklendi. Bir dakika içinde hiçbir şeyi göremez oldular çünkü duman çok yoğundu. Yükselen toz bulutu açıldığında Aidan ve Gwenne duvarın büyük bir kısmının yıkıldığını fark ettiler. Ve çok geçmeden açılan delikten içeri giren kırmızı ve siyahlar içindeki Paragor ordusu belirdi.

İkisi de dehşet içinde, ordunun durup ip gibi sıralanışını seyrettiler. ***Bunlar ne yapıyorlar?*** diye düşündü Aidan.

"Bir yayılım ateşi daha yapacaklar!" diye bağırdı Gwenne. "Koş!"

Tek bir borazan sesi duyuldu ve hemen ardından kırmızı oklar gökyüzüne doğru havalandı. Aidan ve Gwenne dönüp var güçleriyle kaleye koşmaya başladılar fakat hemen ardından durmak zorunda kaldılar. Kalenin ağır asma köprüsü kaldırılmıştı. Derin, kaçınılmaz bir hendek duruyordu. Acımasız Paragor ordusu arkalarında haykırıyordu. Zehirli oklar da onların üzerlerine inmek üzereydi. Kapana kısılmışlardı.

KUŞATMA

Her an teninde bir ok yarığı hissedecek korkusuyla, kendini gökyüzünden koruyacak bir bannak arıyordu Aidan. Sonunda yolun sağ tarafındaki bir ahırın çıkıntısına gizlendi.

"Hadi Gwenne!" diye bağırdı ama o cevap vermiyordu. Aidan etrafa bakındı; yok, Gwenne yoktu. Sonra onu gördü. Ondan yaklaşık yirmi adım ötedeydi, dizlerinin üzerine çökmüş, elinde bir şey tutuyordu. Parçalanmış bir elbise yeri kolundan sarkıyordu. Bir çocuktü bu.

Gwenne'nin yaşlı gözleri kocaman açılmış, yüzü kederle eğilmişti, dudakları da titriyordu. Aidan kalbinin pamparça olduğunu hissetti.

Yalnız Aidan'm beklemesi demek ölüm demekti:

"Gwenne!" diye haykırdı. Öylesine gür çıkmıştı ki sesi kendisi de şaşırmıştı. "Yoldan çekilmelisin! Oklar geliyor!"

Hâlâ Gwenne'ye bakıyordu. Kolunda taşıdığı çocukla ağır ağır geliyordu. Ahıra baktı. Gwenne'nin yanına gidip ikisini de güvenle yanlarına almasının imkânı yoktu. O anda yolun karşı tarafında, Gwenne'nin arkasında, kapısı aralık bir baraka gördü.

"Kendine gel Gwenne!" diye bağırdı Aidan. "Yalnız değilsin!"

Gwenne sanki transtan çıkmışçasına başını kaldırdı.

"Barakaya gir, hemen!" diye işaret etti Aidan. Gwenne çocuğu kucaklayıp var gücüyle barakaya koştuğunda ilk oklar da yola inmeye başlamıştı. Aidan hızla ahıra koştu. Çıkmanın altında derin bir nefes aldı ve kıvrılıp öylece durdu.

Ok sağanağı yere indi. Patırtı, tıngırtı, çatırtı sesleri duyuldu ve sonra sessizlik...

Kan kırmızısı yağmur bittiğinde Aidan askerlerin uygun adımla yürümeye başladıklarını duydu. Ayağa kalkıp ahırın ön tarafına geldiğinde gördükleri karşısında donakaldı. Paragory ordusu anayolda ilerliyordu. Dehşetle arkadaşını aradı. Barakaya girebilmiş miydi? Her yer ceset doluydu ama birinin Gwenne olduğunu söyleyemiyordu.

Askerlerin ayak sesleri yaklaştı. Yola çıkarsa şüphe yok onu öldürürlerdi ama Aidan, Gwenne'yi bulmak zorundaydı. Saniyelik bir kararla Gwenne'nin kendi hayatına değer oldu

ğunu düşündü. Kılıcım çekip yola doğru adım attı.

"Aidan!" Gwenne'nin sesi gümbürtünün arasmdan duyuldu. "Olduğun yerde kal!"

"Gwenne!" Onu gördü, barakadaydı. "İyi misin?"

"Evet!" diye bağırdı. "Yerde bir kapak buldum, bir çeşit mahzene açılıyor sanırım. Burada saklanabilirim! Sen de olduğun yerde kalmalısın! Karşıya geçmek için çok geç!" Aidan başım çevirip acımasız suratlı Paragor Şövalyeleri'ne baktı. Aralarında yüz metre bile yoktu.

Gwenne onların aralarındaki yola girmesiyle kayboldu. Şövalyeler ölüleri çiğniyor, yenilerini eklemeye hazır görünüyorlardı. Aidan olduğu yere sindi ama onları izliyordu.

Sert bir haykırış geldi kaleden; hemen sonra da kale burcundaki mazgallı siperlerin arkasından Mithegard okçuları göründü. Uzun yaylarını gerdiler ve oklarını Paragor saldırganlarının kalplerine fırlattılar. Bağırışlar ve can çekişmelerle ilk iki sıradaki savaşçılar yere yıkıldılar. Her ok hedefini bulmuştu.

Fakat düşen her Paragor şövalyesinin yerine geçecek beş adam vardı. Mithegard okçularına oklarla karşılık verdiler. Bazıları yüzlerce metre yüksekten düşüp hendeğin derinliklerindeki suda kayboldular. Ortada öfkeli bir alışveriş vardı. Aidan korkunç bir merakla her iki tarafın savaşçılarının düşüşlerini ve hareketsiz kalışlarını izliyordu. Görünmek korkusuyla biraz daha eğildi.

Böylece Aidan izlemeye devam etti. Mithegard savaşçıları kendi kalelerinde canla başla kuşatmaya direniyorlardı.

Kale çok sağlamdı. Duvarlar yüksekti, sayısız mazgallı siperlerin ardından okçular oklarını fırlatıp gözden kayboluyorlar, karşılık gelen ateşten kurtuluyorlardı. Diğer taraftan Paragor Şövalyeleri'nin saklanacakları tek yer, kalkanlarının ve atlarının arkasıydı. Bir vuruşta onlarcası yere düşüyor, eski ceset yığınlarının üzerine ekleniyor, bazıları da yavaşça hendekten kayıyordu. Ve sonra devasa bir tırmık yerleri taraklıyormuş gibi geri çekildi Paragor kuvvetleri.

Nereye gidiyorlar? Pes mi ediyorlar?

Ama kaleden oklar gönderilmeye devam ediyordu. Kor-kunçtu. Durmadan, ardı arkası kesilmeyen bir atış vardı. Aidan merakla ahırdan çıkıp ordunun nereye gittiğini görmek için başını uzattı.

Yüreği ağzına geldi.

Ordu kaçmıyordu.

Zırhlı, silahlı fırlatma rampaları yavaş ama emin adımlarla öne çekiliyordu. Arkalarında kocaman yük arabaları ve çok sayıda asker vardı. Konvoy durdu. Paragory Şövalyeleri atılan oklan pek umursamışa benzemiyorlardı. İşlerine devam ettiler. Fırlatma rampalarının manivela kollarını aşağıya indirip yük arabalarının üzerlerindeki örtüleri kaldırdılar. Arabalardan muazzam fıçılar aldılar ve her birini mancınığın üzerine yerleştirdiler. Aynı anda hepsinin fitilleri yakıldı. Bir komaya benzer ses duyuldu önce ve hemen ardından toplar ateşlendi. Aidan gizlendiği yere yeniden sinip izlemeye devam etti.

İlk atış yüksekten, kale siperlerinden içeri girip kayboldu.

Fırtına öncesi bir sessizlik oldu.

Sonra bir yıldırım düşmüş gibi, kulakları sağır eden bir gümbürtü duyuldu, patlamalar kaleyi salladı ve yer sarsıldı. Aidan başını kapattı, büzüldü. Siperlerin arkasından çok büyük bir siyah duman yükseldi ve pencerelerden dışarı yayıldı. Mithegard kalesi yanıyordu!

Duvarların tepesinde kimse hareket etmedi.

Ansızın mancınıktan bir atış daha geldi. Mancınıktan art arda yollanan toplar kalenin surlarında patlamaya devam ediyordu.

Etrafı toz bulutu sarmıştı. Ahırdan gelen gıcırta sesleri hiç de iyiye işaret değildi. Sanki her an çökecekti. Gözyaşları Aidan'ın görüşünü zorlaştırıyordu ama hâlâ duman yükselen kaleye bakıyordu.

Alevler tırmanan sarmaşıklar gibi duvarda yükseliyordu fakat kalenin duvarları henüz yıkılmamıştı.

Sonra Aidan çaresiz bir şekilde Paragor Şövalyeleri'nin hendeğin önüne kadar geldiklerini gördü. Demir kapının açılıp asma köprünün aşağı indirilmesini bekliyor gibilerdi. Ortalarında uzun adımlarla ilerleyen bir savaşçı vardı. Kapkara miğferi ve simsiyah zırhıyla öyle ateşli, öyle acımasız yürüyordu ki bu haliyle silahı olmadan da karşısına çıkan her canlıyı öldürebilecek gibiydi. Ama her iki elinde de kılıç vardı.

Bu o! Rüyasında Paragor 'un yanında duran çift kılıklı savaşçı! Göğsünü tuttu. Burada mı olacak? Yakalanacağım, Prens 'in önüne getirileceğim ve acımasızca öldürüleceğim!

Aidan o anda içinde, savaş meydanına koşup teslim ol-

mak, olanların büyük bir hata olduğunu açıklamak, ondan merhamet dilemek için müthiş bir baskı hissetti. Belki eski Aidan bunu yapardı ama bu Aidan bir söz vermişti. ***Karanlık üzerine çökse, hayatından umutsuz da olsan her şeyini, daima, Kral'a adayacağına yemin eder misin?***

"Evet!" diye cevap vermişti Aidan.

Kılıcına baktı. Kılıç elinde parladı. Aidan ölebilirdi ama bu bir korkağın ölümü olmayacaktı. Başını çevirip Kara Şövalye'nin ne yapacağına baktı.

Borazanlar çaldı. Yankı kesildiğinde şövalye iki kılıcını birden havaya kaldırıp gürledi: "Prens'in emriyle, Paragory Lordu ve tüm Glimpse'lerin hâkimi olarak Mithegard Kalesi'ni açmanızı ve teslim olmanızı emrediyorum!" Ses Lord Rucifel'e aitti. Aidan şaşkındı.

Mithegard Kalesi'nin tepelerinden bir ses ona cevap verdi. Kale burcunun siperlerinin üzerinde yalnız, korkusuzca duruyordu. Kral Ravelle'ydi bu. "Rucifel seni en son gördüğümde böyle demiyordun," diye haykırdı Kral. "Yalancı! Günahsızların katili! Ne size ne de hizmet ettiğiniz köpeğe teslim olacağız!"

Lord Rucifel miğferini yere koyup Kral'a pis pis sırttı. "Aciz aptal!" diye bağırdı, kılıçlarıyla havayı döverken "Paragory merhameti bu şekilde bir kenara atılmamalı. Eğer Prens'in dostluk teklifini kabul etseydiniz bunları yaşamak zorunda kalmayacaktınız."

"Dostlukmuş!" Kral inliyordu adeta. "Bir elinizi dostluk için uzatırken diğerinde hançer taşıyorsunuz! Hayır, ne dost-

luk ne sevgi var! K lelikte hiçbiri yok! Ben Mithegard'm asıl dostlarının nerede yaşıadıklarını biliyorum buranın doğusunda, Yedi Pınarlı diyarda!"

Bunu duyduğunda Aidan'm kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Kral kendini Alleble'nin müttefiki mi sayıyordu? Bu, babasının da gerçeği kabul...

"Yedi mi!" Rucifel acımasızca güldü. "Sen 'yedi' pınar mi dedin? H lihazırda altısının aktığını bilmiyor musun? Yedincisi kıraç ve soğuk. Benim Prensimin ba  kaldırışının bir anıtı gibi duruyor orada! Bu son şansın Kral Ravelle. Bana boyun eę! Teslim ol! Bunu kendi isteğinle yapmazsan... En azından kalende kalan son varlıkları düşün."

Kral Ravelle siyah kırbaç gibi bir şeyi Rucifel'in üzerine fırlattı. Rucifel korunmak için eğilince yanındaki miğferine takıldı ve sert başlığı yuvarlanarak hendeğe düştü.

Yere gömülen siyah şey Ravelle'nin dostluk nişanesi olarak Kral Ravelle'ye hediye ettiği kılıçtı.

"Kirli kılıcımızı da geri alın!" dedi Kral haykırarak. "Mithegard teslim olmayacak! Size teslim olmaktansa ölmeyi tercih ederiz!"

" l n  yleyse," diye cevapladı Lord Rucifel. Beceriksizce ayağa kalkıp birliğin önüne gelen uzun boylu, yapılı sava  ılara ba ıyla işaret verdi.

Sava  ılar arkalarına dönüp kalabalık şövalye grubunun içine girdiler. Bir iki dakika sonra saflar ortadan ayrıldı ve savaşçılar döndüler. Arkalarında y k arabalarını ve içindekileri çeken muazzam hayvanlar görüldü. Altı y k arabası,

üzerleri kapalı halde geldi. Hayvanları hendeğin hemen yanına kadar yürüttüler. Böylece yük arabaları da kenara kadar geldi.

Yapılı Paragory savaşçıları arabaların arkasını açtılar. Ağır fıçılar peşi sıra hendeğe döküldü. **Her arabada ne kadar vardır?** diye düşünüyordu Aidan. Cevabını veremiyordu ama en azından her birinde onlarcası vardır diye tahmin ediyordu.

Sonunda her yük arabası boşaltıldıktan sonra, Rucifel omzunda tek bir fıçıyla öne geldi. Biraz zorlanarak kapağını açtı ve kahverengimsi akışkan bir sıvı hendeğin içine fışkırmaya başladı. Sıvı bitene kadar kenarda bir sağa bir sola yürüdü. Sonra askerlerine geri çekilmelerini emretti. Tüm Paragory ordusu komutanlarının emriyle uygun adım geri yürüdüler. Yaklaşık yüz metre geri gitmişlerdi ki yine aynı anda durdular.

Aidan korku dolu gözlerle olanları izliyor, Gwenne için endişeleniyordu. O, kesinlikle ne yapılması gerektiğini bilirdi. Ama şu an hiçbirinin yapabileceği fazla bir şey yoktu.

Paragor okçularından biri öne çıktı. Yayını kaldırdı, okunu yaya yerleştirdi, gerdi. Aidan ne olacağını bilemiyordu. Gözünün önünden, Alleble'deki havuzun içine dökülen petrol, Kadim Muhafızlar, eşleri ve çocukları geçti. Şatonun yüksek balkonunda da elinde meşalesiyle Paragor vardı. Ürpertici bir kahkahayla Paragor elindeki meşaleyi balkondan aşağı atıyor. Meşale havuzu yakıyor... O anda görüntü kayboldu ve okçuyu gördü. Yanan okunu havaya fırlattı.

Aidan olduğu yerde donakalmıştı. Eğer okçunun hedefi

isabet alırsa attığı ok tam hendeğin içine düşecekti. Ve hendeğe atılan onlarca, düzinelerce varil patlayacak, kaleyi ve yakınındaki her şeyi, dolayısıyla bu ahin da yok edecekti. Korkuyla yere atıldı.

»MUM HOJ^iiî öhsudci ÇATIŞMA

Aidan patlamayla gelen bir gümbürtünün ardından ortalığı toza dumana katacak, yakıcı bir sıcaklık bekliyordu. Ama patlama olmadı. Bir an okçunun hedefi tutturamadığını düşündü.

Sonra yüreğini ağzına getiren bir ses duydu. "Olduğunuz yerde kalın! Sizi sıska ağaç kemirgenleri! Ben varken Mithegard Kalesi'ni as

la26üş üremezsınız!

Aidan umutla başını kaldırdı. Evet, doğrudu! Gökyüzünde, parlayan sabah güneşi zırhını aydınlatıyordu. Kaptan

Valithor'du bu!

"Şimdi Çevikkanat!" diye bağırdı ejderhasına. Atık yaratık boynunu aşağı uzattı, çenesini açtı ve hendeği ateşe vermeden tüm okları havada yakaladı.

Paragor Şövalyeleri'nin hepsi olanları seyrediyordu. Okçular yeniden ateşli oklarını yollamadan, diğer sekiz Alleble şövalyesi gökyüzünden aşağı süzülüp ejderhalarını düşman hattının önüne aldılar. Askerlerin çoğu domino taşları gibi devrildiler.

Ardından Kaliam, Matthias, Tal, Eleazar, Farix, Nock, Bolt, Mallik ve tabii ki Kaptan Valithor ejderhalardan inip silahlarıyla düşman saflarına çıktılar.

Bu beklenmedik saldırı karşısında Paragory birliğindekiler kaçışmaya başlamıştı. Küçük bir Alleble kuvveti düşmanı ortadan ayırmıştı. Ama Rucifel savaş borusunu çalınca birlikteki savaşçılar onlardan sayıca üstün olduklarını hatırladılar. Alanda yüzlerce şövalye vardı.

Kaçışanlar kılıçlarını, baltalarını, yaylarını kuşanarak döndüler. Ve Alleble Şövalyeleri kalenin önünde, sayısız aç köpek balığının ortasında bir tepsi yemek gibi kaldılar. Aidan arkadaşları için endişeliydi. Sanki deniz taşmış ve çekilmiş, onlar da küçük bir ada gibi yükselmişlerdi.

Mithegard Köprüsü açıldı.

Mithegard ordusu, yüzden fazla at üstünde şövalye, içerdiren top güllesi gibi hışımla fırladı. Onları Mithegard kralının ta kendisi komuta ediyordu.

"Koş baba!" diye haykırdı Aidan.

"Evet Rucifel, işler tersine döndü!" diyerek gürledi Kral. Sesinde savaşa hazır bir asker tonu vardı. "Bakalım kılıç kullanabiliyor musunuz!"

Kral Ravelle atını Rucifel'e doğru sürdü. Paragor Komutamancınığın yanında dimdik duruyordu. Gri pelerinini yere bıraktı. Elinde bir değil iki kılıç sallıyordu ve Kral ona yaklaştıkça kahkahayla gülüyordu.

Kral son ana kadar atının üzerinde kaldı. Rucifel'in yanına geldiğindeyse eyerden yere atladı. Kalkanı ve kılıcıyla düşmanının kılıçlarına karşı koyuyordu. Ama sonra Aidan ikisinin arasında ne olduğunu göremez oldu, çünkü askerlerle düşman Paragor Şövalyeleri de müthiş bir çatışmaya girmişlerdi. Kralı görmesi mümkün değildi.

"Alleble Şövalyeleri! Devam edin!" diye kükredi Kaptan Valithor. Aidan gözlerini muhteşem komutana çevirdi. Paragor Şövalyeleri etrafını sarmıştı ama Fury düşmanlarını yazın başaklan kesen bir tırpan gibi kesiyordu. Kaptan, bulunduğu bir boşlukta Nock ve Bolt'a işaret verdi.

ikiz okçular bir trampbinden sıçrar gibi, dövüşen Glimpse'lerin içine daldılar.

Aidan şaşkınlıkla Nock ve Bolt'un düşman şövalyelerin birinin kafasından diğerinin omzuna atlayışlarını izliyordu. Sonra Nock bir barakanın çatısına indi, Bolt da bir mancınığın en tepesine. İkisi de oradan ateş açtı.

O soluk elleri inanılmaz bir hızla kınlara giriyor, siyah saplı okları çıkarıp yaya oturtuyor ve çekip ateşliyordu. Kara Orman'ın okları bir anda jilet gibi havayı keserek gideceği

yöne ulaşıyordu.

Birden bir patlama oldu ya da Aidan öyle sandı. Savaşçıların ortasında beş Paragor askeri havaya fırladı. Ama ne duman, ne ateş, ne de kulakları sağır eden bir gümbürtü vardı.

Paragor Şövalyeleri bir kez daha fırlatıldı. Ve bir kez daha. .. Onlar bir tepe oluşturmuşken sanki bir dev de onları kenara çekiyordu. Aidan sonunda bu tuhaf görüntünün sebebini buldu. Gülümsedi. Bu Mallik'ti. Mallik ve muhteşem tokmağı!

Mallik güçlü ve saldırgan hareketlerle tüm düşmanlarını ezip geçiyordu. Korkunç silahı son derece ağırdı ama Mallik onu balza ağacından bir tahta gibi taşıyordu. Tokmak onlara her çarpışında kılıçlar parçalara ayrılıyor, kalkanlar büzüyordu. Mallik'in darbeleri karşısında kimse duramıyordu.

Ama Aidan diğer şövalyelerden bir iz göremiyordu. Onların iyi olmalarını ummaktan başka çaresi yoktu. Paragor savaşçıları, Alleble Şövalyeleri'yle beraber çarpışan Kral Ravelle Şövalyeleri karşısında hâlâ sayıca çoktular.

Gwenne! Hipnotize olmuş şekilde savaşı izlerken onu unutmuştu. Yolun karşı tarafındaki barakadaydı hâlâ. Muhakkak kendi başının çaresine bakardı, bundan şüphesi yoktu ama bir düşmanla karşı karşıya kalmış olabileceğini de aklından çıkaramıyordu. Onu yalnız bırakmak istemiyordu.

Fury'nin Oğlu'yla havayı yırttı. Elinde bir ışık varmış gibi hissediyordu. Bir an durdu, derin bir nefes alıp güvenli yerini terk etti.

Yolun karşı tarafındaki kulübeye ulaşabilme umuduyla çatışmanın içine girdi. Ama herkes o kadar meşguldü ki Aidan'ı fark etmemişlerdi.

Sonra sol tarafında büyük bir gümbürtü duydu. Boğuk, çaresiz bir çığlık, iğrenç bir çıtırtı, havayı emen zoraki bir soluma... Ve Aidan yüzünde ıslak bir püskürtü hissetti.

Tökezledi, yavaşça kalktı ve kırmızı sıvıyı yüzünden sildi. Başını eğip zırh eldivenine baktığında kıpkırmızı lekeler gördü. Transtaymış gibi başını çevirdi ve yere yığılmış Mithegard askerini gördü. Glimpse sırtüstü yatıyordu. Fildişi rengi teni kir ve taze kana bulanmıştı. Gördüğü manzara karşısında donakalan Aidan, yanında dikilen, baltası kanlı Paragor şövalyesini fark etmemişti.

Şövalyenin gözleri, kafatasına benzer miğferinin aralıklarından ateş gibi ışıldıyordu. Elindeki ağır baltayı kaldırırken göğsü yavaşça inip kalktı. Yerde yatan cesede bir adım ilerledi. Aidan'a bir adım ilerledi. Ve baltayı var gücüyle indirdi.

Aidan'm hatırladığı somaki şey sertçe yere itildiği idi. Kendini, yerden Farix'e bakarken buldu. Çıplak elleriyle baltayı yakalamıştı. Saniyelik bir zamanda baltayı büküp savaşçıyı sırtüstü yere serdi. Sonra dirseğini Paragor şövalyesine sertçe indirdi. Aidan'm son gördüğü, şövalyenin hareketsiz bir şekilde yerde yattığı idi.

Farix sonra baltayı dizinin üzerinde kırarak Aidan'a bağırdı: "Kıvrak ol, akıllı davran, Sör Aidan. Kaptan'ın dediği gibi 'Yaşamak istiyorsan kımıl!' " Bunun ardından çelik

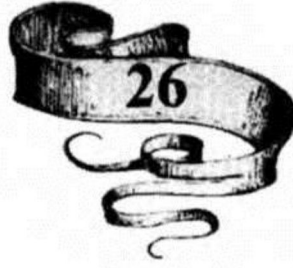
gibi et girdabının içine koştı.

Aidan şaşkın şaşkın gözlerini kırptırdı. Gwenne haklıydı... Farix **bir silahtı**.

Başını sallayıp ayağa kalktı. Canı bağışlanmıştı. Bir dahakine bu kadar şanslı olmayabilirdi. O yüzden gafil avlanmaya hiç niyeti yoktu. Başını koruyarak, darbelerden kaçınarak sonunda Gwenne'yi son gördüğü kulübenin önüne geldi.

Ağır tahta kapı, menteşelerinden kopmuştu. Aidan süratle içeri girdi, yerde gizli bir kapı aramaya koyuldu. Baktığı ilk odada hiçbir şey yoktu; sadece bir şömine, ters dönmüş bir masa ve sandalyeler vardı. İkinci odanın ortasında aradığı şeyi buldu. Kapağın menteşeleri baltayla kesilmiş ve kenara atılmıştı. Kapı sonuna kadar açılmıştı. Bodrum katına şöyle bir baktı. Basamaklara taze kan sıçramıştı.

"Gwenne!" diye bağırdı. Ama arkadaşının ona cevap vermeyeceğini biliyordu.

0ÖVJUMÇHİ} BÖŞÖgâ

Aidan çıldırmış bir halde kapağın altındaki merdivenlerden indi. Ama aşağısı boştu. Bununla birlikte boğuşma izleri görüyordu. Ters dönmüş bir masa, cam kırıkları, devrilmiş kitaplık... ama Aidan'ı en çok mahveden, duvara sıçramış kan lekesiydi.

Aidan koşarak merdivenleri ıktı. Evdeki tüm odaları tekrar, tekrar kontrol etti. Hepsi boştu.

Yolun zerindeki soğuk, gözleri açık Glimpse cesedi zihnini ele geçirdi.

"Hayır!" diye haykırdı. Kılıcını umarsızca tahta kirişe sallıyordu. Kiriş çatladı ve en st kısım düştü. Toz Aidan'ın üzerine döküldü."Hayır ölmüş olamazsın Gwenne ölmüş olamazsın!"

Aidan barakanın kapısında titriyordu. Korkular ve şüpheler birbirini kovalıyor, Aidan'ı zorluyorlardı. Sanki bu duygular onu hiç bırakmamışlardı, hep oradaydılar. Bir an kendini evde hissetti. Kafasında sesler duyuyordu.

Babası: *"Bir şeye inanmak onu gerçek yapmaz! "*

Grampin: *"İnandığın şeyin bir yalan olduğunu öğrenirsen kendini çok kötü hissedersin. Gururun kırılır. "*

Valithor: *"Anlamaya çalış, Aidan. Paragal'in temelini attığı kötülük aslında iyiliğin inşasıydı. "*

Sadece hiç, dedi kendi kendine. Ne sonuç, ne gelecek Gwenne 'nin ölümünü haklı çıkarabilir. Kral Eliam, Gwenne 'nin ailesinin Paragor ordusu tarafından öldürülmesine nasıl müsaade edebildi? Onun öksüz ve yetim kalmasına nasıl müsaade etti; hem de sonu onlar gibi olacakken? Ona sadece umut verdi ama sonuç... hiç adil değil. Bu çok insafsızca... şeytanca!

Aidan sinirinden kuduruyordu. Ailesine duyduğu öfke onu harekete geçirdi. İnanmasını sağladığı için Grampin'e köpürüyordu. Olmadığı biriymiş gibi düşünmesine sebep olduğu için Gwenne'ye köpürüyordu. Ve bir şekilde bu olanlara

sebepe olduğu için Kral Eliam'a köpürüyordu. Sıcak gözyaşları toz içindeki yanaklarını yakıyordu. Titredi, midesi bulandı; hasta olacak gibiydi.

Gwenne'yi koruyamamıştı. Buradan çıkıp gidemiyordu da. Ama yapabileceği bir şeyler olmalıydı.

Gözleri yanıyordu. Yaşlarını silerek, elinde Fury'nin Oğlu, barakadan çıktı.

Çıkar çıkmaz bir Paragor şövalyesi, Aidan'ı fark etti. Azgın bir çığlıkla yanma koştu ve öfkeyle kılıcını havaya kaldırdı; büyük bir arzuyla Aidan'ı ikiye ayırmak istiyordu. Ama ölümcül bir hata yapmıştı, bu kadar genç ve kısa birinden karşı atağı beklemiyordu.

On ikinci Şövalye düşmanın dengesinde kılıcında toplandığını, başka hareket edemeyeceğini biliyordu. Aidan sadece kenara çekip bir hareketle Fury'nin Oğlu'nu çekti ve Glimpse'e soktu. Aidan bile kılıcının bir bedene bu kadar hızlı girip çıkmasından irkilmişti.

Dakikalar içinde Aidan'm elinden yedi düşman cesedi daha yere serilmişti. Bir an göz ucuyla birini fark etti, tanıdık bir yüzdü bu. Üzerindeki uzun, yanık ve kırış kırış pelerini rüzgârda uçuşuyordu. Diğer şövalyelere emirler vermeye devam ediyordu. Ama onu takip eden şövalyeler ne Alleble'nin gümüş zırhını ne de Mithegard'ın mavi-altın sarısı zırhını giyiyorlardı.

"Acsriot!" diye haykırdı Aidan. Kan beynine sıçramıştı. Süratle hainin yanına koştu. Koşarken birden fazla kılıç darbesiyle karşılaştı ama hepsini sinek ezer gibi savdı.

Acsriot'un üzerine beklenmedik bir fırtına gibi çöktü; darbeleri, hamleleri bir yağmur gibi indi. Ancak Acsriot beceriksiz bir savaşçı değildi. Darbeleri bertaraf ederken hafifçe geri çekildi.

"Sen!" dedi kızgın bir ses tonuyla. "Sen de mi kurtuldun?"

"Evet, kurtuldum!" diye bağırdı Aidan bir darbe daha indirerek. Fury'nin Oğlu dairesel hareketlerle dıştan içe onu sıkıştırıyordu. Acsriot darbeyi engelledi ama Aidan'm kılıcı engeli aşp Acsriot'un kapkara kollarını keserek ön koluna bir çentik attı.

"Küstah köpek! Bir haftalık eğitimin yeterli olacağını mı sandın?"

"Kılıçta senin kadar güçlü ve yetenekli olmayabilirim ama tertemiz yüreğimle ebedi Kral Eliam'a içten bağlıyım ve yalnız değilim!" dedi Aidan.

Yıldırım gibi Acsriot'un üzerine kılıcıyla atıldı. Acsriot bir an dengesini kaybetti. Kendini toparlamaya çalışırken Aidan tüm gücüyle yeniden atılarak Fury'nin Oğlu'nu Acsriot'un zırhına soktu.

Aidan gördüklerine inanamıyordu. Acsriot ölmemişti. Yaralanmamıştı bile. Kılıcı düşmanını parçalayamamıştı. Yıldırım gibi inen darbesi, tüm gücüyle kılıcını ona saplayışı sadece zırhında bir kesik yaratmıştı.

Acsriot kahkahayla gülüyordu. "Görüyorsun, sen daha harekete geçmeden, yapacağın darbeyi gözlerinden gördüm. Bütün yapabildiğin bu ufak kesikse çok umutsuzsun!"

Acsriot'un kılıcı her yönden Aidan'a iniyor şimdi. Tökezledi. Gelen darbeleri düşünmeden kesmeye çalışıyordu ama karşı atağa geçmek için dengesini toparlayamıyordu bir türlü. Acsriot onu geri çekilmeye zorluyordu, Aidan'm yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kolu kılıç sallamaktan ağrıyordu ve çok geçmeden savunması düştü. Bunu gören Acsriot ona doğru bir daha atıldı. Aidan'm gözünü ıskaladı ama elmacık kemiğine derin bir yara açmıştı. Aidan yüzündeki sıcak kanı hissedebiliyordu.

Acsriot yeniden saldırdı. Kılıcı parlayıp iniyordu, Aidan'ı mancınıklardan birinin yanındaki tepeye sürüklüyordu. On İkinci Şövalye tükenmişti. Süratle inen bir darbeyeyle Acsriot, Aidan'm kılıcını düşürdü. Kılıç birkaç yuvarlanmadan sonra durdu fakat Aidan'm yetişebileceğinden uzaktaydı.

Aidan için iş bitmişti; son darbeyi bekliyordu. Acsriot, hain, onun göğsüne kılıcını indirip kazanacaktı. Ve her şey sona erecekti.

Ancak Acsriot, Aidan'ı öldürmedi. Düşen bir şövalyeden demir uçlu bir mızrak aldı ve Aidan'm omzunu iterek onu mancınığın ayaklarına sürükledi.

"Bir vuruşta bunu sana saplayabilirim," dedi Acsriot sıratarak. "Ama ustamdan ölümün keyfini çıkarmayı öğrendim. Yani acı çekmeni seyretmeden ölmene izin vermeyeceğim. Mortiwraith zehrini duydun mu?"

Aidan'm gözleri kocaman açıldı. Ondan kurtulmaya çalıştı ama oraya çakılmıştı.

"Anladım, biliyormuşsun." Keyifle kakhaha attı Acsriot.

Tepeden aşağı birkaç adım attı, arkasını döndü ve çatıda Aidan'a nişan almış bekleyen üç Paragor okçusuna işaret etti. "İstediğin kadar kımıldan Koyu Ten. Sonun acı dolu, onun çok yakın."

Aidan okçuların, okları fırlatmalarını seyretti. Kırmızı saplı, ucu zehirli oklar havayı delerek onun sonunu hazırlarken tam göremediği iki bulanık siluet onların yollanna girdi. Nock ve Bolt'un yaylanndan çıkan iki ok saplarını kırdı, düşman okları havada paramparça oldu.

Ama üçüncü ok gelmeye devam ediyordu.

Müthiş bir haykırışla Kaptan Valithor belirdi ve Aidan'la bu son okun arasına soktu kendini. Ok, Kaptan'm zırhını delerek göğsüne saplandı. Darbeyle Aidan'm hemen önüne düştü.

"Hayırırım!" Aidan çığlık çığlığa olduğu yerden kurtulmaya çalışıyor, çaresizce Kaptan'in yanına gitmeye uğraşıyordu ama yapamadı. Yere düşen komutanına bakmakla yetindi.

Kaptan Valithor, Fury'ye uzanmaya çalıştı ama Acsriot kılıcı alıp geriye fırlattı. Elinin tersiyle Kaptan'ın çenesine vurdu. Valithor bir şey yapacak halde değildi, zehir onu güçsüzleştirmişti. Sırtüstü yere yığıldı.

Acsriot pelerinini arkasına attırdı ve Kaptan'ın ayaklarının dibinde dikildi. Başarmış olmaktan gururlu, gülümsüyordu. "Sanırım önce seni öldürdüm eski dostum," dedi sırtarak. "Mortiwaith zehrinin yaptığı etkiyi görmenin zevki ayn ama bu benim için bir zafer değil. Alleble'nin meşhur komutanı Kaptan Valithor'u öldüren kişi olarak hatırlanmak istiyorum."

Acsriot kılıcını iki eliyle kavrayıp başmın üzerine kaldırdı. Kaptan Valithor'un gözleri, ateş gibi parıldayan düşmanına odaklanmadan önce sol tarafa çok kısa bir bakış attı. Kaptan titreyen elini kaldırdı, dudaklarını araladı. Acsriot hamlesinden o anlık vazgeçti.

"Ne oldu Kaptan?" diye soru Acsriot. Sesinde yapmacık bir sevecenlik vardı. "Merhamet mi dileneceksin yoksa?"

Kaptan Valithor gözlerinde bir ışık, "Sana söylemiştim Acsriot, ihanetinin bedelini kılıcım ile ödeyeceksin!"

Acsriot kendini beğenmişçesine sırtı ve öldürücü hamleyi yapmak için gerildi. Ama gülümsemesi birden yok oldu.

"Bunun adı Fury!" dedi arkasından bir ses. Uzun kılıç Acsriot'un göğsünden içeri girmişti. On İkinci Şövalye'yi unutmuştu.

Kılıç indiğinde Acsriot iğnenin ucundaki bir böcek gibi acıdan kıvrandı. Aidan tüm gücüyle Fury'yi Acsriot'un bedeninden çıkarıp tepeden aşağı itti.

Omzundan aldığı yarayla çelik zırhı yıpranmış; içeriden bir şey sarkıyordu. Kaptan Valithor'un yanma diz çöktü. Kalliam yaklaştı. Kaptan'a saplanmış kırmızı sapı görünce

yüzünü buruşturdu.

Kimse ağzını açmadan, gözleri kör eden ılık yağmuru hendekten dış kapılara kadar ortalığı kapladı. Ve hemen ardından yüzlerce topun patlamasına benzer bir gümbürtü her yeri salladı.

Yakıcı havayla birlikte gelen şok dalgası kalenin yanındaki yolu yakıp kül ederken Kalam ve Aidan'ı da kaldırım taşlarına çarptı.

Aidan dizlerinin üzerine kalktı. Ağzındaki pisliği tükürüp Kaptan Valithor'un yanına emekleyerek gitti. Kaptan solgun ve halsiz görünüyordu ve nefes alış verişleri çok hızlanmıştı. Aidan dikkatlice onun miğferini çıkardı. Kaptan da başını Aidan'ın bacaklarına dayadı.

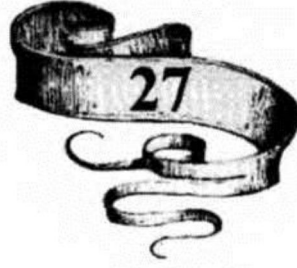
Aidan kaleye doğru bakıyordu. Ana kapı yıkılmıştı. Ana duvarlar ve mazgallı siperler içe doğru genişlemişti, her an kendi üstüne yıkılabiliyordu. Her şey, her şey yanmıştı: kuleler, istihkâm siperleri, korunaklar. Hepsi yanmıştı. Hendekten yükselen ateş eriyik bir canavar gibi sürünüyor, gökyüzündeki yarıkların arasından kaçıyor.

Hendeğin etrafındaki yaklaşık elli metrelik alanda hareket eden bir şey bırakmamıştı. Kararmış, bükülmüş Glimpse cesetleri karmakarışık bir halde tepeler oluşturmuş, için için yanıyordu. Aidan'a daha yakın olan askerler ölümcül yaralar almış; kara üniformalı Paragor askerleri ve diğer hayatta kalan, mavi-altın sarısı zırhlı şövalyeler inleyerek yatıyor, nefes almaya çalışıyorlardı.

Aidan arkasında savaşla ilgili şeyler -kılıçların sesi, zafer

naraları- duyuyordu ama bu şimdi çok uzaktaydı sanki.

Aidan gözyaşlarıyla kırıştırdı gözlerini. Hayattaydı, evet, ama hiçbir önemi yoktu. Gwenne'yi kaybetmişti, Mithegard Kalesi alevler içindeydi ve Kaptan Valithor kollarında ölüyordu.

aidAİİ'İH ^çjüni

Paragory kazanmıştı. Mithegard'ın dış duvarları yıkılmış; her kulübeye, her eve baskın yapılmış ve tahrip edilmiş; Mithegard Glimpse'leri her yöne dağılmış, ya öldürülmüş ya da esir alınmıştı ve Mithegard Kalesi harap haldeydi.

Mithegard ordusu ve ona katılan Alleble Şövalyeleri cecurca dövüşmüşlerdi. Paragory kuvvetlerinin yarısından fazlasını bozguna uğratmışlardı. Ama sonuçta Paragory ordusunun, bu "zayıf direniş karşısında daha fazla ateş gücü ve askeri vardı.

Lord Rucifel'in yönlendirmesiyle arta kalan tüm silahlar, savaş makineleri toplanıp depolandı. Aynı zamanda yanlarına esir aldıkları yüzlerce köylü ve askeri de kattılar. Tüm esirleri zincirlerle bağlayıp Kara Hilal Dağlan'ndan dolaşarak Paragory'ye ulaşacakları uzun yolculuklarına başladılar.

Aidan, Kaliam ve ölümcül yarası olan Kaptan katliamın yaşandığı savaş alanında bırakıldılar. Aidan nasıl olup da Paragor Şövalyeleri'nin gazabından kurtulduklarını bilmiyordu. Kendini sadece Kaptan Valithor'u taşımaya odaklamıştı. Kendi hayatı da dahil başka bir şey düşünmüyordu.

Kızıl saplı ok hâlâ Kaptan Valithor'un omzuna yakın bir yerden göğsüne saplıydı. Okun başı, kalbi ya da atardamarı parçalamamış olsaydı hayatını bu kadar tehdit etmeyecekti. Bununla beraber Mortiwraith zehri çok tehlikeliydi ve hızla yayılıyordu. Zehrin bu kadarı Aidan'ı birkaç saniyede acılar içinde öldürmeye yeterdi. Fakat çok güçlü ve cesur olan Kaptan Valithor, zehir kanına karışmış olmasına rağmen bir süre daha hayatta kalmayı başarmıştı ve maalesef giderek zayıf düşüyordu.

"Ok çıkaramaz mıyız?" diye sordu gözyaşları içindeki Aidan.

"Hayır genç adam," diye cevapladı Kaptan. "Bu daha fazla acı verir."

"Yapabileceğimiz bir şey yok mu? Panzehir ya da herhangi bir tedavi?" Kaliam yalvarıyordu adeta.

"Zehir çoktan kalbimi sardı," diye cevapladı Kaptan. "Ama ağlama Aidan! Yakında gidip Kral'a, kanma, anne ve babama katılacağım. Güneşin Ötesindeki Kutsal Realm'de sevdiklerimle olacağım."

"Hepsi benim suçum! Hemen sıyrılmalıydım! Denedim ama zırhımı kurtaramadım." Aidan inliyordu. Titreyen ellerindeki kana baktı. Kendi kanı değildi bu akan; fakat öyle olmasını çok isterdi. "Kaptan beni kurtarmamalıydınız! Alleble'nin size ihtiyacı var... benden çok."

Kaptan bir süre bu ateşli ve inatçı delikanlıyı seyretti. Gözlerinin içine içine bakıyordu.

"Sör Aidan! Seni ahmak! Kendini nasıl bir başkasıyla takas meselesi yaparsın! Alleble kralının yolunu izleyen hiç kimse bir başkasından ne daha değerlidir ne de daha değersiz. Kral'ın gözünde hepimiz eşitiz!"

"Ama ben sadece bir çocuğum ve siz... siz çok güçlü bir şövalyesiniz, Alleble ordularının komutanısınız!" diye karşı çıktı Aidan. "Kral için birçok savaşa girdiniz ve orduyu zafere taşıdınız!"

"Kazandıklarımın yanında kaybettiklerim daha fazla," diye iç geçirdi Kaptan, elini Aidan'm omzuna koyarak "Ve savaşta her zafer Kral Eliam'a aittir. Onun bana verdiği güçle zaferlere nail oldum. Şimdi de onun eğilmez gücü senin içinde."

Kaptan iniltiyle gözlerini kapattı. Konuşmak için çok çaba sarf ediyordu. "Şimdi Aidan, Kaliam, beni dikkatle dinleyin. Çok az zamanım kaldı. Çaresizliğe düşmemelisiniz, görevimiz başarısızlıkla sonuçlanmadı ve görevimiz henüz sona ermedi!"

"Ama Kaptan," dedi Kaliam. "Mithegard harap halde."

"Evet genç Kaliam," diyerek sözünü kesti Kaptan. "Mithegard tahrip edildi ama birçok Glimpse artık doğru Kral'a bağlı ve bu, Alleble Hikâyesi'nin yazılı olduğu parşömenlere girecek kadar önemli, kıymetli bir zafer! Yalnız bu bölüm yazılmadan önce daha yapılacak çok iş var. Kaliam, Mithegard'da saklanan hayatta kalmış birileri olmalı. Aynı zamanda birçok kulübenin altında sığınaklar var. Orada kalın ve arkanızda çaresiz tek bir Glimpse bırakmayın. Sanırım Malik, Farix ve ikizler hâlâ hayattalar. Elinden geldiğince herkese ulaş ve onları güvenli bir şekilde Alleble'ye götür."

"Emredersiniz efendim!" diye cevap verdi Kaliam ve ayağa kalktı. Kaptan ona halledilmesi gereken yeni bir görev vermişti. Görev demek umut demektir.

"Ve sen Sör Aidan...," dedi Kaptan. Sesi çok cılız ve boğuktu. Genzine kan toplanmış gibiydi. "Kurtarman gerekenler var. Gwenne ve..."

"Gwenne mi?" diye araya girdi Aidan. Beklenmedik bir umut doğmuştu içine. "Yaşıyor mu?"

"Evet genç adam. Rucifel tarafından esir edildi. Aynı zamanda yüzlerce Mithegard'lı yurttaş ve asker de aynı şekilde. Şu anda hızla Çaresizlik Kapısı'na götürülüyorlar." "Kral Ravelle esir alındı mı peki?"

"Bilsem oğ..." Bedeni titredi, ardından öksürdü. "Onun... onun kendini sağ olarak teslim ettiğini hayal bile edemiyorum. Onu bu cansız bedenlerin arasında henüz görmedim. Bir şey diyemiyorum." Sesi giderek azalmıştı. Gözleri bir an Aidan'dan ötede bir yerlere daldı ama soma gözlerini kırış-

tırarak yeniden konuşmaya başladı.

"Her ihtimale karşı acele etmelisin! Onları ilk kamp yaptıkları yerde yakalamalısın. Paragory sınırlarına girdikleri anda kurtuluşlarına dair tüm umutlar yok olacak!"

"Ama Kaptan," diye araya girdi Kaliam. "Ejderhaları-mız... hepsi katledildi."

"Onları nasıl yakalayabilirim?" Aidan, kendini savaş görmüş bir Alleble şövalyesinden çok, mıymıntı ve hantal biri gibi hissediyordu. "Bizden çok öndeler ve ejderham yok, tek boynuzlu atım bile yok!"

Kaptan Valithor gözlerini kapadı. Dişlerini sıkmış, düşünmesini engelleyen acıyı yok etmeye çalışıyordu.

"... Ay Afacanlarının açtığı bir tünel bile bulsam beni doğru yere çıkaracağına dair bir garantisi yok."

Aidan tünelden bahsederken Kaptan'ın gözleri açıldı. "Bir yol var," dedi. "Kaliam!"

"Efendim?" diye cevap verdi kılavuz. Tekrar Kaptan'ın yanma dizlerini çöküp oturdu.

"Falon'un Merdiveni'ni biliyor musun?"

"Evet... ama..."

"Sör Aidan'a yolu göster. Tahminlerim doğruysa Paragory ordusu, Kara Hilal düzlüklerinde kamp kuracak. Eğer Sör Aidan, Falon'un Merdivenleri'ni aşar, yeraltı labirentinden geçerse o yol onu dosdoğru düşmanın kamp yaptığı yerin arkasına çıkaracak."

"Ama Kaptan," diye araya girdi Kaliam yeniden. "Bu intihar demek! Falon'un arazisine giren hiç kimse bir daha

dışarı çıkamaz!"

"Falon kim?" diye sordu Aidan.

Kaptan Valithor'un sesi çok cılızdı, uzaklardan geliyor gibiydi. "Falon dişi bir yaratıktır. Tüm Mortiwraith'lerin en büyüğüdür. Dağın altındaki taş labirentte yaşar..."

"Yani benim Mortiwraith'in yaşadığı yere mi gitmem gerekiyor?!" Aidan şaşırmişti. Mortiwraith'ler hakkında gereğinden çok şey biliyordu. Zehrinin kanma kanştığı Kaptan'm, gözlerinin önünde ölümünü seyrediyor olması yetmez miydi?

"Falon o labirentte yaşıyor ama temiz yürekli birini eğlence olsun diye hiçbir zaman öldürmez ve aynı zamanda bana borçlu da. Yıllar önce Falon'un tayfasından birini esir almış Paragor Şövalyeleri'ne rastlamıştım. Şövalyeler ellerine sopalar almış, genç yarattığı dövüyorlardı. Onu öldürmeye çalıştılar ama kendileri zehirlendiler. Onu şövalyelerin elinden kurtarıp Falon'a getirdim. O da minnet borcunu bir gün ödeyeceğine dair söz verdi. O gün bugün! Gwenne'yi ve diğerlerini zamanında kurtarmanın tek yolu bu!"

"Onun yerine ben gideyim!" diye çıkıştı Kaliam. "Ya da bekleyelim de en azından birimiz onun yanında gitsin." "Hayır Kaliam. Mallik'i, Tal'i, diğerlerini görüyor musun?" Kaptan'ın ağzının kenarından kan geliyordu. "Bekleyecek zamanımız yok. Düşmanın Mithegard'dan alıp götürdüğü tutsaklara ne yapacağını biliyorsun. Gwenne ve diğerleri Çaresizlik Kapısı'ndan içeri girdikleri anda kapı arkalarından kapanacak. Ve öyle hissediyorum ki bu görev Aidan için ayrı

bir öneme sahip. Gidecek misin Sör Aidan? Falon' un Merdiveni'nden geçecek misin?"

Aidan'm zihninde değişken bir sürü düşünce dolanıyordu. Gwenne'nin Mortiwraith'le ilgili tarifini hatırladı: İçinde keskin dişleri olan koca çeneli, uzun, yılana benzer, bir sürü pençeli ayağı olan bir yaratık. Bununla beraber Falon sadece bir Mortiwraith değildi. O, bu canavarların en büyüğüdü! Aidan böyle bir yaratıkla karşı karşıya gelmeyi hayal bile edemiyordu. Diğer taraftan bir şekilde bu yaratığın elinden kurtulmuş olsa yeraltından çıktığında ne yapacaktı? Aidan'm karşısında Lord Rucifel ve yüzlerce, hatta binlerce Paragor şövalyesi olacaktı.

O ana kadar nasıl geleceğini onlarca kez kafasında kurdu. Ama başarmak için küçücük de olsa bir şans görmüyordu.

Ve Gwenne'yi düşünüyordu. Gwenne onun en iyi arkadaşı olmuştu ve şimdi Rucifel onu esir etmişti. İşkence görek öldürülmesi işten bile değildi.

"Gideceğim," dedi Aidan yavaşça.

Kaptan Valithor başını salladı. "Sör Aidan, Alleble'nin sadık hizmetkârı, bu yolculuk sırasında gerçek bir şövalye oldun. Yalnız görevinin bundan somaki kısmında tehlikeler önüne serilmişken bundan daha fazlasına ihtiyacın olacak..." Kaptan gözlerini kapayıp fısıldadı. "Falon'la karşılaştığında ona benim adımı söyle ve..." Aidan'ın elini Fury'nin kabzasına koydu. "Ona bu kılıcı göster. O zaman kesinlikle, sakallarım henüz ağırmamışken yapmış olduğum iyiliği ha-

fırlayacaktır. Ona kılıcın artık senin olduğunu ve iyiliğin sana ödenmesi gerektiğini söyle."

Aidan kılıcı baktı. Onu Alleble'de silah deposunda gördüğü ilk günkü kadar parlaktı. Parıldayan bu mavi kılıcı kan da lekeleyememişti. Ama Aidan kılıcı istemiyordu, bu şekilde değil. Sadece Kaptan Valithor'un iyileşmesini istiyordu.

"Sör Aidan," diye devam etti Kaptan. Kelimeleri çok zor duyuluyordu. "Birçok sıkıntıyla, sınamayla karşılaşacaksın ama... hiçbir zaman yalnız değilsin."

Yaşlar Aidan'm yanaklarına dökülüyordu. Valithor, soylu Kaptan, Kadim muhafız bedenini terk etmişti. Güneşin Ötesindeki Kutsal Realm'de Kral Eliam'la birlikte sonsuza dek yaşamak için gitmişti.

Değerli dakikalar çok çabuk geçiyordu, biliyordu, ama kahramanıyla son bir dakika daha geçirmek istiyordu. Kaptan Valithor, Aidan'a sert davranmıştı, çok sert. Ama Aidan'a her şeyi çok iyi öğretmiş ve ondan korkusuz, kendine güvenen bir Alleble şövalyesi yaratmıştı. Ve Aidan' ın asla anlamayacağı bir şekilde onunla ölümcül okun arasına girmiş, kendi hayatını Aidan için kurban etmişti.

Aidan kendi kılıcını, Fury'nin Oğlu'nu buldu. Alıp Kaptan'm göğsüne koydu ve onun kollarım nazikçe kılıcın üzerinde çapraz yaptı.

Sonra iki eliyle muhteşem Fury'yi kaldırıp kendi kınına yerleştirdi. Ağırdı. Kılıcın ucu muhtemelen kimi zaman yere değecekti ama onu daima gururla taşıyacaktı. Aidan bu hediyeyi hak etmek için gerçekten başarmayı istiyordu.

Kaliam, Aidan için artık gitme zamanının geldiğini işaret ediyordu. Ancak Aidan, Kaptan Valithor'dan gözlerini ayıramıyordu. Kaptan'm her zaman azimle ateşlenen gözlerine, bedenine alıştı. Bu yara aldığı zaman bile böyleydi ama şimdi o kahraman gitmişti.

Huzurlu ve rahatlamış görünüyordu, uyuyor gibiydi.

Büyükbabası Grampin'in tekerlekli sandalyesinde uyukladığı zamanlarda çıkardığı sesi hatırladı. Onun gibi... O anda Alleble avlusunda gürlerken, şövalyelere ne yapmaları gerektiğini söylerken hep o masmavi gözleri ışıltıyordu, bunu fark etti. Aidan hep o gözlerde tanıdık bir şeylerin olduğunu düşünmüştü. Artık biliyordu. Kaptan Valithor büyükbabasının Glimpse ikiziydi.

Kaptan'm ölümünün ne anlama geldiğini fark edince yüreğinde bir ağrı hissetti. Kaliam uzaklaşmıştı. "Güle güle Grampin," dedi fısıltıyla. "Güle güle."

F&ion'tm meüv>iv€üQi

"Kara Hilal sıradağlarında ıssız tepeler uzanır ve sonu Prens'in Tepeleri'ne kadar ulaşır," dedi Kaliam. Aidan'ı Mithegard'ın güneyine döndürmüş, eliyle koyu, kıvrılan dağ sıralarım gösteriyordu.

Aidan gideceği yolu çoktan biliyordu. "**Gwenne ve** ben bu yoldan gelmiştik."

"O zaman dağın içindeki oyulmuş kapıyı gördün mü? O kapı Falon'un Merdiveni'ne giriştir."

"Hayır, sanırım bizim geldiğimiz yol kestirmeydi."

Kaliam olduğu yerde durdu. "Paragory ordusunun, dağların etrafından dolaşmak için batıya gittikleri kesin. Kaptan Valithor haklı; Kara Hilal'in içinde kamp yapacaklar. Ama sen onları takip etmeyeceksin Sör Aidan. Sen kuzey yolunu takip edip Falon'un Merdiveni'ne girmelisin. Biraz olsun yakalama şansın varsa koşman lazım. Kara Hilal buradan iki fersah ötede."

"Sen Falon Labirenti'ne hiç gittin mi?" diye sordu Aidan.

"Kim, ben mi? Mortiwrath'lerin yatağına mı? Hayır, Sör Aidan. Hayatımda birçok tehlikeli yola girip çıktım ama bu yoldan hep kaçtım. Bunu Kaptan Valithor'un ağzından duymuş olmasaydım seni asla o yola göndermezdim!"

Aidan ona katılıyordu, iyilik ya da değil, Aidan kesinlikle bir Mortiwrath'le karşılaşmak, onunla bir şey yapmak istemiyordu.

"Artık veda zamanı geldi," dedi Kaliam ve bir elini Aidan'a uzattı. "Bir an önce Mithegard'a dönmem lazım." "Önce Kaliam... sana bir şey sormam lazım."

"Tabii ki."

"Grimwalk'ta, bora bastırıldığında sen ve diğerleri nasıl kaçtınız? Gwenne ve ben Ay Afacanları'nın açtığı bir oyuga girmiştik."

"Ejderhalar," dedi Kaliam. "Acsriot gibi biz de Alleble kralı tarafından yollanan ejderhalara bindik. Fırtına bizi Soğuk Nehir'e kadar sürükledi. Sonunda rüzgârlar ve kar dindiğinde Grimwalk'a döndük. Sizi çok merak ettik. Hatta bütün gece sizi aradık!"

Aidan başını salladı.

"Umarım yeniden karşılaşırız," dedi Kalam. "Sen cesur bir gençsin Sör Aidan. Alleble'nin gerçek bir hizmetkârısın. Unutma, asla yalnız değilsin!"

"Yalnız değilsin!" Diğer taraftan hayatı boyunca kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Kalam süratle Mithegard'a döndü. Aidan da dönüp karşı taraftaki mor yosunların olduğu araziye baktı. İki fersah demişti Kalam. Aidan fersahın uzunluğunun ne kadar olduğunu bilmiyordu ama yeterince uzun olduğunu tahmin edebiliyordu.

Kral Eliam, dedi içinden. ***Sizin gücünüze ve yardımınıza ihtiyaç duyduğum zaman, o zaman bu zamandır.***

Aidan azimle yoluna koyuldu. Önce var gücüyle koştu ama sadece yüz metre soma kalbinin atışına dayanamadı, nefes nefese kaldı. ***İşe yaramıyor,*** diye düşündü ve durdu.

İstemeye istemeye zırhını çıkardı. Omuz bağlarını, göğüslüklerini, kolluklarını hatta dizliklerini bile çıkardı. Soyunmayı bitirdiğinde geriye sadece tuniği ve pantolonu kalmıştı. Soma Fury'yi kınından çıkarıp eline aldı.

Ardından Aidan uçmaya başladı ya da en azından uçuyor gibi hissediyordu. Bütün o ağır metalleri çıkardıktan sonra ayaklarının üzerinde kendini bir kuş gibi hissediyordu.

Tarlaları hızlıca geçerken aklında hep Gwenne'nin tehlikede olduğu düşüncesi dolanıyordu. Dağın altından çıkmayı başarırsa onu nasıl kurtaracağını düşünüyordu. Hiçbir fikri yoktu ama kendi kendine hatırlatıyordu; eğer bunun için ölmesi gerekecekse canını verecekti.

Koşarken bir yandan da Mayyland'deki arkadaşı Robby'yi düşünüyordu.

Colorado'dan ayrılmadan bir gece önce aralarında geçen konuşmayı hatırladı. Sıkıntılı bir konuşmaydı, bütünüyle öfke ve korku doluydu. Robby, Aidan'a çok zor sorular sormuştu. Aidan bu sorulan cevaplayamamıştı.

"Ben on yaşındayken ailem anlaşılamamaya başladı, " demişti Robby. Konuşurken ellerini, parmaklarını büküp duruyordu. "Babam evden ve paradan yakınıyordu. Annem de onun hiç yanında olmadığı için üzülüyordu. Sürekli birbirlerine bağıyor, birbirlerine türlü şeyi söylüyor, kapıları çarpıyorlardı. Bazen bunlardan çok korkardım. Dolabıma saklanır, onlar susana kadar oradan çıkmazdım. Kısa bir süre sonra işler daha da kötüye gitti. Bir akşam babam eve gelmedi. Onu o zamandan beri de görmüyorum. Hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Bir anlamı da yok zaten Aidan. Hayat böyle mi olmalı? "

Ne demek istiyorsun ? " diye sormuştu Aidan.

"Demek istediğim, önce babamı kaybettim. Şimdi de en iyi arkadaşımı kaybediyorum. Hayat sanki acımasız bir şaka yapıyor bana. Hayat kimsenin istediği gibi gitmiyor, özellikle de benim için. "

"O kadar da kötü değil, " demişti Aidan. Hemen ardından babasının her şeyin, taşınmanın bile ne kadar harika olacağını açıkladığı zamanlar aklına gelmişti.

"Değil mi?! " dedi Robby acı acı. "Hadi o zaman söyle bana daha berbat ne olabilir ki, ha? Babam neden gitti? Sen neden

taşınmak zorundasın? Neden akşam haberlerindeki o korkunç olaylar olmak zorunda? "

O gece Aidan'ın söyleyeceği hiçbir şey yoktu. Ama şimdi Robby'nin duymaya ihtiyacı olduğu tüm cevapları biliyordu. ***Peki kim söyleyecek? Ya kurtulamazsam?***

İçini bir korku sarmıştı. Ne Robby'ye, ne annesine, ne de babasına Alleble gerçeğini, Realm'i anlatabilecekti. Kendine baktı. Tepeye çıkışta son bir mil kalmıştı. Azimle yukarı koştu. Ve Kara Hilal dağları önünde uzanıyordu.

Dağın dibinde, yaklaşık elli metre ötede, küçük ama çok açık belli olan taştan bir giriş vardı. Aidan kınını bir kenara atıp Fury'yi iki eliyle sıkıca kavrayıp girişe yaklaştı.

Girişte ne kapı, ne parmaklık, ne de ona benzer bir şey vardı. Basit, dikdörtgen şeklinde bir oyuk dağa giriyordu. Girişin hemen yanındaki kocaman taşın üzerindeyse tuhaf, cesaret kırıcı bir şiir yazıyordu. Aidan okurken tüyleri ürperdi.

**Falon'un Merdiveni'ne geldin
Ama farkında olmadan girme,
Senden daha iyileri bile kaçtı.
İçeri giren çok geçmeden ölür.
Onun gecesine inerken,**

**Karanlık tüm zihnini korkuyla döndürür. Labirentin
her adımında Sayısız tehlike ve hazine bekler.
İçeri girerken şunu unutma:
Falon'un gözünden kaçmısm diye İçeride gün ışığına
çıkan tek bir yol var.
Ve ölüm kaçınılmaz Eğer yolunu bulamazsan.**

Hayli büyük bir korkuyla girişe baktı Aidan. Giderek azalan öğleden sonra güneşi girişin hemen ardından başlayan sarmal merdivenleri aydınlatıyordu. Basamaklar kıvrılarak aşağı iniyor ve karanlıkta kayboluyordu.

Bu ne hortlak efsanesiydi ne de hayali öcüler. Aşağı inen merdivenler gerçek bir kâbusa götürecekti Aidan'ı. Aidan ya bu sonu kesinlikle ölüme giden tehlikeyi göze alacak ya da dönüp rezil Paragor Şövalyeleri'nin Gvvenne'yi ve diğerlerini işkence ve acı dolu topraklara götürmesine izin verecekti. Kesinlikle hiçbir şey yapmadan arkadaşını ve diğerlerini ölüme terk edemezdi.

Ve içeri girdi. "Yalnız değilsin," diye tekrarlıyordu yüksek sesle.

Fury'yi önüne alıp aşağı inmeye başladı. Fury gibi bir kılıcın yanında olması ona huzur veriyordu. Buna rağmen her basamağa çok dikkatle basıyor, zaman zaman durup ona yaklaşan bir şey var mı, bir ses duyar mıyım diye kontrol ediyordu. Çok geçmeden güneşin son solgun ışıkları da kayboldu ve Aidan kendini zifiri bir karanlığın içinde buldu.

Ay Afacanlarının tünelleri de karanlıktı tabii ama burasıyla karşılaştırıldığında o tüneller neşe dolu yerler gibi geliyordu.

Tek eliyle, yapabildiği kadar Fury'yi tutuyor, diğer eliyle de merdivenlerin taş duvarlarını tutarak yolunu bulmaya çalışıyordu. **Neydi O?** Durdu. Merdivenlerin aşağısından hafifçe hareket eden bir şey duyduğuna emindi. Kalbi güm güm atıyordu. Kulağını dört açıp sesi duymaya çalıştı.

Bekledi, bekledi, bekledi ama hiç ses yoktu. **Zihnim benimle oyun oynuyor.**

Bir an aşağıda sürünerek ilerleyen, devasa bir yaratık olduğunu ve yavaşça onu avladığını düşündü. Ya da canavar sadece koskocaman çenesini açmış, merdivenlerin dibinde her an Aidan'm düşmesini bekliyordu!

Aidan korkuya kapılmak istemiyordu ama bedeni ona ihanet ediyordu. Hızlanan nefesi ve kalbi, kupkuru olan ağzı, boğazına taşlar toplanmış gibi hissetmesi ve bedenindeki tüm kasların yay gibi gerilmiş olması Aidan'ı çaresiz bırakıyordu.

Daha kötü bir şey vardı. Sıcaklık gittikçe düşüyordu. Üzerindeki tunik ve pantolon buz gibi ürpertiye yok edemiyordu. Yüzeyin yarım mil ya da daha fazla altmda olmalıydı ve merdivenler inmeye devam ediyordu.

Yeniden o ses! Daha yakın! Aidan için bu çok fazlaydı. Panik içinde sağlam Fury'yi iki eliyle kavrayıp, düşünmeden önünde sallayıp durdu. Kılıç duvarlara çarpıp kıvılcımlar çıkardı, metalik sesler tüm basamaklarda yankılandı.

Aidan korkudan sinmişti, acınacak bir haldeydi. Kılıcını umarsızca bir kalkan gibi önünde tutuyordu. **Burada olduğumu biliyor artık. Falon gelecek mi? Maceram burada mı sonlanıyor?** Çok yakında hepsinin cevabını alacaktı.

"Hoş geldin," dedi kulak tırmalayıcı bir ses. Kedi mırıltısı gibiydi. Kelimeleri üfürük şeklinde uzamıştı. Dondurucu rüzgâr tüm basamakları çıktı. "Bir ziyaretçim olmayalı çooo- ok uzun zaman oldu... hem de genç biri... eğer koku duyum beni yanıltmıyorsa..."

Aidan, koca canavar nefes alırken ısığım duydu. "Mmm-m... evet," diye devam etti ses. "Genç bir ziyaretçi ama Glimpse değil. Falon için büyük sürpriz. Genç delikanlıyı bu karanlık, tehlikeli yere hangi rüzgâr attı? Hazine peşinde misin? En güzel altınlar, özel gümüşler, değerli mücevherler, ha?" Aidan donakalmıştı. Birkaç sefer konuşmak için ağzını açmış ama kelimeler bir türlü çıkmamıştı.

"Zavallı...", dedi ses. "Söyleyecek pek bir şeyin yok, ha? Belki de senin aradığın zenginlik değildi. Belki de... sen merdivenlerime yaşlı Falon'u öldürmeye geldin, öyle mi? Yapmak istediğin bu muydu bakalım?"

Yaratık fesat düşüncelerle kahkaha attı. Kahkahası da yukarı doğru yankılandı.

Aidan yaratığın yanlış bir şey yapmaması için bir şeyler söylemeye çalıştı. "Hayır, ben... ben sana zarar vermek istememişim," diye kekeledi. "Bana zarar vermeni de istemiyorum. Sadece ben...ben sadece görevimi başarmak istiyorum çünkü biri bana çok güveniyor, bunu boşa çıkaramam." "Peki o zaman," dedi Falon. "Neden baştan söylemedin? Sadece geçidi arayan asil bir gençsin, o kadar. Hadi o zaman benim küçük labirentimi çözmen gerekecek. Hadi.

"Korkma. Açım, evet çok açım ama sana zarar vermeye-

Saklı Geçit

ceğime söz veriyorum. Ve sen yolunu bulmaya çalışırken seni rahatsız etmeyeceğim. Bir kemirgen gibi seni yoklamayacağım. Ama yolunu ilk denemende bulmak zorundasın! Yanlış yöne saptığın anda seni hiç vakit kaybetmeden ziyarete geleceğim, lezzetli yabancım. Anlaşma bu."

"Ama dur!" diye bağırdı Aidan. "Bir iyilik..."

"Peki," diyerek durdu Falon. "Benim küçük labirentime geliyorsun, değil mi? Şimdi hemen gizli sığınağıma gideceğim. Yalnız unutma, yanlış bir tarafa dönersen..."

Aidan altından gelen müthiş sürünme sesini duydu. Sonra sessizlik... "Bekle!" diye bağırdı yeniden. "Kaptan Valithor ona bir iyilik borcun olduğunu söylemişti!"

Cevap yok, sadece sessizlik... bekleyen, aç bir sessizlik. İnsan yiyen bir canavara nasıl güvenebilirdi ki? Aidan başka seçeneği olmadığını düşündü ve Fury'yi iki eliyle kavrayıp dikkatlice aşağı inmeye başladı yeniden.

Nihayet etraf ışıklanmaya başladı. Dışarının altın sarısı ışığı değildi bu. Daha çok hayaleti andıran uçuk mavi bir parlaklıktı. Ama en azından önündeki basamakları görebiliyordu ve bu biraz olsun onu rahatlatıyordu.

Sarmal merdivenleri takip etmeye devam etti. Kılıcını aşağı indirdiğinde gördüklerine inanamadı. Falon'un Labirenti'ni gördüğü anda nefesi kesilmişti. Labirent bir mağaranın iç kısırına uzanmıştı. Üzerinde koyu mor ve mavi renklerdeki mücevher sarkıtlarla aydınlanıyordu. Mağaranın zemini yeşil kayalar ve mercan benzeri dikitlerle kaplıydı. Ortada da değerli taşlarla döşeli kayalardan çok daha büyüleyici bir şey, labirentin kendisi duruyordu. Geniş, karışık, zekice açılmış

Wayne Thomas Batson

geçitler, dönüşler ve çıkmaz yol bağlantıları mağaranın zeminine yayılmıştı.

Labirentin değerli taşlarla kaplı yirmi admı yüksekliğinde duvarları vardı ve tuhaf ışığın altında parıldıyorlardı. Aidan kenarları sivri uçlu, karanlık, korkutucu bir mahzen; soğuk havuzlar, gözleri kör canavarlarla dolu bir yer bekliyordu. Burada yaşayan kötü niyetli yaratığın nasıl olup da böylesine göz kamaştırıcı ve güzel bir yerde yaşadığını merak ediyordu. Hayatı tehlikede olmasa, olduğu yerde oturur, bu muhteşem manzarayı seyrederdi. Bununla birlikte durmanın yasak olduğu bir yolda olduğunu biliyordu.

Aidan labirentin üstünde durup girişe baktı. ***Nasıl gireceğim?*** diye düşünüyordu. Duvarlar tırmanması için çok yüksekti. Dönüşler ve sapaklar çok karışıktı. Aidan ne puzzle yapmakta ne de labirentleri çözmekte iyi değildi. O anda aklına, bir gece Gwenne'yle şatonun ikinci kütüphanesinde Alleble tarihi çalıştıkları zaman geldi.

"Bence bu göreve benim pek yararım olmayacak, " de

mişti.

"Korkma Aidan, " demişti Gwenne. "Eğitimin için Alleble 'nin en iyi öğretmenlerine sahipsin. "

"Hayır, söylemek istediğim o değil. " uzun sandalyede gergin bir şekilde kıpırdanırken. "Bak, bazı şeyleri tek başıma yapamam ben, ne yapacağımı bilsem bile. Korkuya kapılırım, gerginleşirim ve her şeyi elime yüzüme bulaştırırım. " Gwenne gülümsemişti. Gözlerinde o hınzır bakışlar vardı. "Senin kendine güvenmene ihtiyacın var. Kral Eliam 'ı unuttun mu?"

"Onu görmeye bile gidemiyorum. Parşömenler de her « şeyin üstesinden gelmiyor. "

"Doğru. Ama anlamak zorunda olduğun bir şey var Aidan. Saklı Geçit 'in kapısını açtığında bir mağaraya ya da barakaya girer gibi adım atmadın. Kral sana bir görev verdi. Kral Eliam senin içinde yaşıyor; bu yüzden hiçbir zaman yalnız olmayacaksın. "

YALNIZ DEĞİLSİN. Aidan biraz önceki düşüncelerinden arınarak rahatladı. Kral Eliam onunla beraberdi ve bir şekilde ona yol gösterecekti.

Aidan labirente dikkatle bakıyordu. Birden ortalık daha da aydınlandı. Ve bir şablon cisimleşmeye başladı; sağa dön iki sapağı geç; sola, bir sapak geç; sola, bir sapak geç; sağa, iki sapak geç; sola, bir sapak geç; sola, bir sapak geç...

Yolun sonunu göremiyordu ama içeri girdiğinde nereden devam edeceğini bileceğini umuyordu.

"Bu hiç adil değil lezzetli parçam!" Falon'un sesi mağarada yankılandı. "Hemen başlamalısın, yoksa yanma geleceğim!"

Falon'un sesinin hangi taraftan geldiğini çıkaramadı. Sanki Falon aynı anda her yerdeymiş gibi, çıkardığı ses dengeli bir şekilde yayılıyordu. Aidan onu kızdırmak istemediği için koşarak tepeden aşağı indi ve labirente girdi.

"Sağa, iki sapak geç; sola, bir sapak geç; tekrar sola, bir sapak daha geç; sağa, iki sapak geç; sola, bir sapak geç; sola, bir sapak geç..." Aidan sürekli kendi kendine bunu tekrar ederek sağa ilk dönüşünü yaptı. Labirentin içinde olmak çok farklı bir şeydi. Her şey aynı görünüyordu. Mermer duvarların üzerinde tuhaf desenler vardı ve insana her dönüşünde doğru yolda olduğunu hissettiriyordu. Ama Aidan yeni tahminler üretiliyordu. Şablona odaklanmıştı: sağa, iki sapak geç; sola, bir sapak geç; sağa, iki sapak geç; sola, bir sapak geç; sola, bir sapak geç...

İkinci dönüşünü yaptıktan sonra bir şeyler ters gitmeye başladı. Bir sapak geçmişti ve geçtikten sonra şimdi sağında bir dönüş olmalıydı. Önüne baktı; çok ilerideydi. Çok fazla sola dönüş vardı ama sağa dönüş yeri, olması gerekenden çok uzaktaydı. Aidan kılıcını kucağına alarak bir süreliğine yere oturdu. Dikkatli olmalıydı. Yanlış bir dönüş, onun tarih olması demekti.

"Tamam, ' dedi kendi kendine. "Şablon doğru olmalı. Olmasaydı Falon beni çoktan yemişti. " Çok geçmeden kafasını topladı ve Kral Eliam'ın ona gösterdiği yolu takip et-

meye karar verdi. Sağa, iki sapak geç; sola, bir sapak geç; sola, bir sapak geç; sağa, iki sapak geç; sola, bir sapak geç; sola bir sapak geç...

Koridordan koyup sağa döndü. **Mortiwraith yok, bu iyiye işaret!** Şablonu takip etmeye devam etti. Sonra iki, üç sefer dönemeçlerin düşündüğünden daha farklı olduklarını hatırladı. Bir an durup dönüşleri saydı. O anda arkasından bir ses geldiğini sandı, korkuyla etrafına bakındı. Az Önce geçtiği yer arkasından kapanmıştı. Kapana kısılmıştı! Serseme döndü. Labirent arkasından değişiyordu!

İzleniyorum, diye düşündü. Başını sallayıp şablonu takip etmeye devam etti. Mortiwraith'ten hâlâ bir işaret yoktu. Sonunda bir yere geldi. Buradan sonrası şablonda gösterilmiyordu. Önünde sola dönen uzun, uzun bir koridor vardı.

Şablonun bittiği yer burası olmalı, diye düşündü. Merakla, yolun onu nereye götüreceğini bilmeden yürüdü.

Nefesi kesildi. Şaşkınlık, korku ve saygıyla karmakarışık bir halde gözleri ışıldadı: DEFİNE!

Karşısındaki bu şey bu güne kadar gittiği müzelerde bile yoktu.

Parıldayan kırmızı yakutlar, yeşil zümrütler ve mavi safirler ahşap bir sandığın içinde parıldıyor, Aidan'a göz kırpyorlardı. Altın ve gümüşten madeni paralar da vardı. Fıçılar da keskin baltalar, uzun, kuvvetli yaylar ve kınlarda sayısız oklarla doluydu. Ayrıca işlenmiş demir miğferler, örgü zincir zırhlar, mücevher işlemeli savaş borazanları da vardı.

Aidan dönüp upuzun koridora baktı. Görebildiği kada-

nyla o tarafta hiçbir hazine yoktu ama şablondan yanlış hatırlamıyorsa bu taraf takip etmesi gereken yoldu. Tekrar soluna baktı. Karar veremedi... beyni onu hiçbir şeyi ellemeden yoluna devam etmesi için uyarıyordu ama engelleyemediği bir yanı da bu hâzineyle birçok şeyi kolaylaştıracağını söylüyordu. ***Bütün bu defineyi Paragor Şövalyeleri 'ne yedirebilirim. Böylece onlar da Gwenne yi serbest bırakırlar... Şu kalkanı da savaşta kullanabilirim... Şuradaki balta da fena olmaz...***

Sonunda karar verdi. İçinden bir ses ona, yoluna devam etmesi için ısrar etse de define çok çekiciydi. Aidan sola dönüp definenin yanına yürüdü.

İlk sandığa yaklaşırken kendi kendine "Bu en doğru yol," diyordu. Uzandı; parlak, altın parayı aldı.

Yer aniden sarsılmaya başladı. Kulakları sağır eden, kızgın bir kükreme duydu.

"Aç gözlü aptal!!" diye inledi Falon. Sesi yine her yerde yankılandı.

Aidan korkuyla kılıcına yapıştı ve yaratıkla karşılaşacağı düşüncesiyle etrafına bakındı. Yer bu kez daha sert şekilde sarsıldı. Aidan bir şey fark etti: Labirentin duvarları değişiyordu!

Taş yumuşamaya başlamış gibiydi. Mermer duvarların üzerindeki taşlı döşemeler tuhaf çakıl ya da yarıklara dönüşüyordu. Yaklaşık altı metrelik duvarlar gözlerinin önünde yükseliyor, bükülüyor ve kabarıyordu.

Duvarın köşesinde, dışarıdan bir şey belirip duvarda ya-

yılmaya başladı. Aidan dehşet içinde bunun duvarın dışından giren bir bacak olduğunu fark etti. Dört ayaklı, keskin pençeleri olan kocaman, upuzun bir bacak...

Bükülen diğer bir sürü duvardan da başka bacaklar çıkıyordu. Aidan'm beyni adeta durmuştu. Ne bir şey düşünebiliyor ne de hareket edebiliyordu. Sadece sarmal duvarlardan çözölen sayısız bacaklı yılanvari yaratığın ortaya çıkışını izliyordu. Yusuvarlak bir kafa, arkadan sallanan buruşuk kulaklar ve koyu mor renkli karmakarışık tüyler... Soluk san gözlerinde siyah çatlaklar vardı. Bu haliyle bakıldığında gözlerinde siyah süröngenler yürüyor sanılabilirdi. Ve bu korkunç yaratığın gözleri Aidan'a sadece lezzetli bir yemeğe bakar gibi bakıyordu. Çenesi açılmış, hançer gibi dişlerinin arasından zehirli salyaları akıyordu.

"Veeee! Yanlış bir yola saptın, ha?" Falon keyifle kaha kaha attı. Kendini geri geri çekti, ölümcül darbesi için hazırlandı.

Sonunda Aidan'm tutulmuş zihni çalışmaya başladı. Mortiwaith labirentte değildi... labirentin ta kendisiydi!

HÖÇÜH BİB, iaiiiiii Beeit

Aidan kılıcını zoraki yerden kaldırmış, öylece duruyordu. Falon'un Labirenti'ne girenlerin neden dönmedikleri şimdi anlaşılıyordu. Labirent sadece zor değildi, aynı zamanda canlıydı da! En büyük ve hilebaz yaratık olan Mortivvra- ith, kıvrımlı bedenini taş duvarlara dönüştürmüştü. İçeri giren her canlı ölüme mahkûmdu. Çünkü Falon her yerdeydi.

Şimdi de Aidan'ın üzerine yükselmiş, her an saldırmaya hazırды. Sarı gözleri avına saldırarak olmanın verdiği keyifle parlıyordu. Aidan dermansız halde Fury'yi kaldırdı. Son umutsuz dakikalarında zihninde pek çok düşünce dolanıyordu. Falon'un ölümcül zehriyle hemen ölecek miydi? Yoksa koca çenesine sakladığı dişleri taze etini hançer gibi delik deşik mi edecekti? Gözlerini kapattı.

"Sana bir sorum var, genç adam," dedi Falon. Leş gibi kokan nefesi Aidan'm tenine çarptı. Aidan hâlâ yaşıyor olmaktan memnun halde gözlerini açtı. Hemen önünde duran Falon'un devasa başını görünce refleks olarak geri çekildi. O anda arkasında pençeli bir el hissetti.

"Taşıdığın kılıç..." dedi. "Onu nasıl aldığını anlat bakalım. Ama yalan söyleme, Falon hemen anlar."

Kaptan Valithor'un anlattığı hikâyeyi ona da anlatacağı, başka çaresi yoktu.

"Bu kılıç bana Alleble Şövalyeleri'nin komutanı ve Kral'm Koruyucu'su Kaptan Valithor tarafından verildi," diye başladı Aidan.

Falon'un gözleri parladı, aynı anda dudakları büzüldü. "Valithor adını biliyorum! Ama o, kılıcını senin gibilere verecek biri değil!"

"Kaptan Valithor öldürüldü." Aidan'ın sesi titriyordu. "Zehirli bir ok onu öldürdü, senin türünden bir yaratığın zehri. Benim için kendini tehlikeye attı. Ölmeden önce de bu kılıcı bana verdi ve..."

"Yalan!" diye haykırdı Falon. Kulakları sağır eden sesi tüm mağarada yankılandı.

Ya şimdi ya hiç, dedi kendi kendine Aidan. Falon kontrolünü kaybediyordu.

"Kaptan senin ona bir iyilik borcun olduğunu söyledi," dedi. Fury'yi yaratığın başının yanına koydu.

"Kaptan Valithor çok uzun zaman önce senin tayfandan birini Paragor Şövalyeleri'nin elinden kurtarmış. Şövalyeler onun tüm zehrini çalmaya çalışıyorlarmış. Kaptan Valithor demişti ki, eğer ben sana bu kılıcı gösterirsem sen de bana bir iyilik yaparmışsın."

Falon'un hali, tavrı birden değişti. Gerilmiş tüm kasları yumuşadı. Ateş gibi parlayan gözleri soluklaştı. Büyük bir iştahla açılan ağzı kapandı. Ön ayaklarının ikisini önünde birleştirip başını onun üzerine koydu.

"Bu hikâyeyi sadece o ve ben biliyorduk," dedi sakince. "Eğer Sör Valithor olmasaydı o aç gözlü Paragor Şövalyeleri bebeğimin tüm kanını emeceklerdi. Bizim zehrimiz salgılarımızda ya da dişlerimizde değildir. Zehir bizim kanımızdır. Paragor uşakları bu çevrede benim türümden neredeyse hiçbir canlı bırakmadılar. Ne için? Kendi karanlık amaçlarını gerçekleştirebilmek için. Bir gün güneşten ve aydan korkmayı bırakıp Paragory'ye gideceğim. İşte o gün Paragor ve uşaklarından intikamımı büyük bir keyifle alacağım.

"Kaptan Valithor'un bu dünyadan ayrıldığını söylemen içimi burktu. Ben ona sadece çocuğumun hayatı için borçlu değilim. Daha ötesinde, soyumu koruduğu için minnettarım. Ve şimdi bu iyiliğin karşılığını ödemeye de seve seve razıyım. İstedikçe nedir"

"Ben yalnızca Kara Hilal'in diğer tarafına geçmek istiyorum," diye cevap verdi Aidan. "Paragor Şövalyeleri arka-

daşlarımdan bazılarını esir aldı. Orası da kamp yapacaklarını düşündüğüm yer. Yani öyle sanıyorum."

"Evettt... Onlar orada kamp kurarlar." Falon başım salladı. Çalı gibi kaşları oynadı, dudakları büküldü. "Mağaramdan defalarca seyrettim. Onları haklayabileceğim kadar yakına gelmelerini ne kadar isterdim. Ah! Ne büyük bir lezzet olurdu benim için!"

"Neden onların peşine düşmedin?" diye sordu Aidan. "Olmaz genç adam...", diye cevap verdi Falon. "Biz Mortiwaith'ler mağara yaratıklarıyız. Güneş ya da ayın altında geçireceğimiz birkaç dakika kanımızı dönüştürür. Bize hayat veren kan değişir, bizim zehrimiz olur. Türüme yaptıklarının bedelini ödetmeden ölürüm. Ama..." Falon durdu, derin bir nefes aldı. "Eğer ki aysız bir gecede yakınımaya gelmeye cüret ederlerse peşlerine düşerim. Diğer yandan benim mağarama girmeye cesaret ederlerse o daha farklı olur, ha? İşte o zaman Falon'un gazabıyla baş başa kalırlar!"

İkisi de sustu. Birkaç dakika sonra Aidan'ın aklına bir fikir geldi. Önemli bir şeydi fakat yine de çok eksikti.

"Söylediklerini kesinleştir genç adam" dedi Falon. "Cesur Sör Valithor'u öldürenler Paragor Şövalyeleri miydi?" Aidan başını sallayıp yere baktı. "Evet... Aslında onlar beni öldürmeye çalışıyordu ama Kaptan Valithor okla arama girerek hayatımı kurtardı."

"Çok asil bir davranış," diye karşılık verdi Falon. "Okun bana gelmesini dilerdim," dedi Aidan. Aklında

Kaptan ve büyükbabası vardı.

"Saçma!" diye bağırdı Falon. Pençesini yere vurdu. "Ölme-yi seçmenin hiçbir şeye faydası olmaz. Arkadaşlarının Pa-ragory Şövalyeleri tarafından esir alındığını söyledin, değil mi?"

"Evet, ama..."

"Ve," diye kesti Falon. "Mağaranın öte tarafına geçmek zorunda olduğunu ve böylece arkadaşlarını kurtarabileceğini söyledin, değil mi?"

"Evet, ama..."

"Öyleyse genç adam, hemen hareket etmeliyiz. Güneş doğmadan oraya varalım. Paragor Şövalyeleri günün aydın-lanmasıyla karanlık krallıklarına doğru yol alacaklardır."

"Sanırım haklısın," diye cevap verdi Aidan. "Yine de oraya çıktığımda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Koca ordunun karşısında bir kişinin ne kadar şansı olabilir sence?"

"Sen Alleble hizmetkârsın, değil mi?" diye sordu Falon, gözlerini Aidan'a dikerek.

"Evet, öyleyim." Sorunun anlamını çok geçmeden kav-radı. "Evet, ben Alleble hizmetkârıyım ve asla yalnız de-ğilim!"

"Ruh bu, genç adam!"

"Aidan, benim adım Aidan."

"Hadi o zaman genç Aidan. Fury'yi ben taşıyayım, sen de sırtıma tırman," dedi Falon ve gülümseyerek kolunu Ai-dan'm ayağının dibine uzattı. "Kara Hilal'e uzun bir yol var. Fırtınalı mağaralar ve gizli tuzaklarla dolu bir yol... Bu senin

için hem hızlı hem de çok daha güvenli olacak."

Aidan dikkatlice yukarı tırmandı. Falon tuhaf bir yaratıktı ama artık ona yem olmaktan korkmuyordu. Mortiwraith'in derisi ejderhalannki gibi pulluydu ama onlardan daha farklı ve güzeldi. Mağaranın tepesi mavi, mor karışımı sarkıtlarla doluydu. Yerlerde yeşil dikitler vardı. Aidan Falon'un tepesinde ilerlerken tüm bu güzelliklerin bu yaratığın altında aşınarak ortadan kalkacağını düşündü.

Aidan boynuna çıkıp oturduğunda Falon'un gerçekten güzel bir yaratık olduğunu düşündü fakat ona karşı içinde biraz da olsa korku duyuyordu hâlâ.

"Saçlarıma tutun genç Aidan!" diye uyardı Falon. "Bu mağaradaki her dönüşü, her dolambacı biliyorum o yüzden süratle aralarından geçeceğiz."

Aidan yaratığın yoğun, koyu mor saçlarından tuttu. Kendisini daha önceden lunaparkta bindiği roketlerde hissetti.

Falon hızını sürekli arttırarak koşmaya başladı. Aidan arkasına dönüp, büyülenmiş bir şekilde Falon'un ritmik halde yukarı aşağı hareket eden uzun bacaklarına baktı. **Falon ' un gerçekten kaç bacağı var?**

Tuhaf mavi ışık, Falon nereye dönse onları takip ediyordu. Aidan tünellere ve mağaralara açılan sayısız geçiş gördü. Falon olmadan bu yola kesinlikle devam edemezdi.

Hızı giderek daha fazla arttı. Sağa sola sert dönüşler yapıyordu. Aidan düşmemek için saçlarına, halata tutunur gibi yapıştı. Falon bir yeraltı geçidine aniden girince Aidan'm tüm vücudu havalandı ve korkuyla bağırmaya başladı. Falon

her yana yatışında Aidan onun boynuna yapışıyordu.

Bu hiç de Aidan'm bindiği hız trenlerine benzemiyordu artık ve Falon hiç durmayacak gibiydi. Yukarı, aşağı, sert sol-lar, ani sağlar... hepsi çok hızlı ve tehlikeliydi. Etrafına bak-maya çalıştı ama gördüğü tek şey bulanık halde mor, mavi, yeşil ve siyah tonlardı.

Eğer daha fazla bu şekilde devam ederlerse Aidan dü-şecek ve bu karmakarışık yerde sonsuza dek kaybolacaktı.

Nihayet kulaklarında çalınan ıslık azaldı. Aidan Fa-lon'un yavaşladığını düşünüyordu. Devasa yaratık aniden durunca Aidan Falon'un ön ayaklarından kaydı ve başı önde yosunlu bir tünel girişine sürüklendi. Sersemliğini üzerinden atınca kalkıp yanan kollarına sarıldı.

"Evet genç Aidan," dedi Falon. Ağır nefes alıp veriyor-du. Fury'yi uzattı ona. "Yaşlı bir Mortiwraith için pek de fena değildi ha?"

Aidan çektiği acıya rağmen kendisini gülmekten alama-dı. "Evet, epey hızlıydı. Üç dört sefer gerçekten beni yere fırlatıyordun!"

"Genç Aidan kurtulmana sevindim çünkü sanırım yap-man gereken çok şey var." Kocaman pençeli elini ileriki yola uzattı. "Bu taraftan... Bu geçitler seni Kara Hilal'in mağara-larına çıkaracak."

Aidan Falon'u takip etti. Sonu gelmeyen, dönen, kıvrı-lan, sürünen, bedeninin yanından yürüdü.

"Falon kaç bacağın var senin?" diye sordu.

"Çok..." Falon keyiflenmişe benziyordu. "Benim türüm-

dekilerin beş yıl arayla yeni çift bacakları çıkar. Ve ben gördüğün üzere epeydir buralardayım."

İkisi yukarı aşağı bir süre daha ilerledikten sonra nihayet mağaranın mavi ışığı solmaya başlayıp yerini gecenin hafif grimsi rengine bıraktı. Yol sona eriyordu. Önlerinde yayılan geniş araziye gördüler. Kara Hilal düzlüklerine gelmişlerdi. Aidan başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Dağların neden bu adı aldığını şimdi anlıyordu. Ay ışığının vurduğu siyah tepeler ufukta sağa, sola kıvrılıyordu.

Bütün arazi, tepeler ve sivri uçlu ağaçlarla doluydu. Aidan'ın dikkatini en çok çekense arazinin ortası oldu. Sadece kamp ateşi ve meşalelerle aydınlanan kocaman karanlık bir kalabalık... Bunlar Paragory ordusuydu, henüz gitmemişlerdi.

Harika! diye düşündü Aidan. ***Şimdi tek yapmam gerekken, sessizce ağır silahlı bin askerin arasından geçmek, Gwenne ile beraber diğer esirleri serbest bırakmak ve kimseye fark ettirmeden geri dönmek.***

"Hemen dönerim," diye fısıldadı Falon'a ve mağaradan çıktı. Esirlere ulaşmanın tek yolu düşmanın yanına yaklaşıp, yapabileceği bir şey var mı diye yakından bakmaktı. Gwenne'nin hayatı Aidan'ın yapacağı plana bağlıydı. O da çok umutsuz görünüyordu.

Her yerde cansız otlar vardı. Görünmemek için onları arasmdan süründü. Otların arasındayken etrafta soluk ışıltıyla beliren canlılar gördü. FENER ÖRÜMCEKLERİ! Aidan hemen hatırladı. Uzun otların arasmdan geçerken onları uyandırmış olmalıydı. Her yerdeydiler, Aidan'ın her

adımında başka bir tanesinin ışığı parlıyordu.

Aidan Mithegard'a doğru yola çıkışlarının ardından ilk akşam onları pusu kuran askerler sanıp ortalığı velveleye vermişti. O günü anımsayarak gülümsedi.

Kesinlikle bunlardan birini alıp eve götürmeliyim, diye düşündü. Tabii çıkarsam!

Yüreği el verdiği ölçüde Paragor Şövalyeleri'nin kampına yaklaştı. Kampta nöbet bekleyen sayısız asker olmasından korkuyordu. Eğer yakalanırsa bu davetsiz misafire hiç de iyi davranmayacaklarının farkındaydı. Kamp alanının etrafında bir sürü asker vardı. Birçok çadırın önünde bir ileri bir geri yürüyorlardı. Bu çadırlardan bazılarında Gwenne ve diğer esirler tutuluyor olmalıydı. Kaçmaları veya buradan sağ çıkmaları ihtimaller arasında görünmüyordu.

Paragor Şövalyeleri 'nden birinin zırhım alabilirsem başka, diye düşündü, işte o zaman içeri girme şansım olabilir. Başka türlü mü mümkün değil. Ya da belki Falon definesinden biraz verir! Yine de... Her halükarda Gwenne ve diğerlerini alıp buradan gitmeme izin vermezler.

Bir yolu olmalıydı. Kral Eliam onu vazifesi başarısızlıkla sonuçlansın diye göndermiş olamazdı. Kampın diğer ucuna baktı. Dağlara ve tüm araziye göz gezdirdi. Heyelan başlatabilir miydi? ***Tabii ki hayır.*** Öyle olsa bile kayalar anca kampın girişine kadar gelebilirdi. Yangın? Uzun çalılar hemen yanıverirdi. Ama düşmanın kendini korumaya alması için yeterli zamanı olurdu. ***Hiçbir şey işe yaramıyor. Ne olacak şimdi?***

Kaya, otlar, kampın arkasından gelen rüzgâr, hiçbiri işe yarayacak gibi gözüküyordu. Esen hafif rüzgâr Aidan'm gözlerine çarptı.

Ama rüzgâr tuhaf bir şekilde, büyük, karanlık bir kümenin içinde kaybolmuştu. Ağaçlar mı? Aidan o kocaman kütleye baktı. Gözlerine inanamıyordu ama bir şeyler hareket ediyor gibiydi. Garip. Aidan omuz silkip hızlıca Falon'un yanına, mağaraya döndü.

Uzun çalılardan sürünerek hızlıca tepeyi tırmandı. Falon yerde uzanıyordu. Etraf karanlık olmasına rağmen gözleri ışıldıyordu. "İşe yarar bir şeyler bulabildin mi genç Aidan?"

"Her yerde nöbetçiler var," dedi Aidan başını sallayarak. "Belki sessizce içlerine dala bilirim ama bilmiyorum... çok fazlalar!"

"Keşke yardım edebilseydim! Bu saatte ay, bulutların arkasına saklanmış olsa da beni bitirmeye yeter."

"Kampın diğer tarafındaki büyük gri kütle ne?" diye sordu Aidan, parmağıyla ufuk tarafını göstererek.

"Bu, genç Aidan, siyah boynuzlar," diye cevap verdi Falon. "Uzun çalılarda otuyorlar. Ne büyük lezzettir kim bilir."

"Siyah boynuzlar mı?" Aidan anlamamıştı. Sonra birdenbire garip bir karıncalanma hissetti boynunda. Elinde olmadan, refleks halinde birkaç sefer üst üste boynunu, bir şeyi savummuşçasına tokatladı.

"Sanırım bazı davetsiz misafirleri de üstünde getirdin," dedi Falon gülerek.

Aidan yere düşen büyük fener örümceğine baktı. Sıçrayıp duruyordu.

"İğrenç!" diye bağırdı. "Bu şey benim üzerimdeydi?!"

Çok geçmeden rahatladı, sakinleşti. Ve birden zihninde bir ışık parladı. Tüm düşünceleri hızla gözünün önünde aktı ve planındaki eksik parçalar da yerine oturdu.

"Falon!" Neredeyse çığlık atmıştı. "Arkadaşlarımı nasıl kurtaracağımı buldum! Ve sanırım sen de bana yardım edebilirsin!"

"Söyle bakalım genç Aidan," dedi Falon. Kulakları yarasas kanatları gibi hareket ediyordu.

Aidan ona planını anlattıktan sonra Falon'un yüzüne haylaz bir gülümseme yayıldı. "Mmmm... Kulağa çok lezzetli bir plan gibi geliyor," dedi.

"Definenden bana bazı parçalar verebilir misin?" diye sordu.

"Ah, tabii ki!" Dönüp tünele girdi. "Çabucak gidip geleceğim. Gece beklemez."

HAVALAT ORDU

Falon birkaç dakika içinde, bir öncekinden daha hızlı bir şekilde tekrar döndü. Aidan'ı taşımadığı için gayet rahat hareket edebilmişti.

"İstedğin her şey burada," dedi Falon ve boynunda asılı bol keten çantayı açtı. "Savaş Borazanı. Çok ses çıkarır. Hatırladığım kadarıyla bunu taşıyan adam beni gördüğünde bunu delilmişçesine üfleyip durmuştu. Rahatlıkla dikkatlerini çekersin, seni temin ederim. Kapaklı bir kil kavanoz, yeterince büyük değil mi? Bir

tane uzun yay; Kara Orman'dan gelmişti, en iyisi. Ve bir kılıf dolusu yay. Ve tabii Paragor Şövalyeleri'nin zırhı ve miğferi. Belki sana tam olmaz ama diğerlerinin içinde en temiz ve küçüğü bu. Ha, bir de bu, Kaptan Valithor'un kılıcına bir km. İhtiyacın olur diye düşündüm. Ağır, ha?"

Aidan hayretler içerisindeydi. "Bu harika Falon, gerçekten. Sana yeterince teşekkür bile edemiyorum."

"Genç Aidan," diye başladı sözüne Falon. "Bunları Kaptan Valithor için yaptım. Ama eğer kurduğun plan işe yararsa bana rahatlıkla ödeyebilirsin. Şimdi git ve arkadaşlarım kurtar! Bekleyeceğim..."

"Hoşça kal, Falon!" diye bağırdı arkasından Aidan. "Umarım bir gün yeniden karşılaşırız!"

"Belki." Falon'un sesi mağarada yankılandı.

Aidan yalnız değilsin, diye kendini telkin ediyordu bir yandan. Paragor zırhını giymek için müthiş bir mücadele veriyordu. Sadece bir zırh olsa da kırmızı-siyah düşman zırhını giymek tüyler ürperticiydi. Miğfer çok büyüktü ama başka çaresi yoktu, başarması için ona ihtiyacı vardı. Ok kınını omzuna, savaş borazanını da boynuna astı. Uzun yayı eline almak zorunda kaldı, diğer elinde de kil kavanozu taşıyordu.

Aidan mağaradan atladı, dikkatlice uzun çalılıarın arasına girdi. Birden fener örümcekleri etrafını sardılar. Yayını kenara koyup iki eliyle kil kavanozu yakaladı. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde ama özenle örümcekleri otların arasına kurdukları ağlardan alıp kil kavanozun içine koydu. Bunların zehirli olup olmadığını bilmiyordu fakat kötü şeyler düşünmek istemiyordu.

Fener örümceğinin ısırtısıyla ölen biri karanlıkta parlar mı? Böyle düşüncelerle ışığını yakıp kendini belli eden fener örümceklerini otlardan sıyırmaya devam ediyordu. Sonunda bir kavanoz dolusu, halinden hiç de memnun olmayan yaratığa sahip olmuştu.

İşini hallettikten sonra kapağı kavanozun üzerine kapattı ve uzun yayını da alarak olabildiğince hızlı koşmaya başladı. Düşmanın kamp yeri Aidan ile siyah boynuz sürüsü arasında kalıyordu. Aidan hayvanlara ulaşmak için karışık bir rota takip etti. Koşarken savaş borazanı zırhının önüne çarpıyor, ok kını sırtına vuruyor ve daha da kötüsü miğferi yüzünün bir tarafından kayıyordu.

Aidan yanlarına gelmeden kocaman yaratıkların kokusunu almaya başlamıştı. Ağır bir ter kokusuyla, yeni birikmiş gübre kokusunun karışımıydı. Şu an burnunu kapatmak için bir üçüncü ele nasıl ihtiyacı vardı...

Siyah boynuzlar ineklere çok benziyordu ama onlardan çok, çok büyüktüler. Derileri simsiyah ve kabank tüylüydü. Kafataslarının iki yanında arkaya doğru sivrileşen kalın boynuzları vardı.

Aidan yanlarına yaklaştığında, sürünün kalabalığını görünce şaşırdı. Binlerce siyah boynuz vardı burada. Çalılardan dibinde sakın sakın otlamalarına rağmen tehlikeli görünüyorlardı. Aidan da buna güveniyordu zaten!

Siyah boynuzların kampa yakın tarafına koştu. Yayını yeniden yere bıraktı ve fener örümcekleriyle dolu kavanozunun kapağını açtı. Örümcekler hızlıca hayvanların başlarına

kondular. Kocaman yaratıkların çoğu bu küçük hayvanları fark etmemişlerdi ancak bazıları huzursuz şekilde kulaklarını sallayıp duruyordu. Aidan bu işlemi kavanozda tek bir örümcek kalmayınca kadar sürdürdü. Artık bu büyük sürünün parıldayan misafirleri vardı.

Sonra kavanozunu kenara attı ve yayını alarak sürünün etrafını dolandı. Kendini gizlemek için çalıları kesmeye vakti yoktu. Bu şekilde işe yaramalıydı.

Şimdi planın tehlikeli kısmı başlıyor, diye geçirdi içinden. Eğildi, yerden çamur alıp onu yüzüne ve tüm zırhına sürdü. Ve Fury'yi eline aldı.

Kılıcı kolunun üzerine getirdi, dişlerini sıktı ve dikkatlice kolunu kesti. Taze, sıcak kan akmaya başladı. Aidan akan kanını koluna, kıyafetlerine, zırhına, hatta miğferine bulaştırdı. Kolundaki kesik çirkin görünüyordu ama Aidan bu izi gururla taşıyacaktı.

Hazırlığını bitirdikten sonra Paragor ordusunun kamp yerine koşmaya başladı.

"Muhteşem Kral," dedi yüksek sesle. "Yanımda ol, lütfen. Bana rehberlik et!"

Sayılan bini bulan Paragor Şövalyeleri'yle arasında yalnızca bir iki yüz metre vardı. Durdu, derin bir nefes aldı. Savaş borazanını ağzına götürüp var gücüyle üfledi. Kulakları sağır eden borazan Kara Hilal dağlarında muazzam bir yankıyla inledi. Aidan borazanı tekrar, tekrar üfledi. Gecenin sessizliği çoktan bozulmuştu.

Ardından düşmanlarına doğru koştu. Kamp yerinde çıl-

gınca bir hareketlilik vardı. İlk çadırın yanında durdu ve kampın içine doğru, sol ayağı kırılmış gibi aksayarak yürümeye başladı. Aniden kalın bir ses duydu. "Dur! Kendini tanı, yoksa ölürsün!"

"Benim, Dreadlock!" diye cevapladı Aidan. Bu isim kulağına en uygun isimmiş gibi gelmişti. "Ateş etme! Ateş etme! Alleble öncüleri bana saldırdı. Size önderimizden bir mesaj getirdim."

"Ne diyorsun sen?" dedi Paragor şövalyesi. Pek çok Paragor şövalyesi de onu duymuş, kılıçlarına sarılmış, onun yanına geliyorlardı.

"Ellerinden zor kurtuldum," diye açıkladı Aidan. Sesini kalınlaştırmaya çalışıyordu. "Alleble orduları önümüzde. Binlerce, binlerce şövalye var. Koşarken arkamdan gelen atlarının sesini duydum, meşalelerini gördüm."

"Ben hiçbir şey görmüyorum!" diye sinirle araya girdi bir başka Paragor şövalyesi. "Neredeler?"

"Şu sırtın hemen ilerisinde!" Zoraki yutkundu. Askerler ona inanmamış görünüyorlardı. Tüm cesaretini toplayıp çıkıştı. "Dinleyin sizi aptallar! Burada böyle tartışırken onlar üzerimize çökecekler ve bizi parça parça dilimleyecekler. Aklınızı kullanın! Savaş için mancınıkları hazırlayın!" Mırıldanmalar homurtulara karıştı. Fakat sonunda aralarından uzun bir asker çıktı. "Ben hiçbir şey görmüyorum... bir dakika! Gölgelerin arasında bir şeyler var. Işık, ışık bu! Acele etmeliyiz! Mancınıkları hazırlayın!" diye bağırdı. Kılıcım diğer şövalyelere doğrulttu. "Paragory Şövalyeleri! Kılı-

lıklarınızı çekin, oklarınızı zehirlere batırın! Bu gece Alleble ordusunu katledeceğiz!"

Emrin ardından tüm kamp alarma geçti. Tam zırhlı şövalyeler iş bölümü içinde; kimi malzemeleri hazırlıyor, kimi yerini alıyor, kimileri de mancınının güllerini yerleştiriyordu. Kamptaki her şövalye, hepsi birden koşturuyordu; tek bir kişi hariç; kısa boylu, gürbüz bir Glimpse...

"Paragor'un yanından geldiğini, bir mesaj getirdiğini söyledin, değil mi?" dedi, Aidan'a şüpheli gözlerle bakarak "Peki öyleyse, mesaj neydi?"

Aidan bunu hiç düşünmemişti. Tam bir şeyler söylemek için ağzını açacaktı ki başka bir Paragor şövalyesi gelip kısa boylu olana hemen görev yerine gitmesini söyledi. Aidan tek başına kalınca, daha doğrusu önemsenmeyince, derin bir oh çekti.

Diğer şövalyelerin koşturmalarından yararlanarak arkadaşlarını aramaya başladı. Her yer kutu, kasa doluydu ama ortalıkta top fıçılan göremiyordu. Kısa süren bir çaresizliğin ardından fıçılann mancınıklann yanında olacağını aklına getirdi. Hemen koştı, ihtiyacı olan fıçılan aramaya başladı.

Sonunda bir tane buldu. Hiç duraksamadan kılıcıyla fıçıda bir delik açtı. Yoğun, haki renkli sıvı dışarı akmaya başladı. Aidan kılıftan oklarını çıkarıp petrole batırdı. Oklar yaklaşık on santimetre kadar yağla bulandı. Aidan okların olabildiği kadar yakıcı olmasını istiyordu.

Bu işi de hallettikten sonra oklarını kınına yerleştirip yeniden omzuna astı ve kampın kenarına koştı. Kimsenin onu

görmemiş olması umuduyla bir çadırın arkasına saklandı. Yağlı oklarından birini çıkarıp yalandaki meşaleyle ateşleyip, ardından uzun yayının ortasına yerleştirdi. Göz ucuyla hedefine baktı, yayını gerdi, nişan aldı...

Kızgın okunun siyah boynuz sürüsünün olduğu yere kadar gitmesini diliyordu. Kara Orman'ın ağaçlarından yapılmış bu yay, okunu fener örümceklerinin aydınlattığı yere kadar fırlatmalıydı; ikizlerin yaptığı gibi. Yoksa tüm plan altüst olacaktı. Yayını iyice gerdi, neredeyse kırılacaktı. Oku fırlattı. Yanan ok havada dimdik yükselip kayboldu. Aidan bir ok daha fırlattı, sonra bir tane daha ve bir tane daha... Hepsini ateşledikten sonra geriye sadece bir tane ok kaldı. Onu da meşalede ateşledi, atmaya hazırlandı ama birdenbire arkasından biri seslendi. "Dur, Dreadlock! Ne yapıyorsun sen?"

Aidan arkasını döndü, elindeki ok yayda asılı duruyordu. Karşısında daha evvel onu sıkıştıran Paragor şövalyesi duruyordu.

Aidan hiçbir şey söyleyemeden öylece bakakaldı. Zaten o durumda ateşlediği okları neden fırlattığını açıklayabilmesine imkân yoktu. Ve hayatındaki en berbat zamanlamayla, başındaki miğfer yüzünden kayıp yere düştü.

"Dur bir dakika," dedi vahşi savaşı. "Sen Paragor şövalyesi değilsin. Sen Glimpse bile değilsin!"

Öfkeli Paragor şövalyesi kılıcını çekip Aidan'a yöneldi. Aidan'm yapabileceği tek şey vardı. Hızla okunu gerip şövalyenin göğsüne nişan aldı. Şövalye saldırının etkisiyle ol-

duğu yerde durdu; soran gözlerle Aidan'ın gözlerinin içine bakıyordu. Aidan önce başaramadığını düşündü ama hemen' ardından Paragor şövalyesi yüzüstü yere yığıldı. Ucu hâlâ yanan ok sırtında derin bir yara açmıştı. Ok, şövalyenin göğsünden girip sırtından çıkmıştı. İnanamıyordu.

Aidan kendine geldikten sonra cesedin üzerinden atlayıp çadırların arkasına koştu. Artık Gwenne ve diğerlerini bulmak zorundaydı. Onları bulabilirse ve ateşlediği oklar da hedefleri vurmuşsa buradan beraber çıkabilirlerdi. ***Eğer oklar bir işeyaramadıysa...*** diye düşündü Aidan. ***Burada hepsi ölecekti.***

Aidan yayını yere atıp kılıcını kuşandı bu kez. Paragor Şövalyeleri hâlâ savaşa hazırlık yapıyorlardı. O yüzden kendisi de hazırlıklara koşturan bir savaşçı gibi davranıyordu. Bir çadırdan diğerine koşup duruyordu ama aslında Gwenne'yi bulmaya uğraşıyordu.

Ama neredeyse her çadır boştu. Ne Gwenne ne de diğer esirlerden iz yoktu. Sonra... Gördü. Yaklaşık elli metre ileride, kampın orta yerinde üç tane büyük çadır vardı ve etrafında onlarca muhafız nöbet tutuyordu. Bu olmalıydı! Tam ileri atılacakken tuhaf bir şey duydu. Uzaktan gelen bir güm-bürtü.

"Geliyorlar!" diye bağırdı bir Paragor şövalyesi.

"Alleble Şövalyeleri tam tepemizde!" diye haykırdı bir başka şövalye de ufku göstererek.

Aidan dönüp ufuk tarafına baktı. Alev alev yanan meşalelerle ışıldıyordu. Bunun şövalyeler olmadığını biliyordu.

Oklar siyah boynuz sürüsünün arkasındaki çalılara ulaşmıştı. Üzerine yapışmış fener örümcekleriyle hayvanlar dehşet içinde, arkalarından gelen alevlerden kaçıyorlardı. Birkaç dakika içinde kampa ulaşacaklardı. Plan işe yarıyordu!

Aidan hemen eline savaş borazanını aldı, kısa ama kulakları sağır eden bir gürültüyle üfledi. "Alleble Şövalyeleri çok fazlalar!" diye bağırdı Aidan ciğerleri patlayana dek. "Mağaralara kaçın, kampı ele geçirecekler!"

Yakınlardaki biri de ona katıldı. "Evet, dağın altındaki mağaralara koşun! Bu açıklık yerde hiçbir şey yapamayız! Ama orada kendimizi koruyabiliriz!"

Siyah boynuzlular ürkütücü bir gürültüyle, toprağı eze eze geliyorlardı.

Aidan bir yandan korumalı çadıra koşuyor, bir yandan da bağırıma devam ediyordu. "Kazanmamıza imkân yok! Alleble Şövalyeleri hepimizi öldürecek! Kaçın! Mağaralara saklanın! Gizlenecek bir yer bulun! Bu tek şansımız!"

Büyük çadırların önlerinde bekleyen muhafızlar çoktan kılıçlarını kuşanmışlardı bile. Miğfer başından bir kez daha kayınca, Aidan çabucak başlığını düzelterip muhafızlara bağırıma başladı. "Ne yapıyorsunuz siz? Duymadınız mı? Alleble ordusu tüm gücüyle geliyor! Her yerdeler! Sayılan bizden bin kat daha fazla! Bizi yakacaklar!"

Muhafızların başı konuştu. "Peki tutsaklara ne olacak?" "Bırakın yansınlar!" diye emretti Aidan. "Sizin hayatınızdan değerli mi? Bak!"

Muhafızlar başlarını çevirince kampın girişine ayak ba-

san siyah boynuzluların dalgasıyla karşılaştılar. O an görebildikleri tek şey, onlara doğru gelen, elleri meşaleli Alleb taburuydu. Girişteki Paragor Şövalyeleri'nden de acı dolu çığlıklar duyuluyordu: Hayvanların ayakları altında ezilmişlerdi.

Bunu gören muhafızlar dehşet içinde mağaralara doğru kaçmaya başladılar!

Aidan planındaki büyük hatayı o anda fark etti. O, Gwenne ve diğer esirler tam anlamıyla dehşet içindeki hayvanların önünde kalmışlardı!

Her an ezileceğini bilerek çadırın içine daldı. İçeride Gwenne ve beş Mithegard şövalyesi bağlı ve ağızları tıkalı şekilde duruyorlardı.

Ama Mithegard kralı burada değildi. Aidan buna sevinse mi üzülse mi bilemiyordu. Tek bildiği, buna zamanı olmadıydı. Kılıcını çekti ve Gwenne ile diğerlerinin bağlarını kesti.

"Sör Aidan!" diye bağırdı Gwenne, ağzındaki tıkaçı çıkınca. "Yüce Kral adına! Öldüğünü sanmıştım!"

"Henüz değil!" diye bağırdı Aidan. "Ama bir an önce buradan çıkmazsak hepimiz öleceğiz. Dehşet içinde bize doğru gelen bir siyah boynuz sürüsü var! Dağın altındaki mağaralara kaçmamız gerek!"

"Kara boynuzlar mı?"

"Diğerleri nerede?"

"Büyük çadırlara dağıtıldılar."

"Ne kadarlar?"

"Yolculukta çoğu öldürüldü," dedi Gwenne dişlerini sıkarak. "Sürüklendiler, ezildiler."

"Elimizden geldiği kadarını kurtaracağız," dedi Aidan. "Gitmeliyiz, hemen!"

Yedisi birden koşarak çadırdan dışarı çıktı. Dışarıda Mithegard'da gördüklerinden çok daha büyük bir kaos vardı. Kocaman hayvanlar delkmişçesine koşturuyordu. Birçok Paragor şövalyesi çoktan can vermişti, sağ kalabilenler de mağaralara koşuyordu.

Gwenne ve diğer beş şövalye için kılıç bulmak hiç de zor olmamıştı. Silahlar bütün alana yayılmıştı. Birlikte bir çadırdan diğerine koşuyor, bağlan kesiyor, esirleri serbest bırakıyorlardı. Sonunda geriye başka esir kalmadı.

"Tüm Paragor Şövalyeleri mağaralara saklandı!" dedi Gwenne üzgün bir şekilde. "Oraya gidemeyiz!"

"Evet, gidebiliriz!" diye cevap verdi Aidan. "Uzun hikâye. şu an başka çaremiz yok. Arkamızda var güçleriyle buraya koşan binlerce delirmiş hayvan var, onların arkasında da köpüren bir yangın. Bak!"

Gwenne ufka baktı, turuncu bir parıltı yayılmıştı. Aynı zamanda simsiyah bir akım halinde kampa saldıran canavarları da gördü. Gwenne ve diğerleri süratle mağaralara koştular. Siyah boynuzlular her iki yanlarını da sarmıştı; birkaç kez bazıları da yere çaldılar. Ama devam edip, mağaralara giden, korku içindeki yüzlerce Paragor şövalyesini takip ettiler.

Sonunda küçük tepenin yukansına, mağaranın girişine

ulaştılar. Aidan abucak Gwenne ve diğerklerini mağaralardan birinin köşesine götürdü. Burada güvende olacaklardı. Beklediler, yüzlerce Paragor şövalyesinin sayısız mağaranın ağızından içeri girişlerini seyrettiler. Paragor Şövalyeleri çok korkmuşlardı. Aidan'ı, Gwenne'yi ve diğerklerini fark etmediler bile. Saklanacak bir yer bulmak amacıyla koştular.

Paragor Şövalyeleri sıra sıra mağaralara girdiler ve Falon'un sonu olmayan tünellerinde kayboldular. Koşarken attıkları çığlıklar her yerde yankılanıyordu ama içeri giren Paragor Şövalyeleri'nin çığlıkları birden kesiliyordu. Karanlık... Falon onları gafil avlamıştı.

ÖZGÜRLÜĞÜN BEDELİ

"Yaşadığım onca yıl boyunca hiç bu kadar harika bir ziyafet çekmemiştim," dedi Falon. Kıvrımlı, upuzun bedenini yerdeki dikitlerin üzerine sermişti. "Ve şimdi genç Aidan, seni ve arkadaşlarım merdivenlerime geri alacağım. Üzerimde çok şey taşıyabilirim. Sen bana yaklaşık on senelik bir ziyafet yaşattın. Bu senin yaptıklarının yanında çok küçük bir iyilik." Gün doğmuştu. Artık Paragory ordusu hiç kimse için bir tehdit oluşturmuyordu. Tabii ki onlarla müthiş bir ziyafet çeken Falon mide fesadı geçirmezse!

Aidan, Gwenne ve diğerleri binmek için bacaklarında düzgün bir yer ararken Falon kahkahayla güldü. Aidan kurtulanlara baktı, hayatta oldukları için çok memnundular ve

Gwenne... Gwenne'yle yeniden kavuşmuşlardı.

Falon tekrar Kara Hilal dağlarının altındaki tünellere, mağaralara girerek ilerliyordu. Bu sefer bir öncekine göre daha yavaştı çünkü midesi çok doluydu ve üzerinde ona tutunan yetmişten fazla yolcusu vardı. Aidan da bu arada tüm öğrendiklerini düşünme fırsatı buldu. Gwenne ona saklandığı yerde Paragor şövalyesi tarafından nasıl bulunduğunu, esir edildiğini anlattı. Teslim olmamış, aynı anda canla başla birden fazla Paragor şövalyesiyle dövülmüş ama sonunda tutsak düşmüştü. Lord Rucifel onu Alleble kralıyla pazarlıkta kullanmayı planlamıştı.

Diğer Mithegard Şövalyeleri de ya savaşta dövüşürken ya da şehirden kaçmaya çalışırken yakalanmışlardı. Eğer Aidan onları kurtarmış olmasaydı maalesef Çaresizlik Kapısı'na gönderileceklerdi.

Herkes başından geçen sıkıntıları tekrar tekrar anlatırken hayranlıkla Aidan'a bakıyordu.

"Bu harika bir fikirmiş, Sör Aidan," dedi Gwenne. "Alleble'nin boşaltıldığını sanmışlardı. Gerçekten fener örümcekleri! Harika bir fikir!"

"O kadar harika ki neredeyse bizi öldürüyordu," diye cevapladı Aidan. "Siyah boynuzlular düşmana yaptıkları gibi

bizi de kolayca ayaklarının altında ezebilirlerdi. Kral Eliam'ın o hayvanların üzerindeki etkisini bilmiyorum ama iddiaya girerim ki bizim çiğnenmememiz için bir şeyler yapmıştır."

"Olabilir Sör Aidan," dedi Gwenne. Gözleri cam gibiydi. "Fakat yine de bu yaptığın, hayatımda gördüğüm en celsurca hareketti."

Bu inanılmaz bir başarı olabilirdi ama Aidan için kazandığı bu başarı işe yaramaz bir şeydi. Kimse Kral Ravelle'yi ne görmüştü ne de ona dair bir şey duymuştu. Ve Alleble'den çıkan ekipten de haberleri yoktu. Aidan'm bildiği kadarıyla sadece Gwenne ve Kaliam hayattaydı. Bunları Gwenne'ye anlatmaya, yanan Mithegard Kalesi'ni, Kaptan Valithor'un başına gelenleri söylemeye yüreği el vermiyordu.

Falon sonunda görevini tamamladı, misafirlerini uzun merdivenlerin dibinde bıraktı. Dışarı çıktıktan sonra sadece birkaç mil ötede Mithegard duruyordu. Merdivenlerin başına doğru hafif bir güneş ışığı vuruyordu, Falon onlara yollarını bulmaları için birkaç tane meşale verdi. Aidan dönüp bu devasa yaratığa baktı. Kızdığında görünüşü çok korkutucu oluyordu ama sakinken çok güzel, ısıll ısıll bir yaratıktı.

"Falon, her şey için çok teşekkür ederim," dedi Aidan. "Senin için pek bir anlam ifade etmese de..."

"Bu hepimiz için faydalı bir iş oldu," diye cevapladı dişi yaratık. Başını iki yana salladı. "Sonunda bana yıllar önce iyiliği dokunmuş olan Kaptan Valithor'a borcumu ödedim. Bununla beraber bir de dost kazandım, bence."

"Birçok dost!" diye araya girdi Gwenne. "Yaptıkların için sana müteşekkirim. Seni Alleble'de bir kahraman olarak anlatacağız, emin ol. Kimse artık seni efsanelerdeki gibi kötü bir canavar olarak bilmeyecek."

"O kadar aceleci olmamak lazım." Falon kötü kötü güldü. "Ben şöhretimi seviyorum. Gördüğünüz gibi beni istenmeyen misafirlerden koruyor."

"Bir ara geri dönüp seni ziyaret etmek isterim," dedi Aidan.

"İmkân olur mu, Sör Aidan?" diye sordu Falon. "Neyse, ne olursa olsun, Sör Aidan, senin bende her zaman ayrı bir yerin olacak." Falon gitmek için arkasını döndü. Ama hemen genç şövalyeye döndü. "Hadi yoluna. Güle güle genç Aidan. Hepinize güle güle!"

Vedalaşmanın ardından Falon yeniden dağın altındaki karanlık mağara ve tünellerine döndü. Aidan ise kılavuzluk yapmak için grubun önüne geçti.

Tırmanmak nasılsa inmekten çok daha kolay oldu. Aidan artık korkmuyordu. Ansızın öğlen güneşinin her tarafı aydınlatan parıltısıyla karşılaştılar.

"Güneşi yeniden görmek harika bir şey," dedi Mithegard Şövalyeleri'nden biri.

"Serbest kalmak da harika!" dedi bir başka şövalye.

Aidan döndü, Mithegard Şövalyeleri'ne baktı ve kendini

gölümsemekten alıkoyamadı. Hepsi ellerinden alınmış öz-
gürlüklerini yeniden kazanmış olmaktan dolayı muazzam bir
keyif içindeydiler. O an, Aidan onların gözlerinde ilginç bir
şey keşfetti.

"Gözleriniz mavi ve ısl ısl!" diye bağırdı Mithegard
Şövalyeleri'ne.

"Bu şövalyeler," diye duyurdu Gwenne, onları göstere-
rek. "Alleble kralının yolundan gitmeye karar verdiler."

"Bu karan aslında çok önceden vermeliydik," dedi bir
şövalye. Uzun saçları meltemde dans ediyordu. "Para-
gory'den gelen panltılı, çeşit çeşit hediyelerle kendimizden
geçtik. Açgözlülüğümüz bize çok pahalıya mal oldu."

Aidan, Mithegard'daki kıyımı bir kez daha hatırladı. Bu
kadar insanın zenginlik ve güç uğruna nasıl bu kadar kör
olduklarını anlamak zor değildi. Aidan da Falon'un
labirentlerinde doğru yolu bir an terk edip hâzinenin
peşinden gitmişti.

"Evet," diye katıldı Aidan. "Hepimiz acınası arzulan-
mızdan anndığımız için çok şanslıyız."

"Güzel söz," diye katıldı bir Mithegard şövalyesi.

Bu macerayı yaşamadan önce Aidan yalnızca
matematik testlerinden C almak için çabaları. Ama şimdi...
Şimdi her şey farklıydı. Çok şey görmüş, çok şey yapmıştı
ve artık çok şey biliyordu. Bunları tek başına yapamazdı. **Ve**
artık hiçbir zaman yalnız kalmayacağım, diye geçirdi içinden.

Bir saat daha yürüdüler. Mithegard'ın yanmış dış duvarlarını gördüklerinde adımları daha da hızlandı. Yıkık haldeki kapılara yaklaşıklarında gümüş zırhlı Glimpse Şövalyeleri onları karşılamaya çıktılar ama onlar yıkık şehrin askerleri değildi, Alleble Şövalyeleri'ydi, tanıdık yüzlerdi.

Kaliam, Farix, Nock ve Mallik, Gwenne ile Aidan'm üzerine atıldılar. Uzun süren birkaç sessiz dakika boyunca sadece birbirleriyle kucaklaştılar. Bakışlarında acı, hüznü, anlayış ve rahatlama vardı. Birbirlerine kavuşmuş olmaktan dolayı çok keyifliydi ama her gülümseme bir trajediyi yansıtıyordu.

"Sör Aidan, o canavann ininde öleceğinden çok korkmuştum," dedi Kaliam, Aidan'm omzunu tutarak. "Ve Gwenne, ikinizin sağ salım buraya dönmesi yalnızca zayıf bir umuttu."

"Umut," diye katıldı Gwenne, Kaliam'a sanılırken. "Ama güçlü Alleble kralı arkamızda olduğu sürece hiçbir şey umudumuzu yitirmemize neden olamaz! İnanılmaz bir mace-raydı!"

"Birinci sınıf bir şövalye olduğunu, seni ilk gördüğümde anlamıştım," dedi Mallik gözlerinin içi parıldayarak. Nock küçümseyen gözlerle tokmak kullanan arkadaşına baktı.

"Kolun Aidan!" diye araya girdi Kaliam. "Berbat bir yara bu. Dikkat etmek gerek."

"İyileşeceğim." Tuhaf bir şekilde o yaranın izinin kalmasını istiyordu.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Farix. "Falon'un Merdivenlerinden nasıl geçebildin? Gwenne ve diğerlerini nasıl kurtardın?"

"Size bir ara anlatmaktan çok memnun olacağım," dedi Aidan ve selamlaşmaya gelen diğer şövalyelere doğru baktı. "Peki diğerleri... Onlar nerede?"

Mallik'in bir an çenesi titredi ama dişlerini sıktı, omuz silkti. Nock'un gözyaşları ise yanaklarından süzülüyordu. Aralarında tek konuşabilen Kaliam'dı. "Tal şehirde, yaralıları bırakamıyor. Ama takımın kalanı... savaşta canlarını verdi." "Hayır," dedi Aidan. Şoktaydı. Sorar gözlerle Nock'un gözlerinin içine baktı. "Ya Bolt?"

"Kardeşim katledildi," dedi Nock yavaşça. "Tüm oklarımızı kullandık, bitirdik ama onlar gelmeye devam ediyordu. Kılıçla, hançerle dövüşmeye devam ettik fakat mızrakçıları bizi sıkıştırdı. Bolt sırtından vuruldu. Eğer Sör Mallik tokmağıyla cesurca onların üzerine saldırımasaydı ben de onunla aynı kaderi paylaşıyor olacaktım. O iblislere tokmağıyla saldırıp kemiklerini paramparça etti. Bir daha kesinlikle yayımı onun tokmağıyla yarıştırmayacağım."

"Sadece..." dedi Mallik. "Sadece hemen senin yanma gelebilmiş olmayı isterdim. Ama tokmağım senin yayların gibi uzaklara ulaşamıyor."

Kaliam sözü aldı. "Patlama onları yuttuğunda... Matthias ve Eleazar kaleyi koruyorlardı."

Gwenne gözleri yuvalarından fırlamış, kaybolan küçük bir kız gibi bakıyordu. Sorduğu soru çok zor duyuldu. "Kap-

tan Valithor hakkında bir şey söylemediniz?"

Aidan sersem bir halde, gözyaşları içinde Kaptan Valithor'un cesurca fedakârlığını Gwenne'ye anlattı. Gwenne birdenbire Aidan'ın kollarına düştü. Hepsi çok üzgündü, gözyaşı dökmekten başka yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Sonunda Kalam konuştu. "Yas tutmak için zamanımız olacak ancak şimdi yapılacak çok işimiz var. En azından şu an sıcak bir banyo, sıcak yemek ve sıcak bir yatak ruhunuzu dinlendirecek. Hadi gelin, şehir tamamıyla yıkılmış değil; Alleble'den gönderilen malzemeye ihtiyacımızı karşılayabiliriz."

Kalam ve diğer Alleb Şövalyeleri içeri girerken Aidan ne kadar kirli, aç ve yorgun olduğunu fark etti. Falon'dan aldığı kırmızı-siyah armalı gümüş Paragor zırhının üzerine bulaştırdığı kan ve kir kalıplaşmıştı. Pantolonu da savaşta ve zorlu yolculuğunda kirlenmiş, ter içinde kalmış ve tenine yapışmıştı. Sıcak bir banyo ve temiz kıyafetler şu an adeta burnunda tütüyordu. Temizlenmeyi hiç bu kadar istememişti.

Aidan günlerdir az yemekle hayatta kalmaya çalışıyordu. O yüzden Kalam yemekten bahsedince midesi açlıktan guruldamaya başlamıştı.

Ama en çok istediği şey de dinlenmekti. Hiçbir şey yapmadan öylece uyuyabilirdi. Fakat Kral Ravelle'nin Aidan'ın koluyla ilgilenen hizmetçisi ısrar ediyordu.

"Bu sargılar iki günde bir değişmeli," dedi hizmetçi. "Yoksa yara yeşile döner ve kolunuzu kaybedersiniz. Anladınız mı?"

Aidan başını salladı.

"Yapılması gereken bu," dedi hizmetçi. "Şimdi sanırım arkadaşlarınız sizi kalacağınız yere kadar götürecektir. Odanızda sizi bekleyen yumuşacık bir yatak var."

Yatak kulağa cennet gibi geliyordu.

Kaliam, Gwenne ve Aidan'ı krallığın dış duvarlarının yakınındaki bir kulübeye götürüp odalarını gösterdi. Ve Aidan hemen odasındaki küçük yatağa gömüldü.

Yatağa yatınca yaşlar yorgun gözlerinden akmaya başladı. Bu kadar kısa zamanda anlatılması çok zor dehşet dolu olaylara tanıklık etmişti. Birçok masum ruh katledilip bir kenara atılmıştı. Eleazar'ı, Matthias'ı, Bolt'u ve Kaptan Valithor'u düşündü. Yine bu kadar kısa bir zamanda çok fazla dostu olmuştu.

Aidan kapıda bağırarak Kaliam'in sesiyle uyandı. "Kalk, Koca Uykucu, kalk! Bir gün daha mı uyuyacaksın?"

Bir gün daha mı? Aidan hemen kapıya koşup Kaliam'ı içeri aldı.

"Ne kadar zamandır buradayım?" diye sordu.

"Yaklaşık bir buçuk gündür," dedi Kaliam gülümseyerek. "Hadi bakalım, sana sıcak, güzel bir banyo çekeceğim ve arkasından da bir tabak dolusu yemek. Acele et, Alleble' deki büyük törene zamanında yetişmeliyiz."

"Ne töreni?" Aidan hâlâ gözlerini ovuşturuyordu.

"Ne töreni mi?" Kalam tekrarladı. "Yarın *Minué?* in, yani sizin deyiminizle temmuzun son günü. Şafak vaktinden önce geçmişimizi anmak için pınarların oraya, törene gideceğiz."

Ardından Kalam gitti. Banyo Aidan için hazırlanmıştı, hemen girdi. Yıkanırken üstünden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Tüm pisliklerden, kötülüklerden arınmıştı. Ama onları hatırlatan her şey kaybolmuyordu maalesef. Açılan yaralar hâlâ tazeydi. Kimi yaralar tedavi görür, iyileşirler. Kimi yaralar ise merhem ve bandajla iyileşmez, izleri hep kalır.

Aidan, Alleble zırhını giyerken çok heyecanlandı; kendisine giyecek bir zırh kaldığı için çok da şaşırılmıştı. Yeni göğüsliğün üzerine özenle dağın arasından doğan güneş sembolü işlenmişti. Bununla beraber kılıcı için yeni bir kemeri vardı. Fury'yı kınına yerleştirirken kılıcının ona önceden olduğu kadar ağır gelmediğini fark etti. Aynı zamanda kılıcın ucu yere de değmiyordu. Sanki her şey ona göre ayarlanmıştı.

Birkaç dakika soma küçük bir ziyafet onu bekliyordu. Yedi, epey yedi.

Halinden gayet memnun bir şekilde sırtarak masada oturdu, Gwenne'yi bekledi.

"İyi akşamlar Sör Aidan," dedi Gwenne. "Yemeğini bitirmiş olmana sevindim çünkü yola çıkıyoruz. Ejderhalar gitmeye hazır, Kalam her şeyi ayarladı."

Aidan başını sallayıp ayağa kalktı, Gwenne'ye dikkatlice baktı. Tuhaftı. O da Aidan'a, hayran gözlerle bakıyordu,

yüzü pembeleşmişti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Aidan. Yine giyinirken bir şeyi yanlış yaptığını düşünüyordu. Kollarım düzeltti.

"Bir şey yok Sör Aidan," diye cevap verdi Gwenne. "Sadece seni yeni zırhının içinde görmek değişik geldi."

Kulübeden çıkıp avluya doğru yürürken Aidan meraklı gözlerle etrafı kolaçan ediyordu. Mithegard avlusunu son gördüğünde her yer ceset ve kanla doluydu. Ama şimdi neredeyse hepsi temizlenmişti. Alleble Şövalyeleri yıkık şehri Tal'in rehberliğinde yeniden inşa etmişlerdi.

Tabii ki şehir hâlâ o muazzam savaşın izlerini taşıyordu. Çatlak, paramparça olmuş kayalar, enkaza dönüşen yapılar, kırılmış, kömüre dönmüş tahtalar... En kötüsü de Mithegard Kalesi ve meşhur yedi kulesi harap olmuştu.

Aidan ve Gwenne ahırlar tarafından gelirken onları Kalliam, Nock, Farix ve Mallik birlikte karşıladılar.

"Ah, Sör Aidan... Leydi Gwenne iyi akşamlar," dedi Kalliam hafifçe eğilerek. Mallik, Nock ve Farix dimdik Aidan'a bakıyorlardı.

Mallik çok etkilenmişe benziyordu; Nock'a dönüp kulağına bir şeyler fısıldadı.

Kalliam yeniden konuşmaya başladı. "Önümüzde uzun bir yol var. Hadi yüксеlelim artık, değil mi? Gwenne, ejderhan Gabby senin için burada. Ve Sör Aidan, istersen Ateş Ka-nat'la bana katılabilirsin. Senden ayrıldıktan sonra neler yaşadığını duymak için sabırsızlanıyorum."

"Bu hiç adil değil!" dedi Mallik. Bakır rengi kaşları ça-

tıldı. "Sör Aidan benimle gelmeli! Bu yaratığın kokusunu birinin dağıtmasına ihtiyacım var!"

Mallik'in yanındaki koyu yeşil renkli ejderha, kanatlarını açıp homurdandı.

"Gördün mü?" diye bağırdı Mallik.

"Seninle gelirim," dedi Nock sırtarak. "Kardeşim hakkında anlatacağım çok hikâyem var. Böylece korkmazsın, dikkatin dağılır."

"Korkmak mı? Uçmaktan hem de?" Mallik duyulmayacak şekilde homurdanmaya başladı.

"Ne diyorsun Sör Aidan?" diye sordu Kaliam. "Memnun olurum Kaliam," diye karşılık verdi Aidan. "Ama önce, Mithegard kralından bir haber var mı? Alleble'ye gitmiş mi? Ya da... Savaşta hayatını mı kaybetmiş?" Gwenne ve Kaliam birbirlerine tuhaf gözlerle baktılar. Soma Kaliam cevap verdi. "Mithegard kralı ölenler arasmdan çıkmadı, Sör Aidan. Ama kuşatma anında Alleble'ye geçen çok kişi oldu."

Bu çok da ümit kinci bir haber değildi ama aynı zamanda, Aidan'm babası için hiçbir şeyi garanti etmiyordu da.

Aidan yolculuk boyunca endişelerini bir yana bırakmaya çalıştı. Hem hayatında ilk defa bir ejderhanın üzerinde, uyanırken, yolculuk ediyordu! Gabby onu Alleble'ye getirirken bilinci yerinde değildi. O nedenle bu sefer yolculuğun keyfini çıkarmayı istiyordu.

AYDINLIĞIN ŞÖVALYESİ

Yaratıklar o devasa kanatlarını uzatıp çırpmaya başladılar. Ardından, altlarındaki ölü otlar onların rüzgârıyla etrafa savrulurken her biri teker teker havalandılar. Yerin, altlarında hızla küçülmesini seyretmek muhteşem bir şeydi. Aidan yüreği ağzında, hiçbir ayrıntıyı kaçırmamak için gözlerini açık tutuyordu. Ağaçlar, tepeler, dağlar batan güneşin altında işlenmiş bir örtünün üzerindeki kıvılcık renkli desenler gibi görünüyordular. Hava giderek kararıyordu. Güneşin elini çektiği yerlerde yıldızlar parıldamaya başlamışlardı bile.

Yıldızlar kadar mükemmel başka bir şey olamaz, diye düşünerek gökyüzüne bakıyordu Aidan.

Aidan'm düşüncelerini Kalam bozdu. Ona Gwenne ve diğerlerini nasıl kurtardığını sordu. Aidan da Falon'un Merdivenleri'nden ve labirentin sırrından başlayarak tüm hikâyeyi anlattı.

"Yani aslında labirent yok mu diyorsun?" diye sordu Kalam. "Bütün hepsi yaratığın kendisi mi?!"

"İnanılmaz bir yaratık," diye cevapladı Aidan.

Kalam saatlerce, hayranlıkla Aidan'm maceralarını dinledi. Her şeyi öğrendiğinde basitçe karşılık verdi. "İyi iş çıkardın Kral'ın hizmetkârı... İyi iş çıkardın."

Kalam tam kendi maceralarını anlatmaya başlamıştı ki ejderhanın ritmik kanat hareketleriyle Aidan uyuyakaldı ve yolculuğun kalan kısmında da hiç uyanmadı.

Ülkelerine ulaştıklarında herkes ejderhalardan aşağıya indi. Hâlâ uyuyan Aidan da Kalam tarafından, üstündekilerle yatağına yatırıldı.

Aidan'ın kapısı hafifçe çalındı; gelen Gwenne'ydi. Zırhını çıkarmış, tekrar lavanta rengi mücevher işlemeli elbisesini giymişti. Bu haliyle, Aidan'm onu ilk kez gördüğü günkü gibiydi.

"Elimden geldiğince seni uyandırmamaya çalıştım," dedi.
"Ama şimdi güneşin bizsiz doğmasını istemeyiz."

Her şey gizemliden de öteydi. Merdivenleri inerken kutlamada onu neyin beklediğini merak ediyordu. Biliyordu, Gwenne ona hiçbir şey söylemeyecekti. Beklediği gibi sadece gülümsedi ve "Gel ve gör," dedi.

Sonunda merdivenleri inip köşeyi döndüler, bekçi evinin içinden geçip şafak sökmeden mavi-gri manzaranın önüne çıktılar. O an Aidan taş dönmüş gibi olduğu yerde kalakaldı. Bakışları ana yolun üzerindeydi ama onu böylesine donuklaştıran şey Yedi Pınar değildi. Alleble'deki her Glimpse omuz omuza, yan yana havuzların etrafını doldurmuşlar, yollara yayılmışlardı. Ve en küçük çocuklar bile, sanki niçin burada olduklarını biliyormuşçasına büyük bir saygı gösteriyor, bu muazzam kalabalıktan çıt çıkmıyordu.

Orada, Gwenne ve Aidan'm önünde, kurumuş yedinci havuzun kenarındaki bir platformda uzun boylu bir Glimpse duruyordu. Arkası dönük olduğu için yüzünü göremiyordu.

Soma, Glimpse arkasında biri olduğunu biliyormuşçasına başını çevirip gülümsedi.

Aidan karşısında Mithegard kralını görünce eli ayağı birbirine dolandı. Kurtulmuştu. Aidan ve Gwenne'yi yanına çağırdı eliyle. Kalabalık iki yana açılarak onlann geçişme izin verdi. İkisi onun yanına geldiklerinde Kral Ravelle konuşmasına başladı.

"Alleble'nin güzel insanları, genç yaşlı tüm Glimpse'ler!" Sesi uzun bir kuraklığın ardından gelen yağmurun habercisi bir gök gürültüsü gibiydi. "Burası çok kutsal bir yer

ve ben sîzlerin zaten bildiği, ama benim yeni öğrendiğim bir şey üzerine konuşmayı kendime uygun bulmuyorum. Ama gönül borcumu, şükranlarımı sunmak için konuşacağım." Aidan babasının Glimpse'ine baktı, gözlerinin rengini görmeye çalışıyordu.

"Bugün yastayız," dedi Kral. "Biz kaybettiğimiz şampiyon için yas tutuyoruz. Biz diyorum çünkü ben ve halkım, onun cesareti olmasaydı bugün ölmüş olacaktık. Kaptan Valithor hayatı boyunca nasıl yaşadıysa öyle öldü. Kendi hayatını feda ederek!"

Aidan'ın gözleri nemlendi. Gwenne ona uzandı ve ikisinin elleri buluştu.

"Onun ve ait olduğunuz toprakların cesur savaşçıları, benim ve krallığım için kendi hayatlarını feda ettiler."

Kalabalık daha da sessiz, durgun bir şekilde Kral Ravelle'nin söyleyeceklerini bekliyordu.

"Biz Mithegard'lılar onurlu bir millettik. Yedi Kulemiz göklere uzanıyor ve tek başımıza olmaktan memnuniyet duyuyorduk. Ve üzüntü duyarak itiraf etmeliyim ki Alleble'den uzaklaşan, uzaklaştıran da bendim. Birçoğunuz bilmiyorsunuz, fakat ben Alleble'de doğdum. Babam Kral Eliam'ın muhteşem hizmetkârlarından birisiydi."

Kral Ravelle'nin babası mı? Aidan'm kafası karıştı. Bunu daha önceden hiç düşünmemişti. Buradaki herkes Dün- ya'daki insanların Glimpse'leri ise ve Grampin'in Glimpse'i Kaptan Valithor ise, o zaman...

Kral derin bir nefes alıp devam etti. "Ama annem öldü-

günde... öfkeyle karışık büyük bir acı duymuştum. Ona olanlar yüzünden Kral Eliam'ı suçlamıştım. Gençliğimin verdiği isyan ateşiyle Alleble'yi terk edip Mithegard'a kaçtım, babamdan kaçtım. Ona kızgındım çünkü başımıza gelenlerden sonra Kral'ınızı suçlamamış, ona güvenmekten vazgeçmemişti. Bütün o şövalye olma çabalarım, kral olma mücadelelerim, insanlarıma bencilce kurallar koyuşlanm... Tüm o süre zarfında babamı hep kendimden uzak tuttum. Ve şimdi o öldü ve hayatımda aldığım en büyük dersi verdi bana."

Aidan, Gwenne'nin elini sıkıyordu.

"Babam Kaptan Valithor, bana demişti ki..." diye devam etti Kral Ravelle ama gürleyen sesi bir an duraksadı. Kala-balığın nefesi kesilmişti; her Glimpse'in gözlerinden yaşlar dökülüyordu, Aidan'ın da. Kral Ravelle kendine hâkim olmaya çalışarak devam etti. "Bana Kral Eliam'ı, o lanetli gün balkonda, benim durduğum yerde durup kendini halkı için nasıl feda ettiğini anlatmıştı. Maalesef ben ona inanmadım. Ama Alleble kralına hizmet edenlerin hayatlarında gerçeği gördüm nihayet. Sizin insanlarınız bana gelip, gerçek barışı sunduklarında, şehrimi canlan pahasına koruduklarında gördüm bunu. Babamın, dostu için hayatını feda ettiğinde gördüm! Buraya geldim çünkü sizinle beraber yas tutmak istiyorum. Kaybmiz benim de kaybım. Aynı zamanda bir şeyi açıklamaya geldim. Beni dinleyin Alleble halkı! Dediklerimi işitin! Buradan Mithegard'a döneceğim. Yedi Kule'yi yeniden inşa edeceğim ve o Yedi Kule daima Yedi Pınar'a bağlı olacak! Ben ve krallığım ayakta kaldığımız sürece, sonsuza kadar Kral

Eliam'a hizmet edeceğiz!"

Kral Ravelle alkışlar ve tezahüratlar sürerken platformdan indi, yavaşça havuzun duvarına çıkarak Aidan'a doğru ilerledi.

"Az önce senden bahsediyordum," dedi. "Kılıcını düşmanına ne zaman sunmuştun? Hatırlıyor musun?"

Aidan bir şey söyleyemedi. Yalnızca başını sallayıp babasının Glimpse ikizinin gözlerinin içine baktı. Gözleri masmaviydi, parlıyordu.

"Biliyorsun," dedi Kral Ravelle. Biraz geri çekildi ve Aidan'ı omzundan sardı. "Benim de bir oğlum var ama kanrı benim yalnız kendi çıkarlarını gözetten tavırlarımdan yorulduğu için oğlumu da alıp Mithegard'ı terk etti. Oğlumuz daha çok küçüktü. Her neredeyse umarım senin gibi bir genç olmuştur."

Aidan mutluluktan ağlıyordu. Gülümsedi. ***Kesin bana çok benziyordur.***

Kral hızlı adımlarla ona doğru gelen Kaliam'a döndü.

"Kral Ravelle?" Aidan dökülen bu sözlerle kendisi de hayret etmişti. Gwenne şaşkın şekilde Aidan'a bakıyordu.

"A, bir dakika Kaliam," dedi Kral. "Evet, Aidan?"

"Oğlunuz..."

"Evet." Kral Ravelle, Aidan'a tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Ee... Sadece merak ettim de adı ne?"

Gwenne, Aidan'a yarı merakla, yarı endişeyle bakıyordu. Aidan'ın böyle bir soru sormaya yetkisi olup olmadığını bile bilmiyordu.

"Aelic," dedi Kral. "Adı Aelic. Korkunun üstesinden gelen kişi anlamına geliyor."

Birden borazanlar çalındı ve kalabalık yeniden sessizliğe büründü. Yıldızlar doruklarda parıldıyorlardı. Kaliam yedinci havuzun içindeki platformda durdu. Bekliyordu. Ne için peki? Aidan'ın hiçbir fikri yoktu. Biraz sonra Aidan, Kaliam'da yeni bir ışık gördü. Uzun, geniş omuzlu, Alleble'nin gümüş armasını giyen lacivert pelerinli biri. Şimdi daha iyi görebiliyordu. Prensler gibiydi, mükemmeldi. Aidan her zaman Kaliam'ı en arkadaş canlısı, şakacı ve herkese tavsiyelerde bulunan biri olarak düşünmüştü. Görev bilinciyle her zaman Kaptan Valithor'un izinden gitmişti. Şimdi ondaki bu değişikliği anlamaya çalışıyordu.

Sonunda Kaliam konuştu. Sesi Kral Ravelle gibi gür değildi ama çok duru ve kesindi. Onu duyan herkes ne dediğini anlıyor ve sanki Kaliam onlarla yüz yüze konuşuyormuş gibi hissediyordu.

"Kaptan Valithor, Alleble'nin yüce bilgisinde ve kalplerimizde olacaktır, daima hatırlanacaktır. Kral Eliam muhteşem Kaptan Valithor'un Alleble'de değil, Mithegard'da ebedi istirahatına çekilmesini uygun görmüştür. Böylece oğluna da yakın olabilecektir."

Kaliam, Kral Ravelle'ye sıcacık gülümsedi.

"Ama bu sabah," diye devam etti, "bu sabah yalnızca keder dolu değil! Birçok soydaşı hayatını kaybetmiş olsa da Mithegard artık Alleble'ye bağlıdır ve ölüm bile bu birlikteliği bozamaz! Mithegard'lıları hoş karşılamalıyız ve acıma-

sızca yok edilenleri yeni kardeşlerimizle yan yana, omuz omuza yeniden yaşatmalıyız!"

Kaliam sustu, kalabalıkta onu izleyenlerin her birinin yüzlerine baktı. Yumruğunu kaldırarak tekrar konuştu. "Bu sabah sadece acı dolu değil! Burası Büyük İhanet'in gerçekleştiği yer, ama aynı zamanda Alleble'nin muazzam zaferinin de gizli olduğu yer! Kral Eliam burada güneşin doğuşuyla yükselip düşmanı topraklarımızdan gönderdi! Ve bugün güneş Pennath Ador tepelerinin arasından doğuyor. Ve yine bizler bugün Kral'ın sarayına bir isim eklemek ayrıcalığına sahi-, biz."

Kaliam'ın sözlerinin ardından yanına gelip, ona platforma kadar eşlik eden iki şövalyeyi görünce Aidan çok şaşırdı. Olduğu yerde titriyordu çünkü tüm Glimpse'ler ona bakıyordu. Fakat diğer taraftan ne olacağına duyduğu merak onu inanılmaz çekiyordu.

Kaliam daha aşağıda duran Aidan'a gülümsedi. "Güzel Glimpse soyu görüyor musunuz?" dedi Kaliam. Aidan da yüzünü kalabalığa çevirdi. "Bu zırlı genç adamı görüyor musunuz? Daha göremediniz belki ama göreceksiniz. Aidan bizimle uzun süre kalmayacak ancak o daima bizim kahramanımız olacak. O, umut kalmadığında bile acımasız düşmanlara cesurca göğüs gerdi, büyük bir azimle mücadele etti, inandı. Ve bugün de bu kahramanlıkları için ödüllendirilecek. Aidan'ın adı artık Aydınlığın Şövalyesi!"

Kalabalık müthiş bir coşkuyla, tezahüratlarla karşıladı bu haberi fakat çok geçmeden bu da kesildi. Muazzam altın

sarısı bir ışık Aidan'ın ardında belirdi.

Arkamı dön Aidan, dedi bir ses.

Aidan dönüp ışığa baktı. Bu kez yanmıyordu; siluetler parlaklığın içinde solgundular ama Aidan çok net görüyordu. Önünde şatonun balkonu ve yalnız bir siluet belirdi... Üzerinde beyaz bir zırh, onun üzerinde de dalgalanan beyaz bir cüppe vardı. Işık ondan yükseliyordu. Aidan bu sesin Saklı Geçit'ten girdiğinde duyduğu ses olduğuna emindi. Bu, Kral Eliam'm ta kendisiydi!

Aidan onun gözlerini göremiyordu ama o gözlerin umutla baktıklarını biliyordu. Kral Eliam'a bakarken, daha önce yaşamadığı bir huzur dolmuştu içine. Sanki hayatındaki her şey Kral'm gözlerinde tutsak edilmiş ve yönlendiriliyormuş gibi hissetti. Ailenin, yeni doğan oğullarına gurur ve hayranlıkla karışık bakışı gibi; sıcak bir günde soğuk bir su, kahkahadan kırılırken Robby'nin neşesi, dışarıda soğuk rüzgâr ılık çalarken sıcacık battaniyenin içine sarınmak gibi; Gwenne'nin elini tuttuğunda hissettikleri, Atlantik Okyanusu'ndan doğan güneşi izlemek gibi...

Sonra Kral Eliam bir elini yukarı kaldırdı ve bembeyaz saf ışık Aidan'a doğru akıp göğsünün üzerine düştü. Siluet ortadan kayboldu. Hemen ardından biraz önce ortalığı aydınlatan ışık gibi dağların arasından yükselmeye başladı. Sanki eritilen demirin rengi gibiydi ışık.

Çok geçmeden ışık tamamen kayboldu ve Aidan yeniden kalabalığın coşkun tezahüratlarını duydu. Aidan da onlara döndü. Güneş ışığını tüm caddeye akıtmaya başlamıştı.

Sonunda muhteşem Pennath Ador tepelerinin arasından çıkıp güzel yüzünü gösterdi.

Güneş ışınlarıyla birlikte tüm havuzlar kızıla boyanınca Aidan gözyaşlarını tutamadı. O anda Kral Eliam'ın sesini duydu yeniden. ***Benim iyi yürekli ve inançlı hizmetkârım, aferin!***

YAHİTgİZ âU^UDİH

İki gün pınarların başında kutlamalarla geçti. Aidan hayatında hiç olmadığı kadar eğlendi. Eski arkadaşlar, yeni arkadaşlar...

Alleble silah deposuna, Kindle'ye teşekkür etmeye gitti.

"Şendin, değil mi?" diye sordu takılarak.

"Ne, ben mi?" diye karşılık verdi Kindle. Ellerini kaldırmış, masum numarası yapıyordu.

"Fury'yi ilk gördüğümde bana nasıl baktığını gördüm! Naysmithe'ye gittin, değil mi? Ondan Fury'nin Oğlu'nu yapmasını istedin."

"Evet." Kindle yumuşamıştı. Aidan'ın göğüslüğüne

baktı. "Sonra yaptığımdan şüphe duymuştum ama şimdi görüyorum ki yaptıklarım aslında Kral tarafından planlanmış. Ve işte kılıcın sana iyi hizmet etti genç adam."

"Evet Kindle. Ama artık Mithegard'da Kaptan Valithor'un yanında kalacak. Kindle... Sana yaptıkların için teşekkür etmek istiyorum. Tahmin et neden?"

"Neden Aidan?"

"Sonunda hangi zırhın üzerime uyduğunu öğrendim de ondan." İkisi uzun uzun, kahkahayla güldüler. Ve takip eden birkaç saat daha sohbet etmeye devam ettiler.

Sonra Aidan talim alanlarını teker teker gezerek eğitimcileri ziyaret etti, onlara öğrettiklerinin karşılaştığı sorunlarda nasıl işe yaradığını anlattı.

Kadim Muhafızlar'm, özellikle de Mallik ve Nock'un yanında epey vakit geçirdi. Yewland'ın kerestelerinden, Kara Orman'dan ve başıboş gezen tek boynuzlu atlardan konuştular. Sonra Mavi Dağlar'dan, sert kayaları yontup taşıyan güçlü halktan ve bozkırlarından bahsettiler.

Ama zamanının çoğunu, Gwenne'yle Alleble bahçelerinde gezerek, Pennath Ador'un dibindeki sığ derelerin üzerinde yürüyerek ve şimdi Aidan'ın da onlardan biri olduğu Aydınlığın Şövalyeleri hakkında Alleble tarihinden yeni bilgiler okuyup öğrenerek geçirdi.

Yalnız Aidan'ın içinde tam tanımlayamadığı bir özlem

kabarıyordu. Her şeyden memnundu ama sanki bir şeyler henüz bitmemiş gibi hissediyordu. O yüzden bir öğleden sonra Gwenne odasının kapısını çaldığında hiç şaşırmadı.

"Zamanı geldi," dedi Gwenne. Bembeyaz yanaklarına yaşlar dökülüyordu. Durdu, elindeki paketi gösterdi.

"Kıyafetlerin burada. Buraya ilk geldiğinde... geldiğin zaman üzerinde olan kıyafetler. Hepsi yıkanıp tamir edildi." Aidan'a paketini uzattı. "Giyindiğinde beni çağır."

Aidan odasına geçip istemeye istemeye zırhını çıkardı. Yatağa koyarken her biri güneş ışığının altında parılıyordu. Şövalye olmaktan hoşlanıyordu. Dönmek ve sadece Aidan olmak istemiyordu. Ama kot pantolonunu ve tişörtünü giydiğinde üzerindeki bir önemi olmadığını, daima Al-leble'nin hizmetkârı olacağını anladı.

Yürüyüp Gwenne'ye kapıyı açtı. Gülümseyince Aidan'ın midesi buruldu. Pencerenin Önüne geldiler ve beraber güneşin cömertçe döküldüğü toprakları seyrettiler. Şövalye olmaya çalıştığı avlu önünde duruyordu. Günün bu saatinde yabancı ve boştu. Glimpse'ler sabah erkenden çalışmaya çıkmış olmalıydılar. Gözünün önünden gün doğumuyla beraber yaptıkları düellolar, antrenmanlar geçti.

Aidan, Yedi Pınar'a ve ana kapıya baktı. İlerilerde Gwenne'yle beraber Grimwalk'a yürüyüşlerini görür gibi oldu. İleride, çok ileride karanlık dağların içinde, Prens'in Tepeleri diye anılan yerde düşmanları ikamet ediyordu. Kayıplar için öfkeli olmalıydılar ancak yine de yeni planların peşindeydiler muhakkak. Ve onun da ilerisinde Kara Hilal

dağları, dağların altında da Falon bekliyordu. Mithegard da oradaydı. Halk şehirlerini taşla, harçla, umutla yeniden inşa ediyordu.

Gwenne'nin eli Aidan'a kavuştu. Birlikte öylece durup bulutların hafifçe gökyüzünde ilerleyişini seyrettiler.

Gwenne elini bırakıp geçti, bir kenara oturdu. Yaşlar yüzünü yıkıyordu. "Gitmeni istemiyorum," diye fısıldadı.

Aidan da onun yanına oturdu. O da Gwenne'yi bırakmak istemiyordu ama gitmek zorundaydı, biliyordu. Ailesi bekliyordu. Hayatı bekliyordu.

"Gwenne," dedi. "Dönmek zorundayım. Annem, babam, arkadaşım Robby, onlar ve tüm dünya gerçeği bilmek zorunda. Ama tekrar döneceğim."

"Anlamıyorsun. "

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen buraya Kral tarafından çağırıldın," dedi Gwenne. "Ve Kral Eliam senin dünyandan çok az insanı buraya getirir. Onun dönmesine izin verdiği birini bilmiyorum. Sen ölene kadar... Öldükten sonra herkes gibi Güneşin Ötesindeki Kutsal Realm'e geçersin."

Duydukları Aidan'ı sarsmıştı ama fırtına çabuk geçti. Nedenini bilmiyordu ama Aidan kendini tehlikede hissetmiyordu. Kral Eliam'ın onu Gwenne'nin arkadaşı yapmasının bir nedeni olduğunu biliyordu ve şimdi ikisinin ayrılmasının da bir nedeni vardı, bunu da biliyordu.

"Beni ziyaret edebilir misin?" diye sordu Aidan.

"Kral isterse evet, edebilirim ama pek mümkün görün-

müyor."

Gwenne'ye hiçbir şey söylemedi. Eliyle çenesini hafifçe kaldırıp yaşlarını sildi. Uzun bir süre sadece birbirlerine baktılar. Sonra Gwenne yeniden gülümsedi.

"Sana bir şey getirdim," dedi Gwenne. Kalktı, odadan dışarı çıktı. Fırtına, Realm'e yanında getirdiğini şeyi almıştı."

Gwenne etrafı gümüş üzerine mavi işlemeli, bağcıklı kalın bir parşömen getirip Aidan'a uzattı.

"Bunu çok iyi koruyacağım," dedi Aidan ve ardından hıçkırıklara boğuldu.

"Biliyorsun *hikâyemiz* bunun içinde," diye açıkladı Gwenne.

Aidan başıyla tasdik etti.

"Sonuna bakmalısın," diye fısıldadı. "Son sayfadaki son sözlerle dokunduğunda eve dönüş yolculuğuna başlayacaksın.

Aidan bağcığı çözdü, parşömeni açtı ve en son sayfaya geldi. Ama dokunmadı, henüz değil.

"Gwenne bir şeyi merak ediyorum," dedi Aidan. "Bana hiç Glimpse ikizimle karşılaşmadığını söylemiştin."

"Doğru. Onunla hiç karşılaşmadım. Bununla beraber Kral Ravelle bir oğlu olduğunu söyleyene kadar Glimpse ikizinin doğduğunu bile bilmiyordum. Hatırlarsan, sana buradaki zamanı farklı işlediğini söylemiştim."

"Evet," diye cevap verdi Aidan. Sormak istediği başka bir şey daha vardı. Derin bir nefes aldı. "Ama bu dışarıda bir yerlerde aynı bana benzeyen bir Glimpse olduğu anlamına geliyor, değil mi?"

Gwenne gülümsedi. "Hem evet hem hayır," dedi. "Evet, senden genç ya da yaşlı olması mümkün olmakla birlikte aynen sana benzeyen bir Glimpse yaşıyor. Ve hayır, çünkü insan ile Glimpse ikizi asla karşılaşmazlar. İkizin bir süreliğine senin dünyana gitti ve sen Dünya'ya döndüğünde o da Realm'e dönecek."

Aidan şaşkındı. *Ne yani annem ve babam Aelic 'i gördüler mi?*

O anda başka bir açıdan gördü olayları. "Yani ben dünyama gittiğimde Glimpse de buraya yeniden dönecek, öyle mi?" "Evet, doğru..."

"Ve buradaki Glimpse'lerin," diye araya girdi Aidan. "tıpkı onlara benzeyen insan suretleri benim dünyamda var. Senin de, değil mi?"

"Evet, ama neden sen..."

Sözünü bitiremeden Aidan onu yanağından öptü ve muzipçe gülümsedi. "Seni çok yakında göreceğim!"

Gwenne'nin kafası karışmıştı. "Ama Sör Aidan..." Aidan elini kaldırıp Gwenne'ye gülümsedi. Ardından elini parşömenin son sayfasındaki son sözün üzerine getirdi ve Alleble'yi hayatının sonuna kadar bir daha görmemek üzere terk etti.

GEÇİT

Aidan, Saklı Geçit'ten bir kez daha geçti ama bu kez düşünceleri, duyguları değişmişti. İçeriden farklı şeyler hissederek çıkmıştı. Sesler duyuyor ve kimi siluetler görüyordu. Gözünün önünden, kara bir ordunun kara bir şatodan çıkıp uygun adım yürüyerek geçtiğini görüyordu. Taşıdıkları meşalelerin alevleri rüzgârda savruluyordu. Sonra meşaleler büyük bir salonun avizelerinin mumları oldular. İçeride Glimpse'ler önemli bir toplantı yapıyorlardı. Bazılarının gözleri kırmızı, bazılarınıninki ise yeşildi. Siluet önünde titreyirken Aidan'ın gözleri birden tanıdık bir yüze takıldı. Genç Glimpse'in soluk teni onu tanımlamayı zorlaştırıyordu ama tanıdığı biri olmalıydı... Siluet soldu ve yerini bir başkası aldı. Bulutlara kadar uzanan bir kulede tek başına bir genç kız gördü. Hemen sonra görüntü eridi ve yerini bir başkası aldı, sonra bir başkası daha. Görüntüler o kadar hızlı geçiyordu ki Aidan hepsini takip edemiyordu. Fakat birdenbire durdular, her şey karardı.

Görüntü ve sesler kayboldu. Aidan duyularının normale döndüğünü hissetti, düşünceleri toparlanmaya başladı. Gözlerinin önünden geçen o zarif odada gördüğü kişinin kim olduğunu anladı. O genç Glimpse, Robby'nin Glimpse'iydi. Ve gözleri... gözleri kırmızıydı!

GÖZLER GÖRECEK

Aidan bir an uyuyor mu, bilinci mi kapalı bilemedi, ama gözlerini açtığında Colorado'da, odasındaydı. Akşam olmalıydı çünkü hemen her yer karanlıktı. Ama Ay Afacanlan'ın açtığı tünellerden, Falon'un Merdivenleri'nden sonra odasının karanlığı hiçbir şey değildi. Yer ve zaman kavramını yitirmiş halde başını sallayıp ayağa kalktı.

Ama zamanda bir kayma yoktu. Bu kadar zaman boyunca neredede olduğunu, en azından bir rüyada olmadığını biliyordu. Ellerinde Alleble'den getirdiği yeni parşömeni ve sağ kolunun ön tarafında da büyük, taze bir yara izi vardı. Aidan parşömenini de alarak odadan çıktı. Merdivenlerden

ışık geliyordu, birileri ayakta olmalıydı.

İlk basamakta donakaldı.

Ne kadar zamandır burada değilim? İki hafta mı?

Gwenne ona zamanın farklı işlediğini söylemişti ama ne kadar farklı olabilirdi ki? Aelic buraya gelmiş miydi?

Aidan ailesini tanıyordu, hepsi çok korkmuş olmalıydı.

Muhtemelen kayboluşumun ardından her yerde beni aramış, tüm ülkeyi ayağa kaldırmış olmalılar!

Fotoğraflarını süt kutularının üzerinde hayal edince kendini gülmekten alıkoyamadı. Anne ve babası ve diğer herkes onun bunca zamandır nerede olduğunu, neden gittiğini dinlemek için sabırsızlanacaktı, buna şüphe yoktu. Ama bu başka bir problemi de beraberinde getiriyordu. Aidan gerçeği söylese ona kim inanırdı ki?

Kral Ravelle artık Kral Eliam'ın izinden gidiyordu. Buna göre babası da bir gün inanacaktı. ***Peki annesi? Ve Grampin, Grampin acaba...***

Grampin'in Kaptan Valithor'la olan ilgisini hatırlayınca hüznünlendi. Kaptan Valithor, Mithegard savaşında ölmüştü. ***Peki, burada ne zaman gerçekleşecek?*** Aidan bilmiyordu.

Burada, karanlıkta öylece durup düşünmek hiçbir şeyin çözümü olmayacaktı. O yüzden hızlıca merdivenlerden aşağı inip etrafa bakındı. Gözüne, kendini kurtarma planları yapan polisler ya da FBI ajanları çarpmamıştı. Bununla birlikte evin içinde de çıt çıkmıyordu. Aidan mutfığa yürüdü, mikrodalganın dijital saatine baktı. Saat ondu, herkes uyuyor olabilirdi.

Sonra yemek odasına girdi, annesi oradaydı. Kollarının

üzerine başını koymuş, masada uyuyordu.

"Anne," diye fısıldadı Aidan hafifçe. Cevap yoktu. "Anne? Benim..."

Annesinin başı yavaşça kollarının arasından kalktı. Uzun kâküllerini kenara tarayınca Aidan annesinin ağlamaktan şişmiş gözlerini gördü. Annesi karşısında duranın oğlu olduğunu fark edince gözleri kocaman oldu.

"Aidan!" diye bağırarak aniden ayağa kalktı, umursamadan sandalyeyi arkaya attı. Oğluna koştu, onu kollarının arasına aldı. Annesinin vücudu titriyor, ılık gözyaşları boynuna damlıyordu. Sonra birden Aidan'ı kollarından itti, omuzlarından sıkıca tuttu.

"Aidan, nerelerdeydin sen?!" Elleri belindeydi, kaşları da çatılmıştı. "Koluna ne oldu?"

"Uzun hikâye anne. Ben..."

"Bizi ne hale koyduğun hakkında bir fikrin var mı senin?"

"Anne özür dilerim. Açıklamama izin ver..." "Açıklama mı? Oğlum, dört saat önce evde olman gerekiyordu! Nasıl olur da bu kadar geç kalırsın?! Hem de bir telefon bile etmeden!"

Sanki Aidan bir uçaktaydı ve uçak türbülansa girmiş, kabin basıncı düşmüş, oksijen maskeleri de başlarından aşağıya düşmüştü. Beyninde öylesine bir basınç hissediyordu! **Dört saat mi?! Ama haftalardır yokum... Alleble'de zaman bu kadar mı farklı?**

"Dört saat oğlum," dedi annesi, Aidan'ı karmaşık düşüncelerinden kurtararak. "En azından arayabilirdin." Sesi daha yumuşamıştı. "Aidan cezan hakkında sonra konuşacağız ama

şimdi seninle halletmemiz gereken başka bir şey var." Aidan neyin geleceğini biliyordu.

Annesi derin bir nefes aldı. "Aidan, sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. O yüzden hemen söyleyeceğim. Büyükbaban bugün öğleden sonra bir kalp krizi geçirdi. Baban onu işten geldiğinde buldu..." Sesi titremeye başlamıştı. "Büyükbaban şimdi yoğun bakımda. Baban da hastanede, onun yanında."

"Tamam, anne," dedi Aidan sakın bir şekilde ve elini annesinin omzuna koydu.

"Hayır, Aidan, tamam değil," diye düzeltti. Gözlerini silerken rimeli yayıldı. "Doktorlar durumunun çok ciddi olduğunu söylüyorlar."

"Anlıyorum anne. Ama Grampin gerçekten iyi olacak," dedi Aidan ısrarla. Derin bir nefes alıp bütün inancıyla konuşmasına devam etti. "Grampin, Alleble'ye inanıyordu. Eğer ölürse Kral'la birlikte güneşin ötesindeki Kutsal Realm' de olacak."

Annesi başını sallayıp elini kaldırdı. "Ah Aidan, yine bu hikâyeye dönmeyelim. Bu hikâye senin kendini daha iyi hissetmeni sağlıyor, farkındayım ve bu senin adına güzel bir şey ama gerçek hayat bu."

"Anne, ben Alleble'ye gittim. Her şey gerçek, en küçük ayrıntısına varıncaya kadar. Ve Grampin inanıyor. O yüzden her ne olursa olsun o iyi olacak. Göreceksin."

Aidan'ın annesi gülmeye çalıştı ama yanakları gerildi, dudakları titriyordu. Tam konuşacaktı ki vazgeçti, bir daha

kucakladı onu. O kadar sıkıyordu ki Aidan kemikleri kırılacak sandı. Ve tekrar boynunda gözyaşlarını hissetti. Aidan da annesine sarılıp yavaşça sırtını okşadı. Onun için tek istediği şey anlaması ve inanmasıydı. Böylece çok camı yanmayacaktı.

"Grampin'i görmeye gidebilir miyiz?" diye sordu Aidan ayrıldıklarında.

"Sabah gideriz oğlum. Biraz uyumak sana iyi gelecek."

Bayan Thomas, Aidan'ı odasma kadar götürüp yatırdı.

Çocukken her zaman yaptığı gibi oğlunun alnından öptü ve başucundaki lambayı söndürdü.

"İyi geceler, tatlım," dedi şefkatle. Yataktan yavaşça kalkıp kapıya yürüdü, durdu. Orada, koridorun sarı ışığı altında bir hayal gibiydi. Uzun bir süre sevgi dolu gözlerle Aidan'a baktı. Gitmeye yeltendiği anda bir süre daha durdu.

"Biliyorsun Aidan," diye başladı söze. Bir kaşı havaya kalktı, dudakları muzipçe gerildi. "Bana bir başka, farklı görünüyorsun. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Sana Grampin hakkında söylediklerimde verdiğin tepkide bir şey vardı. Bilmiyorum. Muhtemelen hiçbir anlamı yok. Neyse... Evde, güvende olduğunu bilmek çok güzel. İyi geceler."

"Sana da anne." **Annem haklı**, diye düşündü Aidan. **Ben artık farklıyım.**

Gün doğmadan, sessizliğin içinde Aidan'ı bir şeyler uykusundan uyandırdı. Daha önceden olduğu gibi kısacık bir hayaldi belki bu. Yeniden kendisini yanında Gwenne'yle, Al-

leble'de bulabilirdi. Belki de Kral onu başka bir macera için yeniden çağırmıştı.

Ama hayır, şatoda değildi, Colorado'da kendi odasında idi. Kolu dost canlısı bir ejderhayı sarmamıştı, yalnızca yastığıydı. Ve onu uyandıran Gwenne değil, babasıydı.

Ortalık hâlâ karanlıktı ama Aidan babasını seçebiliyordu. Yatağının kenarına oturmuş, sertçe onu sarsıyordu.

"Baba, ne oldu?"

"Aidan, ben... Ben senin iyi olmana ne kadar sevindim anlatamam. Eğer sen ve babam... Buna katlanamazdım..." Sesi bir süre kesildi, sonra gücünü toparlayıp konuşmasını sürdürdü.

"Grampin geçirdiği kalp krizinden beri komada. Ama bir ara etrafta kimse yokken uyanıp benimle konuştu. Bir önceki gece senin Alleble'yle ilgili anlattığın o çılgınca şeylerin aynısını bana da anlattı. Tek yapmam gerekenin olanların doğruluğuna inanmam ve Alleble kralının yolundan gitmem olduğunu söyledi. O zaman her şey gerçek olacakmış.

"Ona bu gerçekleşmesi mümkün olmayan hayalleri hiçbir zaman desteklemeyeceğimi söylediğimde bana biraz kızdı. 'Oğlum çok geç olmadan gözlerini aç da gerçeği gör! ' dedi. Sanırım ondan sonra ikimiz de uyuyakaldık Aidan. Ama çok şaşırtıcı bir rüya gördüm. Tam olarak hepsini hatırlamıyorum

ama Grampin rüyamdaydı. Parlak, gümüş bir zırhm içindeydi. Daha gençti, daha mutluydu ve çok daha canlıydı. Onu hiç böyle görmemiştim. Nefes kesen bir şatonun üzerinde, elinde kordon, bir ejderhanın üzerinde gökyüzünde süzülüyordu."

Aidan'm babası bir an durdu, yutkundu ve devam etti. "Uyandığında Grampin çoktan gitmişti. O... o öldü Aidan."

Babası koluyla hemen gözyaşlarını sildi. Aidan sabırla bekliyor, sadece dinliyordu.

"Hastaneden eve dönerken hep Grampin'in bana söylediklerini düşündüm. Bunamış yaşlı bir adamm çılgınca sözleri diye düşünüp tüm dediklerini beynimden silmek istedim. Ama yapamadım Aidan. Benimle konuşurken hiç olmadığı kadar berraktı zihni. Söylediklerine o kadar inanıyordu, gözleri öylesine umut doluydu ki dinlemek mecburiyetinde hissettim.

"Muhakkak ölümünün yakın olduğunu biliyordu... Muhakkak. Ama gözlerinde en ufak bir korku yoktu. Bu yaşlı, çılgın adam bunu dört gözle bekliyordu sanki! Olanlar beni sarsmıştı, arabayı daha fazla süremedim, yolun kenanna çektim. Ve orada bir karar verdim oğlum. Bu kararımı ilk duyan kişinin de sen olmanı istiyorum."

Aidan inanılmaz heyecanlıydı.

Babasına endişeli gözlerle baktı, geçmişini düşünüyor gibiydi. Sonunda konuştu: "Aidan, inanıyorum. Hepsine inanıyorum!"

Aidan'm gözlerinden mutluluk gözyaşları döküldü. "Biliyorum," dedi neşeyle.

"Ne?"

"Uzun hikâye baba," dedi Aidan gülümseyerek. "Uzun hikâye."

Sonraki iki hafta rüzgâr gibi geçti. Aidan ve babası Alleble parşömenlerini tekrar tekrar okudular. Annesi de ikisinin adeta sandalyelerinde çürüyeceklerini düşünüyordu.

Aidan yazın kalan son günlerini yaklaşan yeni eğitim yılının hazırlıklarıyla geçirdi. Her boş vaktinde de Robby'yle bağlantıya geçmeye çalıştı. Ama nedenini anlayamadığı şekilde ev telefonuna kimse cevap vermedi, gönderdiği hiçbir maile de yanıt gelmedi.

Zaman zaman, evde olmak, Alleble'ye dönememe düşüncesi onu üzüyordu. Ama üzülse de hâlâ bir umut vardı. Alleble'den uzak olsa da, Alleble onun kalbinde yaşıyordu. Hiçbir zaman yalnız olmayacaktı ve burada yaşamı boyunca yapması gereken çok şey vardı.

Ve aynı zamanda Realm'e gidene kadar Gvvenne'yi seneler, seneler boyu göremeyebilirdi. Ama Aidan'ın bir planı vardı...

**“SAKLI GEÇİT” ÜÇLEMESİNİN
İKİNCİ KİTABIYLA
MACERADEVAM EDİYOR:**

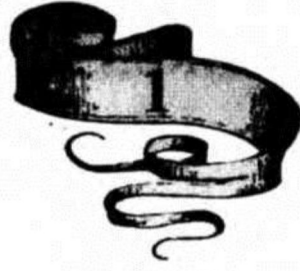
**EJDERHA LORDUN
DOĞUŞU**

**MACERALAR EĞLENCELİDİR
AMA HER ZAMAN
BEKLENMEDİK ŞEKİLDE
BAŞLARLAR.
AMA EN İYİ MACERALAR HIÇ
SONU GELMEYENDİR**

KAYIP BÖLÜMLER

EDİTÖRÜN NOTU

Hiç telefonunuzun şarjını, oyununuzu ya da diğer elektronik aletlerinizi unuttuğunuz bir yolculuğa çıktınız mı? Birden sizi ne kadar idare edeceği belli olmayan elinizdeki aletin şarjıyla yetinmek zorunda kalırsınız. Bir bakıma yazarlar ve editörler de aynı durumdadır. Yayımcılar ne olacağını bilmedikleri kendine özgü sayfalar dolusu yazıyı yayımlama olanağı sağlarlar. Editörün görevi yazarın sunduğu bu işin talep göreceğinden emin olmaktır. Sonuçta editörler ve yazarlar kitabın içinden çıkarılması gereken kimi bölümler hakkında sıkı bir seçime girerler. Okuyucunun ilgiyle takip edeceği bölümleri, kurgunun güçlü şekilde devam etmesini, hikâyenin ana damarlarını oluşturan şeyleri ve hikâyenin daha az ve öz biçimde verilebilmesini göz önünde bulundururlar. Wayne de **Saklı Geçit'** in başlangıç bölümlerini yeniden ele almayı seçerek, okuyucuya Realm'e daha evvel girme şansı sunuyor. Böylece Aidan yaşındakiler ve arkadaşları için Realm'de daha fazla macera yaşama fırsatı çıkıyor. Onun için bunu yapmak pek kolay olmadı. Kesilen bölümlerin ardından Wayne'nin notlarını okuyacaksınız.

BEKLENMEYEN

"Düşündüğünden daha iyi olacak oğlum," dedi Aidan'ın babası. Elini oğlunun omzuna atıp, her zamanki güven verici bakışlarından birini sergiledi. Önceleri aynı el, diz yaralanmalarının ardından oğlunun nehir gibi akan gözyaşlarını silerdi. Bu her zaman Aidan'a kendini güvende hissettirirdi ama bu sefer omzundaki bir arıymış gibi silkeledi.

Bay Thomas yüzünü buruşturdu. Sessizlik baba ve oğul arasına kara bir bulut gibi çökmüştü. Aidan başına bir yarasa çarpmış gibi hissediyordu. Gerçek onu çok sarsmıştı.

Annesi elleri kalçasında, hafifçe öne eğilmiş halde onlann yanında duruyordu. Yüzünü buruşturarak kocasına ade-

ta, **Ben sana söylemiştim**, bakışı atıyordu. Başını yavaşça masada hüznle oturan oğluna çevirdi.

Bay Thomas oğlunun önünde dizlerinin üzerine çöktü, gözlerini oğluna dikerek yumuşak bir şekilde konuşmaya başladı. "Çok büyük bir ev, bir sürü odası var," dedi. Gülümsemeye çalışarak konuşmasma devam etti. "Biliyorum senin için biraz sürpriz oldu Aidan, ama bir de iyi tarafından bak. Yeni odan eskisinden iki kat büyük olacak."

İyi tarafından mı? Aidan sadece yağın sağanağın altında bulanık bir görüntü görebiliyordu. Ama ne fırtınayı def edebiliyor ne de ondan kaçabiliyordu. Bunu yapmak istemiyordu. Zamanı geri alamazdı, yoksa alabilir miydi? Anne ve babası hemen bir dakika sonra gülerek, "Yakaladım seni!" deyip bunun yalnızca bir şaka olduğunu söyleyebilir miydi?

Aidan'm yüzü yanıyordu, gözleri de şişmişti. Kaçmak, çok uzaklara gitmek istiyordu ama orada kum torbası gibi öylece oturdu ve babası konuşmaya devam etti.

"Bir düşün. Grampin her an etrafında olacak, ne kadar muhteşem. Onun çılgınca hikâyelerini çok seveceğine eminim."

Aidan sinirden titriyordu.

"Hem belki temmuzda hep beraber kaya tırmanışına gideriz. Sonra kışın... Oğlum orası Colorado, orada bu zamana kadar görmediğin kadar kar göreceksin."

Babası her konuşmaya başladığında Aidan kapının daha da kapandığını hissediyordu. "Arka bahçe çok geniş, yan tarafta da tepe var."

Lütfen kes artık şunu!

"Geniş bir çevre, komşular... onlarca yeni arkada..."
Aidan sinirle yerinden fırladığında sandalyesi sallandı ve düşmeden sertçe masanın kenarına çarptı. **Tak!** Aidan koşarak mutfaktan fırlayıp öfkeyle merdivenleri çıktı. Odasına girip ardından kapıyı sertçe kapadı ve yatağına gömüldü.

Yatağının yanında duran kale lambasının etrafına dizilmiş on iki figür ona bakıyordu. Kurşun-kalay alaşımından şövalyeler, ejderhalar ve tek boynuzlu atlar onu dinlemek için hazır bekliyorlardı.

"Hiç adil değil," dedi Aidan onlara. "Benim ne istediğimi sormadan kendi kendilerine nasıl taşınmaya karar veriler?"

Tabii ki ortaçağ figürlerinden hiçbiri cevap vermedi. Aidan da bu yüzden onlarla konuşuyordu. Akıl vermezler, azarlamazlar, sadece dinlerlerdi.

"Grampin çok yaşlıysa ne olmuş?" diye devam etti. "Başkası ona bakıcılık yapabilir. Neden biz, ha? Tam benim hayatım düzelmeye başlamışken..."

Aidan biblolarına ters ters baktı. Onları birkaç senedir biriktiriyordu. Her birini Maryland'deki Rönesans Festivali'ne gidişlerinde almıştı. En azından onlar birbirlerine arkadaşlık ediyorlardı. "Hayatımda ilk kez gerçekten bir arkadaşım oldu, çok iyi bir arkadaşım, peki onlar ne yapıyorlar? Beni Colorado'ya sürüklüyorlar! Maryland ile aralarında ülkenin yansı kadar yol var!"

Aidan "tek" arkadaşı Robby Pierson'u düşünüyordu. Robby ailesiyle beraber Florida'dan onlann sokağına eylül ayında taşındıklarından beri Aidan için her şey değişmişti. O zamana kadar Aidan, arkadaşları ve çevresi tarafından bütün gün kale, uzay gemisi gibi şeyler çizen tuhaf, şişmanın teki olarak bilinirdi. Ama sonra Robby çıkagelmişti. Uzun boylu, yapılı, kocaman yeşil gözleri olan bir çocuktur. Uzun saçları vardı ve küpe takıyordu. Mükemmel bir vücudu vardı. Tüm sporları herkesten iyi başarırdı. Bütün öğrenciler ve hatta hocalar bile onun "çok klas" bir çocuk olduğunda hemfikirler.

Nedenini bilmediği bir şekilde Robby, Aidan'm en iyi arkadaşı olmayı seçmişti. Ders aralarında, okul çıkışlarında beraber takılıyorlardı. Zaman zaman da evde kalmaya geliyor; birlikte uzun zaman "Playstation" oynuyorlardı.

Klaslık sanki sihirli bir tozdu. Aidan, arkadaşının kanatları altında giderek ona benzemeye başlamıştı. Aidan kocaman kanatların altında olmaktan çok mutluydu. Okulda alay konusu edilmekten de kurtulmuştu. Daha da iyisi karşılaştığı sorunlara hiç kafa yormak zorunda kalmıyordu çünkü Robby vardı, Robby her zaman ne yapılacağını bilirdi. Aidan kaleler, uzay mekikleri ve bodur tıknaz figürler çizmeye devam ederken birden karşısına Robby çıkmıştı. Gerçek bir arkadaş ve Aidan için itibar... Bir sonraki günü dört gözle bekler olmuştu, ta ki bugüne kadar.

"Hayatımdan NEFRET ediyorum!" diye bağırdı, anne ve babasının da duymasını istiyordu.

Başını yastığına gömdü. O anda alev gibi yaşlar gözle-
rinden akıyor, iğne gibi her değdiği yeri sokuyordu. Acı çe-
kiyordu, bitkindi ve mutsuzdu. Gerçi Aidan üzgün olduğu
zamanlarda ağlamazdı. Sekiz yaşındayken ön bahçedeki elma
ağacından düşmüş ve kolu iki yerden kırılmıştı. Avazı çıktığı
kadar bağırması, hıncından ağacı defalarca tekmelemiş ama
gözlerinden tek bir damla yaş dökülmemişti. Şimdi farklıydı.

Haksız yere kendini kapana kısılmış, tuzağa düşürülmüş
hissediyordu. Kaçış yoktu. Görüntü bulandı ve gözleri yan-
maya başladı. Yastığını yüzünden çekip, çaresiz gözlerle ma-
sanın üzerindeki arkadaşlarına baktı. Her biri bir pozda durup
kalmıştı: mavi ve siyah zırhlı şövalye atlarının üzerinde dö-
vüşe hazırlanıyor, diğerleri de saldıracak olmamalarına rağ-
men kılıçlarını havaya kaldırmışlar, ılık ılık parlayan tek
boynuzlu atlar şahlanmışlardı; gümüş renkli ejderha da sanki
Aidan'a bakıyordu.

Aidan onlara katılmak için müthiş bir arzu duyuyor, ger-
çekliğin bu acımasız eziyetini terk edip başka bir dünyada
kaybolmak istiyordu.

Düşünceler karman çorban zihninde dolanıyordu. Yaz
tatili yok olmuştu. Okuldaki çocuklar tarafından beğenilmek
yok olmuştu. Ağaç kaleler, elma savaşları, dağ-tepe-nehir ke-
şifleri hepsi gitmişti. En kötüsü de Robby yok olmuştu.

Aidan'm göz kapakları ağırlaşmaya ve kaymaya başla-
mış, öfke ve üzüntü tüm enerjisini emmişti. Uyku iyi bir kaçış
olacaktı. Tam dalacaktı ki kollarındaki tüyler diken diken
oldu, ensesindeki tüyler havaya kalktı. Aidan o an odasında

birinin olduğunu, onu izlediğini hissetti. Ama kapısının açıldığını duymamıştı. Yatakta oturup kapıya baktı, evet kapalıydı.

Aynı şeyi yeniden hissetti... bir yabancının varlığını. Arkasından, yatak odasının camından biri ona bakıyordu. Dönüp bakmak istedi ama tereddüt etti. Dışarıda biri olmazdı. Ama hâlâ...

Aidan yatağından zıpladı. Başının üzerinden geçen bir uçak sesi duydu. Etrafına bakındı, sonra pencereye koştu. Bahçedeki elma ağaçlarına ve ıııklı yollara baktı. Meşe ağaçları rüzgârdan sallanıyorlardı. Başını kaldırıp karanlık gökyüzüne baktı. Ne uçak ne de izi vardı. Sadece bir jetin makine gümbürtüsü. Kükreme gibi; önceki gibi boğuk, cı- zırdayan bir ses değıl.

Aidan yatağına atladı. İçinde tuhaf bir his vardı. Omuzunu silkti. Tabii ki kimse onu seyretmiyordu. Kendine güldü ve sırtını yastığına yasladı. O an jetin sesini yeniden duydu. Gerçekten kükreme gibiydi.

Başını çevirdi ve yatağının yanındaki masada duran figürlere baktı, özellikle de gümüş ejderhaya. Ve çok geçmeden uykuya daldı.

YAZARIN AÇIKLAMASI

1. bölüm, aslında benim bu kitapla ilgili fikirlerimin oluşmaya başladığı 1993 yılından beri aklımda olan bölümlerden biriydi. Bu bölümü seviyorum çünkü bölüm Aidan'm karakterini oluşturmamda bana çok yardımcı oldu; yani birinin izinden yürüyen, kendi yolunu henüz şekillendirememiş bir çocuğun. Bununla beraber Robby Pierson hakkında da kafanızda bir resim şekillenmeye başlıyor. Okulun en popüler çocuğu ama kendini beğenmiş biri değil. Aynı zamanda kendi görüntüsüne hayran, narsist biri de değil çünkü Aidan gibi bir çocukla arkadaşlık kuruyor.

Okuyucunun merakını uyandırmak ve ilgisini çekmek için birçok yol vardır. Ben beklenmedik bir olay karşısında ortaya çıkan yoğun duygulan kullandım. Kitap Aidan'm ailesine karşı duyduğu öfkeyle başlıyor. Ben de okuyucunun, Aidan'm neden bu kadar üzgün olduğunu merak etmelerini istedim. Yine Aidan'm bulunduğu yerden taşınmasının verdiği acıyı okuyucunun hissetmesini, kendisi ile kahramanın acısı arasında bir bağ kurmasını istedim. On altı yaşımın bana öğrettikleri arasında taşınmak zorunda olan çocukların yaşadığı keder vardır, bunları gördüm. Bir yarınızın sökülüp atıldığını hissedersiniz. Ben bunu yaşadım. En iyi arkadaşım Panama, Florida'da yaşıyordu. Her sene büyükbabamı ziyarette gittiğimde onu da görürdüm. Sonra büyükbabam öldü. Onun için üzülmüştüm, ama aynı zamanda arkadaşımı bir daha göremeyeceğimi bildiğim için ayrıca üzülmüştüm. Bu

hatırayı biraz kurcalayarak Aidan'm gerçekliği haline getirdim.

Tabii ki dođauřtũ bir şey ama Aidan'm izlendiği hissine kapılması ve jet sesi gibi duyulan, daha şok bir yaratığın kũkremesini hatırlatan şey benim işin hikâyesinin fantastik bir boyut kazandığı ilk işaretti. Bu işaretin sayfaların daha bũyũk bir merakla şevrilmesine yardımcı olduğunu umuyorum.

Peki, œyleyse bũlũmũ neden kestik? Sonunda iş olaylara kaldı. Sahne, bir dokunuş bile, bu tũrden bir macerayı açmak işin biraz fazla yavaş kalacaktı. Bugũnũn kurgu trendi, okuyucuyu birden olayın işine dũřũrmek. Fark etmiş olabilirsiniz, keştiğim bũlũmden sahneleri yayımlanan 2. bũlũmde 'Beklenmeyen'de kullandım. Aidan'm babasının kolunu bir arıyı kovar gibi savuruşunu korudum. Aynı zamanda ortaçağ figũrlerini ve Aidan'a tuhaf gelen "İzleniyorum" hissini de korudum. Sonuçta romana birinci bũlũmle başlamak benim hoşuma gidiyor řũnkũ bu bũlũm hikâyesinin kalan bũlũmlerini œnceden ima ediyor.

SES VE GÖLGE

Üç hafta sonraydı. Aidan koliye eşyalarını yerleştirmeyi henüz bitirmişti.

"İnanamıyorum, ne kadar çok kıyafetim var!" diye ya-

landı. Bir tane daha doldurmak için çok yorgundu. "Bu kadar çorap, iç çamaşırı... Hepsini nasıl yerleştireceğim?"

"Atacaksın," diye cevap verdi Robby. "Kız kardeşimi görmelisin. Yılın her günü başka ayakkabı giyiyor! Demek istediğim her tarzda, her renkte ayakkabısı var. Bunu seviyor. Öyle ki şimdi baksan dolabında bir dükkân açacak kadar ayak-

kabısı var. Züppe çarşısı gibi."

Aidan haline gülümsedi. Bu olanlar hiç de eğlenceli değildi ama en azından Robby hâlâ yanındaydı ve ona yardım ediyordu. Bir kenarda beysbol kartlarını ve fotoğrafları kutulara yerleştiren arkadaşına baktı. Yana döndü ve her zamanki gibi arkadaşına gülümsedi. Birkaç gün sonra Robby'ye veda edecek ve belki de onu bir daha göremeyecekti. Bu imkânsız gibi görünüyordu. Aidan başını iki yana salladı ve bir kutu daha aldı.

Kale lambası çoktan paketlenmişti ama bibloları masanın üzerindeydi. Her birini özenle kâğıtlara sardı ve balonlu ambalajlarla onlarca defa etraflarını çevreledi.

"Hey Aidan!" diye seslendi Robby. "Onları biraz fazla sarmalamadın mı? Kamyonetin uçurumdan falan düşeceğini mi düşünüyorsun?"

Aidan gözlerini devirdi ve sarmalamaya devam etti. "Akvaryumu ne yapacaksın?" diye sordu Robby, boş akvaryumu göstererek.

"Atılacak muhtemelen," dedi Aidan. "Kerevitleri Colorado'ya taşıyacaklarını sanmıyorum. İstersen senin olabilir." "Olur!" Robby gülümsedi. "İçine yılan veya ona benzer bir şey koyup odamda tutabilirim. Jill çıldıracak!"

Aidan kahkahayla güldü. Aidan, Robby'nin ablası Jill'le ilgili anlattığı savaş hikâyesini dinlemeye bayılırdı. Jill'in acımasızlığına rağmen mücadeleleri hep Robby kazanırdı.

Aidan ejderhasını sarmalamayı bitirip yavaşça kutunun

içine yerleştirdi. Akvaryuma bakarken gözleri birden karıştı. "Yine de güzel zaman geçirdik, değil mi?" diye sordu Robby.

"Şüphesiz," dedi Aidan. Aidan ve Robby kısa zamanda birlikte çok fazla macera yaşamışlardı, bu aralar sık sık bunlar aklına geliyordu.

Eylül ayının sonlarıydı. Hava Maryland'de çok sıcaktı. Yaz gardım bırakmayı reddediyordu. Aidan ve Robby tam da bu zamanda karşılaşmışlardı.

Florida'nın tuzlu su nehirlerinden gelen Robby, kendini yengeç şampiyonu olarak görüyordu. Ama hiç kerevit yakalamamıştı. Böylece ikisi geniş ağızlı kavanozlarını ve boya kovalarını alıp en iyi kerevitlerin olduğu yere, Brae Brook Creek'e gitmişlerdi.

Robby dar geçitli köprüden aşağı bakıyordu. Sığ nehrin içinde üzerleri yosun tutmuş kayalar görünüyordu. "Su temiz görünüyor," dedi Robby.

Aidan dikkatlice kayaların üzerinden nehrin kenarına gidiyordu. "Buradan deneyelim," dedi. "Çamura basarsan ya da bir kayaya fazla ağırlık verersen su hemen bulanır. O zaman yapama..."

"Tamam," dedi Robby hemen ve Aidan'a katıldı. Kova-sını kenara koydu. "Bu şeyler ıstakoza benziyor, değil mi?" "Evet, ama ıstakozdan daha küçük. On üç, on dört santim uzunluğunda. Yine de çok pis çimdikliyorlar!"

"O kadar kötü olamaz," dedi Robby.

Aidan suratını ekşitti. "Sana nasıl yakaladıklarını gös-termemi ister misin?"

"Yok, yok anladım." Birkaç dakika sonra eğildi ve ilk kayasına girişti.

"Hey, bir tane gördüm!" diye bağırdı Robby.

Çok iyi olmalı, diye düşündü Aidan. Gözlerini kısıtı ve yeni arkadaşının çıplak ellerini suya daldırışını izledi.

Arkasından neyin geleceğini biliyordu.

"Yehuuuuuu!" Robby elini sudan çıkardı. Orta parma-ğının ucunu sekiz santimlik bir kerevit yakalamıştı. Robby onu havada sallıyordu.

"Git bakalım küçük böcek!" Robby hayvanı suya attı ve güvenliği için geri çekildi. Aidan gülmekten sendeliyordu, az kalsın suya düşecekti. "Sana söylemiştim, çimdiklerler."

"Acımadı," diye karşı çıktı Robby cılız bir sesle. "Yani çok acımadı. Tamam, zeki çocuk. Onları nasıl yakaladığımı göster bakalım."

"Öncelikle ellerimi senin yaptığın gibi kullanmıyorum. Bence en iyi yol geniş ağızlı bir kavanoz kullanmak. Bir elinle kavanozu tutuyor, dikkatlice onu salak kerevitin arka-sına doğru suya batırıyorsun. Sonra diğer elini hayvanın önü-

ne çıkarıp sallıyorsun. Kerevit tehlikenin önden geldiğini sanıp geri geri gidiyor ve kavanozun içine giriyor. Soma boşta kalan elinle kavanozun ağzını kapatıyorsun, böylece hayvan kapana kısılmış oluyor."

Bu kısa anlatımdan soma Robby de çok geçmeden Aidan gibi kerevit yakalamaya başladı. Robby diğer her şeyde olduğu gibi bunda da iyiydi. Diğerlerinin aylarca pratik yapmak zorunda oldukları şeyleri o birkaç dakika içinde kapardı. Günün kalan kısmını kıskaçlı pençeler ve kuyruk fiskeleri atan huysuz küçük ıstakozları kovalara doldurmakla geçirmişlerdi. Robby haklıydı: Birlikte geçirdikleri her an çok keyifliydi.

"Bu şifonyeri halletmek lazım," dedi Robby kartları koyduğu kutunun üzerine Aidan'm kıyafetleriyle dolu bir başka koliyi istiflerken. "Saat kaç?"

Aidan elindeki koliyi kenara bırakıp saatine baktı. "Neredeyse öğlen olmuş."

"Gitmem lazım," dedi Robby.

"Bizimle öğle yemeği yiyebilirsin," diye önerdi Aidan. Çok vakitleri kalmamıştı, o yüzden Aidan kalan her anı arkadaşısıyla birlikte geçirmek istiyordu.

"Olmaz. Annecik bir buçuktaki dişçi randevuma kadar bahçedeki çimleri kesmemi söyledi."

Aidan'm Güneyli çocukların hatta gençlerin bile kimi zaman anne ve babalarına annecik, babacık demelerini ya-dırğıyordu.

"Dişçiyle randevun mu var? Tel taktırmayacaksın, değil mi?"

"Ev-vet." Robby her zaman bu kelimeyi bu şekilde, iki hecede söylemeyi severdi. Bu onun en sevdiği kelime olma-lıydı çünkü her büyük olay karşısında bunu söylerdi. Bu du-rumda "Ev-vet"ın anlamı, "Ben ve tel? Ciddi olamazsın"dı.

Robby ışıldayan dişlerini göstererek gülümsedi. Ai-dan'm da dişleri sağlamdı ama Robby'ninki kadar ışıldamı-yordu.

"Hem ben dişçi dedim, ortodontisi değil. Sadece kontrol. Eve gelince seni ararım, tamam mı?"

Aidan başını salladı ve arkadaşı çıktı. Odasında yine yalnızdı, hem artık burası onun odası da sayılmazdı. Posterler kaldırılmıştı, kitaplık boştu ve dolapta hiçbir kıyafeti kalma-mıştı. Odadaki her şey dört tarafı kapalı karton kutulara kon-muştu. Hiçbir şeyin burada onun yaşadığını söyleme hakkı yoktu.

Kutu hapsine konmamış tek eşya akvaryumdu^A

Akvaryum? Robby! Sendeleye sendeleye koşarak mer-divenlerden aşağı indi. En son basamakta korkunç bir güm-bürtü çıkararak durdu ve o anda babasından beklenen bir azar işitti. "Hey! Kes şu gürültüyü!" diyerek babası bodrumdan

çık-

"Özür dilerim baba!" diye bağırdı. Kapıya gelip veranda-
daya çıkmıştı bile. Nefes nefese çimlerin üzerine atlayarak
sokağa çıktı.

"Rob-bee! Akvaryumu unuttun!" Anında ağzı kapandı.
Robby çoktan uzaklaşmıştı. ***Kendine gel, Robby istediği zaman
bir jet gibi uçar.***

Dönüp eve doğru ilerlemeye başlamıştı ki olduğu yerde
kaldı. Bir ses duymuştu.

Emin değildi ama sanki vızır vızır işleyen trafik ile bi-
teviye öten ağustosböceklerinin cıvıldaşması birbirine karış-
mıştı. Aidan başını yana eğdi ve dinlemeye başladı. Bir süre
hiç ses duyulmadı, soma uzaktan süratle geçen bir arabanın
arasından duyulan fuşşş gibi bir ses işitti. Çok geçmeden ye-
niden sessizlik oldu...

Ardından yeniden o sesi duydu, ama bu sefer daha kuv-
vetli bir şekilde. Aidan başını kaldırıp havaya baktı ve sokağa
göz gezdirdi; sesin geldiği yere doğru dikkatlice baktı ama ne
uçak ne kuş, hiçbir şey yoktu.

Soma tam dibinde Bay Filbert'in eski mavi renkli Dodge
Dart marka arabasının motor sesine benzer bir ses duydu ve
korkudan zıpladı. Yolun kenarına çekilmesiyle bir araba
önünden geçti. Ne kadar korksa da, yolun ortasında yalnız
olmadığını bilmek güzeldi. Aidan elini salladı fakat Bay
Filbert onu önemsemedi. Çocukları hiç sevmezdi zaten.

Araba geçtikten kısa bir süre sonra o sesi yeniden duydu.

Bu sefer daha yüksekti ve başka bir şey daha vardı. Bir gölge... Yolun ilerisinde bulanık bir görüntü...

Sırtındaki kaşınan yere uzanamamak gibi Aidan da bu gölgeye bir anlam vermek için uğraşıyordu ama yapamıyordu. Belki de bir uçak, gökyüzünde başka ne olabilir ki? Bulut da değil.

Ve gölge yavaşça yaklaşmaya başladı. Aidan boyutunun ve şeklinin gittikçe değiştiğini ve ritmik hareketlerle ani rüzgâr sesleri çıkardığını fark etti. O kadar büyüktü ki bir anda tüm caddeyi kaplayabilirdi, ama giderek zayıfladı.

Ses ve görüntü bir süreliğine daraldı ama soma birden yeniden o çok geniş halini aldı. Sessizliğin içinde öylece durdu. Devasa bir kuş sanki kanatlarını Aidan'm üzerinde açmış ona bakıyordu. Aidan donakalmıştı, bu gölgeyi kalıba dökerek hiçbir şey göremiyordu.

Korkudan parmak ucundan başına, tüm bedenini saran bir karıncalanma Aidan' ı sardı. Ses bir öncekinden daha kuvvetliydi ve gölge artık daha da yakındaydı, Aidan'm sadece birkaç adım ötesinde!

Aidan başını koruyup yere sindi fakat gözleri hâlâ açıktı. Bir an, çok kısacık bir an Aidan üzerindeki devasa şeyi hissetti. Gölge, güneş ile Aidan'm arasına girmişti. Birkaç saniye soma o his kayboldu ama gölgenin yarattığı fırtınayla Aidan'm saçları, giysileri aynı yöne savruldu.

Ve durgunluk... Ne rüzgâr ne gölge ne ses. Yalnızca Aidan'm kalbi güm güm atıyordu. Ilık, iğrenç bir tat, alışık olmadığı bir koku Aidan'm üzerinden akıp gitti.

Hızla koşarak sokağı geçti, verandaya gelip eve girdi. Girer girmez de arkasından kapıyı sertçe çarptı. Çok geçmeden başka bir tanıdık uyarı daha geldi: "Hey! Gürültü yapmayı kes!"

YAZARIN AÇIKLAMASI

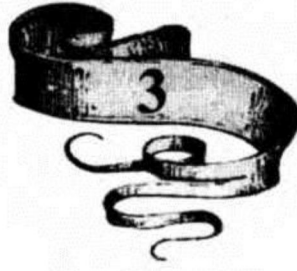
"Ses ve Gölge" aslen kitabın ikinci bölümünde yer alıyordu. Bunu yazmamda üç amaç vardı: 1) İleride olacak olaylara dokundurma yapmak; 2) Öteki dünyada bir şeylerin olduğuna dair okuyucunun bilincini arttırmak; 3) Aidan ve Robby'nin aralarındaki arkadaşlığı yerleştirmek. **Saklı Geçit**, diğerlerini tasarlamadığım üçlemenin sadece bir tanesi. Belki de bu, yazmamın on üç sene aldığım açıklıyordun Aman Tanrım! Bunu bir daha asla yapmayacağım. Ama bir taslağım olmamasına rağmen kitabın sonundaki olayların nasıl olacağı her zaman kafamdaydı. Aidan ve Robby'nin kerevitleri yakalarken kullandıkları yöntem, Aidan'm Paragor Şövalyeleri'ni kendi Hayalet Ordusu'yla kandırmasına dair bir imadır. İki durumda da arkadan gelen tehlike aslında önlerine çıkacak olanla karşılaştırıldığında bir gözdağı gibi kalıyor.

Buradaki **fuss** sesi size çok tanıdık gelebilir. Bunun bir başka versiyonunu yayımlanan kitabın ikinci bölümünde, "Beklenmeyen"de kullandım. Ama orijinalinde aslında okuyucunun Aidan'm arkasından gelen şeyi ve neden Aidan'ı takip ettiğini merak etmesini istedim. O yaratık, sırası gelmişken söyleyeyim Gabby, Gwenne'nin ejderhası Kral Eliam tarafından Aidan'm peşinden gönderilmişti.

Burada fark etmişsinizdir, birçok karakterle ilgili bilgi var. Robby'nin Florida'dan Maryland'e taşındığını biliyordunuz, ayrıca onun diline yerleşmiş hafif tatlı bir Güney aksam olduğunu da öğrendiniz. Bunu ayrıntılarıyla açıklamak külfetli bir iş, o yüzden biz de bunu yayımlanan versiyonunda kullanmadık. Yeteneğin Robby'nin doğasında olduğunu gördünüz. Ama aynı zamanda Aidan'm aslında kimi lider özelliklerinin ve zekâsının içinde saklı olduğunu fark ettiniz.

Bu sahneyi sevmemin bir yanı daha var. Bu sahne çocukluğumda çok sevdiğim bir eğlenceyi hatırlatıyor bana: kerevitler. Arkadaşlarım ve ben geniş ağızlı kavanozlarımızı ve boya kovalarını alıp Seabrook'ta nehir kenarına giderdik. Bugün bile dört çocuğumu alıp bizim yerel kerevit yakalama yerimize götürüyorum. O kıskacı yaratıkları beraber yakalıyoruz. Oğlum Tommy bu kocaman kerevitlere Bajos diyor.

Bu bölüm de doğal olarak çıkarılmak zorundaydı çünkü birinci bölüm kesilmişti. **Saklı Geçit**, Aidan Colorado'ya taşındıktan soma başlıyor, Maryland'de değil. O yüzden bu bölüm olmayacaktı. Kerevitleri bir geri dönüş gibi araya sokabilirdim ama bu da kitabın akışı içerisinde bir duraksama anlamına geliyordu. O hızı kesemezdim. Özellikle bir kitaba başlarken tempoyu yüksek tutmak çok önemlidir çünkü böylece okuyucular uyanık kalır ve ilgileri artar. Ama yine de okuyucular şimdi Aidan ve Robby'yi, bir de kerevitleri çok daha iyi tanıyorlar; bundan çok memnunum.

ROBBY'NİN BODRUMU

"Ben ciddiym anne. Kocaman bir gölge vardı," diye mırıldandı Aidan. Ağzının içi peynirli-biberli pizza doluydu.

"Eminim bir şeyler görmüşsündür Aidan," diye karşılık verdi annesi. "Belki de bir uçaktır ha?"

"Anne, uçaklaş *fuşşş, fuşşş* diye ses çıkarmaz!" Duyduğu sesi çıkarıp annesini ikna etme çalışıyordu.

"Dışarı çıkıp baktım," diye araya girdi babası. "Ne bir şey gördüm ne de duydum."

"Belki de helikopterdir?"

"Anneeee!"

"Özür dilerim," dedi. "Fakat helikopterler de öyle ses

ıkarır."

Aidan suratını astı.

"Bu böyle yavaş yavaş ilerleyen bir şey... Neyse boş verin!"

Aidan pizzasını yemeğe devam etti. Ailesi ondan sorgusuz sualsiz kendilerine inanmasını bekliyordu, ama sıra onlara geldiğinde; eğer Aidan k de olsa şüpheli bir şey anlatsa hemen anlattıklarından kuşku duyuyorlardı. Büyük olmaları her zaman haklı olacakları anlamma gelmemeliydi. Tepesinde uçan her neydiyse, Aidan böyle bir şeyi hayatında ne duymuş ne de görmüştü.

"Posta geldi mi?" diye sordu annesi.

"Yok," diye cevap verdi Bay Thomas. "Gelmemişti ama gidip tekrar bakayım."

Bir dakika soma Bay Thomas elinde bir zarfla geldi.

"Bu ne?" diye sordu annesi.

Aidan babasının zarfı açısını izliyordu. "Bir mektup," dedi zarfın içinden mektubu çıkararak. "Posta kutusunun içine sıkışmış. İki hafta önce gönderilmiş hem de, nasıl gözümden kaçmış ki?"

Babası mektubu okurken kısa bir sessizlik oldu. "Taşıma şirketinden geliyor. Eşyalarımızı yükleyeceğimiz büyük araç yarın öğleden soma burada olacaktı."

Aidan ağzındakiyi çiğnemeyi kesti.

"Aramaları gerekiyordu," dedi annesi ellerini göğsünde kavuşturarak. "Neyse ki hazır sayılırsınız ama ben bir hafta sonra gelirler diye düşünüyordum."

"Sorun yok," dedi babası. "Taşımacılardan soma eşyaları küçük karavana yükleriz, olur biter."

Harika, dedi Aidan kendi kendine. **Duymak istediğim tam da buydu.**

"Yarın gece saat bir, iki gibi yola çıkalım, olur mu?" diye sordu Aidan'ın annesi. "Böylece trafikten de kurtulmuş oluruz."

"Kesinlikle," diye cevap verdi babası. "Zaten gece araba kullanmayı daha çok seviyorum. Hava serin oluyor."

Böyle konuşmaya devam ederlerse Aidan sinirinden hasta olacaktı.

"Ve bu gece," diye başladı annesi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Maryland'de geçireceğimiz son gece, Aidan. Bu yüzden Robby'lerde kalmak istersin diye düşündük."

"Gece Robby'de kalmak mı?!" Aidan ağzındaki pizzayı ortalığa saçmıştı. "Harika! Bu harika! Evet!"

"Burada atıştırmalıklar var," dedi Bayan Pierson uzun kiler dolabım açarken. "Dağıtırsanız temizlersiniz, anlaşıldı mı?"

"Tamam, annecik," dedi Robby.

"Tabii Bayan Pierson," diye katıldı ona Aidan.

"Ben TV şovlarıma geri dönüyorum, tamam mı? Sabaha görüşürüz."

Robby'nin annesi arkasını döndü ve merdivenlerden çı-

karak gözden kayboldu. Robby'nin kız kardeşi arkadaşında, pijama partisindeydi. Robby ve Aidan özgürlerdi. Her şey iyi görünüyordu.

"Ne yapalım biliyor musun?" dedi Aidan gözleri ışıltı-
yarak. "Yastıktan kale inşa edelim!"

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm," dedi Robby sırtarak.

Birbirlerine işaret vererek mutfaktan çıktılar ve ihtiyaç-
ları olan eşyaları aramak için evin içine dağıldılar. Aidan sa-
lona göz dikmişti. Kanepelerin üzerinde bulduğu minderleri
her iki koltuğunun altına sıkıştırarak geri döndü. Robby mer-
divenleri ikişer ikişer atlayarak yukarı çıktı, yeteri kadar bat-
taniye ve örtüyle döndü. İki arkadaş ellerindeki malzemelerle
bodrum katının girişinde buluştular.

Robby ellerindekileri kenara koyup bodrum katının ışı-
ğını yaktı. Işık açıldığında Aidan ve Robby bir şeylerin ters
gittiğini fark ettiler. En alt basamağın karşısındaki bodrum
kapısı açıktı.

"Tam... mamm... Kim açtı bunu?" diye sordu Aidan.

"Bizimkiler, sanırım," diye cevap verdi Robby.

"Peki."

Aidan omzunu silkti. Basamakların dibindeki kapı Rob-
by'nin henüz bitmemiş bodrum katına açılıyordu. Burası in-
sanda kötü hisler uyandırıyor, özellikle Aidan için. Buraya
bir sefer girme cesaretinde bulunmuştu, o da gündüz aydın-
lıkken. Bodrumun bir tarafı, oldukları yer, halı ve eşyayla
döşenmiş, gayet iyi aydınlatılan bir yerdi. Hâlâ tadilatla olan
bölümün ise yerleri beton ve kendi doğal haliyle gri bir renkti.

Yıllar içinde üzerlerinde tahmin edilemeyecek şekilde siyah lekeler oluşmuştu. Her tarafta bolca örümcek ağı vardı ve örümcekler mutlu mesut bir şekilde her gün aralarına bir yenisini ekliyor görünüyorlardı.

Her karanlık köşe bir önceki ev sahiplerinden kalma korkutucu görünümlü eski aletler, yan çürümüş tahta parçalarıyla doluydu. Çalışma sahasındaki tek aydınlık, tavandan aşağı gacıır gucur seslerle sarkan çıplak lambanın verdiği ışıktı.

Çalışma sahasını Aidan çok iyi hatırlıyordu. Oralar soğuk, terk edilmiş ve yasaklı bölgelerdi. Aidan ve Robby çalışma sahasının olduğu yerin kapısını kapatsalar da sonunda yeniden açılıyordu.

Aidan bu gizemli bölgenin kapısına korkarak uzandı ve tokmağı tuttu. Güçlü hayal gücü o an kendi alanlarına tecavüz eden bu kendini bilmez varlığa saldırmaya hazır iskeletlerin karanlığın içinden çıkıvereceğini söylüyordu.

"Harika," diye mınıldandı.

Sonra Aidan onu durduramadan Robby merdivenleri inip son bir iki basamağın üstünden yere atladı. Koşarak çalışma alanına girdi ve kapıyı çekti.

"Ta taaa!" Robby bir reverans yaparak gülümsedi.

Aidan Olimpiyatlar'daki hakemler gibi: "Dokuz-nokta-beş," diye seslendi. "Tebrikler."

Çalışma sahasının kapısını kapatan kendisi olmalıydı. Peki Aidan o kadar cesur muydu? Neyse, en azmdan kapı kapalıydı artık.

Robby daha da aşağı eğildi. "Hadi o zaman kalemizin inşasına başlayalım."

Somaki dakikalarda ikisi de neredeyse hiř konuşmadı, karıncalar gibi evlerini azimle yapmaya devam ediyorlardı. Eşyaları koşturarak bir dūzene koydular, oyun masasını yerleştirdiler, battaniyeleri serdiler, yastıkları attılar, duvarlarını oluşturmak iřin piyano bile kullandılar. Bu kalenin dışıydı.

İçeride ise, bir kalenin ihtiyaı olan her şeyi stoklamışlardı: dergiler, el fenerleri, portatif sandalyeler, telsizler, resim kâğıtları ve boyama kalemleri, tortilla cipsleri ve buz gibi sodalar.

Aidan ve Robby, yaratıcı kalelerini yapmaktan duydukları bŸyŸk zevkle gŸlŸmsediler. Başka biri işin bu yaptıkları Eskimo kulŸbesinden ōte bir şey değildi, ama Aidan ve Robby işin burası delinmesi olanaksız Cesaret Kalesi'ydi. TŸm insanlığa ibret olacak doğruluğu, cesaretin, adaletin kalesi!

Minder tŸnellerinin arasından ellerinde fenerlerle sŸrŸnerek ilerleyip, battaniye ve uyku tulumlarının olduğu yere ıktılar. İki de ıizgi romanların içinde kaybolmuşlardı. Aidan Kral Arthur efsanesine girmiş, kendini zeki kılıı ustası Lancelot olarak hayal ediyordu. Robby de kendini X-Men macerası içinde bir tehlike karşısında ıınlanan Nightcrawler olarak hayal ediyordu.

Bodrum katı eski ev sesleriyle doluydu; takırdayan borular, gıcırdayan dolaplar, damlayan su... Zaman hiç fark ettirmeden geıiyordu. ıizgi romanlar, içinde barındırdığı he-

yecanı onlara iyi yansıtmıştı; ellerine kalemlerini aldılar ve hayal ettiklerini çizmeye başladılar. Aidan, Robby her zaman ona gözlerini diktiğinde duyumsadığı ejderha profilini çiziyordu.

"Keşke taşınmak zorunda olmasaydın," dedi Robby, önce Aidan'a soma yere bakarak. O an bir şeyler Aidan'm kalbini acıttı.

"Bundan nefret ediyorum," diye devam etti Robby. "Yeniden yalnız kalacağım."

Bu, Aidan'm Robby'den duymayı beklediği son şeydi. "Deli misin?" dedi Aidan. "Herkes senin klas biri olduğunu düşünüyor. Yani demek istediğim futbol takımından, beysboldan tanıdığın bir sürü arkadaşın var. Ayrıca okuldaki kızların neredeyse yansı telefon numaranı almak için peşinden koşuyorlar."

"Evet, ama onlar öylesine arkadaş," diye cevap verdi. "Daha çok... dışanda takılıp zaman geçireceğin tipler. Onlar dışanda gördüklerinden hoşlanıyorlar. Şimdiki gibi spor yapmadığım zaman o **arkadaşlar** puf diye uçar giderler. Peki ya o kızlar, ben bu kadar popüler olmasam peşimden koşmaya devam ederler mi sanıyorsun? O zaman o on metre kalık güzelim burunlanna ulaşamazsın bile."

Evet, dedi kendi kendine Aidan. **İşte sen gelmeden önce onlar tam anlamıyla bana böyle davranıyorlardı.**

"Ama sen öyle değilsin, Aidan. Saçlanm darmadağınık olsa, karabalığa benzesem ya da beysbol maçında doğru atışı yapasam bile benim arkadaşım olursun. Sen benim içten ar-

kadaşımsın. Anlatabiliyor muyum?"

Aidan başını salladı. Arkadaş olalı daha bir sene bile olmamıştı ama onlar gerçek dostlardı. "Öylesine" arkadaş değillerdi. Bunu bilerek gitmek zorunda olduğu için canı daha çok acıyordu.

Robby rahatsız edici bir şekilde güldü ve devam etti. "Neyse, bazen her şey yolunda gider, bazen de berbat olur." "Florida'dan taşınmanızı mı kastediyorsun?"

"Hayır, aslında... evet, bir bakıma. Panamadaki arkadaşlarımı kaybettim. Gerçi senin kadar iyi değillerdi. Aslında daha çok babamı düşünüyorum..."

Sessizlik oldu. Aidan başını duvara çevirip, bodrum camının yakınındaki ağustosböceklerinin senfonisini dinledi.

"Yaklaşık iki sene önceydi. Kavgaya başlamışlardı," diye anlatmaya başladı Robby. Başını yerdeydi, sürekli elleriyle oynuyordu. "Babam parasızlıktan yakmıyordu. Annem de onun yanında olmayışına üzülmüyordu. Tartışmaları giderek alevleniyor, birbirlerine bağırıyor, soma da kapılan çarpıyorlardı. Bazen o kadar korkuyordum ki, odama saklanıp seslerin kesilmesini bekliyordum. Kısa süre soma işler daha da kötüye gitti."

Aidan olduğu yere sinmişti, Robby'nin "daha kötü"den ne kastettiğini merak ediyordu.

"Sonunda geçen sene," diye devam etti Robby, hıçkırarak. "Bir gün babam eve gelmedi. O günden beri de onu görmüyorum. Yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorum. Gerçi artık pek bir önemi de yok. Hayat böyle bir şey mi Aidan?"

"Nasıl yani?"

"Demek istediğim önce babamı kaybettim. Şimdi de en iyi arkadaşımı kaybediyorum. Hayat bana acımasız bir şaka yapıyor. Hiç kimse için, özellikle de benim için işler asla iyiye gitmeyecek gibi görünüyor."

"O kadar da kötü değil," dedi Aidan belli belirsiz. Babasının bunun ne kadar harika bir şey olacağını anlatması geldi aklına.

"Değil mi?!" diye girdi araya Robby. "O zaman söyle bana... Bu berbat şeyler neden başımıza geliyor? Neden babam gitti? Sen neden taşınmak zorundasın? Akşam haberlerindeki bu berbat olaylar neden oluyor?"

"Bilmiyorum, belki..."

"Sana nedenini söyleyeyim. Çünkü hayat böyle. Hiçbir şey mutlu sonla bitmiyor, çabalamak boşa. Doğuyorsun, okulda boşa zaman harcıyorsun, nefret ettiğin bir işin oluyor, evleniyorsun, çocukların oluyor, sonra boşanıyor ve ölüyorsun!"

Aidan işe yarar bir şeyler söylemek istiyordu ama Robby'yle tartışmak şu an boşunaydı. Öte yandan bir yanı da Robby'ye hak veriyordu. Hayat kimi zaman sadece hüsrana doluydu.

Robby başını yavaşça iki yana salladı ve sırtını yastığa dayadı. Kızgınlıkla gözleri kocaman olmuş, ama şimdi öfke yerini yorgunluğa bırakmıştı. Gevşedi ve derin bir uykuya daldı. Aidan bir süre sersem bir halde orada öylece oturdu.

En iyi arkadaşıyla geçireceği son geceyi böyle hayal etme-

mişti. Nedeni bilmiyordu ama kendini suçlu hissediyordu. Halbuki Colorado'ya taşınması onun suçu değildi! Tek suçlu o aptal büyükbabasıydı. ***Kendisine bakmak için çok yaşlı. Yakınlarının evine gitmeme konusunda çok inatçı. O yüzden annem ve babam onun kurtarıcısı olacaklar!*** Aidan başını salladı ve onu sıkan bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı.

Yorgun bir halde sürünerek, biri dışındaki tüm el fenerlerini söndürdü ve Robby'nin sözlerini düşünerek gözlerini kapadı.

Bir süre soma Aidan uyandı. Kendini biraz yukarı çekti. Uykudan uyanmanın verdiği mahmurlukla gözlerini kırıştırarak etrafa bakındı. Açık bıraktığı el fenerinin pilleri bitiyor, ama hâlâ etrafa soluk bir ışık veriyordu. Robby uyukuyordu. Ateşböcekleri konserlerinin ikinci bölümündeydi. Ortalıkta tehlikeli görünen herhangi bir şey yoktu.

Aidan tam her şey yolunda, uyuyabilirim derken bir tıslama duydu ve anında zıpladı. Kalbi deli gibi çarpıyor, kafasından bin türlü düşünce geçiyordu. Komando gibi ileri süründü, sonra hemen geri çekildi. Arkadaki iki pencereden içeri ay ışığı giriyordu. Aidan'ın önündeki şeyi gösterecek kadar aydınlıktı. Aidan'ın birkaç adım ileri sindeydi. Buddy' di bu, Robby'nin kedisi. Buddy birkaç sefer gerinip derin bir nefes verdi ve hırıldadı. Sonra kedi bir kez daha tısladı ve küçük pençelerini açık olan çalışma sahasının kapısına uzattı.

Aidan'm tüyleri diken diken olmuş, tüm vücudu geril-

mişti. ***Bu kapı nasıl açıldı?***

Buddy vahşice inledi ve var gücüyle koştu. Aidan da aynısını yapmak istiyordu ama bir şeyler onu olduğu yere çivilemişti. Kol ve bacaklarını hareket ettiremiyor, başka yere bakamıyordu. Açık kapıya ve içerideki karanlığa baktı. Ateşböcekleri artık ötmüyordu.

Kapının diğer tarafından birden gürültü koptu. Derin ve kuvvetli bir inlemeydi sanki bu. Öfkeli ses camları takırdattı. Ardından gelen gök gürültüsüne benzer bir sesle Aidan olduğu yere düştü.

Ne olduğunu görmeye çalışıyordu. Kapıdan da büyük bir şey karanlığı vardı. Sanki koyu renkli iki perde açılmış ve geriye sadece kocaman gözler kalmıştı. Mavi bir ateşle yanan, yatık iki göz... Gözler bir kez kırıştı ve hemen ardından kapı çarparak kapandı.

Aidan çığlık çığlığa bağlıyordu.

Robby uykusundan adeta sıçradı ve başını oyun masasına vurdu. "Ne var? Ne oldu?!"

Bir elinde fener Aidan kapıyı gösteriyordu.

YAZARIN AÇIKLAMASI

"Robby'nin Bodrumu" ilk bölümün kaldırılmasıyla beraber domino taşları gibi düşen bir başka bölüm. Olaylar yine Maryland'de geçiyor. Geri dönüş olarak bölümün dahil edilmesi mümkün olmadı çünkü bir "geri dönüş" için fazla uzun. Aynı zamanda editörler, Aidan ve Robby'nin yastıktan kale yapmalarını, onları düşünülenden çok daha küçük göstereceği kanaatindelerdi. Bana "Hâlâ liseli çömezler bu tarz şeyler yapıyorlar mı?" diye sordular. Ben de "Muhtemelen hayır" diye cevap verdim.

Ama yine de ben bu bölümün çıkarılmasını hiç istememiştim. İlk neden şu: Bu bölüm benim girişte söylediğim "maceralar eğlencelidir" varsayımını destekliyor. Girişler kitapların aynası gibidir. Kitaptan oyuklardan çıkan korkutucu şeyler atıldı; ay afacanları, Falon gibi. Önümüze bir şeyler çıktı: kerevitler, Yewland'm Ağaçları, Paragor Ordusu. Kimi zaman da gökten düşen elmalar olabilir: Aelic ve Antoinette, Yedi Uyurlar, gibi. İptal ettiğimiz bu bölümde babanın zarfı açmasıyla Aidan'm düşündüğünden daha erken taşınacağını öğreniyoruz. Bu artistik bir dokunuş ve yayımlanan kitapta gözden kaçan bir detay. Kitaplanmda bu gizemli detayları görmekten hoşlanıyorum.

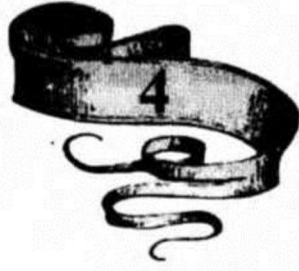
Bu bölümün çıkanlmasma üzölmeme neden olan başka sebepler de var. İlk olarak, mesela anne ve babasının son gesinde Aidan'ı en sevdiği arkadaşının evinde kalmaya gön-dermeleri ve onun için bir plan yapmaları, onlan klişeleşmiş anne-baba profilinden kurtanyor. Bu, oğullanna uzattıklan bir banş çubuğı ve çok insancıl.

Aidan'm, Robby'nin bodrum katında yaşadığı her şey kahramanın ileride yaşayacağı Falon macerasına bir dokun-durmadır. Her insan, özellikle de yetişkinliğine kadar birçok korkuyu içinde besler. Dolap, pencerenin önündeki bir ağaç, siren sesleri, rüzgâr, yatağın altındaki boşluk... Tüm bu kor-kulan kendi hayat tecrübemiz içinde muhakkak hatırlıyoruz-dur. Aidan'm karanlıktan korkması, yer altmda duyduğu hu-zursuzluğu anlamak ileride onun Falon'un labirentine girdi-ğinde neler hissettiğini duyumsamamız için kolaylık sağla-yabilir ve yaşadıklarından daha fazla keyif alabiliriz.

Robby'nin buradaki umutsuz halini 28. bölümde, "Fa-lon'un Merdiveni"nde kullanabilirdim. Sahne tek bir oda de-ğildi, o yüzden okuyucunun bundan hoşlanıp hoşlanmayaca-ğını bilemedim. Yine bu kestiğimiz bölümde Robby'nin de-rinlerde yaşadığı acıyı hissedebiliyorsunuz. Bunu yazmama-daki amaç, çocukların aralarında bir "büyüme" diyalogunun geçmesini istememdi. Bence çocuklar büyüklere göre hayata dair çok daha ciddi sorular sorabiliyorlar. Çocuklar kötü şey-lerin neden olduğunu bilmek istiyorlar, dışanda onlara tehlike oluşturacak şeylerin olup olmadığını, bunların gelişigüzel mi başlanna geldiğini, yoksa birinin onlan izleyip izlemediğini

öğrenmek istiyorlar. Hikâye içinde bildiğiniz gibi onlara yinelenen bir şey var: "Asla yalnız değilsin."

Ve en sevdiğim sahne: çalışma alanındaki gözler. Bunu yazarken sadece kendi "berbat senaryo"mu düşündüm. Gece-nin bir yansı korkutucu bir bodrum katında olmak, tuhaf ses-lerle uyanmak, önceden kapattığınız kapının açık olduğunu görmek ve tabii ki gözler ve inilti. Genç bir delikanlıyken bu ortam beni mahvetmeye yeterdi. Düzenlemelerde bana yar-dımcı olan öğrenciler bu sahneyi çok sevmişlerdi. Sonraları bu bölümü çıkarmamdan dolayı yakman mektuplar aldım on-lardan. Ne yazık ki çıkarılmak zorundaydı. Önceden bu kı-saltma çok can yaktı ama sonra yara iyileşti. Ve sonunda hasta ya da hikâye çok daha iyi oldu.

GEÇENİN SESSİZLİĞİNDE

"Çok teşekkürler Aidan," dedi Robby. Elinde Aidan'ın evinden çıkardığı ağır bir valizle paytak paytak yürüyordu. "Dün akşamki rüyandan soma samnm bodrum katında bir daha asla uyumayacağım."

Aidan puflayarak onun yanına geldi. "O bir rüya değildi."

"Ev-vet," dedi. Bu sefer^i^nlamı "Büyü artık!"tı.

"Gözler gördüm... hemen ardından da kapı kapandı," dedi Aidan, arkadaşına karşı çıkarak. Kendini aptal gibi his-

sediyordu.

"Annecikle beraber baktık Aidan, hatırlamıyor musun? Orada hiçbir şey yoktu."

"Ama o gece vardı," diye mırıldandı Aidan. "Kedin de gördü."

"Aidan, hastaneyi arayıp sana o uzun kollu ters gömleklerden birini getirmelerini isteyeceğim..."

Aidan kendini tutamayıp güldü. Robby için ise gülmek çok olağan bir şeydi. Mezarlıkta bile gülerdi o.

"Eşyaları toplamakta bize çok yardım ettin Robby, teşekkürler," dedi Aidan'm babası, Robby ve Aidan'ın elindeki çantaları alırken.

"Önemli değil Bay Thomas," diye karşılık verdi Robby klas bir baş hareketiyle.

Bay Thomas küçük karavanlarının tepesindeki bagaj yerine bir valiz daha yerleştirdi. Bu son valizleriydi.

Saat neredeyse ondu. Aidan ve Robby, Aidan'in evinin verandasında, onun odasını uzun süredir koruyan elma ağacından sızan sokak lambasının ışığında oturuyorlardı. Bir temmuz gecesine göre Maryland'de hava çok sıcak ve rutubetliydi. Rüzgâr esmiyor, caddedeki ağaçlar bile hareket etmiyordu. Birkaç ateşböceği de ümitsizce ışığa göz kırpyordu.

"Yeni adresimi biliyorsun, senden mektup bekleyeceğim," dedi Aidan. "Böylece kartlarımızı da değiş tokuş yapabiliriz." Orada bir saatten fazla konuştular. Ne konuştukla-

rının önemi yoktu. İçlerinden geçeni söylemek acı veriyordu, o yüzden havadan sudan bahsettiler. Geriye konuşacak bir şey kalmadığında vaktin tükendiğinin farkına vardılar.

"Birbirimize e-posta da atarız," dedi Robby gülümsemeye çalışarak. "Şu ücretsiz olanlarından hesap açar, oradan haberleşiriz. Tabii kız kardeşim o koca poposunu bilgisayar masamm sandalyesinden çekebilirse!"

Aidan da ona gülümsedi. Robby onun hiç olmayan kardeşi gibiydi; aynı zamanda her zaman istediği, ihtiyaç duyduğu arkadaşındı. Robby, onun hayatında birçok boşluğu doldurmuştu. Onsuz ne yapacaktı? Bu düşünceyi de acilen diğer korkularının yanına gönderdi.

Evdeki telefon çaldı, bir dakika sonra da Aidan'ın annesi verandanın ışığını açıp onların yanına geldi.

"Robby arayan annendi. Hemen eve gelmeni istiyor." Bayan Thomas bunu sıcakkanlı bir şekilde söylemişti. Ardından yavaşça kapıyı kapattı ve verandanın lambasını söndürdü. Aidan yeniden karanlığa kavuştuğu için memnundu, böylesi daha kolaydı.

Aidan, Robby'yle birlikte güneşten solmuş çitlerin yanından yürüdü ve ön bahçenin bitiminde durdu. Birbirlerine sarıldılar ve Robby geri geri sokağa çıktı.

"Sana Colorado'dan çizgi roman yollayacağım, tabii buradakilerden farklı bir şey varsa." Aidan o anda daha anlamlı şeyler söylemek istemişti, ağzından çıkanlar aptalcaydı ama böylesi daha kolaydı.

"Kerevitlerden benim için de yakala, sonra hepsini ak-

varyuma koy, kız kardeşin delirsin." Gevezelik etmeye devam ediyordu. "Futbol sezonunda başarılar. Kim bilir? Belki ben bile takıma girmeye çalışırım. Her şey için teşekkürler, saçmaladım biliyorum."

"Ev-vet," dedi Robby. Sesinde hafif bir titreme vardı. Bu seferkinin anlamı "Ben de seni özleyeceğim"di.

Robby arkasını döndü ve ağır adımlarla sokakta yürümeye devam etti. Aidan onun kestirme yoldan gitmediğini fark etti. Uzun yoldan yürüyordu. Arkadaşım karanlıkta gözden kaybedinceye kadar izledi.

Anne ve babası Aidan'ı gece yarısı uyandırıp, çalışmakta olan mini karavana bindirdiler. Kapılar kapandı ve karavan garaj yolundan dışarıya süzüldü. Aidan uyuşmuş halde arabanın arka camından, hayatında tek bildiği yuva gözden kayboluncaya kadar ona baktı. Komşu buradan defolup gidiyordu.

Sonra kemerli alışveriş merkezindeki Bambino's Pizza... Sıkça oyun oynadığı, ailesinin en sevdiği yer olan Bambino's Pizza karanlık ve tenhaydı. Hemen ilerideki şehirlerarası otoyol görüldü. Burası bir zamanlar neşeli tatillerinin başlangıç yeri idi, şimdi ise soğuk ve sondu.

Zaman ve kilometreler birbirini kovaladı. Aidan anne ve babasının ön koltukta fısıltıyla konuştuklarını duyuyordu. Termostatı her açtıklarında, oturduğu koltuğa kadar kahve kokusu geliyordu.

Hasır-sünger koltuğun üzerine yayılan ince battaniyeye uzanmış uyur-uyanık bir haldeydi. Pencereden içeri giren sokak lambalarının ışıktan, önünden hızla geçen direkler Aïdan'ı kendinden geçirmişti. Zihninde onlarca düşünce, sonbaharda peşi sıra düşen yapraklar gibi, hiçbir mantık ya da emir olmadan oradan oraya atlıyordu.

Bir sürü şey merak ediyordu. Colorado'daki yeni evi Maryland'dekiyle karşılaştırılacak derecede miydi, Robby ile yaşadıkları maceraları orada da yaşayabilecek miydi ya da Robby'yi bir daha görebilecek miydi? Son olarak da hayatının mahvolmasına neden olan büyükbabasıyla geçinebilecek miydi?

Tüm bu sorulara verdiği cevaplar şuydu: "Evet."

YAZARIN AÇIKLAMASI

Yayımlanmış kitap Colorado'da başladığı için bu bölüm de maalesef çıkanlmak zorundaydı. Bu bölümde Aidan ve Robby, uzun süredir yaşadıkları bir yeri terk etmek zorunda kalmanın çocuklar üzerinde nasıl yıkıcı bir etki yarattığını kanıtlıyorlar. Bu, ölen birinin ardından duyulan üzüntüyle eş değer. Aidan uyuşmuş halde evinin, etrafın, bildiği her şeyin gecenin karanlığında soluşunu izliyor. Bu tanımlama belki abartılı oldu ama bu sahnede hislerin üzerini biraz boyamak istedim. Ateşböceklerinin ümitsizce ışığa göz kırpması, benim en sevdiğim görüntü. Bölüm gerçekten çok acı bir tecrübe tanıklık yapıyor ama ben bunu öylece bırakmak istemedim. Bu yüzden Aidan'm sorduğu bir sürü sorunun ardından gelen cevapla beraber okuyucunun Aidan'm ileride başka maceralar yaşayacağını, Robby'yi yeniden göreceğini, Gram-

pin'i affedebileceğini bilmelerini istedim. Okuyucuların en umutsuz anda bile umudun var olduğunu bilmelerini istedim.